Jennifer
WEINER

Super-tare la pat

CHIC

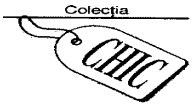

JENNIFER WEINER
Super-tare la pat
Traducere din limba engleză şi note de
Ruxandra Constantinescu
POLIROM
2009

Colecţia CHIC este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.
Jennifer Weiner, Good în Bed
Copyright © 2001 by Jennifer Weiner
Originally published by Atria Books, an imprint of Simon Schuster, Inc.
© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere www. polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 – 728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: WEINER, JENNIFER
Super-tare la pat/Jennifer Weiner; trad. Şi note de Ruxandra Constantinescu.
— Iaşi: Polirom, 2009
ISBN 978 – 973 – 46 – 1378 – 6
I. Constantinescu, Ruxandra (trad.)
821.111 (73) – 31135.1
Printed in ROMÂNIA

Jennifer Weiner s-a născut în 1970, la o bază militară din Louisiana, dar a crescut în Connecticut. A absolvit Universitatea Princeton şi a lucrat ca jurnalist în Kentucky şi Philadelphia înainte de

publicarea primului ei roman, Good în Bed (*Super-tare la pat*, 2001). Au urmat în Her Shoes (*Eu şi sora mea mai mare*, 2002, ecranizat în 2005, cu Cameron Díaz, Toni Collette şi Shirley Maclane în rolurile principale), *Little Earthquakes* (*2004*), *Goodnight Nobody* (*2005*), *The Guy Not Taken* (*2006*) *şi Certam Girls* (*Unele fete*, 2008, continuarea romanului Super-tare la pat). Cărţile lui Jennifer Weiner s-au vândut în peste 9 milioane de exemplare, în 36 de ţări. De asemenea, autoarea a apărut în mai multe emisiuni de televiziune (*The CBS Early Show*, *The Martha Stewart Show*). Îi plac apusurile de soare, plimbările pe plajă şi sushi.

Eroina romanului Super-tare la pat, Cannie Shapiro, este reporter la *Philadelphia Examiner*. Vreme de douăzeci şi opt de ani lucrurile par să-i fi mers bine – desigur, au existat şi probleme cu noua orientare sexuală a mamei şi cu tatăl absent din vieţile lor în urma divorţului, dar Cannie are prieteni cu care se înţelege minunat, pe Nifkin, terrierul ei, şi o slujbă interesantă. A căzut la pace chiar şi cu kilogramele în plus. Asta până când deschide paginile unei reviste pentru femei cu largă audienţă şi descoperă titlul „Cum să iubeşti o femeie corpolentă”, fix deasupra numelui fostului ei iubit. Şi da, despre ea e vorba, despre viaţa ei sexuală şi aspectul supraponderal. Distrusă şi umilită, Cannie ia o hotărâre plină de curaj. Într-o călătorie de la Philadelphia la Hollywood şi înapoi, protagonista îşi pune în ordine viaţa, trecutul, pierderile suferite şi reuşeşte să-şi dea seama cine este şi cine poate deveni. Desigur, cu ajutorul umorului şi al stilului plin de neprevăzut al autoarei, care ne oferă o comedie ce se citeşte cu sufletul la gură.

„Pentru familia mea”.

„Acasă-i trist, trist. Rămasă cum era pe-atunci, cu tot confortul pentru oamenii din ea De parcă ar vrea să şi-i câştige înapoi. Şi aşa.

Lipsită de oricine, de rostul ei de-a alina se ofileşte aiurea.

Căci n-are inimă s-ascundă furtul şi să revină-n timp.

La lucrurile cumsecade, la cadrul fericit, Blocat de-a latul pe ecran, să-i poţi vedea trecutul

Cu pozele şi argintăria, cu partiturile de pe pian

Și vaza aceea în van”.

Philip Larkin

„Iubirea nu e deloc, dar absolut deloc, așa cum se spune”.

Liz Phair

Partea întâi

Super-tare la pat

Capitolul unu

— Ai văzut? întrebă Samantha.

M-am aplecat înspre computer, ca redactorul-șef să nu creadă că vorbesc în interes personal.

— Ce să văd?

— Ei, nimic. Lasă, vorbim când ajungi acasă.

— Ce să văd? am insistat.

— Nimic, repetă Samantha.

— Samantha, tu nu m-ai sunat nici măcar o dată în mijlocul zilei pentru nimicuri. Acum haide, varsă tot.

Samantha suspină.

— Bine, dar nu uita: nu trage în mesager.

Acum chiar că începeam să-mi fac griji.

— Ultimul număr din *Moxie*. Cannie, trebuie să-ți cumperi un exemplar chiar acum.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Apar la alea prost îmbrăcate?

— Tu du-te în hol și ia-ți un exemplar. Eu te aștept.

Părea să fie ceva important. Pe lângă faptul că era cea mai bună prietenă a mea, Samantha lucra ca asociată la Lewis, Domine l & Fenick. Samantha era cea care punea oamenii s-o aștepte la telefon sau cea care îi cerea asistentei sale să le spună că era într-o ședință. Samantha nu aștepta niciodată. „E un semn de slăbiciune”, îmi spusese ea. Simțeam un junghi de nelinişte pe șira spinării în jos.

Am luat liftul până în holul de la *Philadelphia Examiner*, i-am făcut cu mâna paznicului și m-am dus spre micul stand cu ziare, unde am găsit teancul cu Moxie chinuit la culme între publicațiile surori, Cosmo, Glamour și Mademoiselle. Era greu să o ratezi, cu supermodelul în paiete, de sub titlurile care trâmbițau: *Din nou și din*

nou: *orgasmul multiplu mai ușor*! *și Fund-tastic*! *Patru pași ca să-ți pui fundul în mișcare*! După o secundă de deliberare, am luat o pungă mică de bomboane de ciocolată M&M, i-am plătit vânzătorului care molfăia gumă de mestecat și m-am întors sus.

Samantha mai aștepta încă la telefon.

— Pagina 132, spuse ea.

M-am așezat, mi-am aruncat câteva bomboane M&M în gură și am dat la pagina 132, care s-a dovedit a fi cea cu rubrica „Super-tare la pat”, un articol din *Moxie* scris de un bărbat și menit s-o ajute pe cititoarea medie să înțeleagă ce punea la cale… sau nu prietenul ei, dacă era cazul. La început, ochii mei nu au putut desluși literele. În cele din urmă, am reușit: *Cum să iubești o femeie corpolentă* spunea titlul, iar articolul era scris de Bruce Guberman. Bruce Guberman fusese prietenul meu pentru nu mai puțin de trei ani, până când eu hotărâsem să luăm o pauză, acum trei luni. Așa că nu-mi mai rămânea decât să presupun că eu eram femeia corpolentă.

Știți cum uneori, în poveștile de groază, un personaj simte că îi stă inima în loc? Ei bine, eu chiar am simțit asta, pe Bune. Apoi sângele a început să-mi pulseze din nou în încheieturi, în gâtlej, la vârfurile degetelor. Mi se făcuse părul măciucă, îmi simțeam mâinile de gheață și auzeam cum îmi vâjâie sângele prin urechi când am citit primul rând al articolului: *N-am să uit niciodată ziua în care am aflat că prietena mea are mai multe kilograme decât mine*.

Vocea Samanthei părea să vină de departe, de foarte departe.

— Cannie? Cannie? Mai ești acolo?

— Am să-l omor! am zis, simțind cum mă sufoc.

— Trage adânc aer în piept, m-a sfătuit Samantha. Pe nas, și-l dai afară pe gură.

Betsy, tipa care era redactor-șef, îmi aruncă o privire încurcată peste panoul care ne separa birourile. „Toate bune?”, mimă ea, iar eu am închis ochii strâns. Fără să-mi dau seama, casca de la telefon ajunsese pe covor.

— Respiră! o auzeam pe Samantha zicând, iar vocea ei părea un ecou stins, venit dinspre podea.

Gâfâiam şi răsuflăm cu greu. Simţeam între dinţi ciocolata şi bucăţile de înveliş tare de la bomboane. Am dat cu ochii şi de citatul pe care-l scoseseră în evidenţă, cu litere stilizate, roz, urlând pe mijlocul paginii: *În vremurile noastre*, *scrisese Bruce*, *este un act de curaj să iubeşti o femeie corpolentă*.

— Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred că a fost în stare să facă aşa ceva! Am să-l omor!

De acum, Betsy dăduse deja ocol biroului meu şi încerca să mi se uite peste umăr, la revista din poală, iar Gabby, diabolica mea colegă, privea tot înspre noi, cu ochii ei căprui şi bulbucaţi, pândind, cu degetele bătând ritmul pe tastatură, ca să trimită imediat amicelor ei mailuri cu veştile proaste. Am închis revista cu zgomot. Am reuşit să trag adânc aer în piept şi i-am făcut semn cu mâna lui Betsy să se întoarcă la locul ei.

Samantha aştepta.

— N-ai ştiut?

— Ce să nu ştiu? Că el considera un act de curaj să fie cu mine? Am încercat să pufnesc sarcastic. Ar trebui să încerce să vadă cum e să fie ca mine.

— Deci nu ştiai că a făcut rost de o slujbă la Moxie.

Am deschis la început, unde erau afişaţi colaboratorii, dedesubtul portretelor alb-negru. Şi iată-l pe Bruce, cu părul lui până la umeri fluturându-i în bătaia a ceea ce era cu siguranţă vânt artificial. M-am gândit fără mărinimie că arăta ca Yanni. *Bruce Guberman*, *editorialistul rubricii „Super-tare la pat”*, *s-a alăturat luna aceasta echipei de la Moxie*. *Scriitor liber-profesionist din New Jersey*, *Bruce Guberman lucrează în prezent la primul lui roman*.

— Primul lui romani am spus eu.

Mă rog, poate că de fapt am urlat, pentru că mai multe capete s-au întors spre mine. Dincolo de panou, Betsy părea tot îngrijorată, iar Gabby reîncepuse să tasteze.

— Rahat mincinos ce el

— Nu ştiam că scrie un roman, spuse Samantha, care, fără îndoială, dorea cu disperare să schimbe subiectul.

— Niciun bilet de mulţumire nu e în stare să scrie, am spus eu, răsfoind înapoi la pagina 132.

— *Nu m-am considerat niciodată un amator de dolofane, am citit eu. Dar când am cunoscut-o pe C., m-am îndrăgostit de inteligenţa ei, de râsul ei, de ochii ei strălucitori. Am decis că trupul ei era ceva cu care puteam învăţa să trăiesc.*

ÎL OMOR!

— Păi omoară-l odată şi taci din gură! bombăni Gabby, aranjându-şi ochelarii cu rame groase de pe nas.

Besty se ridicase din nou în picioare, iar mie îmi tremurau mâinile şi m-am trezit brusc că bomboanele M&M erau împrăştiate peste tot pe podea, scârţâind sub rolele scaunului meu.

— Trebuie să închid, i-am spus eu Samanthei, şi am închis. Sunt bine, i-am zis lui Betsy, care mi-a mai aruncat o privire neliniştită, după care s-a retras.

De abia din a treia încercare am reuşit să formez corect numărul lui Bruce, iar când căsuţa lui vocală m-a informat că nu-mi poate răspunde, mi-am pierdut calmul, am închis, apoi am sunat-o din nou pe Samantha.

— Super-tare la pat… Pe dracu', am zis eu. Ar trebui să-l sun pe redactorul-şef de la revista la care lucrează, e reclamă mincinoasă. Vreau să zic, i-au verificat informaţiile? Pe mine nu m-a sunat nimeni.

— Acum vorbeşti la mânie, spuse Samantha, care devenise tare filosoafa de când începuse să iasă cu instructorul ei de yoga.

— Amator de dolofane? am zis eu, simţind cum mi se umplu ochii de lacrimi. Cum a putut să-mi facă aşa ceva?

— Ai citit tot?

— Numai prima parte.

— Poate că n-ar trebui să mai citeşti.

— E şi mai rău?

Samantha suspină.

— Chiar vrei să ştii?

— Nu. Da. Nu.

Am aşteptat. A tăcut şi Samantha.

— Da. Spune-mi.

Samantha suspină din nou.

— Zice că arăţi à la Lewinsky.

— Apropo de corpul meu sau de felaţiile mele?

Am încercat să râd, însă a ieşit ca un suspin strangulat.

— Şi tot zice de… stai să văd. Dimensiunea ta.

— O, Doamne.

— Zice că erai suculentă, spuse Samantha neajutorată. Suculentă. Nu-i un cuvânt rău, nu?

— Dumnezeule, n-a zis nimic, niciodată, în tot timpul ăsta cât am fost împreună…

— Tu i-ai dat papucii. E furios pe tine, continuă Samantha.

— Nu i-am dat papucii, am strigat eu. I-am zis doar că vreau să luăm o pauză. Şi a fost de acord, a spus că e o idee bună!

— Păi ce altceva ar fi putut face? întrebă Samantha. Tu îi zici că aveţi nevoie de ceva vreme în care să staţi despărţiţi, iar el ori e de acord cu tine şi pleacă agăţându-se de ultima urmă de demnitate rămasă, ori te imploră să nu-l laşi şi pare patetic. A ales varianta cu demnitatea.

Mi-am trecut mâinile prin părul castaniu, tăiat până la bărbie, şi am încercat să evaluez distrugerile. Cine altcineva mai citise articolul? Cine mai ştia că eu eram C? Oare îl arătase tuturor amicilor? îl văzuse şi soră-mea? Doamne iartă-mă, îl văzuse mama?

— Trebuie să închid, i-am spus Samanthei.

Mi-am scos casca, m-am ridicat în picioare şi am aruncat o privire de ansamblu peste redacţia revistei *Philadelphia Examiner* – zeci de oameni, majoritatea de vârstă mijlocie, albi, tastând la calculatoarele lor sau adunaţi în jurul televizoarelor şi privind la CNN.

— Ştie cineva cum poţi să-ţi iei o armă în statul ăsta? am întrebat eu în toată redacţia.

— Noi lucrăm la o serie de reportaje, zise Larry, redactorul-şef de la ştiri – un bărbat mic, cu barbă, care arăta tot timpul perplex şi lua totul foarte în serios. Dar cred că legile sunt destul de permisive.

— Există o perioadă de aşteptare de două săptămâni, zise

piţigăiat unul dintre reporterii de la sport.

— Asta numai dacă ai sub douăzeci şi cinci de ani, adăugă un asistent de la documentare.

— Confunzi, asta e la închirieri maşini, răspunse cu dispreţ reporterul de la sport.

— Ne interesăm, Cannie, zise Larry. Te grăbeşti?

— Oarecum. M-am aşezat, după care m-am ridicat din nou. În Pennsylvania există pedeapsa cu moartea, nu?

— Lucrăm la o serie de reportaje, repetă Larry fără să zâmbească.

— Ei, atunci lasă, am răspuns.

M-am aşezat şi-am sunat-o din nou pe Samantha.

— Ştii ce? Nu-l mai omor. Moartea e prea bună pentru el.

— Cum zici tu, spuse Samantha cu înţelegere.

— Vii cu mine diseară? îl prindem la locul lui de parcare.

— Şi apoi?

— O să mă gândesc pe drum, am încheiat eu.

Îl cunoscusem pe Bruce Guberman la o petrecere şi, la momentul respectiv, mi s-a părut o scenă din viaţa altcuiva. Nu mai cunoscusem niciodată, la genul ăsta de sindrofii, vreun tip care să fie aşa de vrăjit de mine, încât să mă invite pe loc undeva. Tipicul meu *modus operandi* era să le distrug rezistenţa cu inteligenţa şi cu farmecul meu şi, de obicei, cu o cină luată acasă, cu pui cuşer asezonat cu usturoi şi rozmarin. În cazul lui Bruce n-a fost nevoie de pui, cu el a fost mai uşor.

Mă aflam în colţul sufrageriei, de unde vedeam toată încăperea, plus că aveam şi acces uşor la farfuria cu anghinare în sos alb. Tocmai o imitam cât puteam eu mai bine pe partenera de viaţă a mamei mele, Tanya, care încerca să mănânce un picior de crab regal de Alaska şi ajunsese într-o poziţie bizară, cu un braţ suspendat în aer. Aşa că prima oară când am dat ochii cu Bruce, eram cu unul dintre braţe adunat la piept, cu cotul suspendat, aveam gura larg deschisă, iar gâtul răsucit într-un unghi extrem de grotesc, încercând să sug carnea imaginară din gheara imaginară. Tocmai ajunsesem la partea în care

îmi agăţam, din greşeală, piciorul de crab de nara dreaptă şi cred că aveam şi ceva sos de anghinare pe obraz, când Bruce s-a îndreptat spre mine. Era înalt, bronzat, avea barbişon, iar părul, de un blond murdar, era prins în coadă; avea ochii căprui şi umezi.

— Hm, scuză-mă, a zis el, te simţi bine?

Am ridicat din sprâncene, uitându-mă la el.

— Sunt bine.

— Arătai un pic cam… încercă să continue, dar i se pierdu vocea – avea o voce plăcută, poate puţin cam ascuţită.

— Ţi s-a părut ciudat?

— Am văzut odată pe cineva care a făcut un atac de cord, mi-a zis el. Şi începuse tot cam aşa.

Cam în momentul acela, prietena mea Brianna îşi reveni din uimire şi din râs. Se şterse la ochi şi-l apucă de mână.

— Bruce, ea este Cannie, spuse ea. Cannie tocmai imita pe cineva.

— O, zise Bruce, şi rămase nemişcat, simţindu-se vizibil jenat.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, am zis eu. E bine că m-ai oprit. Oricum, era un gest răutăcios.

— O, spuse Bruce din nou.

Aşa că am continuat să vorbesc.

— Vezi tu, încerc să fiu mai drăguţă cu oamenii. E o promisiune făcută de Anul Nou.

— Suntem în februarie, sublinie el.

— Mă urnesc mai greu.

— Ei bine, spuse el, măcar tu încerci.

Mi-a zâmbit, apoi s-a îndepărtat.

Mi-am petrecut restul timpului la petrecere încercând să aflu mai multe despre el. Venise cu un tip pe care Brianna îl ştia din şcoala generală. Veşti bune: terminase facultatea, ceea ce însemna cu era suficient de inteligent, şi, pe lângă asta, era evreu, ca şi mine. Avea douăzeci şi şapte de ani, eu aveam douăzeci şi cinci – mergea.

— E şi amuzant, adăugă Brianna.

După care veni partea proastă: Bruce scria «Io trei ani la

lucrarea de diplomă, poate chiar de mai mult, şi locuia în centrul New Jersey-ului, la mai bine de o oră distanţă de noi. Lucra ca scriitor liber-profesionist şi preda ocazional celor din anul întâi, trăind din stipendii, o bursă mică, şi în cea mai mare parte, din banii părinţilor.

— Nu e de dorit din punct de vedere geografic, se pronunţă Brianna.

— Ce mâini frumoase are, am contraatacat eu. Are şi dinţi frumoşi.

— E vegetarian, zise ea.

Am clătinat din cap.

— De cât timp?

— Din facultate.

— Hmmm. Ei, poate reuşesc să mă împac cu asta.

— E…

Brianna ezită.

— Eliberat condiţionat? am glumit eu. Dependent de calmante?

— …Un pic imatur, spuse ea în cele din urmă.

— E bărbat, am zis eu, ridicând din umeri. Nu sunt toţi aşa?

Brianna râse.

— Şi e un bărbat de treabă, completă ea. Du-te şi vorbeşte cu el. Ai să vezi.

Toată noaptea l-am urmărit şi am simţit cum mă priveşte şi el. Dar n-a mai zis nimic până la spartul chefului, iar eu am luat-o spre casă, simţindu-mă puţin (mai mult) dezamăgită. Trecuse ceva vreme de când văzusem măcar pe cineva care să mă atragă aşa, iar absolventul Bruce, înalt, cu mâini frumoase, cu dinţi frumoşi şi albi păruse să fie o posibilitate, cel puţin din afară.

Dar când am auzit paşi în urma mea, nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi el. Mă gândeam la ce se gândeşte de obicei orice femeie care locuieşte în oraş atunci când aude paşi în spatele ei, e trecut de miezul nopţii şi mai are ceva de mers până la următorul felinar. M-am uitat rapid în jur în timp ce bâjbâiam după bastonul ataşat de lanţul cu cheie. Era un felinar la colţ şi o maşină parcată în dreptul lui. M-am gândit să-l lovesc, oricine ar fi fost, ca să-l imobilizez pe moment, să

sparg una din ferestrele maşinii, în speranţa că va porni alarma, să urlu ca din gură de şarpe, iar apoi să fug.

— Cannie?

M-am întors. El era, zâmbindu-mi timid.

— Hei, spuse apoi, râzând când m-a văzut cât eram de speriată.

M-a condus acasă şi i-am dat numărul meu. M-a sunat în seara următoare; am vorbit trei ore despre toate: facultate, părinţi, lucrarea lui de diplomă, viitorul ziarelor.

— Vreau să te văd, mi-a zis el la unu dimineaţa, tocmai când mă gândeam că dacă o mai ţinem mult aşa, aveam să arăt groaznic a doua zi la lucru.

— Păi o să ne mai vedem, am spus eu.

— Nu, a zis. Acum.

Şi două ore mai târziu, după o cotitură luată greşit pe podul Ben Franklin, era din nou la uşa mea: cumva mai mare decât îmi aminteam, într-un tricou ecosez şi pantaloni mulaţi, cu un sac de dormit rulat care mirosea a tabără de vară într-o mână şi zâmbind timid. Şi asta a fost.

Iar acum, la mai bine de trei ani de la primul nostru sărut, la trei luni de la discuţia noastră cu „hai să luăm o pauză” şi la patru ore după ce udasem că spusese tuturor celor care citeau reviste că eram o femeie corpolentă, Bruce se uita chiorâş la mine în parcarea din faţa apartamentului său, unde acceptase să mă vadă. Clipea de două ori mai des, aşa cum făcea când era nervos. Avea multe lucruri în braţe. Printre ele, o farfurioară albastră de plastic, pentru câinele meu, Nifkin, pe care o ţineam la el în apartament. Tot acolo, într-o ramă de lemn roşu era o poză cu noi doi pe o faleză de pe insula Block. Un cercel rotund de argint care stătuse luni de zile pe noptiera lui. Mai erau trei şosete, o sticlă pe jumătate goală de Chanel. Tampoane. O periuţă de dinţi. Micile nimicuri adunate în cei trei ani, uitate pe sub vreun pat sau îndesate într-o crăpătură din canapea. În mod evident, Bruce văzuse *rendez-vous-ul* nostru drept o ocazie de a prinde doi iepuri deodată – să-mi suporte furia cu privire la articolul „Super-tare la pat” şi să-mi dea lucrurile înapoi. Şi mă simţeam ca şi cum aş fi fost împunsă în piept, în timp ce mă uitam la lucrurile mele de fată amestecate toate

într-o cutie de carton luată de la o sticlă de Chivas[1], pe care o cumpărase, probabil, de la magazinul cu băuturi în drum spre casă. Iată dovada fizică: chiar o terminaserăm, de-adevăratelea.

— Cannie, spuse el dur, tot clipind din ochi într-un mod care mi se părea deosebit de enervant.

— Bruce, am zis eu, încercând să-mi opresc tremuratul vocii. Cum merge cu romanul? O să fiu și acolo personajul principal?

El ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic.

— Adu-mi aminte, am zis eu… în ce punct al relației noastre am fost eu de acord să împărtășești unui milion de cititori, cu aproximație, detalii intime legate de timpul petrecut împreună?

Bruce ridică din umeri.

— Noi nu mai suntem împreună.

— Hotărâserăm să luăm o pauză, am replicat.

În acest punct al discuției, Bruce a afișat un zâmbet condescendent, reținut.

— Haide, Cannie, știm amândoi ce voiai să zici.

— Voiam să zic exact ce am și zis, am spus eu, privindu-l fix. Dar se pare că numai eu am gândit așa.

— Mă rog, spuse Bruce, încercând să-mi îndese lucrurile în brațe. Nici nu știu de ce ești așa de supărată. N-am zis nimic rău. Își îndreptă umerii: De fapt, chiar cred că articolul a fost destul de simpatic.

A fost una dintre puținele dăți din viața mea de adult când am rămas fără cuvinte.

— Ai ceva la bord? am întrebat.

În cazul lui Bruce, asta era mai mult o întrebare retorică.

— M-ai făcut „grasă” într-o revistă. M-ai transformat într-un subiect de glumă. Chiar nu crezi că ai greșit cu ceva?

— Recunoaște, Cannie, spuse el. Chiar ești grasă. Și-și aplecă capul, spunând: Dar asta nu înseamnă că nu te-am iubit.

Cutia cu tampoane se izbi atunci de fruntea lui și se împrăștie în

---

[1] Un soi de scotch.

parcare.

— O, ce drăguţ, zise Bruce.

— Nenorocit ce eşti, am spus eu atunci, umezindu-mi buzele şi răsuflând din greu.

Îmi tremurau mâinile şi am ratat ţinta. Fotografia în ramă zbură peste umărul lui atingându-l uşor, după care se sparse de pământ.

— Nu-mi vine să cred că m-am gândit vreodată serios să mă mărit cu tine, fie şi pentru o secundă.

Bruce ridică din umeri, se aplecă şi adună produsele de igienă feminină şi bucăţile de lemn şi de sticlă, apoi le aruncă la loc în cutie. Cât despre poza noastră, o lăsă să zacă acolo.

— Ăsta e cel mai rău lucru pe care mi l-a făcut vreodată cineva, am rostit, cu vocea înecată în lacrimi. Vreau să ştii asta.

Dar chiar când îmi ieşeau cuvintele pe gură, am ştiut că nu era adevărat. În marea schemă istorică a lucrurilor, a fost fără îndoială mai rău atunci când ne-a părăsit tata – el m-a văduvit pentru totdeauna de posibilitatea de-a spune unui alt bărbat, cu sinceritate, că *„ăsta e cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată”*.

Bruce ridică din nou din umeri.

— Nu am de ce să-mi mai fac griji pentru starea ta. Ai fost cât se poate de clară.

Se îndreptă. Sperasem să fie furios, poate chiar pasional, dar tot ce primeam era calmul ăsta superior şi înnebunitor.

— Tu ai fost cea care a vrut asta, ţi-aminteşti?

— Eu voiam o pauză. Voiam timp, ca să mă gândesc la anumite lucruri. Ar fi trebuit să te las baltă pur şi simplu. Eşti… şi am rămas aşa, gândindu-mă la cel mai rău lucru pe care i l-aş fi putut zice, un cuvânt care să-l facă să se simtă măcar pentru o fracţiune de secundă tot atât de oribil, de furios şi de ruşinat cum mă simţeam eu. Eşti mic, am zis eu în cele din urmă, îmbibând cuvântul ăla cu toate nuanţele de ură pe care le puteam strânge, ca să ştie că mă refeream la micime în suflet şi în toate celelalte privinţe.

Nu a spus nimic. Nici măcar nu m-a privit. S-a întors, pur şi simplu, şi a plecat.

Samantha nu oprise motorul.

— Te simţi bine? m-a întrebat ea, în vreme ce mă strecuram pe scaunul de lângă şofer, strângând cutia la piept.

Am dat din cap în tăcere. Samantha credea probabil că eram ridicolă, însă asta nu era o situaţie cu care ea să empatizeze. La unu şaptezeci şi trei, cu un păr negru ca cerneala, piele palidă şi pomeţi ridicaţi şi sculptaţi, Samantha arată ca Anjelica Huston în tinereţe. Şi e slabă. Fără efort, este foarte slabă. Chiar dacă poate alege orice fel de mâncare din lume, probabil că ar alege o piersică proaspătă şi nişte pâine de secară Rya. Dacă nu mi-ar fi cea mai bună prietenă, aş urî-o, şi chiar dacă e prietena mea cea mai bună, uneori e greu să nu fii invidios pe cineva care poate comanda sau nu mâncare, în vreme ce eu *trebuie* să comand de cele mai multe ori şi apoi mă înfig şi în porţia ei, după ce s-a săturat. Singura problemă pe care faţa şi silueta ei i le-au cauzat vreodată a fost atenţia excesivă din partea bărbaţilor. Niciodată nu ar fi putut să înţeleagă ce înseamnă să trăieşti având un corp ca al meu.

Îmi aruncă o privire scurtă:

— Deci… mă gândesc că lucrurile s-au cam terminat între voi?

— Bine gândit, spun eu prostește.

Îmi simţeam gura plină de funingine, iar pielea mea, reflectată în oglinda laterală, părea mată, ca de ceară. M-am holbat în cutia de carton, la cerceii mei, cărţile mele, batonul de ruj de la MAC[2] pe care-l crezusem pierdut pentru totdeauna.

— Este totul în ordine? întrebă Samantha cu blândeţe.

— Sunt bine.

— Vrei să bem ceva? Să luăm cina, poate, sau să mergem la un film?

Am strâns cutia în mâini şi am închis ochii, ca să nu fiu nevoită să văd unde ne aflăm, ca să nu văd drumul făcut de maşină pe străzile care odată mă duceau la el.

— Cred că vreau doar să merg acasă.

Robotul meu clipea de trei ori când am ajuns înapoi în

---

[2] Linie de cosmetice.

apartament. L-am ignorat. Mi-am smuls hainele de stradă, mi-am tras pe mine o salopetă și un tricou și m-am dus lipăind ușor cu picioarele goale în bucătărie. Am scos din frigider un bidon de limonadă înghețată Minute Maid, iar de pe raftul de sus din cămară am scos o ditamai sticla de tequila. Le-am turnat pe amândouă în mixer, am apucat o lingură, am tras adânc aer în piept, cu putere, după care m-am așezat pe canapeaua mea albastră tapițată cu stofa și, cu un efort de voință, am început să citesc.

Cum să iubești o femeie corpolentă

De Bruce Guberman

N-am să uit niciodată ziua în care am aflat că prietena mea are mai multe kilograme decât mine.

Ea plecase cu bicicleta, iar eu rămăsesem acasă să mă uit la fotbal, răsfoind revistele de pe măsuța ei de cafea, când i-am găsit dosărelul de la Weight Watchers – unul de grosimea unei palme, cu observații despre ce mâncase, când, ce avea de gând să mănânce apoi și dacă-și băuse cele opt pahare de apă pe zi. Era numele ei. Numărul ei de identificare. Și greutatea ei, pe care sunt prea gentleman s-o dezvălui aici. Este de ajuns să spun că cifra m-a șocat.

Știam că C. Este o fată cu dimensiuni mari. Cu siguranță mai mari decât ale oricăreia dintre femeile pe care le vedeam la televizor, săltând în costume de baie sau alunecând ca trestiile prin sitcom-wri și seriale medicale. În orice caz, dimensiuni mai mari decât oricare dintre femeile cu care ieșisem vreodată înainte.

Care femei, m-am gândit eu cu răutate. Alea două?

*Nu m-am considerat niciodată un amator de dolofane. Dar când am cunoscut-o pe C., m-am îndrăgostit de inteligența ei, de râsul ei, de ochii scânteietori. Trupul ei, m-am gândit, era ceva cu care put*eam *învăța să trăiesc.*

Umerii îi erau la fel de lați că ai mei, mâinile îi erau aproape la fel de mari, iar de la sâni la abdomen, de la șolduri în jos, până la panta coapselor, era toată numai curbe dulci și primitoare. Când o țineam în brațe, mi se părea că mă aflam în paradis, în siguranță. Simțeam că am ajuns acasă.

Dar când ieșeam cu ea, nu era nici pe departe la fel de plăcut. Poate că era din cauza felului în care absorbisem eu standardele societății, dictatele cu privire la ce ar trebui să vrea bărbații și la cum ar trebui să arate femeile. Sau asta era, mai degrabă, perspectiva ei. C. Era un soldat devotat de infanterie în războiul trupurilor. La un metru șaptezeci și șapte, cu constituția unui fundaș și o greutate care ar fi pus-o la sigur pe lista unei echipe de fotbal profesionist, C. Nu se putea da invizibilă.

Dar eu știu că dacă s-ar fi putut, dacă toate căderile și cocârjelile ar fi putut s-o șteargă de pe lumea fizică, ar fi plecat într-o clipă. Nu se putea bucura deloc de lucrurile care îmi plăceau mie, de dimensiunile ei, de mărimea ei, de greutatea ei atrăgătoare și formele bine conturate, pe evreiește, zaftig.

Ori de câte ori i-am spus și i-am repetat că e frumoasă, nu m-a crezut niciodată. Ori de câte ori i-am zis că nu conta, știu că pentru ea conta. Eu eram o singură voce, iar vocea lumii era mai puternică. Simțeam rușinea ei ca pe o chestiune palpabilă, ca și cum ar fi mers alături de noi pe stradă, ghemuită între noi într-o sală de cinema, așteptând ca cineva să spună ceea ce pentru ea era cel mai murdar lucru din lume: „Ești grasă”.

Și știam că nu era paranoică. Tot timpul auzim, mereu și mereu, cum că a fi gras este ultima prejudecată acceptată, că oamenii grași sunt singurele ținte sigure în lumea noastră corectă politic. Ieșiți cu o femeie de mărimi regale și veți afla cât de adevărat este. Veți vedea cum se uită oamenii la ea și cum se uită la voi pentru că sunteți cu ea. Veți încerca să-i luați lenjerie de Valentine’s Day și veți afla că mărimile se opresc înainte să ajungeți la ale ei. De fiecare dată când ieșiți să mâncați, o veți vedea în agonie, pendulând între ce anume vrea să comande și ce își permite să-și ia, comparând ce-și permite să ia cu ceea ce ar trebui să fie văzută că mănâncă în public.

Și ce-și va permite să spună.

Mi-aduc aminte când s-a aflat de povestea cu Monica Lewinsky. C., reporter la un ziar, a scris o apărare pasională a stagiarei de la Casa Albă care fusese trădată de Linda Tripp la Washington și trădată și mai

rău de prietenii ei din Beverly Hills, preocupați să-și vândă amintirile din liceu cu Monica pentru Inside Edition și People. După ce articolul lui C. A fost publicat, ea a primit multe e-mailuri pline de ură, între care o scrisoare de la un tip, care începea cam așa: „Pot să-mi dau seama din ce ai scris că ești supraponderală și că nu te iubește nimeni. Și scrisoarea asta – cuvântul ăsta – a deranjat-o mai mult decât orice ar fi zis altcineva. Părea că, dacă prima parte era adevărată, atunci se confirma și partea cu „nu te iubește nimeni". Ca și cum, să semeni cu Lewinsky din punctul ăsta de vedere era mai rău decât să fii trădător sau prost. Ca și cum a fi gras este cumva o crimă.

În vremurile noastre, e un act de curaj să iubești o femeie corpolentă și poate că e chiar un act de zădărnicie. Pentru că iubind-o pe C., știam că iubesc o femeie care nu se crede demnă de dragostea nimănui.

Iar acum că s-a terminat, nu știu încotro să-mi dirijez furia și supărarea. Spre lumea care a făcut-o să-și desconsidere trupul – și, odată cu asta, pe ea ca persoană – chiar dacă era atrăgătoare. Spre C., pentru că n-a fost suficient de puternică să depășească ce spune lumea. Sau spre mine, pentru că n-am iubit-o suficient, încât s-o fac să creadă în ea.

Am plâns pe tot parcursul emisiunii Nunţile celor celebri, alunecată pe podea, în faţa canapelei, cu lacrimile curgându-mi pe bărbie şi umezindu-mi tricoul, când supermodelele subţiri ca acele spuneau una după alta: „Da". Am plâns pentru Bruce, care mă înţelesese mult mai mult decât crezusem eu şi care poate mă iubise mai mult decât meritasem. Ar fi putut să fie tot ce mi-aş fi dorit, tot ce aş fi putut spera. Ar fi putut să fie un soţ bun. Iar eu i-am dat cu piciorul.

Şi-l pierdusem pentru totdeauna. Pe el şi familia lui – unul dintre lucrurile legate de el pe care le iubeam cel mai mult. Părinţii lui erau un fel de June şi Ward[3], dacă aceştia ar fi fost evrei şi ar fi locuit

---

[3] Personaje ale unui sitcom din anii '60. June şi Ward Cleaver au devenit simboluri pentru părinţii americani tipici din suburbie.

în New Jersey în anii ’90. Tatăl lui, un tip cu favoriţi şi cu ochi la fel de blânzi că ai lui Bruce, era dermatolog. Familia era încântarea lui. Nu ştiu cum să spun cât de mult m-a uimit asta. Comparat cu tatăl meu, Bernard Guberman părea un extraterestru de pe Marte. *El chiar ţinea la fiul lui*! *mă minunam eu*. *Chiar îşi dorea să petreacă timp alături de el*! *îşi aduce aminte lucruri despre viaţa lui Bruce*! Faptul că Bernard Guberman mă plăcea şi pe mine părea să aibă mai puţin de-a face cu sentimentele lui pentru mine ca persoană şi mai multe cu faptul că eu eram a) evreică, şi deci o posibilitate de căsătorie; b) angajată pe bani buni, şi astfel nu o femeie interesată doar de bani; e) sursă de fericire pentru fiul lui. Dar mie nu-mi păsa de ce era aşa de drăguţ cu mine. Eu doar mă încălzeam la bunătatea lui, ori de câte ori puteam.

Mama lui Bruce, Andrey, mi se păruse, la început, puţin intimidantă, cu unghiile ei pictate chiar în nuanţa despre care urma să citesc în numărul următor din Vogue, cu părul perfect aranjat şi o casă cu pereţi de sticlă şi covoare albe care se întindeau de la un perete la celălalt, plus şapte băi, toate imaculat de curate. Andrey cea pe gustul tuturor, le spuneam eu prietenilor mei. Dar odată ce treceai de manichiură, Andrey era şi drăguţă. Avea diplomă de profesoară, dar când am cunoscut-o eu, zilele ei de muncă, pentru a-şi câştiga pâinea, erau de mult trecute, ea lucra acum cu normă întreagă ca soţie, mamă şi voluntară – eterna mamă din cadrul asociaţiei părinţilor profesori, lidera cercetaşilor din clasele mici şi preşedinta asociaţiei Hadassah[4]. Era cea pe care se putea conta întotdeauna pentru a organiza campania anuală de strângere de alimente sau balul de iarnă al frăţiei.

Mă gândeam că dezavantajul de a avea astfel de părinţi era faptul că îţi omorau ambiţia. Cu părinţii mei divorţaţi şi datoriile mele la colegiu, eu mă târam mereu în sus, spre următoarea treaptă a ierarhiei, spre următoarea slujbă, următorul contract de liber-profesionist, luptând pentru mai mulţi bani, mai multă recunoaştere, pentru faimă, pe cât de faimos puteai fi când slujba ta ura aceea de a spune poveştile altora. Când am început să lucrez, la un

---

[4] Organizaţia femeilor evreice din SUA.

ziar mic din mijlocul pustietăţii, scriind despre accidente de maşină. Şi şedinţele de consiliu de la canalizare, eram disperată să ajung la unul mai mare şi când am ajuns, în cele din urmă, la un ziar mai bun, nu trecuseră nici două săptămâni, că mă gândeam deja cum să merg mai departe.

Bruce se mulţumise să plutească prin colegiu, acceptând câte un post de predat azi, vreun angajament de reporter liber-profesionist mâine, câştigând cam jumătate din cât primeam eu, lăsându-şi părinţii să aibă grijă de asigurarea la maşină (şi de maşină deopotrivă), să-l „ajute" cu chiria şi să-i subvenţioneze stilul de viaţă cu palmări de câte 100 de dolari de fiecare dată când trecea pe la ei, plus cecuri generoase de-ţi cădea faţa la zilele de naştere, de Hannukah[5] şi uneori aşa, pur şi simplu.

„Ia-o mai încet", obişnuia el să-mi spună când mă strecuram din pat devreme, ca să lucrez la o povestioară, sau când plecam la lucru sâmbăta să trimit scrisori de intenţie la redacţiile unor reviste din New York. „Trebuie să te bucuri mai mult de viaţă, Cannie".

Uneori mă gândeam că-i place să-şi închipuie că este unul dintre personajele vreunui cântec mai timpuriu de-al lui Springsteen – vreun romantic furios şi pasionat de nouăsprezece ani, mânios pe lume în general şi pe tatăl lui în particular, căutând cine ştie ce fată care să-l salveze. Problema era că părinţii lui Bruce nu-i dăduseră niciun motiv de revoltă – nu avusese nici vreo slujbă amărâtă la fabrică, niciun patriarh aspru şi cu prejudecăţi drept tată şi, fără îndoială, nu trăise în sărăcie. Iar un cântec de-al lui Springsteen dura numai trei minute, cu tot cu temă şi refren, plus punctul culminant tunător şi încărcat de chitară, şi nu lua niciodată în consideraţie vasele nespălate, rufele murdare şi patul nefăcut, miile de mici acte de consideraţie şi bunătate cerute de menţinerea unei relaţii. Bruce al meu prefera să plutească prin viaţă, să zăbovească citind ziarul de duminică, să fumeze droguri

---

[5] Sărbătoarea luminilor, care comemorează în tradiţia evreiască, vreme de opt zile, victoria macabeilor asupra selgiucizilor din Siria,care încercau să elenizeze popoarele de sub dominaţia lor.

scumpe, să viseze la ziare mai mari şi angajamente mai bune fără să facă însă suficiente eforturi ca să le şi primească. Odată, la începutul relaţiei noastre, trimisese un articol de probă la Examiner şi primise un răspuns concis pe o carte poştală gen „mai încercaţi la noi peste cinci ani”. A îndesat scrisoarea într-o cutie de pantofi şi n-a mai adus niciodată vorba de asta.

Dar el era fericit.

„Cu capu’ gol, nici că-mi pasă”, obişnuia el să-mi cânte, citând din Grateful Dead. Eu zâmbeam de complezenţă, gândindu-mă că al meu cap nu era niciodată gol, şi chiar dacă ar fi fost vreodată, eram a naibii de sigură că mi-ar fi păsat.

Şi ce-mi adusese toată agitaţia? mă gândeam eu distrată, sorbind noroiul ameţit din bol. Ce mai conta? El nu mă mai iubea.

M-am trezit după miezul nopţii, salivând pe canapea. Simţeam o apăsare în tâmple, ca şi cum ar fi zvâcnit ceva. Apoi mi-am dat seama că era cineva care bătea la uşă.

— Cannie?

M-am ridicat şi mi-a luat o clipă să-mi localizez mâinile şi picioarele.

— Cannie, deschide uşa imediat. Mă îngrijorezi.

Maică-mea. Te rog, Doamne, nu.

— Cannie!

M-am ghemuit mai tare pe canapea, amintindu-mi că sunase dimineaţă, acum un milion de ani, ca să-mi spună că era în oraş în seara asta, pentru un joc de bingo al lesbienelor şi homosexualilor, iar ea şi Tanya aveau să treacă pe la mine după ce se termina. M-am ridicat în picioare, stingând lampa cu halogen cât de încet am putut, adică nu foarte încet, dat fiind faptul că am reuşit s-o dărâm. Nifkin urlă şi se agăţă de fotoliu, privindu-mă plin de reproş. Mama începu să bată din nou.

— Cannie!

— Pleacă, am strigat eu slab. Sunt… dezbrăcată.

— Ba nu eşti! Ai pe tine salopeta de casă, bei tequila şi te uiţi la Sunetul muzicii.

Ceea ce era perfect adevărat. Ce pot spune? îmi plac musicalurile. Îmi place mai ales Sunetul muzicii – în special scena în care Maria îi adună pe fraţii Von Trapp, orfani de mamă, în patul ei, în timpul furtunii şi cântă My Favourite Things. Părea aşa de comod, de sigur – aşa cum fusese şi familia mea pentru o clipă, odată, acum multă vreme.

Am auzit cum se sfătuiau mormăind în faţa uşii – vocea mamei mele, apoi o alta, un registru mai jos, ca fumul de Marlboro filtrat prin pietriş. Tanya. Tipa care mânca picioare de crab în stilul ăla ciudat.

— Cannie, deschide!

M-am ridicat cu mare efort şi m-am deplasat în baie, unde am pocnit întrerupătorul şi m-am holbat la mine, revizuind situaţia şi felul cum arătam. Faţa brăzdată de lacrimi – bun, s-a bifat. Părul, castaniu deschis cu şuviţe arămii, tăiat într-un bob clasic şi îndesat după urechi, de asemenea prezent. Fără machiaj. O urmă – ei bine – de bărbie dublă. Obraji plini, umeri rotunzi, încovoiaţi, sâni de cupa D dublă, degete groase, şolduri pline, fund mare, coapse cu muşchi solizi, sub o plapumă tremurândă de şuncă. Ochii arătau deosebit de mici, ca şi cum încercau să se ascundă în carnea feţei mele, şi era ceva avid, înfometat şi disperat în ei. Ochii mei aveau fix aceeaşi culoare ca oceanul din portul Menemsha de pe Martha's Vineyard – un verde frumos, ca de strugure. Cea mai frumoasă trăsătură a mea, m-am gândit eu mâhnită. Ochi verzi frumoşi şi un zâmbet ascuns, nebunatic. „Ce faţă drăguţă”, ar spune bunica mea, prinzându-mi bărbia în podul palmei, după care ar scutura din cap, nedându-şi osteneala să mai spună restul.

Aşa că iată-mă. Douăzeci şi opt de ani, cu treizeci conturându-se la orizont. Beată. Grasă. Singură. Neiubită. Şi, mai rău decât toate astea, un clişeu în carne şi oase: mă simţeam ca Ally Mebeal şi Bridget Jones la un loc, ele având probabil, împreună, greutatea pe care o am eu singură, şi mai erau şi cele două lesbiene hotărâte, care băteau la uşa mea. Am decis că cea mai bună soluţie era să mă ascund în baie şi să fac pe moarta.

— Am cheie, a ameninţat maică-mea.

Cu greu i-am smuls lui Nifkin sticla de tequila.

— Stai un pic, am strigat eu, după care am ridicat lampa şi am crăpat uşa.

Mama şi Tanya se holbau la mine. Purtau maiouri identice cu glugă, marca L.L. Bean, şi aveau expresii identice de îngrijorare.

— Uite ce e, am spus. Sunt bine. Doar un pic cam somnoroasă, mă duc să mă culc. Putem vorbi mâine despre asta.

— Uite ce e, am văzut articolul din Moxie, spuse mama. Lucy ni l-a arătat.

Merçi, Lucy, m-am gândit eu.

— Sunt bine, am zis din nou. Bine, foarte bine, cum nu se poate mai bine.

Maică-mea strângea în mână morterul de la bingo şi părea sceptică. Tanya, ca de obicei, părea că ar fi vrut doar o ţigară, un pahar şi ca eu şi fraţii mei să nu ne fi născut vreodată, ca s-o poată avea pe mama numai pentru ea şi, eventual, să se mute într-o comună din Northampton.

— Mă suni mâine? a întrebat mama.

— Te sun, am răspuns, închizând uşa.

Patul meu arăta ca o oază în deşert, ca un banc de nisip în marea nisipoasă. M-am îndreptat clătinându-mă înspre el şi m-am prăbuşit pe spate, cu braţele şi picioarele răsfirate, ca o stea de mare de mărimea 44 imprimată pe cuvertură, îmi plăcea la nebunie patul meu – cuvertura drăguţă de albastru deschis, cearşafurile de un roz fin, teancul de perne, fiecare cu feţe colorate – una purpurie, alta portocalie, una de un galben pal şi una crem. Îmi plăcea la nebunie încreţitura prăfuită à la Laura Ashley şi plapuma roşie de lână pe care o aveam de când eram mică. M-am gândit că patul era cam singurul lucru pe care-l mai aveam pentru mine acum, când Nifkin sări în el şi mi se alătură. M-am holbat la tavan, care se învârtea într-un mod aproape alarmant.

Îmi doream să nu-i fi spus niciodată lui Bruce că vreau o pauză. Aş fi vrut să nici nu-l fi întâlnit vreodată. Îmi doream să fi alergat într-una în noaptea aia, să alerg pur şi simplu şi să nu privesc niciodată înapoi.

Îmi doream să nu fi fost reporter. Îmi doream ca slujba mea să fie coptul brioșelor într-o patiserie, unde n-aș fi avut altceva de făcut decât să sparg ouă, să măsor făina și să dau rest, ca să n-aibă nimeni motive să-și bată joc de mine și lumea chiar să se aștepte să fiu grasă. Fiecare unduire moale și fiecare fald de celulită aveau să servească drept mărturie pentru excelența produselor coapte de mine.

Îmi doream să pot face schimb cu tipul care purta cartonul cu „sandviș cu SUSHI PROASPĂT" și se plimba în sus și-n jos pe Strada Pine la prânz, dând trecătorilor cupoane pentru sushi la restaurantul World of Wasabi. Îmi doream să fiu anonimă și invizibilă. Poate chiar moartă.

Mi-am închipuit cum ar fi să zac în cadă, lipind un bilet pe oglindă și trecându-mi o lamă de ras peste încheieturi. Apoi mi l-am închipuit pe Nifkin, scheunând și uitându-se la mine uluit, zdrelindu-și ghearele de marginea căzii și întrebându-se de ce nu mă ridic. Și mi-am închipuit-o pe mama nevoită să se uite printre lucrurile mele și găsind exemplarul meu cam jerpelit din *Cele mai bune scrisori Penthouse* în sertarul de sus al dulapului, plus cătușele roz din imitație de Mană pe care mi le dăduse Bruce de Valentine's Day. În cele din urmă, mi i-am închipuit pe cei de in salvare încercând să-mi manevreze trupul mort, îi moale pe cele trei etaje de scări. „E una mare aici" – îmi imaginez că ar spune unul dintre ei.

Bun. Deci suicidul este exclus, m-am gândit eu, întinzându-mă pe cuvertură și aranjându-mi pernele portocalii sub cap. Scenariul cu magazinul de brioșe/cartonul sandviș probabil că nu avea să aibă loc, deși era tentant. Nu-mi puteam imagina cum ar încăpea așa ceva în revista foștilor studenți. Absolvenții de Princeton care ieșeau din cursă tindeau să dețină magazinele de brioșe, pe care le transformau apoi într-un lanț de magazine de brioșe de succes, cu statut național și profituri de milioane. Iar magazinele de brioșe nu puteau decât să fie o diversiune pentru câțiva ani, ceva ce să facă în timp ce-și creșteau copiii, care aveau să apară invariabil în revistele cu foștii studenți, înveșmântați în costume scabroase în negru și portocaliu cu „promoția 2012!" scrisă pe micuțele lor piepturi prețioase.

Ceea ce voiam eu, m-am gândit, apăsându-mi perna cu putere peste faţă, era să fiu din nou mică. Să fiu în patul meu, în casa în care crescusem, înfăşurată în cuvertura maro cu roşu din lână, să citesc, chiar dacă trecuse ora mea de culcare, să aud cum se deschide uşa şi intră tata, să-l simt cum stă în dreptul patului meu în tăcere, să simt cât de mândru este şi cât mă iubeşte, ca pe un lucru tangibil, aşa cum simţi apa caldă. Voiam să-şi pună mâna pe capul meu aşa cum obişnuia pe-atunci şi să-l aud spunându-mi pe un ton uşor amuzat:

— Tot mai citeşti, Cannie?

Să fiu mică şi iubită. Şi subţirică. Asta voiam.

M-am întors pe cealaltă parte, am bâjbâit pe noptieră şi am luat un creion şi o bucată de hârtie. *Scapă de greutate*, am scris, după care m-am oprit şi m-am gândit: *Găseşte-ţi un nou prieten*, *am scris apoi*. *Vinde scenariul*. *Cumpără o casă mare cu grădină şi curte*. *Găseşte-i mamei o prietenă mai acceptabilă*. În cele din urmă, undeva între *Fă-ţi o coafură cu stil şi străduieşte-te să o menţii şi Fă-l pe Bruce să regrete am adormit*.

Super-tare la pat. *Ha*! Avusese tupeu, să-şi pună numele pe o rubrică cu sfaturi sexuale, dat fiind că fusese cu foarte puţine persoane şi nu ştia mai nimic înainte să mă cunoască pe mine.

Eu mă culcasem cu patru bărbaţi – trei iubiţi de lungă durată şi o pasiune de boboacă fără minteânainte să fiu împreună cu Bruce. Şi mai făcusem prostii cu alţi şase indivizi. Poate că eram eu o tipă cu greutate, dar am citit *Cosmopolitan* de la treisprezece ani şi ştiam cum să mă descurc cu diferitele tipuri de echipament. Cel puţin nu se plânsese nimeni niciodată.

Aşa că aveam experienţă. Pe când Bruce… nu. Avusese parte de nişte refuzuri dure în liceu, când avea un ten cu adevărat nasol şi înainte să descopere că barbişonul şi coada de cal erau cu siguranţă atractive pentru un anume fel de tipe.

Când apăruse în prima noastră noapte, cu sacul lui de dormit şi cămaşa ecosez, nu mai era virgin, însă nu avusese nicio relaţie serioasă şi nici nu fusese vreodată îndrăgostit. Aşa că-şi căuta doamna sufletului, iar eu, chiar dacă nu l-aş fi refuzat pe Domnul Perfecţiune, în

caz că l-aş fi întâlnit, căutam mai ales… ei bine, să-i spunem atenţie, afecţiune. De fapt, era vorba despre sex.

Totul a început pe canapea, când stăteam unul lângă altul. M-am întins după mâna lui. Era rece ca gheaţa şi când mi-am aruncat ca din întâmplare mâna peste umărul lui şi mi-am împins coapsa înspre a lui, am simţit că tremura, lucru care m-a mişcat. Am vrut să fiu bună cu el, să fiu caldă. I-am luat ambele mâini într-ale mele şi l-am tras de pe canapea.

— Haide să ne întindem, i-am spus.

Ţinându-ne de mâini, am mers spre dormitorul meu, iar el s-a întins pe saltea, direct pe spate, cu ochii larg deschişi, lucind în întuneric; arăta ca un om urcat pe scaunul unui dentist. M-am ridicat în coate şi mi-am fluturat nişte şuviţe de păr peste faţa lui. Când l-am sărutat într-o parte, pe gât, a tresărit ca şi cum l-aş fi ars, iar când mi-am vârât o mână pe sub cămaşa lui şi i-am mângâiat uşor părul de pe piept, a suspinat:

— Ah, Cannie, cu cea mai tandră voce pe care o auzisem eu vreodată.

Însă sărutările lui erau nasoale; chestii pline de salivă, limbă şi buze aiurite care păreau să se prăbuşească, cumva, când se întâlneau cu ale mele, aşa că aveam de ales între dinţi şi mustaţă. Mâinile îi erau grăbite şi neîndemânatice.

— Relaxează-te, i-am şoptit eu.

— Îmi pare rău, mi-a şoptit el, trist. Nu fac nimic bine, nu?

— Şşşt, am suspinat eu, cu buzele din nou pe gâtul lui, pe pielea moale, de acolo unde i se termina barba.

Mi-am strecurat mâna de pe pieptul lui în jos şi l-am mângâiat uşor pe interiorului coapsei. Nimic. L-am împuns cu sânii, i-am sărutat fruntea, pleoapele, vârful nasului şi am încercat din nou. Tot nimic. Păi era destul de ciudat. M-am hotărât să-i arăt o şmecherie, să-l învăţ cum să mă facă fericită, fie că i se întărea sau nu. Mă emoţionase profund tipul acesta de unu optzeci, cu coada lui de cal şi expresia pe care o avea, ca şi cum aş fi fost pe cale să-l electrocutez, nu să facem… asta. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul unuia de-al lui, i-am luat mâna şi

i-am strecurat-o în chiloţeii mei. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei şi a zâmbit când a simţit ce udă eram. I-am dus degetele unde era nevoie de ele, ţinând mâna peste a lui şi apăsându-le acolo, arătându-i ce să facă, şi m-am lăsat peste el, să simtă cum transpir şi respir greu, cum gem când sunt pe punctul de-a termina. Iar apoi mi-am apăsat din nou faţa de gâtul lui şi l-am sărutat.

— Mulţumesc, i-am şoptit.

Aveam gust de sare. Transpiraţie? Lacrimi, poate? Era întuneric, aşa că nu m-am uitat.

Am adormit în poziţia aia: eu, doar cu un tricou şi în lenjerie, înfăşurată în jurul lui; el, cu cămaşa desfăcută numai pe jumătate, având maioul, chiloţii şi şosetele pe el. Iar când lumina s-a strecurat printre ferestrele mele, când am deschis ochii şi ne-am uitat unul la altul, simţeam că ne-am fi cunoscut de mult mai multă vreme, nu doar de o singură noapte. Era ca şi cum ne-am fi cunoscut de-o viaţă.

— Bună dimineaţa, i-am şoptit eu.

— Eşti frumoasă, a spus el.

Am decis că mă puteam obişnui cu asta dimineaţa. Bruce a decis că era îndrăgostit. Am fost împreună pentru următorii trei ani şi am învăţat multe lucruri împreună. În cele din urmă, mi-a spus toată povestea, cu detalii despre experienţa lui limitată, despre cum fusese mereu ori beat, ori drogat, dar cu toate astea nu putea să scape de timiditate. Fusese respins de câteva ori în primul an de facultate şi se hotărâse pur şi simplu să aibă răbdare.

— Ştiam eu c-o să întâlnesc fata potrivită într-o bună zi, mi-a spus el zâmbind, legănându-mă în braţe.

Treptat, am descoperit lucrurile care-i plăceau lui, cele care-mi plăceau mie, altele care ne plăceau amândurora. Unele erau chestii obişnuite, altele erau suficient de vulgare cât să ridice din sprâncene chiar şi redactorii de la *Moxie*, unde se scria în mod regulat despre „secrete noi şi sfârâitoare”.

Dar lucrul care mă fierbea pe mine, care îmi măcina inima în timp ce mă perpeleam, simţindu-mă cleioasă şi cu gura uscată, de la cheful cu tequila de aseară, era titlul de deasupra coloanelor scrise de

el: „Super-tare la pat”. Era o minciună. Nu din cauză că nu era cine ştie ce expert în sex sau o minune de băiat sub cearşafuri… ci pentru că ne iubiserăm odată. Pentru că eram super-tari la pat *împreună*.

Capitolul doi

Sâmbătă dimineaţă m-a trezit sunetul telefonului. A bâzâit de trei ori, apoi linişte. O pauză de zece secunde, apoi a sunat iar de încă trei ori, urmat de o pauză mai lungă. Mama nu era tocmai un fan al robotului telefonic, aşa că, dacă ştia sau credea că sunt acasă, continua să tot sune până ce răspundeam. Rezistenţa era de prisos.

— Este aşa de supărător, am spus eu, în loc de „alo”.

— Asta referitor la mama ta, a răspuns ea.

— Sunt şocată. Nu poţi să mă suni mai târziu, te rog? E prea devreme. Sunt foarte obosită.

— Of, ia nu te mai plânge, spuse ea grăbită. Eşti doar mahmură. Vino să mă iei într-o oră. Mergem la demonstraţia de gătit de la Reading Terminal[6].

— Nu, spun eu. În niciun caz.

Şi chiar în clipa în care spuneam asta, ştiam că n-aveam decât să protestez, să mă plâng şi să vin cu şaptesprezece scuze diferite, că până la prânz tot aş fi fost la Reading Terminal, gudurându-mă pe lângă mama, care avea obiceiul să-şi exprime impresiile critice în privinţa selecţiei din meniul nefericitului de bucătar şi a aptitudinilor sale culinare în urechea mea, însă cu volumul dat la maximum.

— Bea nişte apă. Ia nişte aspirină, spuse ea. Ne vedem într-o oră.

— Mamă, te rog…

— Presupun că ai citit articolul lui Bruce, spuse ea.

Mama nu era prea subtilă când trecea de la un subiect la altul.

— Da, am zis eu.

Ştiam, fără să mai întreb, că şi ea-l citise. Sora mea Lucy, care se abonase la *newslett*erul de la *Moxie*, fiind genul de cititoare înnebunită după toate lucrurile legate de feminitate, îşi primea în continuare exemplarul acasă la noi. Dacă era să mă iau după insistenţa cu care

---

[6] Fostă gară, actualmente complex localizat în central oraşului Philadelphia.

mama îmi bătuse la uşă aseară, era destul de clar că cineva îi arătase articolul… poate că o făcuse chiar Bruce. Numai gândul la această conversaţie – „te-am sunat să-ţi spun că am publicat un articol luna asta şi Cannie e destul de supărată din cauza asta” – mă făcea să-mi doresc să mă ascund sub pat, dacă aş fi încăput vreodată acolo. Nu voiam să mă învârt într-o lume unde *Moxie* era peste tot, la standurile cu ziare, în cutiile poştale. Mă simţeam ca arsă de ruşine, ca şi cum aş fi purtat un uriaş C. Stacojiu pe piept, ca şi cum oricine m-ar fi văzut ar fi ştiut că sunt fata din „Super-tare la pat”, că eram grasă şi că-l părăsisem pe tipul care încercase să mă iubească şi să mă înţeleagă.

— Uite, ştiu că eşti supărată…

— Nu sunt supărată, am şuierat eu. Sunt bine.

— Of, spuse ea. (Cu siguranţă nu era răspunsul pe care îl aşteptase de la mine.) Cred că a fost cam afurisit la faza asta.

— E un tip afurisit, am zis eu.

— Tocmai că nu părea genul ăsta. Iată de ce mi s-a părut aşa de surprinzător.

Am alunecat printre perne. Mă durea capul.

— Chiar o să stăm acum să dezbatem cât de ni naibii a putut să fie?

— Poate mai târziu, spuse mama. Ne vedem curând.

Există două feluri de locuinţe în cartierul unde am crescut eu – casele unde părinţii rămâneau căsătoriţi şi case ale celor care alegeau să divorţeze.

Dacă arunci doar o privire grăbită, ambele feluri de case arată cam la fel – mari, dezordonate, de tip colonial, cu patru-cinci dormitoare, plasate mult dincolo de străzile fără trotuar, fiecare ocupând câte un acru de teren. Majoritatea sunt vopsite într-un stil conservator, dar cu obloane şi lemnărie contrastante – o casă cu acoperiş cenuşiu şi obloane albastre, de exemplu, sau o casă de un bej pal, cu o uşă roşie. Majoritatea au alei lungi, cu pietriş, iar multe au piscine în curtea din spate.

Dar la o privire mai atentă – dacă observatorul zăboveşte un pic – începe să se vadă diferenţa.

Casele celor divorţaţi sunt cele unde camionul Chem Lawn nu mai opreşte, cele pe lângă care trece nepăsător, în dimineţile de după ninsori, tipul care înlătură zăpada. Uitaţi-vă cu atenţie şi veţi vedea o procesiune de adolescenţi cu feţe întunecate sau uneori chiar pe stăpâna casei cum iese afară să se ocupe de curăţat, de tuns iarba, de dat cu lopata, de aranjat – le face pe toate singură. Sunt casele în care Camry-ul sau Acordul sau minidubiţa mamei nu este schimbată în fiecare an, ci doar se învecheşte din ce în ce mai tare, şi unde a doua maşină, dacă există aşa ceva, este mai curând vreo mizerie de mâna a patra luată din anunţurile de la *Examiner*, decât o Honda Civic onorată de timp, demontată, însă complet nouă, sau, în cazul în care puştiul e cu adevărat norocos, maşina sport a tatălui, tipica maşină a bărbatului aflat în criza vârstei mijlocii.

Grădina nu este amenajată într-un stil spectaculos, vara nu sunt petreceri la piscină, nu apare niciodată vreo echipă de muncitori care să se agite la şapte dimineaţa pentru construirea unui nou birou sau a unui dormitor de dimensiunile unui apartament. Vopseaua e veche de trei-patru-cinci ani, în loc de doi sau trei, şi ajunge să se descojească de tot până când hotărăşte cineva că trebuie una nouă.

Dar cel mai mult îţi puteai da seama de asta sâmbăta dimineaţa, când începea ceea ce eu şi prietenele mele numeam „parada tăticilor”. În jur de zece – unsprezece dimineaţa, aleile de pe strada noastră şi de pe străzile învecinate se umpleau, pe ambele sensuri de circulaţie, cu maşinile bărbaţilor care locuiseră în aceste case imense cu patru-cinci dormitoare. Ieşeau unul câte unul din maşini, îşi târau picioarele pe alei, sunau la casele unde dormiseră odinioară şi-şi luau copiii pentru sfârşitul de săptămână. Zilele acelea, îmi povesteau prietenii mei, erau pline de tot felul de extravaganţe – cumpărături fără limită, vizite la mall, la grădina zoologică, la circ, prânzul în oraş, cina în oraş cu film înainte şi după. Orice activitate de trecut timpul era bine-venită, ca să umple minutele moarte dintre copii şi părinţii care descopereau brusc că nu prea aveau ce să-şi spună, odată ce terminau cu bălmăjeala veselă (în cazurile cordiale, atenţie) sau după ce deşertau sacul cu otravă (în cazurile cu scandal, când fiecare dintre părinţi făcea paradă

cu neajunsurile şi cu infidelităţile celuilalt în faţa unui judecător – şi, până la urmă, ajungeau să facă asta şi în faţa unui public bârfitor şi chiar a propriilor copii).

Prietenii mei ştiau, cu toţii, manevrele. Fratele meu, sora mea şi cu mine văzuserăm şi noi despre ce era vorba, încă din primele zile ale despărţirii părinţilor noştri, înainte ca tatăl meu să anunţe că voia să ne fie mai puţin un tată şi mai mult ca un fel de unchi şi că vizitele noastre de weekend mu se potriveau cu viziunea lui. Serile de sâmbătă la el le petreceam într-un pat improvizat, în apartamentului lui din partea cealaltă a oraşului – un spaţiu mic şi prăfuit, plin cu prea multe echipamente stereo scumpe şi cu televizoare de cea mai bună calitate. La început, locul fusese plin de fotografiile noastre, pentru ca, în cele din urmă, să nu mai rămână niciuna. La tata acasă, Lucy şi cu mine ne îngrămădeam pe salteaua subţire a canapelei extensibile, simţind cum cadrul de metal ne împungea toată noaptea, în vreme ce Josh obişnuia să doarmă lângă noi, într-un sac de dormit pus pe jos. Mesele erau servite numai la restaurant. Puţini dintre proaspăt divorţaţii taţi aveau aptitudini de bucătar sau dorinţa de a învăţa să gătească. S-a dovedit că majoritatea lor aşteptau, de fapt, să-şi înlocuiască soţia sau să-şi găsească o nouă prietenă, care să le umple frigiderul sau să-i aştepte cu masa pusă în fiecare seară.

Iar duminică dimineaţa, la timp pentru biserică sau şcoala evreiască, parada începea din nou, numai că în sens invers: maşinile opreau şi lăsau copiii, care se grăbeau pe alee încercând să nu alerge sau să pară prea uşuraţi, iar taţii, la rândul lor, încercau să nu demareze prea rapid, să-şi amintească de faptul că asta se presupunea că este o plăcere, nu o obligaţie. Veneau doi, trei, uneori şi patru ani. După care dispăreau – se recăsătoreau, în cea mai mare parte a cazurilor, sau se mutau.

De fapt, nici nu era chiar aşa de rău – nu rău ca în lumea a treia, nu rău ca în Appalachia[7]. Nu era vorba de durere fizică, nici de foame

---

[7] Termen folosit pentru descrierea unei regiuni culturale din estul Statelor Unite, care se întinde din sudul statului New York până în Alabama, Mississippi şi

adevărată. Chiar dacă mai scădea nivelul, suburbiile din Philadelphia reprezentau în continuare o priveliște a naibii de frumoasă, dacă o comparai cu nivelul de trai al majorității oamenilor din lume – sau din țară. Chiar dacă mașinile noastre erau mai vechi, vacanțele mai puțin generoase și piscinele din curte mai puțin curate, tot era bine că mai aveam mașini și vacanțe, piscine și acoperișuri deasupra capetelor.

Iar mamele și copiii învățau să se bazeze unii pe alții. Divorțul ne învăța cum să ne descurcăm, chiar dacă erau condiții aprige, sau ce să spunem când lidera de la cercetașe ne întreba ce ne-ar plăcea să aducem la banchetul tată-fiică. („Un tată" fiind răspunsul preferat.) Prietenele mele și cum mine învățaserăm să fim frivole și dure, ca un detașament de cinice junioare, înainte să împlinim șaisprezece ani.

Totuși nu încetasem să mă întreb mereu cum se simțeau tații când ieșeau de pe strada pe care obișnuiau să intre în fiecare seară sau dacă ei se mai uitau cu atenție la fostele lor case, dacă observau cum lucrurile se uzau și se fărâmițau de când plecaseră. Tot la asta mă gândeam, când am oprit în fața casei în care am crescut. Am observat că aducea, din ce în ce mai tare, cu casa familiei Joad[8]. Nici mama, nici groaznica ei parteneră de viață, Tanya, nu prea le aveau cu grădinăritul, așa că acum curtea era plină de mizerie și de aluviuni de frunze maronii, moarte. Pietrișul de pe alee era la fel de subțire ca părul unui bătrân, tras peste un scalp pătat de vârstă, iar în vreme ce parcam, mi-a atras atenția mormanul de fiare vechi adunate în spatele micului atelier de unelte, lucind fără vlagă în bătaia soarelui. Pe vremuri obișnuiam să ne așezăm bicicletele acolo. Tanya îl „curățase" scoțând afară tot ce era vechi, de la triciclete la biciclete cu zece viteze, dezmembrate, și le lăsase în spatele adăpostului ca să ruginească.

— Gândiți-vă că e artă găsită[9], ne-a zis mama când Josh s-a plâns că adunătura de fiare ruginite ne făcea să părem niște negustori

---

Georgia, unde sărăcia a fost o problemă constantă vreme de mulți ani.

[8] Familia Joad, din romanul Fructele mâniei, de John Steimbeck.

[9] Referire la Public Art Found, organizație nomprofit care prezintă lucrările artiștilor contemporani în spațiile publice din New York.

de vechituri.

Mă întreb dacă tata a trecut vreodată pe aici, dacă ştia de mama şi de noua ei situaţie, dacă he gândea măcar la noi sau dacă era mulţumit. Să-şi ştie copiii în lume, toţi trei adulţi şi străini.

Mama aştepta pe alee. Ca şi mine, e înaltă şi greoaie („o femeie corpolentă”, l-am auzit pe Bruce, batjocoritor, în mintea mea). Dar în vreme ce eu sunt ca o clepsidră (una extrem de plină), mama are forma unui măr – o secţiune mediană perfect rotundă, sprijinindu-se pe nişte picioare lungi şi musculoase. Fostă vedetă de tenis, baschet şi hochei de câmp, la liceu şi vedeta actuală a echipei Switch Hitters (echipă de softball a lesbienelor, la care activează), Ann Goldblum Shapiro şi-a menţinut atât atitudinea, cât şi sensibilitatea unui atlet singular, o femeie care consideră că nu există nicio problemă care nu putea fi rezolvată şi nicio situaţie care nu putea fi îmbunătăţită printr-o plimbare rapidă sau câteva bazine de piscină.

Are părul scurt şi-l lasă să se vadă încărunţit. Se îmbracă în haine confortabile, în nuanţe de cenuşiu, bej şi roz pal. Ochii au aceeaşi nuanţă de verde că ai mei, dar sunt mai mari şi mai neliniştiţi; zâmbeşte foarte mult. E genul de persoană care este abordată în mod constant de străini pentru indicaţii, sfaturi, aprecieri cinstite – oare costumul de baie face posteriorul eventualului cumpărător să pară mare?

— În cabina de probă de la Loehmann.

Astăzi este îmbrăcată de stradă, în pantaloni largi, de un roz pal, un pulover albastru pe gât, cu una dintre cele paisprezece perechi de tenişi, fiecare destinată pentru un anume tip de activitate, şi un hanorac pus în valoare de o broşă mică triunghiulară în culorile curcubeului. Nu este machiată – nu obişnuieşte – iar părul ei are, ca de obicei, un aspect ciufulit, de parcă tocmai ar fi bătut-o vântul. Arată fericită, când se urcă în maşină. Pentru ea, demonstraţiile gratuite de gătit de la marele complex alimentar din centrul Philadelphiei, totodată un bine cunoscut loc de întâlniri, erau mai bune decât spectacolele de *stand-up comedy*. Nu erau menite să fie interactive, dar nimeni nu se deranja să-i spună şi ei asta.

— Subtil, zic eu, arătând spre broşa ei.

— Îşi place? întrebă ea nepăsătoare. Tanya şi cum mine le-am luat din New Hope weekendul trecut.

— Mi-ai luat şi mie una? întreb eu.

— Nu, spune ea, refuzând să muşte din momeală. Ţi-am luat asta.

Şi mi-a întins un pătrat mic împăturit în hârtie purpurie. L-am desfăcut la un semafor pe roşu, ca să găsesc un magnet care înfăţişă o fată ca din desene animate, cu păr cârlionţat şi ochelari. *Nu sunt gay, însă mama mea este*, scria pe el. Perfect.

Am cântat cu radioul şi n-am mai zis nimic timp de o jumătate de oră, cât dura drumul spre oraş. Mama stătea şi ea tăcută lângă mine, evident aşteptând să aduc în discuţie ultima operă a lui Bruce. În cele din urmă, am făcut-o, în drumul spre Terminal, între tarabele de legume şi tejgheaua cu peşte proaspăt.

— Super-tare la pat, am mârâit eu. Pe dracu'.

Mama s-a uitat cu coada ochiului la mine.

— Deci să înţeleg că nu era?

— Nu vreau să am discuţia asta cu tine, am mormăit eu, în vreme ce ne făceam drum printre brutării şi standuri cu mâncare thailandeză şi mexicană, ca până la urmă să găsim locuri în faţa bucătăriei unde avea loc demonstraţia.

Bucătarul era aproape un obişnuit al lecţiilor de gătit; mi-am adus aminte că-l mai văzusem la lecţia „Preferatele sudului" cu trei săptămâni în urmă. Bietul om s-a albit la faţă când a văzut-o pe mama aşezându-se.

Ea a ridicat din umeri spre mine şi a început să se uite fix la tablă. Tema din săptămâna aceea era „felurile de mâncare tipic americane cu cinci ingrediente clasice". Bucătarul s-a pus pe treabă. Unul dintre cei care-l asistau – un puşti greoi şi cu coşuri de la şcoala de bucătari – a început să taie capul unei verze.

— O să-şi taie degetele, anunţă mama.

— Şşşt! am zis eu, când obişnuiţii din rândul întâi – majoritatea pensionari care luau aceste demonstraţii mult prea în serios – se

încruntară la noi.

— Dar aşa este, spuse mama. Ţine cuţitul greşit. Acum, să revenim la Bruce…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am zis eu.

Bucătarul topi o bucată gigantică de unt într-o tigaie, după care adăugă şuncă. Mama a suspinat, ca şi cum ar fi fost martora unei decapitări, şi apoi a ridicat mâna.

— Este posibilă vreo modificare, astfel încât reţeta să fie bună şi pentru cardiaci? a vrut ea să ştie.

Bucătarul oftă şi începu să povestească de uleiul de măsline. Mama şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea.

— Uită-l pe Bruce, mi-a spus ea. Poţi să găseşti ceva mai bun.

— Mamă!

— Şşş! şuierară gurmanzii din rândul întâi. Mama scutură din cap.

— Nu-mi vine să cred.

— Ce?

— Nu vezi tigaia aia? Nu e destul de mare.

Desigur, era adevărat, bucătarul învăţăcel înghesuia varza tăiată cam grosolan într-o tigaie joasă. Mama ridică din nou mâna. Eu i-am tras-o în jos.

— Las-o baltă.

— Cum o să înveţe ceva dacă nimeni nu-i spune când greşeşte? se plânse ea, arătând spre scenă.

— Aşa e, a fost de acord femeia care stătea lângă ea.

— Iar dacă o să arunce puiul în făina aia, continuă mama, chiar cred că trebuie să-l condimenteze înainte.

— Ai încercat vreodată cu ardei roşu? întrebă un bărbat mai în vârstă din rândul din faţă. Vezi tu, nu prea mult, dar doar un vârf îi dă o aromă foarte bună.

— Şi cimbrul e bun, spuse mama.

— Bine, Julia Child[10].

---

[10] Autoare şi realizatoare de emisiuni gastronomice care a introdus în anii ’50-’60

Am închis ochii, afundându-mă mai tare în scaunul meu pliabil, pe când bucătarul trecea la cartofii dulci şi bucăţile de măr, iar mama continua să-l interogheze despre înlocuitori, schimbări, tehnici de care aflase în anii ei de gospodină, în tot acest timp comentând fără încetare, spre năucirea persoanelor care stăteau lângă ea şi spre furia întregului rând din faţă.

Mai târziu, la un cappuccino şi covrigi uscaţi cu unt de la standul Amish, mi-a ţinut discursul pe care eram sigură că-l pregăteşte de noaptea trecută.

— Ştiu că te simţi rănită acum, începu ea. Dar există destui tipi pe lumea asta.

— Da, sigur, am mormăit eu, aţintindu-mi ochii în paharul de cappuccino.

— Şi femei, continuă mama să mă încurajeze.

— Mamă, de câte ori ţi-am spus? Nu sunt lesbiană, nu mă interesează.

Scutură din cap a tristeţe prefăcută.

— Aveam aşa nişte speranţe pentru tine, suspină ea prefăcut şi arătă spre standurile cu peşte, unde ştiucile şi crapii erau îngrămădiţi unii peste alţii, cu gura deschisă şi ochii holbaţi, cu solzii lucind argintiu în lumina neoanelor. Ce vezi aici poate fi o lecţie, spuse ea.

— Aceasta este o tejghea cu peşte, am corectat-o eu.

— Asta îţi spune că are balta suficient peşte, răspunse ea.

Se apropie de vitrina de sticlă şi bătu cu unghia în ea. Am urmat-o fără voie.

— Vezi grămada asta? spuse ea. Gândeşte-te la fiecare dintre peştii ăştia ca la un tip singur.

M-am holbat la peştele care, aşezat pe gheaţa spartă, păru să caşte gura a mirare.

— Au maniere mai elegante decât majoritatea bărbaţilor, am observat eu. Unii dintre ei cred că ştiu să poarte şi conversaţii mai frumoase.

---

bucătăria franţuzească în SUA.

— Vreţi peşte? întrebă o asiatică mică, care avea pe ea un halat cauciucat lung până în pământ şi un cuţit de tăiat într-o mână.

Mi-a trecut prin minte, o secundă, cum ar fi să-l împrumut şi m-am întrebat cum m-aş simţi să-i scot maţele lui Bruce.

— Peşte bun, ne îndemnă ea.

— Nu, mulţumesc, am zis eu.

Mama m-a condus înspre o masă.

— Nici n-ar trebui să fii aşa de supărată, spuse ea. Articolul va ajunge curând la gunoi…

— Ce mai gând mobilizator pentru un jurnalist, am zis.

— Nu fi sarcastică, spuse ea.

Ne-am aşezat din nou. Mama îşi luă ceaşca de cafea.

— E din cauză că a primit o slujbă la revistă? încercă ea.

Am tras aer adânc în piept.

— Poate, am admis eu.

Şi era adevărat, să văd cum se ridică steaua lui Bruce, în vreme ce a mea rămânea la locul ei, ar fi fost dureros, chiar dacă primul lui articol n-ar fi fost despre mine.

— Te descurci bine, spuse mama. Va veni şi vremea ta.

— Şi dacă nu vine? am vrut eu să ştiu. Dacă nu mai găsesc altă slujbă sau alt iubit…

Mama flutură din mână, ca şi cum era o prostie să mă gândesc măcar la asta.

— Dar dacă nu se întâmplă? am spus eu furioasă. El are propria lui rubrică, scrie un roman…

— Zice el că scrie un roman, spuse mama. Nu înseamnă că e şi adevărat.

— N-am să mai întâlnesc niciodată pe nimeni, îi în spus eu, fără pic de intonaţie în voce.

Mama suspină.

— Ştii, mă gândesc că o parte din ce s-a întâmplat e şi din vina mea, spuse ea în cele din urmă.

Asta mi-a captat atenţia.

— Când tatăl tău obişnuia să spună anumite lucruri…

Aceasta era o întorsătură a conversaţiei pe care voiam s-o evit.

— Mamă…

— Nu, nu, Cannie, lasă-mă să termin. Trase adânc aer în piept. Era groaznic, spuse ea. Rău şi groaznic şi l-am lăsat să scape cu mult prea multe, pentru o perioadă mult prea lungă de timp…

— Ce-a fost, a fost, am spus eu.

— Îmi pare rău, spuse mama.

O mai auzisem spunând asta înainte, desigur, însă durea de fiecare dată, pentru că de fiecare dată mă făcea să-mi aduc aminte exact pentru ce anume îşi cerea ea scuze şi cât de rău fusese.

— Îmi pare rău pentru că ştiu că asta te-a făcut să fii aşa.

M-am ridicat, am lua ceaşca ei şi pe a mea, şerveţelele folosite de noi, ce mai rămăsese din covrigi şi am început să caut un coş de gunoi. M-a urmat.

— Asta m-a făcut să fiu cum? am întrebat eu.

Se gândi un minut.

— Ei bine, nu suporţi prea bine criticile.

— Mie-mi spui.

— Nu pari să te împaci prea bine cu modul cum arăţi.

— Zi-mi de o femeie care se simte cu adevărat bine în pielea ei, i-am strigat eu. Numai că n-avem toate bucuria ca nesiguranţa noastră să fie expusă în faţa milioanelor de cititori de *Moxie*.

— Şi-mi mai doresc… Se uită cu grijă spre mesele din centrul pieţei, unde se adunaseră familiile care mâncau sandvişuri sau beau cafea, frunzărind anumite secţiuni din *Examiner*. Îmi doresc să crezi mai mult în tine. Şi în… chestiile romantice.

Iată un alt subiect pe care nu voiam să-l discut cu mama mea care descoperise că este lesbiană în partea a doua a vieţii.

— Ai să găseşti tu tipul potrivit, spuse ea.

— Am fost asaltată de câte oferte am avut până acum.

— Ai stat prea mult cu Bruce…

— Mamă, te rog!

— Era un tip de treabă. Dar ştiam că nu îl iubeai aşa mult.

— Credeam că ai ieşit din zona de dat sfaturi heterosexuale.

— Îmi fac o apariţie specială, de invitată, în caz de nevoie, spuse ea veselă.

Afară, lângă maşină, m-a îmbrăţişat rece – un pas mare pentru ea, ştiam bine. Mama e o bucătăreasă grozavă, o bună ascultătoare şi o persoană care se pricepe să judece corect caracterul oamenilor, dar n-a fost niciodată pricepută în chestiunile sentimentale.

— Te iubesc, spuse ea – ceea ce era total nepotrivit pentru ea.

Dar nu mi-a trecut prin cap să obiectez. Aveam nevoie de toată dragostea pe care o puteam primi.

Capitolul trei

Luni dimineaţă, m-am aşezat într-o cameră de aşteptare plină de femei care erau prea mari ca să-şi poată încrucişa picioarele; stăteam toate îndesate în fotolii nepotrivite cu dimensiunile noastre la etajul şapte al Universităţii din Philadelphia, la Centrul pentru dereglări de greutate şi alimentaţie. Mi-a trecut prin cap, cât aşteptam, că dacă aş fi eu la conducerea acestui loc, m-aş asigura să avem canapele.

— Câteva chestionare, spusese secretara slăbănoagă care zâmbea din spatele recepţiei, dându-mi un pachet de formulare de un centimetru grosime, o mapă şi un stilou. Acolo puteţi servi micul dejun, a mai spus ea voioasă, arătând spre o grămăjoară de covrigi uscaţi, o cutie de cremă de brânză fără grăsimi şi o carafă cu suc de portocale, cu un strat gros de pulpă plutind la suprafaţă.

De parcă ar mânca cineva aici, m-am gândit eu, trecând pe lângă covrigi şi aşezându-mă cu formularele mele sub un poster care spunea *Dă jos kilogramele… zi de zi*! şi arăta un model într-un costum mulat, ţopăind într-un câmp plin de flori, lucru pe care nu aveam de gând să-l fac, indiferent de cât de slabă aş fi devenit.

Numele. Asta era uşor. Înălţime. Nicio problemă. Greutatea actuală. Au. Cea mai mică greutate menţinută ca adult. La paisprezece ani se pune? Motivul pentru care doriţi să pierdeţi din greutate. M-am gândit o clipă, după care am scris: „Umilită într-o publicaţie la nivel naţional”. M-am mai gândit, apoi am adăugat: „Mi-ar plăcea să mă simt bine cu mine”.

Pagina următoare. Istoricul curelor. Cele mai crescute greutăţi, cele mai joase, programele în care m-am înscris, cât pierdusem din greutate, cât de mult m-am menţinut. *Folosiţi verso dacă aveţi nevoie de mai mult spaţiu*, preciza formularul. Aveam nevoie. De fapt, judecând după o privire rapidă aruncată prin încăpere, toată lumea avea nevoie. O femeie chiar avusese nevoie să ceară mai multă hârtie.

Pagina trei. Greutatea părinţilor. Greutatea bunicilor. Greutatea fraţilor. Nu puteam decât ml ghicesc în cazul lor. Astea nu erau chestiuni care se discută la masă la reuniunile familiale. Chefuiam şi vomam, ţineam post, abuzam de laxative, făceam sport în exces? Dacă aş fi făcut lucrurile astea, oare aş mai fi aici, aş mai arăta uşa?

Enumeraţi restaurantele preferate. Ei bine, asta ar trebui să fie uşor. Dacă mă plimbam pur şi simplu pe strada mea, puteam să trec pe lângă cinci locuri unde se mânca extraordinar – totul de la clătite umplute cu legume şi carne la tiramisù, înainte să trec de trei blocuri. Philadelphia tot mai trăia în umbra New York-ului şi avea deseori trăsăturile unei surori îmbufnate care nu avusese parte de premiul întâi sau de balul de revenire acasă. Dar renaşterea restaurantelor noastre era reală, iar eu locuiam în cartierul care se fălea cu cea mai bună clătitărie, cel mai apreciat magazin de tăiţei fini, primul cabaret de travestiţi („divele” care întruchipau femei erau aşa şi aşa, dar calamarii aveau un gust divin). Aveam şi cele două cafenele obligatorii pe cvartal, care mă ademeniseră cu *latte* de trei dolari şi biscuiţi cu fulgi de ciocolată. Ştiu, nu era micul dejun al campionilor, dar ce altceva putea face o fată, decât să încerce să compenseze, evitând fast-foodurile cu acele delicioase baghete cu friptură şi brânză topită de la fiecare colţ? în plus, Andy, singurul prieten adevărat pe care mi-l făcusem la ziar, era critic culinar şi îl însoţeam deseori la degustări, unde mâneam *foie gras*, paté de iepure, carne de viţel, vânat şi biban de mare la tigaie la cele mai bune restaurante din oraş, în vreme ce Andy murmura în microfonul al cărui fir ieşea de sub gulerul cămăşii.

Cinci feluri preferate de mâncare. Acum, asta era cam problematic. După părerea mea, deserturile sunt o categorie complet diferită de felurile principale, iar micul dejun era un cu totul alt lucru,

iar cele mai bune cinci lucruri pe care le puteam găti eu nu aveau nicio legătură cu cele mai bune cinci lucruri pe care le puteam cumpăra. Piure de cartofi şi pui la cuptor erau felurile pe care le găteam de obicei, dar oare se puteau compara cu tartele de ciocolată şi cu *crême brulée*[11] de la brutăria pariziană de pe strada Lombard? Sau cu friptură la grătar înăbuşită în foi de viţă de la Viet N-am, cu puiul prăjit de la Dalila şi cu negresele de la Le Bus? Am mâzgălit, am tăiat, mi-am adus aminte de budinca cu ciocolată de la Silk City Dinner, care se serveşte caldă şi este acoperită cu frişcă proaspătă, şi a trebuit s-o iau din nou de la capăt.

Şapte pagini de istoric al sănătăţii. Suferam de insuficienţă cardiacă, tensiune arterială crescută, glaucom? Eram gravidă? Nu, nu şi de o mie de ori nu. Şase pagini de istoric emoţional. Mâneam când eram supărată? Da. Mâneam când eram fericită? Da. Dacă n-aş fi în compania de faţă, m-aş arunca la covrigii ăia şi la crema aia ci udată de brânză chiar în acest moment? Puteţi fi siguri că da.

Trec la paginile de psihologie. Eram deprimată frecvent? Am încercuit „uneori”. Aveam gânduri de suicid? M-am cutremurat, şi am încercuit „rar”. Insomnii? Nu. Sentimente de inutilitate?

Da, chiar dacă ştiam că nu sunt o persoană lipsită de valoare. Mă gândeam uneori cum îmi tai părţi cărnoase sau pufoase din trup? Ce, nu face toată lumea aşa? Adăugaţi alte gânduri. Am scris: „Sunt fericită în legătură cu toate aspectele vieţii mele, în afară de felul în care arăt”. După care am adăugat: „… şi de viaţa mea amoroasă”.

Mi-a venit să râd. Femeia îndesată în scaunul de lângă mine a schiţat un zâmbet. Purta o ţinută despre care întotdeauna am crezut că e şic pentru o femeie grasă: colanţi şi în partea de sus un soi de tunică de un albastru discret, ca floarea de brebenoc, cu margarete din mătase aplicate pe piept. Un costum frumos şi deloc ieftin, dar care arăta pe ea de parcă ar fi ieşit la joacă. Era ca şi cum designerii de modă ar fi decis că, odată ce o femeie ajungea la o anumită greutate, nu mai avea nevoie de costume de serviciu, de fuste şi blazere, de nimic cu

---

[11] Cremă de zahăr ars (fr.).

excepţia lăudatelor maiouri, şi încercau să se scuze pentru că ne îmbrăcau ca pe nişte muţunache din desene animate care şi-au depăşit vârsta, desenându-ne margarete pe bluze.

— Râd ca să nu plâng, am explicat eu.

— M-am prins, spuse ea. Eu sunt Lily.

— Eu sunt Candace. Cannie.

— Nu Candy?

— Cred că părinţii mei s-au gândit să nu le dea copiilor de pe terenul de joacă muniţie în plus, am spus eu.

Ea zâmbi. Avea un păr negru şi lucios, prins cu un fel de beţigaşe lăcuite, şi cercei cu diamante de mărimea alunelor de cocktail.

— Crezi că va avea vreun efect? am întrebat eu.

Ea a ridicat din umerii mari.

— Am urmat dieta Phen-fen, spuse ea. Am pierdut 37 de kile.

Se întinse spre geantă. Ştiam ce urma. Femeile obişnuite au poze cu copiii lor, cu soţii lor, cu casele lor de vacanţă. Femeile grase duc poze cu ele la greutatea cea mai mică. Lily mi-a arătat o fotografie în care era ea din cap până în picioare, purtând un costum negru, şi apoi una din profil, într-o fustă mini şi un pulover. Desigur că arăta nemaipomenit.

— Phen-fen, spuse ea, şi oftă cum ar fi oftat un gigant. Posteriorul ei părea guvernat de valuri şi de gravitaţie, nu de simpla voinţă umană. Îmi mergea aşa de bine, spuse ea. Ochii ei luară atunci o anumită expresie, ca şi cum ar fi privit în depărtare. Nu mi-era niciodată foame. Mă simţeam de parcă aş fi zburat.

— Şi drogurile îţi dau senzaţia asta, am observat eu.

Lily nu asculta.

— Am plâns când le-au scos de pe piaţă. Am încercat şi am tot încercat, dar grăsimea se depune la loc instantaneu. Îşi micşoră ochii. Aş omorî ca să mai fac rost de nişte Phen-fen.

— Dar… am spus eu, ezitând. Nu cauza probleme la inimă?

Lily pufni.

— Dacă ar fi să aleg între a fi aşa de mare şi a fi moartă, jur că m-aş gândi serios. E ridicol! Pot să merg două blocuri şi să cumpăr

cocaină la colţ de stradă, dar nu pot cumpăra Phen-fen, nici pe bani, nici pe amor.

— Of.

Nu mă puteam gândi ce altceva să zic.

— N-ai încercat niciodată Phen-fen?

— Nu. Numai Weight Watchers.

Asta a provocat un cor de plângeri şi ochi daţi peste cap din partea tuturor femeilor din jurul meu.

— *Weight* Watchers!

— Asta-i o prostie.

— O prostie scumpă.

— Să stai la rând ca să te cântărească un umeraş ambulant…

— Iar cântarele alea nu mergeau niciodată corect, spuse Lily, într-un cor de huiduieli entuziaste.

Domnişoara cu măsura 34 de la recepţie părea îngrijorată. Revolta femeilor grase! M-am încruntat, închipuindu-mi cum ar fi să năvălim toate pe hol, o armată virtuoasă de femei în pantaloni strâmţi, tropăind peste cântare, răsturnând aparatul pentru luat tensiunea, rupând graficele cu raportul greutate-înălţime de pe pereţi şi obligându-i pe toţi medicii slabi să le înghită, în vreme ce noi am fi sărbătorit cu covrigi şi cremă de brânză fără grăsimi.

— Candace Shapiro?

Un doctor înalt, cu o voce foarte profundă îmi strigase numele. Lily mă strânse de mână.

— Mult succes! şopti ea. Iar dacă are vreo mostră de Phen-fen acolo, pune mâna pe ea.

Doctorul era la vreo patruzeci de ani, subţire (desigur) şi încărunţit la tâmple; avea o strângere de mână caldă şi ochi mari căprui. Era şi extrem de înalt. Chiar dacă eram încălţată cu ai mei Doc Martens cu talpă groasă, de-abia îi ajungeam la umeri, ceea ce însemna că trebuia să aibă cel puţin unu nouăzeci şi cinci. Numele lui era ceva de genul „doctorul Krushelevsky”, doar că cu mai multe silabe.

— Poţi să-mi spui doctor K., zise el, lent, foarte lent, cu vocea aceea incredibil de profundă.

Tot aşteptam să renunţe la acea încercare nereuşită de a-l imita pe Barry White, cum mi se părea mie, şi să vorbească normal, dar n-a făcut-o, aşa că m-am gândit că probabil chiar aşa vorbea, în *basso profundo*. Am luat loc, ţinându-mi poşeta la piept, în vreme ce el se uită pe formularele mele, privind chiorâş la unele răspunsuri şi râzând zgomotos la celelalte. Am aruncat o privire în jur, încercând să mă relaxez. Biroul lui era drăguţ. Canapele de piele, o masă plină de obiecte în dezordine, dar confortabilă, o rogojină orientală acoperită cu teancuri de cărţi, hârtii, reviste şi un televizor cu video într-un colţ, un frigider mic, cu o cafetieră aşezată în vârf. M-am întrebat dacă dormea vreodată acolo… dacă canapeaua se putea desface. Părea un loc în care era plăcut să stai.

— Umilită într-o publicaţie de nivel naţional? citi el cu voce tare. Ce s-a întâmplat?

— Of, am zis eu. Nu vreţi să ştiţi.

— Nu, pe bune. Chiar vreau. Cred că acesta cel mai neobişnuit răspuns pe care mi l-a dat cineva.

— Păi, prietenul meu… m-am cutremurat. Fostul prieten. Scuze. Scrie o rubrică la *Moxie*…

— Super-tare la pat? întrebă doctorul.

— Păi da, asta îmi place să cred.

Doctorul roşi.

— Nu… vreau să zic…

— Da, aia e rubrica pe care o scrie Bruce. Nu-mi spuneţi că o citiţi, am spus eu, gândindu-mă că dacă o văzuse vreun doctor nutriţionist de patruzeci şi ceva de ani, puteam la fel de bine să cred că o făcuse şi absolut toată lumea pe care o cunoşteam.

— De fapt, am şi decupat-o, îmi spuse el. M-am gândit că pacientelor noastre s-ar putea; ni le placă.

— Ce? De ce?

— Ei bine, a fost o apreciere sensibilă a… a…

— Unei femei grase?

Doctorul zâmbi.

— Nu v-a numit niciodată aşa.

— A spus-o, fără să folosească exact aceste cuvinte.

— Deci aţi venit aici din cauza articolului ăluia?

— În parte.

Doctorul mă privi.

— Bine, în cea mai mare parte. Doar că nu… nu m-am gândit niciodată la mine… aşa. O femeie corpolentă. Vreau să zic… mai corpolentă… şi ştiu că ar trebui să scap de greutate. Adică, nu sunt oarbă şi nepăsătoare în aceea ce priveşte… cultura contemporană sau modul în care se aşteaptă americanii să arate o femeie…

— Deci sunteţi aici din cauza aşteptărilor Americii?

— Vreau să fiu slabă. Doctorul mă privi, aşteptând. Ei bine, măcar să fiu ceva mai slabă.

Aruncă o privire peste formularele mele.

— Părinţii dumneavoastră sunt supraponderali, spuse el.

— Păi… într-un fel. Mama e un pic mai greoaie. Pe tata nu l-am mai văzut de ani de zile. Avea un soi de burtă când a plecat, însă… m-am oprit. Adevărul era că habar nu aveam unde locuia tatăl meu şi era întotdeauna ciudat când venea vorba de el. Habar nu am cum arată acum.

Doctorul îşi ridică privirea.

— Nu vă întâlniţi cu el?

— Nu.

Doctorul mâzgăli ceva.

— Dar fraţii?

— Ambii slabi. Am suspinat. Eu sunt singura care a fost lovită cu băţul de grăsime.

Doctorul râse.

— Lovită cu băţul de grăsime. Pe asta n-am mai auzit-o.

— Păi am vreun milion de asemenea expresii.

Întoarse încă o pagină a formularului.

— Sunteţi reporter?

Am încuviinţat. El continuă să răsfoiască chestionarul.

— Candace Shapiro… v-am recunoscut semnătura.

— Da?

Asta chiar era o surpriză. Majoritatea cititorilor treceau peste semnătură.

— Scrieţi uneori despre televiziune. Am dat din cap. Sunteţi tare amuzantă. Vă place slujba pe care o aveţi?

— La nebunie, am spus eu sincer.

Când nu mă stresam din cauza presiunii crescute – munca de reporter te pune tot timpul în vizorul publicului – sau nu mă certam cu colegii din teritoriu pe câte un subiect bun şi, mai ales, nu mi se întâmpla să cad în reverii adânci legate de magazinul de brioşe, atunci chiar reuşeam să mă distrez.

— E cu adevărat amuzant. Interesant, provocator… toate la un loc.

El scrise ceva în dosar.

— Şi credeţi că greutatea vă afectează munca… performanţele, câţi bani faceţi, avansarea în carieră?

M-am gândit o clipă.

— Nu chiar. Vreau să zic, uneori, unii oameni pe care îi intervievez… ştiţi dumneavoastră, sunt slabi, iar eu, eu sunt un pic invidioasă, poate, sau mă întreb dacă ei cred că sunt leneşă sau ceva de genul ăsta, şi apoi trebuie să fiu atentă când scriu articolele, să nu las ca modul în care mă simt eu să afecteze ceea ce scriu despre ei. Dar sunt bună la ce fac. Oamenii mă respectă. Unii dintre ei chiar se tem de mine. Şi este un ziar cu sindicat, aşa că stau bine şi cu finanţele.

El râse şi continuă să frunzărească formularul, oprindu-se la pagina de psihologie.

— Aţi urmat terapie anul trecut?

— Cam opt săptămâni, am spus eu.

— Pot întreba de ce?

M-am gândit o clipă. Nu e deloc uşor să povesteşti cuiva pe care tocmai l-ai întâlnit că mama te-a anunţat, la cinzeci şi şase de ani, că e lesbiană. Mai ales cuiva care părea să fie un James Earis Jones slab, alb, şi care ar fi fost probabil aşa de stârnit, că ar repeta cu voce tare. Poate chiar mai mult de o dată.

— Probleme de familie, am spus eu în cele din urmă.

El m-a privit fără să zică nimic.

— Mama începuse… o relaţie nouă, care avansa foarte repede, şi asta m-a cam speriat.

— Şi terapia a ajutat?

M-am gândit la femeia pe care mi-o desemnase casa de asigurări sociale la care eram înscrisă, o femeie sfioasă, cu bucle de micuţă orfană, care-şi ţinea ochelarii atârnaţi la gât şi căreia părea să-i fie un pic frică de mine. Probabil nu se aşteptase să audă încă din primele cinci minute de mama mea proaspăt lesbiană şi de tatăl absent, iar povestea, per total, o cam depăşea. Avea tot timpul o privire vag servilă, ca şi cum s-ar fi temut să nu mă reped în orice clipă peste biroul ei, să-i arunc cutia cu şerveţele Kleenex la pământ şi să încerc s-o strâng de gât.

— Cred că da. Am învăţat că nu pot schimba lucrurile pe care le fac ceilalţi din familie, ci doar modul cum reacţionez eu la ele.

El mâzgăli ceva în dosarul meu. Am încercat să mă aplec subtil ca să desluşesc ce scria, dar pagina era ţinută într-un unghi dificil.

— A fost un sfat bun?

M-am cutremurat în sinea mea, amintindu-mi cum se mutase Tanya la noi, la doar şase săptămâni după ce începuse să se vadă cu mama, iar primul ei act de luare în primire a reşedinţei fusese să scoată afară toată mobila din fostul meu dormitor şi s-o înlocuiască cu parasolarele ei în dungi de culorile curcubeului şi cu cărţi de genul „Ajută-te singur”, plus ghergheful ei de două tone. În semn de mulţumire, i-a luat lui Nifkin un pulover mic în dungi. Nifkin l-a purtat o dată, după care l-a mâncat.

— Cred că da. Vreau să zic, situaţia nu e perfectă, dar am început să mă obişnuiesc cu asta.

— Bine atunci, spuse el, şi închise dosarul. Uite ce e, Candace.

— Cannie, am spus eu. Mi se spune Candace numai când sunt în încurcătură.

— Atunci Cannie, spuse el. Facem un studiu de un an pentru un medicament numit Sibutramin, care funcţionează similar Phen-fenului. Ai luat vreodată Phen-fen?

— Nu, am spus eu, dar este o doamnă în hol căreia îi lipseşte la greu.

El zâmbi din nou. Observasem că are o gropiţă în obrazul stâng.

— Mă consider avertizat, spuse el. Acum, Sibutraminul este mult mai blând ca Phen-fenul, dar face acelaşi lucru, adică îţi prosteşte creierul, ml crezi că eşti sătulă mai mult timp. Vestea bună este că nu prezintă aceleaşi riscuri de sănătate care au fost asociate cu Phen-fenul. Căutăm femei care au cel puţin 30% peste greutatea ideală…

— …şi sunteţi încântat să mă informaţi că mă potrivesc, am spus eu sumbră.

El zâmbi.

— Acum, studiile deja făcute arată că pacienţii au pierdut între cinci şi zece la sută din greutate într-un an.

Am făcut nişte calcule rapide. Să pierd zece la sută din greutate tot nu avea să mă aducă nici pe departe la silueta pe care aş fi vrut-o eu.

— Eşti dezamăgită?

Glumea? Era aşa de frustrant! Avem tehnologia de a înlocui inimi, de a duce septiiagenari pe lună, de a da babacilor erecţii, şi tot ce putea face ştiinţa modernă pentru mine era un amărât de zece la sută?

— Cred că e mai bine decât nimic, am spus eu.

— Zece la sută e mult mai bine decât nimic, spuse el serios. Studiile arată că şi dacă pierzi numai patru kilograme, acest lucru poate avea un efect considerabil pentru îmbunătăţirea tensiunii arteriale şi a colesterolului.

— Am douăzeci şi opt de ani. Tensiunea şi colesterolul meu sunt numai bine. Nu-mi fac griji cu privire la sănătate, am spus, dându-mi seama că am început să ridic tonul. Vreau să fiu slabă. Am nevoie să fiu slabă.

— Candace… Cannie…

Am tras adânc aer în piept şi mi-am sprijinit fruntea în mâini.

— Îmi pare rău.

El îşi puse mâna pe braţul meu. Era o senzaţie plăcută. Aşa îi

învăţa probabil la şcoala de medici: dacă un pacient devine isteric la ideea unei pierderi relativ mici în greutate, puneţi blând o mână pe antebraţul lui… Instinctiv, m-am retras.

— Uite, spuse el. În mod realist, dat fiind moştenirea ta genetică şi constituţia pe care o ai, este posibil ca tu să nu fii niciodată o persoană slabă. Şi acesta nu e cel mai rău lucru din lume.

Nu mi-am ridicat capul.

— O, nu?

— Nu eşti bolnavă. Nu ai dureri…

Mi-am muşcat buza. Habar nu avea el. Mi-aduc aminte când aveam paisprezece ani sau aşa ceva, în vacanţa de vară, undeva pe plajă, cum mergeam pe o alee cu sora mea, sora mea cea slabă, Lucy. Purtam şepci de baseball, pantaloni scurţi, costume de baie şi papuci de plajă. Mâneam nişte cornete de îngheţată. Dacă ţineam ochii întredeschişi puteam vedea cum arătau picioarele mele bronzate, în contrast cu pantalonii albi, în timp ce îngheţata mi se topea pe limbă. O doamnă amabilă cu părul alb se apropiase de noi zâmbind. Credeam că ne va spune că îi amintim de nepoatele ei, ceva de genul ăsta, sau că, văzându-ne, i se făcuse dor de propria soră şi de cum se distrau ele împreună pe vremuri. În schimb, ea a dat din cap aprobator spre sora mea, după care s-a uitat la mine, arătând spre cornetul de îngheţată. „Tu n-ai voie asta, drăguţă, spusese ea. *Tu ar trebui să ţii regim*”.

Nu poţi uita chestii dintr-astea. O acumulare de amărăciune, toate acele mici umilinţe care persistau şi pe care le purtam cu mine ca pe nişte pietre în buzunar. Era preţul plătit pentru că eram o femeie corpolentă. *Tu n-ai voie asta*. Şi el zicea că nu aveam dureri. Ce mai glumă.

Doctorul îşi curăţă gâtlejul.

— Haide să vorbim un pic despre motivaţie.

— O, sunt foarte motivată. Mi-am ridicat capul, şi am reuşit să scot un zâmbet chinuit, cu dinţi. Nu vă daţi seama?

El zâmbi la rândul lui.

— De asemenea, căutăm oameni care au o bună motivaţie. Închise dosarul meu şi-şi trecu mâinile peste burta imaginară. Probabil

că ştii asta deja, însă oamenii care au cel mai mult succes în ceea ce priveşte gestionarea greutăţii pe termen lung sunt cei care decid să piardă din greutate pentru ei. Nu pentru soţii lor sau pentru părinţi sau pentru că vine reuniunea liceului sau pentru că sunt jenaţi de ceva ce a scris cineva.

Ne-am holbat în linişte unul la altul.

— Mi-ar plăcea să aud, a spus el, dacă poţi veni cu nişte motive pentru care să pierzi din greutate, altele decât faptul că eşti înfuriată şi supărată acum.

— Nu sunt furioasă, am spus eu cu furie.

El n-a zâmbit.

— Te poţi gândi la alte motive?

— Sunt nefericită, am mărturisit eu. Sunt singură. N-o să se mai apropie nimeni de mine dacă arăt în halul ăsta. Am să mor singură, iar câinele meu o să-mi mănânce faţa şi o să ne descopere cineva abia după mirosul strecurându-se pe sub uşă.

— Găsesc că asta e foarte puţin probabil, spuse el, cu un surâs.

— Nu ştiţi ce câine am eu, am răspuns. Deci sunt potrivită? O să primesc medicamente? Pot să iau unul acum?

El îmi zâmbi.

— Ţinem legătura.

M-am ridicat. El îşi scoase stetoscopul de după gât şi bătu uşurel cu palma în masa de examinare.

— O să ţi se ia nişte sânge înainte să pleci. Eu trebuie să te ascult un pic la inimă. Aşază-te aici, te rog.

Am stat dreaptă pe hârtia albă încreţită de pe masă şi am închis ochii când mâinile lui s-au mişcat pe spatele meu. Prima oară când mă atingea un bărbat cu vreo urmă de atenţie sau de amabilitate, după despărţirea de Bruce. Gândul făcu să mi se umple ochii de lacrimi. Nu face asta, mi-am spus în gând cu teamă, nu plânge acum.

— Respiră, spuse doctorul K. Calm. Dacă ar fi avut habar de ce se petrecea, n-ar fi continuat. Inspiră adânc… ţine aerul în tine… şi acum dă-l afară…

— E tot acolo? am întrebat eu, uitându-mă fix la capul lui

aplecat, în timp ce îmi punea stetoscopul sub sânul stâng. Și apoi, înainte să mă pot abține: sună ca frântă?

El se îndreptă, zâmbind.

— Tot acolo, nu e frântă. De fapt, după cum sună, ai avea o inimă puternică și sănătoasă, îmi oferi mâna. Cred că totul va fi bine, spuse el. Ținem legătura.

Afară, pe hol, Lily, tipa care purta bluza cu margarete, era tot înghesuită în scaunul ei, cu jumătate de covrig rostogolindu-i-se pe un genunchi.

— Deci? întrebă ea.

— O să mă anunțe, am spus eu.

Avea o bucată de hârtie în mână. Nu am fost surprinsă când am văzut că era o copie xerox a articolului *Cum să iubești o femeie corpolentă* de Bruce Guberman.

— Ai văzut asta? m-a întrebat ea.

Am dat din cap.

— E tare, spuse ea. Tipul acesta chiar o înțelegea. Se foi cât îi permise scaunul și se uită la mine drept în ochi. Ți-o poți imagina pe idioata care a lăsat să-i scape un tip ca ăsta?

Capitolul patru

Cred că orice persoană singură ar trebui să aibă un câine. Cred că guvernul ar trebui să pună piciorul în prag și să intervină: dacă nu ești căsătorit sau împreună cu cineva, indiferent că ți s-au dat papucii sau ai divorțat, ori ești văduv, sau orice altceva, ar trebui să fii obligat să mergi la adăpostul cel mai apropiat și să-ți alegi un animal de companie.

Câinii imprimă zilelor tale un ritm și un scop. Nu poți dormi până la o oră ridicol de târzie, nici nu poți să fii plecată toată ziua și toată noaptea când există un câine care depinde de tine.

În fiecare dimineață, indiferent ce aș fi băut, ce aș fi făcut sau dacă inima mi-era sau nu frântă, Nifkin mă trezea punându-și blând botul pe pleoapele mele. E remarcabil de înțelegător pentru un cățeluș, stă de bunăvoie, răbdător, pe canapea, cu lăbuțele încrucișate cu grație, în timp ce pe mine mă apucă cântatul odată cu fondul sonor de la *My*

Fair Lady sau frunzăresc reţete din *Family Circle*, la care m-am înscris, chiar dacă, aşa cum îmi place să glumesc, nu am nici familie, nici cerc.

Nifkin e un terrier mic şi curat, alb cu pete negre şi semne maronii pe picioarele lungi şi fusiforme. Cântăreşte exact cinci kilograme şi arată ca un câine din rasa Jack Russell anorexie şi extrem de agitat, cu urechi de doberman, permanent ridicate şi lipite de cap. E un câine luat „la mâna a doua”, pe care l-am moştenit de la trei critici sportivi când lucram la primul meu ziar. Ei şi-au închiriat o casă şi s-au gândit că era nevoie de un câine. Aşa că l-au luat pe Nifkin de la adăpost, crezând că era un pui de doberman pinscher. Desigur, el nu era aşa ceva… ci un simplu terrier matur, cu urechi ceva mai mari. Drept să spun, arată ca şi cum ar fi făcut din membre luate de la câini diferiţi, pe care cineva le-a pus laolaltă, ca să se distreze. Şi are o moacă cu un rânjet permanent, de parcă ar fi însuşi Elvis – asta din cauză că l-a muşcat maică-sa când era foarte mic, din câte mi s-a spus. Dar mă abţin să-i enumăr defectele când e prin apropiere. E şi foarte sensibil cu privire la felul cum arată. La fel ca maică-sa.

Criticii sportivi au petrecut şase luni ba ameţindu-l cu atenţii, turnându-i bere în bolul pentru apă, ba lăsându-l să piardă vremea în bucătărie, complet ignorat, aşteptând în tot acest timp să crească, să ajungă un doberman pinscher adevărat. Apoi unul dintre ei a primit o slujbă la *Fort Lauderdale Sun-Sentinel*, iar ceilalţi doi au decis să se separe şi s-au mutat fiecare în câte un apartament. Niciunul nu dorea să-l ia pe micul şi neliniştitul de Nifkin, care nu semăna deloc cu un doberman pinscher.

Angajaţii puteau da anunţuri gratis în ziar, iar al lor, „câine mic, cu pete, gratis, pentru un cămin primitor” a avut parte de două săptămâni fără niciun doritor. Disperaţi fiind, cu bagajele făcute şi garanţiile plătite la noile locuinţe, criticii sportivi m-au încolţit la cafeneaua companiei.

— Ori îl iei tu, ori înapoi la adăpost cu el, mi-au spus ei.

— E obişnuit să stea în casă?

Ei schimbară o privire stânjenită.

— Într-un fel, spuse unul.

— În cea mai mare parte da, adăugă celălalt.

— Roade chestii?

O altă privire stânjenită.

— Îi place pielea netăbăcită, spuse unul dintre ei.

Celălalt îşi ţinu gura, de unde am dedus că lui Nifkin îi făcea plăcere să roadă probabil şi pantofi, curele, portofele şi orice altceva îi apărea în cale.

— Şi a învăţat să meargă în lesă sau trage tot timpul? Şi credeţi că o să răspundă la alt nume în afară de Nifkin?

Tipii se uitară unul la altul.

— Uite ce e, Cannie, spuse unul dintre ei în cele din urmă. Ştii ce se întâmplă cu câinii de la adăpost. Dacă angajaţii nu pot convinge pe altcineva că este un doberman pinscher… Şi asta e cam improbabil.

L-am luat. Şi desigur că Nifkin şi-a petrecut primele două luni făcând caca pe furiş într-un colţ al sufrageriei, rozând până când a dat gaură în canapeaua mea şi comportându-se ca un iepure spasmodic ori de câte ori i se punea lesa la gât. Când m-am mutat în Philadelphia, am hotărât că lucrurile se vor schimba. I-am instituit lui Nifkin un program riguros: o plimbare la şapte şi jumătate dimineaţa, alta la patru după-amiaza, pentru care îl plăteam 20 de dolari pe puştiul din vecini, apoi o altă plimbare, scurtă, înainte să mă culc. Am făcut şase luni de armată cu el, după care a cam încetat să mai roadă, era pe deplin civilizat şi de obicei era mulţumit să meargă politicos pe lângă mine, dacă nu-l distrăgea o veveriţă sau vreun skateboarder. Pentru progresele făcute, i s-a permis accesul pe mobilă. Stătea lângă mine pe canapea în timp ce eu mă uitam la televizor şi dormea încovrigat pe o pernă lângă capul meu, în fiecare noapte.

— Îl iubeşti pe câinele ăla mai mult decât pe mine, se plângea Bruce, şi era adevărat; Nifkin era al naibii de răsfăţat, cu tot soiul de jucării pufoase, oase de jucărie din piele tăbăcită, mici pulovere de lână, delicatese pentru câini şi, mi-e jenă s-o spun, o canapea mică de câine, tapiţată cu aceeaşi stofă ca a mea, unde doarme el când sunt eu la muncă.

Era de asemenea adevărat că Bruce manifesta dezgust la

vederea lui Nifkin şi de aceea nu-l puteam deranja cerându-i să-l plimbe. Obişnuiam să vin de la sală, de la o plimbare cu bicicleta sau după o zi lungă de lucru şi-l găseam pe Bruce trântit pe canapeaua mea – deseori cu narghileaua lui în apropiere – şi pe Nifkin cocoţat şi tremurând pe una dintre perne, arătând ca şi cum ar fi fost pe cale să explodeze.

— A ieşit afară? obişnuiam eu să întreb, iar Bruce ridica din umeri ruşinat.

După ce asta s-a petrecut de vreo zece ori sau cam aşa ceva, am încetat să mai întreb.

Poza lui Nifkin e pe ecranul calculatorului meu de la muncă, şi, în plus, m-am înscris la *newslett*erul online de la *Ratter Chatter*, deşi am reuşit să mă abţin de la a-i trimite poza – până acum.

De multe ori, stând în pat, Bruce şi cu mine inventam poveşti despre copilăria lui Nifkin. Eu eram de părere că Nifkin se născuse într-o familie britanică bună, numai că tatăl lui îl dezmoştenise când îl găsise într-o poziţie compromiţătoare în şură cu unul dintre grăjdari şi-l trimisese în exil în America.

— Poate că a lucrat ca decorator de vitrine, cugeta Bruce, punându-şi o mână pe capul meu.

— Sau făcea pălării de mână, am gângurit eu, şi m-am cuibărit lângă el. Pun pariu că o ardea prin Studio 54.

— Probabil că-l ştia pe Truman.

— Şi purta costume la comandă şi un baston.

Nifkin se uita la amândoi ca şi cum am fi fost doi nebuni, după care o lua tacticos spre sufragerie. Îmi aplecam capul pentru un sărut, şi apoi Bruce şi cu mine o luam de la capăt.

Dar oricât l-aş fi salvat eu pe Nifkin de criticii sportivi, de anunţurile din ziar şi de adăpost, şi el mă salvase pe mine. M-a ajutat să nu fiu singură, mi-a dat un motiv să mă trezesc dimineaţa, plus că mă iubea. Sau poate că iubea pur şi simplu faptul că aveam degetele mari opozabile şi ştiam să folosesc un deschizător de conserve. Mă rog. Când îşi întindea boticul lângă capul meu seara, suspina şi-şi închidea ochii, era suficient.

În dimineața de după programarea mea la clinica de supraveghere a greutății i-am agățat lui Nifkin lesa lungă, mi-am îndesat o pungă de plastic de la WalMart în buzunarul drept, alături de patru biscuiți de câine și o minge de tenis în cel din stânga. Nifkin sărea în jurul meu ca nebunul, făcând ture de pe canapeaua mea pe a lui, apoi pe holul spre dormitor și înapoi cu viteză teribilă, luând pauză numai cât să se repeadă și să mă lingă pe nas. Pentru el, fiecare dimineață e o sărbătoare. Ha! pare să zică. E dimineață! Ador dimineața! Haide să mergem la o plimbare! în cele din urmă l-am scos pe ușă, dar tot țopăia pe lângă mine, în vreme ce eu îmi pescuiam ochelarii de soare din buzunar și îi puneam pe nas. Am luat-o în jos pe stradă, cu Nifkin mai mult dansând și trăgându-mă din spate.

Parcul era aproape gol. Numai o pereche de câini de aport cu blana aurie care luau urma tufișurilor, și un cocker Spaniei arogant într-un colț. I-am dat drumul câinelui meu, care a țâșnit prompt și fără nicio provocare spre cockerul Spaniei, lătrând frenetic.

— Nifkin! am strigat eu, știind că imediat ce ar fi ajuns la câțiva centimetri de celălalt câine, avea să se oprească, să scoată o mârâitură profundă și batjocoritoare, poate chiar să latre de câteva ori, și apoi să-l lase în pace.

Eu știam asta, Nifkin știa asta și era foarte probabil că o știa și cockerul (din experiența mea, de cele mai multe ori ceilalți câini îl ignoră pe Nif când se pregătește de atac, probabil din cauză că e foarte mic și nu atât de amenințător, chiar dacă se străduiește). Numai că posesorul câinelui s-a alarmat când a văzut racheta de terrier pătată și mârâitoare cum se năpustea asupra câinelui lui.

— Nifkin! am strigat eu din nou, iar de data asta, câinele m-a ascultat, oprindu-se pe loc.

M-am grăbit într-acolo, încercând să par uluită, l-am ridicat pe Nifkin în brațe și, ținându-l de ceafa și uitându-mă în ochii lui, i-am spus, așa cum învățasem la orele de dresaj:

— Nu! Și apoi: Rău!

Nifkin a scheunat, părând supărat că i-a fost întreruptă distracția. Cockerul dădea ezitant din coadă, iar proprietarul lui părea

amuzat.

— Nifkin? întrebă el.

Vedeam că era gata să arunce întrebarea. Mă întrebam dacă are tupeul. Am pus pariu cu mine că avea.

— Ştii ce înseamnă *nifkin*? întrebă el.

Un punct pentru Cannie. Însemna, potrivit prietenilor fratelui meu de la frăţie, zona dintre ouăle şi fundul unui tip. Criticii sportivi îi dăduseră numele.

Am făcut o faţă foarte uluită.

— A? E un nume. Înseamnă ceva?

Tipul roşi.

— Păi… da. Este… un cuvânt de argou.

— Pentru ce? am întrebat eu, încercând să par inocentă.

Tipul îşi târî picioarele. M-am uitat la el aşteptând. La fel şi Nifkin.

— Păi… spuse el, apoi se opri.

Atunci am decis să dau dovadă de milă.

— Da, ştiu ce este *nifkin*, am spus eu. Nifkin al meu e un câine second-hand… (I-am povestit versiunea pe scurt cu criticii sportivi.) Şi până când mi-am dat eu seama ce înseamnă *nifkin*, era deja prea târziu. Am încercat să-l strig Nifty, Napkin sau Ripken… şi în toate variantele apropiate la care m-am putut gândi. Dar nu răspundea la altceva în afară de Nifkin.

— Asta e tare, spuse tipul râzând. Eu sunt Steve, spuse el.

— Eu sunt Cannie. Ce nume are câinele tău?

— Sunny, spuse el.

Nifkin şi Sunny se mirosiră, tatonându-se, în timp ce eu şi Steve ne strângeam mâinile.

— Tocmai m-am mutat aici de la New York, spuse el. Sunt inginer…

— Ai rude aici?

— Nu. Sunt singur.

Avea picioare frumoase, bronzate, uşor păroase. Şi sandalele alea idioate strânse cu arici, pe care le purta toată lumea în vara asta.

Pantaloni scurţi kaki, un tricou cenuşiu. Drăguţ.

— Poate vrei să ieşim la o bere odată? întrebă el.

Drăguţ şi, evident, nu împotriva femeilor de dimensiuni regeşti, transpirând din abundenţă.

— Sigur. Mi-ar plăcea.

Mi-a zâmbit de sub şapca de baseball. I-am dat numărul meu, încercând să nu sper prea tare, dar simţindu-mă totuşi mulţumită de mine.

Acasă, i-am dat lui Nifkin un bol de mâncare, mi-am luat pastilele, după care am făcut gargară, am scuipat şi am tras aer adânc în piept, ca să mă calmez. Mă pregăteam pentru interviul cu Jane Sloan, extraordinara doamnă regizor, al cărei profil îl făceam pentru ziarul de duminica următoare. Din respect pentru faima ei şi pentru că urma să luăm masa la Four Seasons, un restaurant *très chic*, mi-am ales hainele cu mai multă grijă, luptându-mă să intru atât în burtieră, cât şi în colanţii speciali care să-mi ţină burta. Odată ce mi-am asigurat mijlocul, am tras pe mine o fustă într-o nuanţă de albastru ca gheaţa, o jachetă de aceeaşi culoare, cu nasturi *funky* în formă de stea, şi mocasinii negri îndesaţi, pantofii-uniformă ai fetelor de douăzeci şi ceva de ani care ţin să fie la modă. M-am rugat să fiu puternică şi calmă, şi ca degetele lui Bruce să fie rupte într-un ciudat accident industrial care să garanteze că nu avea să mai scrie niciodată. Apoi am chemat un taxi, mi-am luat carneţelul şi m-am îndreptat hotărâtă spre Four Seasons pentru prânz.

Acopăr şi secţiunea despre Hollywood la *Philadelphia Examiner*. Asta nu e atât de uşor pe cât s-ar crede, pentru că Hollywood e în California, iar eu, din nefericire, nu sunt.

Totuşi, eu nu mă las. Scriu despre tendinţele din modă, despre bârfe, despre obiceiurile de împerechere ale starurilor şi starletelor. Scriu cronici şi chiar câte un interviu ocazional cu mâna de celebrităţi care binevoiesc să se oprească pe coasta de est în teribilele lor tururi promoţionale.

M-am aruncat în jurnalism după ce am absolvit facultatea, având o diplomă de limba engleză şi niciun plan real. Voiam să scriu.

Ziarele erau unele dintre puţinele locuri pe care le puteam găsi care să mă plătească pentru asta. Aşa că, în luna septembrie a anului în care am absolvit, am fost angajată la un ziar foarte mic din centrul Pennsylvaniei. Vârsta medie a unui reporter era de douăzeci şi doi de ani. Anii noştri adunaţi de experienţă profesională erau mai puţin de doi, şi frate, ce se mai vedea.

La *Central Valley Times* scriam despre patru şcoli locale, plus ce mai apărea, incendii, accidente de maşină, orice soi de articole pentru care găseam timp să încropesc ceva. Pentru asta primeam regala sumă de 300 de dolari pe săptămână – suficient ca să trăiesc, aproape la limită, dacă nimic nu mergea prost. Şi, desigur, ceva mergea întotdeauna prost.

Apoi mai erau anunţurile pentru nunţi. CVT era unul dintre ultimele ziare din ţară care mai făcea încă pe gratis descrieri pe larg ale nunţilor şi – vai de mine – ale rochiilor de mireasă. Cusături de prinţesă, dantelă de Alençon, broderie franţuzească, văluri iluzorii, coronițe cu mărgăritar, trenă cu încreţituri… m-am trezit că scriu aşa de des toţi aceşti termeni, încât i-am pus pe combinaţii de taste. O singură apăsare şi ieşeau fraze complete: „broderie perlată ca apa cristalină”, sau „puf de tafta de fildeş”.

Într-o zi scriam plictisită anunţurile pentru nunţi şi cugetam la nedreptatea asta, când am dat peste un cuvânt pe care nu-l puteam citi. Multe dintre miresele noastre completau formularele cu un scris urât. Aceasta scrisese într-un cursiv cârlionţat, cu cerneală mov, un cuvânt care semăna cu S… MARE.

I-am arătat formularul lui Raji, un alt pui de reporter.

— Ce zice asta?

El se uită chiorâş la cerneala mov de pe foaie.

— S-MARE, citi el încet. Cam ca MS-DOS sau aşa ceva.

— Totuşi, pentru o rochie?

Raji ridică din umeri. El crescuse în New York, după care urmase cursurile de jurnalism de la Columbia, aşa că obiceiurile din Pennsylvania centrală îi erau necunoscute. M-am dus înapoi la biroul meu; Raji s-a întors la treburile lui, să scrie cât valora meniul de prânz

la şcoală pe o săptămână.

— Cartofi prăjiţi, l-am auzit spunând. Mereu cartofi prăjiţi.

Ceea ce m-a lăsat pe mine cu S-MARE. La „contactaţi pentru întrebări”, mireasa îşi mâzgălise numărul de telefon. Am pus mâna pe telefon şi am format.

— Alo? răspunse o femeie cu o voce veselă.

— Bună, am spus eu. Sunt Candace Shapiro, de la *Valley Times*. Încerc să dau de Sandra Garry…

— Sandy la telefon, ciripi femeia.

— Bună, Sandy, uite ce e, eu fac anunţurile pentru nunţi şi tocmai citeam formularul tău… şi e un cuvânt aici… S-MARE?

— Spuma mării, răspunse ea rapid. Pe fundal am auzit un copil urlând: „Mama!”. Şi ceva ce părea a fi o telenovelă. Aia e culoarea ochilor mei.

— O, am spus eu. Bine, asta voiam să ştiu, aşa că mersi…

— Numai că, mă rog, poate… vreau să zic, tu crezi că oamenii vor şti care e culoarea spumei de mare? Cum ar veni, tu la ce te gândeşti când spui „spuma mării”?

— Verde? m-am aventurat eu.

Chiar voiam să închid. Aveam trei coşuri cu rufe de spălat care se odihneau în portbagajul maşinii mele. Voiam să ies din birou, să merg la sală, să-mi spăl rufele, să iau nişte lapte.

— O nuanţă de verde pal, cred.

Sandy suspină.

— Vezi tu, nu e asta, spuse ea. De fapt, e mai degrabă albastru, cred. Fata de la agenţia Barn, care organizează nunta, a zis că „spuma mării” se numeşte culoarea, dar asta sună mai degrabă a verde, cred.

— Am putea spune albastru, am zis eu.

Un alt suspin din partea lui Sandy.

— Albastru deschis? am încercat eu.

— Da, numai că nu e chiar albastru, spuse ea. Tu zici albastru, iar oamenii se gândesc, vezi tu, la albastru ca cerul sau la bleumarin, şi nu e, cum ar veni, întunecat, sau aşa ceva…

— Albastru pal? am mai sugerat eu, uitându-mă peste

denumirile de sortimente adunate pentru anunţuri matrimoniale. Albastru ca de gheaţă? Albastru de ou de măcăleandru?

— Tot nu cred că e corect vreunul dintre astea, spuse Sandy mofturoasă.

— Hmm, am spus eu. Uite, dacă vrei să te mai gândeşti, sună-mă şi…

Atunci Sandy începu să plângă. O auzeam bocind la celălalt capăt al firului, în timp ce serialul bâzâia pe fundal, iar copilul, care, mi-am închipuit eu, avea obraji lipicioşi şi posibil un deget de la picior scrântit, continua să se smiorcăie: „Mama!”

— Vreau să fie corect, spuse ea printre suspine. Ştii, am aşteptat atâta ziua asta… vreau ca totul să fie perfect… şi nu pot nici măcar să spun ce culoare are rochia mea…

— Ei, am spus eu simţindu-mă ridicol de insensibilă. Uite, ascultă, nu-i chiar aşa de rău…

— N-ai putea veni aici? spuse ea, tot printre plânsete. Eşti reporter, nu? Poate dacă te-ai uita la rochie, ţi-ai da seama cum e corect.

Mi-am amintit de rufele mele, de planurile mele pentru seara aceea.

— Te rog? suspină Sandy, cu o voce foarte subţire şi rugătoare.

Am suspinat. M-am gândit r. A rufele mele murdare mai puteau aştepta. În plus, acum eram curioasă. Cine era femeia asta şi cum de găsise cineva ca ea dragostea, cineva care nu ştia să scrie „spuma mării”?

I-am cerut adresa, zicându-mi vreo două la mine în cap, pentru că fusesem aşa o bleagă, şi i-am spus că urma să ajung acolo într-o oră.

Ca să fiu cât se poate de sinceră, mă aşteptasem la un parc de rulote, pentru că centrul Pennsylvaniei era plin de aşa ceva. Dar Sandy locuia într-o casă adevărată, asemănătoare cu cele din Cape Cod, mică, cu obloane negre şi un gard tipic în faţă. Curtea din spate conţinea un pistol de plastic portocaliu, o tricicletă abandonată, un leagăn care părea nou. Mai era un camion negru lucios parcat pe alee, iar Sandy stătea în uşă – la vreo treizeci de ani, cu ochii obosiţi, dar şi cu o

sclipire de speranţă în ei. Părul ei era de un blond pal, moale ca vata de zahăr, avea nasul mic şi cârn şi ochii albaştri mari, de floare de porumb, ca ai unei figurine pictate.

Am ieşit din maşină cu carnetul în mână. Sandy zâmbi din uşă. Vedeam două mâini mici care se strângeau de coapsa ei, o faţă de copil care tot apărea de după piciorul ei, ca apoi să dispară la loc.

Casa era mobilată ieftin, dar simplu şi curat, cu teancuri de reviste pe măsuţa de cafea din pin lustruit: Guns & Ammo, Road & Track, Sport & Field. Colecţia de & – un, m-am gândit eu. Covorul de un albastru prăfuit se întindea din perete în perete pe podeaua din sufragerie, iar bucătăria era acoperită cu linoleum de un alb proaspăt – genul pe care-l pui într-un singur strat, ca să pară că modelele desenate pe el arată ca nişte lespezi separate.

— Vrei un pahar de suc? Tocmai îmi luam unul pentru mine, spuse ea timidă.

Nu voiam suc. Voiam să văd rochia, să-mi vină un adjectiv şi să-i dau drumul, să fiu de mult plecată când începea *Melrose Place*. Dar ea părea disperată, iar mie îmi era sete, aşa că m-am aşezat la masa din bucătărie, sub posterul peticit pe care scria „Binecuvântează acest cămin!”, cu carneţelul lângă mine.

Sandy luă o înghiţitură din pahar, râgâi uşor pe dosul palmei, închise ochii şi scutură din cap.

— Te rog să mă ierţi.

— Eşti emoţionată din cauza nunţii? am întrebat eu.

— Emoţionată, repetă ea şi râse un pic. Dragă, sunt îngrozită!

— E… Am vrut să tratez subiectul cu delicateţe. E prima dată când te măriţi?

Sandy scutură din cap.

— Nu, doar că n-a mai fost aşa. Prima oară am fugit. Asta a fost când am aflat că eram gravidă cu Trevor. La judecătorul de pace din Bald Eagle, spuse ea. Atunci am purtat rochia de bal.

— O, am spus eu.

— A doua oară, continuă ea, nici măcar n-a fost o nuntă. Era vorba despre tatăl lui Dylan, care cred că ar putea fi soţul meu de

drept. Am fost împreună şapte ani.

— Eu sunt Dylan! se auzi o voce subţirică de sub masă. Apoi se ivi un cap mic, blond şi slab. Tati e în armată.

— Aşa e, dragă, spuse Sandy, zbârlindu-i absentă părul cu o mână.

Îşi ridică sprâncenele spre mine cu înţeles, scutură din cap şi şopti:

— Închisoare.

— O, am spus eu din nou.

— Pentru furt de maşini, şopti ea. Nu ceva, ştii, prea grav. De fapt, l-am cunoscut pe Bryan, logodnicul meu, când am mers să-l vizitez pe tatăl lui Dylan.

— Deci Bryan…

Tocmai eram pe cale să aflu cum pauzele lungi puteau fi uneori cel mai bun prieten al unui reporter.

— O să fie eliberat condiţionat mâine, spuse Sandy. A fost închis pentru fraudă.

Ceea ce, m-am gândit eu după mândria din vocea ei, era un nivel mai ridicat decât furtul de maşini.

— Deci l-ai cunoscut la închisoare?

— De fapt, corespondam de ceva vreme, spuse Sandy. El a dat un anunţ la ziar… uite, l-am păstrat!

Se ridică într-un salt, făcând paharele de suc să se zguduie, şi veni cu o bucată de hârtie laminată, nu mai mare decât un timbru poştal.

Creştin, *înalt*, *constituţie atletică*, *zodia leu*, *caută prietenă prin corespondenţă*, *sensibilă*, *pentru scrisori şi poate mai mult*, *scria în anunţ*.

— A primit douăsprezece răspunsuri, spuse Sandy, strălucind. Mi-a spus că scrisoarea mea i-a plăcut cel mai tare.

— Ce i-ai scris?

— Am fost foarte cinstită, spuse ea. I-am explicat situaţia mea. Că eram mamă singură, că voiam un model pentru băieţii mei.

— Şi crezi că…

— O să fie un tată bun, spuse ea. Se așeză din nou, uitându-se fix la paharul ei, ca și cum în el s-ar fi găsit cheia misterelor universale, în loc de Cola obișnuită. Cred în dragoste, spuse ea, cu vocea puternică și clară.

— Părinții tăi… am început eu.

Ea își flutură o mână prin aer, ca și cum ar fi vrut să înlăture fie și numai gândul.

— Tata a plecat când aveam patru ani, cred, spuse ea. Apoi am rămas cu mama și câte un prieten de-al ei, unul după altul. Tati Rick. Tati Sam, tati Aaron. Am jurat că pentru mine n-avea să fie așa. Și nu e… spuse ea. Cred… știu… că de data asta e de bine.

— Mamă?

Dylan revenise, cu buzele vopsite într-o nuanță de roșu puternic, ca mascota de la sucurile Kool-Aid, ținându-și fratele de mână. În vreme ce Dylan era mic, cu oase subțiri și blond, acest băiat – Trevor, presupuneam eu – era mai închis la culoare, mai greoi și cu o privire gânditoare pe față.

Sandy se ridică și-mi aruncă un zâmbet reținut.

— Așteaptă aici, spuse ea. Băieți, voi veniți cu mine. Haide să-i arătăm doamnei reporter ce rochie frumoasă are mami.

După toate astea – închisoarea, soții, anunțul matrimonial creștinesc – eram pregătită pentru ceva groaznic, o rochie de groază, ceva sărit de pe fix. Agenția Barn se specializase în asta.

Dar rochia lui Sandy era frumoasă. Potrivit de strâmtă în sus, cu un corsaj tare de prințesă de poveste, tivit cu cristale de mărimea unor fulgi de zăpadă care atrăgeau lumina. Decolteul se prelungea adânc spre piept, lăsând la vedere pielea albă. În partea de jos, un val de tul, care foșnea în jurul picioarelor. Obrajii i se înroșiseră, iar ochii albaștri îi luceau. Arăta ca zâna bună a Cenușăresei, ca Glinda, vrăjitoarea cea bună. Se apropia încet de bucătărie și Trevor o ținea solemn de mână, murmurând: „Vine mireasa”. Dylan îi luase vălul și și-l pusese pe cap.

Sandy se așeză în lumina bucătăriei și se învârti, iar marginea fustei mătură foșnind podeaua. Dylan râse și bătu din palme, iar Trevor se uită fix în sus la mama lui, la brațele ei goale, la umerii care îi

ieşeau în evidenţă şi la părul care îi învăluia. Ea se roti din nou, iar fiii ei se uitară la ea ca şi cum ar fi fost vrăjiţi, după care, în cele din urmă, ea se opri.

— Ce crezi? întrebă ea.

Obrajii îi erau roşii şi răsufla greu. Am observat cum la fiecare suflu pieptul i se umfla pe sub marginile strânse şi crestate ale corsetului. Se mai roti o dată şi de abia atunci am văzut trandafirașii minusculi, făcuţi din material şi lipsiţi pe tot spatele rochiei, strânşi ca buzele unui copil.

— E albastră? Verde?

M-am uitat la ea pentru o clipă, la obrajii ei roz şi pielea ca de lapte, şi la ochii încântaţi ai fiilor ei.

— De fapt, nu sunt sigură, am spus eu. Dar am să găsesc eu ceva.

Desigur că nu am respectat termenul limită. Redactorul de ştiri era de mult plecat când am ajuns eu înapoi în redacţie, după ce Sandy îmi arătase pozele cu Bryan, şi-mi povestise planurile ei pentru luna de miere, şi după ce am privit-o în timp ce le citea fiilor ei din *Viaţa sălbatică*. Apoi şi-a sărutat copiii pe frunte şi pe obraji, şi-a mai pus un deget de coniac peste cola, şi cam juma' de deget în paharul meu.

— E un bărbat bun, a spus ea visătoare.

Ţigara ei aprinsă se mişca prin cameră ca un licurici.

Aveam de umplut şase centimetri de pagină, trebuia să scriu exact atât ca să umplu spaţiul lăsat sub poza neclară care arăta faţa zâmbitoare a lui Sandy. M-am aşezat în faţa computerului, cu capul învârtindu-mi-se un pic şi am tastat formularul de completat pentru căsătorii, cel cu spaţii: numele miresei, numele mirelui, numele participanţilor, descrierea rochiei. Apoi am apăsat tasta ESC şi ecranul s-a înnegrit. Am tras adânc aer în piept, am deschis un document şi am scris:

Mâine, Sandra Louise Garry se va mărita cu Bryan Perreault în Biserica Maicii Noastre Milostive de pe strada Old Collège. Va merge spre altar cu piepteni împodobiţi cu strasuri ca pe vremuri în păr şi va promite să-l iubească, să-l respecte şi să-l preţuiască pe Bryan, ale cărui scrisori le ţine împăturite sub pernă – fiecare a fost citită de atât de

multe ori, încât s-au subțiat ca aripile unui fluture.

„Cred în dragoste”, spune ea, chiar dacă un cinic ar zice că are toate motivele să n-o facă. Primul soț a părăsit-o, al doilea e la închisoare – locul unde l-a și cunoscut pe Bryan, a cărui eliberare condiționată va avea loc cu două zile înainte de nuntă. În scrisori, el îi spune „porumbiță”, o numește „îngerul lui perfect”. În bucătărie, cu ultima dintre cele trei țigări pe care și le permite în fiecare noapte arzându-i între degete, ea spune despre el că e un prinț.

Fiii ei, Dylan și Trevor, vor fi și ei prezenți la nuntă. Rochia ei are culoarea spumei de mare, o nuanță perfect echilibrată între cel mai pal albastru și cel mai pal verde. Nu e alb, culoarea virginală, pentru că Sandy nu e o adolescentă cu capul plin de romanțe dulcege, și nu e nici albul fildeșului, cu iz de resemnare. Rochia ei are culoarea viselor.

Bine. Un pic kitsch, un pic exagerat și poate prea fasonat. O rochie de culoarea viselor? Toată chestia avea iz de „proaspătă absolventă a unui curs de compuneri literare”. În dimineața următoare, am venit la muncă și am găsit un exemplar desfăcut peste tastatura mea, cu pasajul ofensator înconjurat cu stiloul roșu și unsuros al redactorului-șef. „VINO LA MINE” era mesajul de trei cuvinte scrijelit pe margine, cu scrisul inconfundabil al lui Chris, un sudist influențabil care fusese ademenit în Pennsylvania cu promisiunea de a trece la un ziar mai mare și mai bun din trust (asta, plus pescuitul excepțional de păstrăvi din zonă). Am bătut cu timiditate la ușa biroului său. El mi-a făcut semn să intru. Un al doilea exemplar din povestea mea se afla deschis pe birou.

— Asta, spuse el, arătând cu un deget fusiform. Ce e asta, mai exact?

Eu am ridicat din umeri.

— Eu doar… uite, am cunoscut-o pe femeia asta. Îi scriam anunțul și era un cuvânt pe care nu-l puteam desluși, așa că am sunat-o, am făcut cunoștință, apoi… Vocea mi se pierdu. Am crezut că putea fi un subiect bun.

El ridică privirea spre mine.

— Și ai avut dreptate, spuse. Vrei să faci la fel pe viitor?

Şi aşa s-a născut o stea… mă rog, într-un fel. În fiecare săptămână aveam să caut o mireasă şi să scriu un articolaş despre ea – cine era, ce rochie avea, cum erau biserica, muzica şi petrecerea de după. Dar mai mult decât orice, scriam despre cum: cum se deciseseră miresele mele să se căsătorească, să se ducă în faţa unui preot sau a unui rabin sau a primarului şi să promită că va fi pentru totdeauna.

Am cunoscut mirese tinere şi bătrâne, oarbe şi surde, adolescente dăruindu-se primelor iubiri şi cinice de douăzeci şi ceva de ani care făceau promisiuni bărbaţilor pe care îi numeau taţii copiilor lor. Am luat parte la prima, a doua, a treia, a patra şi o singură a cincea nuntă din viaţa aceleiaşi persoane. Am văzut petreceri extravagante cu opt sute de invitaţi (o nuntă evreiască-ortodoxă, la care femeile şi bărbaţii dansau în săli separate şi aşteptau în total opt rabini, toţi purtând peruci lucioase în stilul Tina Turner până la sfârşitul nopţii). Am văzut un cuplu căsătorindu-se în paturi de spital alăturate după ce un accident de maşină o lăsase pe ea paralizată. Am văzut o mireasă părăsită la altar, am văzut cum i se întunecă privirea când cavalerul de onoare, cu faţa palidă şi gravă, şi-a făcut drum până la altar şi a şoptit vestea, mai întâi la urechea mamei ei şi apoi la a ei.

Era ironic, ştiam asta şi atunci. Când colegii mei scriau articole sarcastice şi vesele la persoana întâi pentru reviste online nou-apărute, despre cum e să fii singur în cele mai mari oraşe ale naţiunii, eu mă speteam la un mic ziar local – un dinozaur, fremătând în puţul cu moloz al dispariţiei pe scara evoluţiei media – investigând dintre toate subiectele posibile, tocmai căsătoria. Ce caraghios! Ce fermecător!

Dar eu n-aş fi putut scrie despre mine aşa cum o făceau colegii mei, nici dacă aş fi vrut. Nu eram bună la a-mi istorisi viaţa personală. Nici nu aveam genul de trup pe care m-aş fi simţit bine să-l expun, nici măcar pe hârtie. Iar sexul nu mă interesa în aceeaşi măsură ca mariajul. Voiam să înţeleg cum poţi deveni parte a unui cuplu, cum poţi avea suficient curaj să iei pe cineva de mână şi să sari peste hău. Luam fiecare poveste a mireselor, fiecare istorisire împleticită despre cum se cunoscuseră şi unde merseseră şi când se hotărâseră să facă pasul, o

întorceam pe toate feţele în mintea mea, căutând firul lipsă, urzeala nevăzută, crăpătura pe care s-o desfac ca să găsesc esenţa poveştii, să aflu adevărul.

Dacă aţi fi citit ziarul acela la începutul anilor ’90, probabil că m-aţi vedea în planul îndepărtat a sute de fotografii de la nunţi diferite, în rochia albastră de in pe care o purtam – simplă, în aşa fel încât să nu atrag atenţia asupra mea, din respect faţă de solemnitatea ocaziei. M-aţi fi văzut în strane, cu carnetul îndesat în buzunar, holbându-mă la o sută de mirese diferite – bătrâne, tinere, negrese, albe, subţiri, mai puţin subţiri – şi căutând răspunsuri. Cum ştii că un tip e omul potrivit? Cum poţi fi suficient de sigură încât să promiţi cuiva, cu toată seriozitatea, că va fi pentru totdeauna? Cum poţi crede în dragoste?

După doi ani şi jumătate de clopote de nuntă, s-a întâmplat ca mapa mea de presă să ajungă pe biroul redactorului potrivit, exact în momentul în care cel mai bun cotidian al oraşului meu natal, Philadelphia Examiner, decisese, ca instituţie, că atragerea cititorilor din generaţia X era o chestiune de mare importanţă şi că o tânără reporteră ar atrage acei cititori, prin simpla ei existenţă. Aşa că m-au invitat să mă mut înapoi în oraş şi să fiu ochii şi urechile generaţiei tinere din Philadelphia.

Peste două săptămâni, Examiner a decis, tot în calitate de instituţie, că atragerea cititorilor generaţiei X nu conta câtuşi de puţin şi a revenit la creşterea vânzărilor printre mamele ai căror copii jucau fotbal în suburbii. Dar răul fusese făcut, adică eu fusesem angajată. Viaţa e frumoasă. Mă rog, în cea mai mare parte.

De la bun început, singurul şi cel mai mare obstacol în slujba mea a fost Gabby Gardiner. Gabby este o femeie „antică şi masivă”, cu o coamă de bucle uşor albăstrui şi ochelari lipicioşi cu rame groase. Dacă eu sunt mare, ea este de mărime regală. S-ar putea crede că ar fi trebuit să fim solidare, din cauza poziţiei împărtăşite, a luptei noastre comune pentru a supravieţui într-o lume care consideră că orice femeie care poartă haine mai mari de măsura 42 este grotescă şi demnă de luat în râs. Ar fi greşit.

Gabby este cea care scrie articolele de divertisment la

Philadelphia Examiner şi a ocupat postul, după cum deseori se întâmplă să-mi amintească, mie şi tuturor celorlalţi din raza ei auditivă, „de dinainte să te naşti tu”. În asta constă atât puterea, cât şi slăbiciunea ei. Are o reţea de contacte care se întinde pe ambele coaste de peste două decenii. Din nefericire, aceste decenii au fost anii ’60 şi ’70. Ea a încetat să mai fie atentă undeva între alegerea lui Reagan şi apariţia televiziunii prin cablu, aşa că există un întreg univers de chestiuni, de la MTV încolo, care pur şi simplu nu sunt înregistrate de radarul ei aşa cum este, să zicem, Elizabeth Taylor.

Vârsta lui Gabby ar putea fi oricare de la şaizeci în sus. Nu are copii, nu are soţ, nicio urmă vizibilă de sexualitatea. Nu pare să aibă viaţă personală sau viaţă socială în afara redacţiei. Trăieşte din bârfa de la Hollywood, iar atitudinea ei faţă de subiectele despre care scrie este rareori altcumva decât respectuoasă. Vorbeşte despre vedetele ei, majoritatea de mâna a treia, în bucăţi reimprimate de bârfa regurgitată din tabloidele din New York şi din Variety, ca şi cum i-ar fi nişte prieteni intimi. Ceea ce ar fi jalnic şi dacă Gabby Gardiner era o fiinţă ceva mai plăcută. Dar nu e cazul.

Cu toate acestea, are noroc. Noroc, pentru că majoritatea cititorilor de la *Examiner* au peste patruzeci de ani şi nu sunt interesaţi de ceva nou, aşa că rubrica ei „La taclale cu Gabby” rămâne una dintre cele mai cunoscute părţi ale secţiunii noastre – un alt fapt pe care îl remarcă frecvent, la volum maxim (presupun că urlă pentru că e surdă, dar sunt convinsă că o face şi pentru că e mai enervant decât să vorbească, pur şi simplu).

În primii mei ani la *Examiner*, ne-am lăsat în pace una pe alta. Din nefericire, lucrurile au luat-o razna vara trecută, când Gabby şi-a luat un concediu de două luni ca să se ocupe de o problemă de sănătate nasoală („polipi” fiind singura vorbă pe care am prins-o, înainte ca Gabby şi prietenii ei să-mi arunce nişte priviri de ură ca razele de laser, fapt care m-a făcut s-o şterg din holul cu căsuţele poştale fără să-mi fi luat exemplarul din *Teen People*). În lipsa ei, i-am scris eu rubrica zilnică. A pierdut războiul, însă a câştigat o bătălie: au continuat să numească afurisita de rubrică „La taclale cu Gabby”, la care se adăuga o

notiţă jenantă despre cum Gabby era „în misiune” şi îi ţinea locul redactorul Candace Shapiro.

— Noroc, puştoaico, spusese Gabby cu mărinimie, aplecându-se peste biroul meu ca să-şi ia rămas-bun, aparent veselă, ca şi cum nu şi-ar fi petrecut ultimele două săptămâni rugându-se de editori să-şi poată scrie rubrica prin poştă în loc. Să-mi dea mie această şansă, cât era ea plecată, chipurile, să se opereze de polipi. Să ştii că le-am pus celor mai bune dintre sursele mele de informaţii să te sune.

Teribil, m-am gândit eu. Bârfă la cald despre Walter Cronkite[12]. De-abia aştept.

Asta ar fi trebuit să se încheie aici, dar n-a fost aşa. În fiecare dimineaţă, de luni până vineri, puteam să mă aştept cu drag la telefonul zilnic de la Gabby.

— Ben Affleck? scrâşnea ea din dinţi. Cine naiba e Ben Affleck?

Sau:

— *Comedy Central*? Nimeni nu se uită la asta.

Sau şi mai tare:

— Am văzut ceva despre Elizabeth pe *ET* seara trecută. Noi de ce nu avem nimic despre asta?

Am încercat s-o ignor – să fiu drăguţă la telefon şi, din când în când, când devenea deosebit de arţăgoasă, să bag la sfârşitul rubricii câte un rând despre cum Gabby Gardiner va reveni la mijlocul lui septembrie.

Dar într-o dimineaţă în care m-a sunat, iar eu nu am fost acolo să răspund la telefon, Gabby a auzit mesajul pe care-l înregistrasem la mesageria vocală şi care spunea: „Bună, aţi sunat la Candace Shapiro, redactor la departamentul divertisment al ziarului *Philadelphia Examiner*”. Nu mi-am dat seama cu ce am greşit, până când nu m-am trezit cu redactorul-şef adjunct al ziarului în biroul meu.

— Le-ai spus oamenilor că eşti redactor la divertisment? m-a întrebat el.

---

[12] Jurnalist american la pensie, cunoscut pentru prezentarea ştirilor de seară la postul de televiziune CBS vreme de aproape douăzeci de ani.

— Nu, am spus eu. Nici nu sunt, doar ţin locul.

— Am primit seara trecută un telefon de la Gabby care era supărată foc. Foarte târziu în noapte, sublinie el, cu expresia unui bărbat căruia nu-i plăcea să fie sculat din somn. Crede că vrei să le dai cititorilor impresia că a plecat de tot şi că ai preluat tu rubrica.

Acum eram confuză.

— Nu ştiu despre ce vorbeşte.

El suspină din nou.

— Mesageria ta vocală, spuse el. Nu ştiu ce zice şi, sincer, nici nu vreau să ştiu ce zice. Numai fă în aşa fel încât Gabby să nu-mi mai trezească soţia şi copiii.

M-am dus şi m-am plâns la Samantha („e complet labilă", mi-a zis ea şi m-a servit cu o cupă de şerbet pe jumătate topit, cât m-am ghemuit eu pe canapea). M-am înfuriat vorbind la telefon cu Bruce („schimbă naibii afurisitul ăla de mesaj, Cannie!"). Aşa că i-am urmat sfatul şi am înregistrat următoarea frază: „Aţi sunat la Candace Shapiro, redactor temporar, nepermanent, care suplineşte locul titularului, pe o scurtă perioadă de timp, la departamentul de divertisment".

Gabby m-a sunat în dimineaţa următoare.

— Îmi place mesajul, puştoaico, a spus ea.

Dar răul fusese făcut. Când Gabby a revenit din concediu, a decis să-mi spună Eva – din *Totul despre Eva* – în rarele ocazii în care mi se adresa. Am încercat s-o ignor şi să mă concentrez pe activităţile mele din afara jobului: povestiri, fragmente din romane, şi *Star Struck*, scenariul la care lucram de luni de zile. *Star Struck* era o comedie romantică despre o reporteriţă dintr-un oraş mare care se îndrăgosteşte de una dintre vedetele pe care le intervievează. Cei doi se întâlnesc în chip minunat (după ce ea alunecă de pe un scaun de bar, făcându-i ochi dulci la barul hotelului), încep prost (după ce el crede că a dat peste vreo ciudată, de dimensiuni mari), se îndrăgostesc şi, după un act trei corespunzător (Complicaţiilor, ajung unul în braţele celuilalt, în aplauzele tuturor.

Vedeta mi-a fost inspirată de Adrian Stadt, un actor de comedie

simpatic din *Saturday Night*! al cărui simţ al umorului părea să fie pe aceeaşi lungime de undă cu al meu – chiar şi atunci când juca roluri penibile, cum fusese stagiul de trei luni în rolul unui pilot cu rău de avion. La tipul ăsta mă uitasem eu toată facultatea şi după şi credeam că, dacă el ar fi fost lângă mine sau eu lângă el, ne-am fi înţeles minunat. Reporteriţă, desigur, eram eu, numai că am numit-o Josie, am făcut-o roşcată şi i-am dat părinţi foarte stabili, hetero şi încă împreună.

Scenariul era lucrul în care îmi pusesem eu speranţele. Era răspunsul meu la toate notele bune, la aprecierile tuturor profesorilor care îmi spuseseră că eram talentată şi că am potenţial. Mai mult decât atât, era un răspuns de o sută de pagini dat unei lumi (şi propriilor mele frici secrete) care îmi spusese că femeile supraponderale nu puteau avea aventuri şi nu se puteau îndrăgosti. Iar azi aveam să fac ceva curajos.

Azi, la prânz, la Four Seasons, urma să-i iau un interviu actorului Nicholas Kaye, starul din *Fraţii Belch*, o comedie pe gustul adolescenţilor care avea să ruleze în curând pe ecrane, cu doi fraţi gemeni care constată că vânturile lor le dau puteri magice. Şi mai important, o intervievam şi pe Jane Sloan, care era producătorul executiv al filmului (cu o mână ţinându-se de nas, mă gândeam eu). Jane Sloan fusese unul dintre idolii mei pentru că înainte să alunece pe panta filmelor comerciale şi prostești, scrisese şi regizase unele dintre cele mai acide şi mai amuzante filme pe care le văzuse vreodată Hollywoodul. Şi, în plus, erau filme cu femei deştepte şi amuzante. Vreme de săptămâni întregi reuşisem să evit tristeţea şi dorul de Bruce construind mental un vis elaborat despre cum aveam să fac cunoştinţă cu Jane şi cum ea ar recunoaşte imediat în mine un spirit înrudit şi o potenţială colaboratoare, strecurându-mi cartea de vizită şi insistând s-o contactez imediat ce aveam să renunţ la jurnalism şi să-mi îndrept atenţia spre scris scenarii. Am zâmbit chiar, închipuindu-mi încântarea de pe faţa ei când i-aş fi mărturisit cu modestie că eu schiţasem deja un scenariu şi că puteam să i-l trimit, dacă voia.

Ea era scriitoare, eu eram tot scriitoare. Ea avea simţul

umorului, mă gândeam, şi eu la fel. E drept, Jane Sloan era şi bogată, şi faimoasă, avea succes cum eu nu-mi puteam imagina nici în visele cele mai frumoase şi cântărea cât una dintre coapsele mele, dar afinităţile între spirite gemene, mi-am adus eu aminte, sunt puternice.

La aproape o oră după ce ajunsesem la locul de întâlnire, la patruzeci şi cinci de minute după momentul la care stabilisem să ne vedem, Jane Sloan s-a aşezat în faţa mea, punând pe masă o oglindă mare şi o sticlă şi mai mare de Evian, lungă farfuria ei.

— Bună, spuse ea cu o voce gâjâită, strecurându-i-se printre dinţii strânşi.

Începu apoi să-şi arunce pe faţă câteva jeturi sănătoase de apă. Eu m-am uitat chiorâş la ea, a. aşteptând replica de început, aşteptând să-şi schimbe expresia şi să zică că glumea. Dar nu era o glumă. Nicholas Kaye se aşeză lângă ea şi-mi aruncă un rânjet de scuze. În cele din urmă, Jane Sloan puse jos sticla şi oglinda.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Nicholas Kaye, care arăta cam ca la televizor, adică drăguţ loc.

Jane Sloan îşi împinse deoparte farfuria cu un gest agresiv. Îşi ridică şerveţelul, care fusese împăturit în formă de lebădă, îl desfăcu cu o mişcare grăbită şi se şterse uşor pe faţă. Şi abia după ce a aşezat şerveţelul, pătat acum de ocru, stacojiu şi rimei negru, la loc pe masă, a catadicsit să vorbească.

— Oraşul acesta, rosti ea, îmi distruge porii.

— Îmi pare rău, am spus eu, simţindu-mă prost imediat ce scuza îmi ieşi din gură.

De ce să-mi pară rău? Eu nu aveam nimic de-a face cu porii ei. Jane flutură languros o mână palidă, ca şi cum scuza mea nu avea un efect mai mare decât un por înmuiat, după care luă cuţitul argintiu din faţa ei şi începu să înţepe untul în formă de floare din farfuria pe care tocmai o exilase în partea mea de masă.

— Ce ai vrea să ştii? întrebă ea, fără să-şi ridice privirea.

— Păi… am spus eu, bâjbâind după stilou şi carnet.

Îmi pregătisem o groază de întrebări, întrebări despre tot felul de lucruri, începând de la modul cum selectase actorii pentru film, cine

o influenţase şi care erau emisiunile ei preferate, însă singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost:

— De unde v-a venit ideea pentru acest film?

Cu ochii tot la unt, spuse:

— De la televizor.

— Emisiunea aceea cu scenete comice de seara târziu de pe HBO? spuse în ajutor Nicholas Kaye.

— L-am sunat pe regizor. I-am spus că s-ar putea face un film după scenariul emisiunii. El a fost de acord.

Minunat. Deci aşa se făceau filmele. Micuţa şi ciudata femeiuşcă cu aversiune la unt, care umbla cu o sticlă de spălat după ea, dă un telefon şi gata filmul!

— Deci… dumneavoastră aţi scris scenariul?

O altă mişcare bruscă a mâinii ca de stafie.

— Nu, eu l-am supervizat doar.

— Am angajat câţiva scenarişti de la *Saturday Night*! spuse Nicholas Kaye.

De două ori minunat. Nu numai că nu lucram pentru *Saturday Night*!, dar nici măcar nu eram bărbat. Mi-am abandonat în pace planul de a-i spune că scrisesem un scenariu. Probabil că ar fi râs de mine tot drumul spre Pittsburgh.

Chelnerul se apropie de masa noastră. Atât Jane, cât şi Nicholas se uitară tăcuţi la meniu. Chelnerul îmi aruncă o privire disperată.

— Aş dori o porţie de *osso bucco*, am spus.

— Excelentă alegere, spuse el, înclinându-se.

— Eu aş vrea… spuse Nicholas.

Pauză lungă, lungă. Chelnerul aşteptă, cu creionul pregătit. Jane împunse untul. Am simţit cum o picătură de sudoare mi se prelinge de pe ceafă pe spate până jos, în lenjerie.

— Salata asta, spuse el în cele din urmă, arătând-o cu degetul.

Chelnerul se aplecă să se uite.

— Foarte bine, domnule, spus el, uşurat. Şi pentru doamna?

— Salată, mormăi Jane.

— O salată? încercă chelnerul.

— Salată, repetă ea. Cu frunze roşii, dacă aveţi. Spălată. Stropită cu puţin oţet. Şi nu vreau frunzele tocate în niciun fel, continuă ea. Le vreau rupte. De mână.

Chelnerul mâzgăli repede comanda şi o tuli. Jane Sloan îşi ridică uşor privirea.

Mi-am deschis din nou carnetul, bâjbâind.

— Păi…

Salată, mă gândeam. Jane Sloan mănâncă mii lată la prânz, iar eu am să stau aici să mănânc carne de viţel în faţa ei. Şi, mai rău, nu-mi mai! recea prin cap nicio întrebare.

— Mi-aţi putea spune care e scena dumneavoastră preferată din film? am reuşit eu în cele din urmă.

O întrebare penibilă, o întrebare de boboc la ziarul şcolii, dar mai bine decât nimic, m-am încurajat în gând.

Ea zâmbi în cele din urmă – slab, pasager, totuşi era fără îndoială un zâmbet. Apoi scutură din cap.

— Nu pot, spuse ea. E prea personal.

O, Doamne, te rog ajută-mă. Salvează-mă. Trimite o tornadă să distrugă Four Seasons, să-i ridice pe afacerişti în aer sau să ia vesela de porţelan pe sus. Eu mor aici.

— Şi ce urmează?

Jane ridică doar din umeri şi-şi luă un aer misterios. Am simţit cum centura de la pantalonii mei cedează lupta şi alunecă spre mijloc, oprindu-se deasupra coapselor.

— Lucrăm împreună la ceva nou, se oferi Nicholas Kaye. Eu voi scrie… cu nişte prieteni din facultate… iar Jane o să arate scenariul la studiouri. Ai vrea să afli despre asta?

Se lansă într-o descriere entuziastă a ceva ce părea să fie cel mai prost film din lume – ceva despre un tip care moşteneşte fabrica de perne şi ţesături pentru mobilier a lui ta-su şi cum îl trage pe sfoară partenerul acestuia, iar în final el şi o energică femeie de serviciu ies victorioşi. Am luat notiţe fără să ascult; mâna mea dreaptă se mişca mecanic pe pagină, în vreme ce stânga ducea mâncare la gură. Între timp, Jane îşi împărţise salata în două teancuri – unul de frunze,

celălalt de tulpini. Odată ce această separare a fost completă, trecu la înmuierea primei treimi a furculiţei în bolul cu oţet, înţepă o singură bucată de salată din partea cu mai multe frunze şi o plasă precis în gură. După exact şase muşcături – timp în care Nicholas a lins farfuria şi a dat gata două bucăţi de pâine, iar eu am ras jumătate din *osso bucco*, care era, orice s-ar spune, delicios – ea şi-a şters buzele cu şerveţelul, şi-a ridicat cuţitul şi a început să sape din nou în unt.

Am întins mâna şi am tras deoparte farfuria cu unt, gândindu-mă că nu mă mai ţineau nervii să văd asta mult şi că trebuia să încerc ceva, pentru că interviul eşua la greu.

— Termină! am spus eu cu o voce sumbră. Untul ăla nu ţi-a făcut nimic.

Atunci a avut loc o pauză. O pauză plină. O pauză ca o crevasă de gheaţă căscată brusc în zăpadă. Jane Sloan se holbă la mine cu ochii ei negri şi morţi.

— Lactate, spuse ea, ca şi cum ar fi fost un blestem.

— A treia industrie din Pennsylvania, am contraatacat eu, fără să am nici cea mai mică idee dacă era adevărat.

Dar părea corect, totuşi. Ori de câte ori mergeam cu bicicleta câţiva kilometri afară din oraş, vedeam vaci.

— Jane e alergică, spuse Nicholas repede.

Îi zâmbi regizoarei şi o luă de mână, moment în care mi-am dat şi eu seama: cei doi erau un cuplu.

Chiar dacă el are douăzeci şi şapte de ani, iar ea… Doamne, e cu cel puţin cincisprezece ani mai în vârstă… Chiar dacă el pare a face parte din specia umană, iar ea… nu.

— Ce altceva mai vreţi să ştiţi?

— Mi-aţi putea spune… m-am bâlbâit eu, cu mintea golită la vederea degetelor întrepătrunse ale celor doi. Spuneţi-mi ceva despre film ce nu ştie oricine.

— O parte din el a fost filmată unde s-a turnat *Showgiris*, se oferi Nicholas.

— Asta e şi în comunicatul de presă, veni repede răspunsul lui Jane.

Ştiam asta, dar am decis să fiu politicoasă, să notez informaţia şi să ies dracului de acolo înainte să aflu cum reacţionează o femeie care mănâncă. Şase frunze de salată când este întrebată de desert.

— Am să-ţi spun ceva, zise. O ştii pe fata de la florărie? E fiica mea.

— Da?

— Primul ei rol, spuse Jane, cu o undă de mândrie şi de timiditate în voce. Părea ceva mai umană. Eu am încercat s-o descurajez… e cam obsedată de felul în care arată.

Mă întreb de unde a moştenit asta, mi-am zis, dar n-am spus nimic.

— N-am mai dezvăluit nimănui această informaţie, completă Jane, strângându-şi buzele. Dar pe tine te plac.

Să-i ajute Dumnezeu pe reporterii pe care nu-i placi, m-am gândit eu, în timp ce încercam să găsesc un răspuns rezonabil. Apoi s-a ridicat brusc, luându-l pe Nicholas cu ea.

— Mult noroc, murmură ea, după care ieşiră amândoi pe uşă.

Tocmai atunci ajungea în dreptul meu măsuţa cu deserturi.

— Ceva pentru domnişoara? spuse chelnerul cu înţelegere.

Mă puteţi învinovăţi că am răspuns „da”?

— Deci? întrebă Samantha la telefon în aceeaşi după-amiază.

— A mâncat salată la prânz, am gemut eu.

— Salată de salată?

— Salată. Salată fără nimic altceva. Stropită cu puţin oţet. Am rămas trăsnită.

— Doar salată?

— Salată, am repetat eu. Frunză roşie de salată. A specificat şi varietatea. Şi îşi dădea cu Evian pe faţă.

— Cannie, tu inventezi acum.

— Nu, jur! Idolul meu de la Hollywood, distrusă asta care mănâncă salată, Elvira asta în miniatură, tatuată cu dermatograf…

Samantha asculta fără prea mult interes.

— Plângi.

— Ba nu plâng, am minţit eu. Sunt doar dezamăgită. Credeam…

ştii… aveam ideea asta că Semănăm. Şi că urma să-i trimit scenariul, dar n-am să apuc să îl dau nimănui, pentru că n-am mers la colegiu cu nici măcar un singur actor din distribuţia de la *Saturday Night*! şi ăştia sunt tipii cărora li se citesc scenariile. M-am uitat în jos la mine. Alte veşti proaste. Am scăpat nişte *osso bucco* pe jachetă.

Samantha suspină.

— Cred că ai nevoie de un agent.

— Nu-mi pot lua un agent! Crede-mă, am încercat. Nici măcar nu se uită la tine dacă n-ai produs nimic până atunci; pe de altă parte nu poţi să-i faci pe producători să arunce o privire la scenariul tău dacă nu vine de la un agent. Mi-am şters ochii cu furie. Săptămâna asta e nasoală.

— Poşta! se auzi vocea veselă a lui Gabby.

Lăsă un teanc de scrisori pe masa mea şi se îndepărtă cu mers clătinat. I-am spus la revedere Samanthei şi mi-am îndreptat atenţia asupra corespondenţei. Comunicat de presă. Comunicat de presă. Fax, fax, fax. Plic cu numele meu scris cu grijă, cu un scris pe care învăţasem de mult să-l identific ca fiind al cuiva care putea să semneze Persoană-în-Vârstă, supărată. Am rupt plicul şi l-am deschis.

Dragă d-ră. Shapiro, era scris cu litere tremurânde. Articolul dumneavoastră despre Céline Dion a fost cea mai murdară, mai neruşinată şi mai defăimătoare murdărie pe care am citit-o în cinzeci şi şapte de ani de când sunt cititor fidel al ziarului Examiner. Nu v-a ajuns să vă bateţi joc de muzica lui Céline numindu-i melodiile „balade bombastice şi răsuflate”, a trebuit să continuaţi şi să râdeţi şi de felul cum arată ea. Pun pariu că nici dumneavoastră nu sunteţi Cindy Crawford. Cu sinceritate, dl. E.P. Deiffinger.

— Hei, Cannie.

Iisuse Hristoase. Gabby se strecura mereu prin spatele meu. În ciuda faptului că era masivă, bătrână şi surdă, putea fi tăcută ca o pisică atunci când îi convenea. M-am întors şi am găsit-o lângă mine, holbându-se peste umărul meu la scrisoarea din poală.

— Ai primit ceva nasol? întrebă ea cu o voce compătimitoare, la fel de groasă şi de falsă ca sosul Cheez Whiz. Trebuie să corectăm ceva?

— Nu, Gabby, am spus eu, încercând să nu urlu. Este vorba numai de un punct de vedere diferit de al meu.

Am aruncat scrisoarea ghemotoc în coşul de gunoi şi mi-am tras scaunul aşa de repede, că era să trec peste picioarele lui Gabby.

— Doamne! şuieră ea şi se retrase.

Dragă domnule Deiffinger, am compus eu în minte. Poate că nu sunt eu un supermodel, dar cel puţin am suficiente celule în creier, cât să recunosc muzica proastă când o aud.

Dragă domnule Deiffinger, m-am gândit eu, cât am mers pe jos cei doi kilometri de la muncă spre Centrul pentru dereglări de greutate şi alimentaţie, unde avea loc prima întrunire a grupei de supraponderali în care fusesem înscrisă. Îmi pare rău că v-aţi simţit jignit de descrierea muzicii lui Céline Dion, dar eu credeam că, de fapt, fac un lucru bun.

Am intrat cu paşi apăsaţi în sala de conferinţe, m-am aşezat la masă şi m-am uitat în jur. Era şi Lily acolo, tipa din sala de aşteptare, şi o negresă mai în vârstă, cam de mărimea mea, care avea în mâini o geantă înţesată de lucruri şi trăgea cu ochiul înăuntru, la e-mailurile afişate de un computer de buzunar. Mai era o adolescentă blondă, cu părul strâns într-o bentiţă şi cu corpul ascuns în spatele unui maiou imens şi a unor blugi foarte largi. Şi o femeie de vreo şaizeci de ani care probabil că avea cel puţin o sută cinzeci de kilograme. Ea m-a urmat în cameră, mergând cu ajutorul unui baston, şi s-a uitat cu atenţie la locuri, măsurându-şi mărimea faţă de parametrii celorlalte înainte să se aşeze.

— Bună, Cannie, spuse Lily.

— Salut, am mormăit eu.

Pe o tablă magnetică albă era scris „Controlarea porţiilor”, iar lângă tablă, pe perete, se alia un poster cu piramida tipurilor de alimente. Iarăşi porcăria asta, m-am gândit eu, întrebându-mă dacă aş putea ieşi din clasă. Fusesem deja la Weight Watchers, aşa că ştiam totul despre controlul porţiilor.

Infirmiera scheletică de care mi-am adus aminte din sala de aşteptare a intrat pe uşă cu I» raţele încărcate de boluri, căni gradate, şi un mulaj de plastic reprezentând un picior de porc de un kil şi ceva.

— Bună seara tuturor, spuse ea şi-şi scrise numele pe tablă – Sarah Pritchard, asistentă.

Ne-am aşezat toate în jurul mesei şi ne-am prezentat. Fata blondă era Bonnie, negresa se numea Anita, iar femeia foarte mare era Esther din West Oak Lane.

— Asta îmi aduce aminte de facultate, şopti Lily, când sora Sarah ne distribui broşuri cu numărul de calorii şi teancuri de foi despre schimbarea obiceiurilor în alimentaţie.

— Mie îmi aduce aminte de Weight Watchers, i-am şoptit eu.

— Ai încercat? întrebă Bonnie, fata blondă, trăgându-se mai aproape de noi.

— Anul trecut, spun eu.

— A fost programul „Cum să slăbeşti în trei paşi”?

— „Grăsimi şi fibre”, am şoptit eu.

— Astea nu sunt cereale? întrebă Esther, care avea o voce surprinzător de frumoasă – foarte joasă şi caldă, fără accentul groaznic de Philadelphia, care-i face pe localnici să înghită consoanele, de parcă ar fi făcute din tămâie caldă.

— Acela este alt program, ceva cu fructe şi fibre, spuse blonda.

— La „Grăsime şi fibre” trebuie să numeri gramele de grăsime şi gramele de fibre din fiecare fel de mâncare şi trebuie să mănânci un anumit număr de grame de fibre şi să nu depăşeşti un anumit număr de grame de grăsimi, le-am explicat eu.

— Şi a mers? întrebă Anita, pregătindu-se să noteze în computerul de buzunar.

— Nu, am spus eu. Dar a fost probabil vina mea, tot încurcam numerele între ele… după care am aflat că negresele, prăjiturile alea cu multe fibre, conţineau mult fier sau aşa ceva…

Lily izbucni în râs.

— Aveau o groază de calorii, dar eu m-am gândit că nu contează, pentru că aveau foarte puţine grăsimi şi foarte multe fibre…

— O greşeală foarte frecventă, comentă sora Sarah veselă. Grăsimile şi fibrele sunt deopotrivă de importante, dar trebuie să ţinem cont şi de numărul total de calorii pe care le au alimentele.

De fapt, e foarte simplu, spuse ea, revenind la tablă şi mâzgălind genul de ecuaţie care mă încurca pe mine în clasa a unsprezecea. Caloriile pe care le primeşte corpul tău faţă de caloriile pe care le consumă. Dacă alimentele pe care le mănânci au mai multe calorii decât arzi, creşti în greutate.

— Da? am întrebat eu, cu ochii măriţi.

Asistenta se uită la mine cu suspiciune.

— Eşti sigură? La asta se rezumă totul?

— Mmm, începu ea.

M-am gândit că probabil era obişnuită cu femei grase care stau blând pe scaune, ca nişte oi care au mâncat prea mult, zâmbesc, dau din cap şi se mulţumesc cu înţelepciunea pe care le-o împărtăşeşte, holbându-se la ea cu priviri stânjenite şi admirative, numai pentru că avusese norocul de a se naşte slabă. Numai gândul la asta şi simţeam cum m-apucă nervii.

— Deci dacă mănânc mai puţine calorii decât ard… şi m-am plesnit peste frunte. Dumnezeule! în sfârşit, am priceput! M-am prins! Sunt vindecată! M-am ridicat şi mi-am agitat mâinile în aer, iar Lily chicoti. Vindecată! Salvată! Slavă ţie, Iisuse, şi Centrului pentru disfuncţii de greutate şi de alimentaţie, pentru că mi-ai luat vălul de pe ochi!

— Bine, spuse asistenta. Am înţeles ce vrei să spui.

— La naiba, am spus eu, reluându-mi locul. Tocmai voiam să întreb dacă pot să mă retrag.

Asistenta suspină.

— Uite ce e, spuse. Adevărul este că există o mulţime de factori care complică lucrurile… iar ştiinţa nici măcar nu-i înţelege pe toţi. Ştim de ciclurile metabolice şi cum trupurile unora dintre oameni par pur şi simplu să vrea să menţină greutatea în exces mai mult decât ale altora. Ştim că nu este uşor. Nu v-aş spune niciodată că este uşor.

Se uita fix la noi, respirând agitată. Şi noi ne uitam fix la ea.

— Îmi pare rău, am spus eu în cele din urmă, întrerupând momentul de linişte. Am fost rea. Numai că… ei bine, nu vreau să vorbesc în numele altcuiva, însă mie mi s-a mai explicat teoria asta.

— Aha, spuse Anita.

— Şi mie, spuse Bonnie.

— Oamenii graşi nu sunt proşti, am continuat eu. Dar fiecare program de pierdere în greutate pe care l-am încercat ne tratează ca şi cum aşa am fi – ca şi cum imediat ce ne-ar explica cineva că puiul la grătar e mai bun decât cel prăjit, că iaurtul îngheţat e mai bun decât îngheţata şi că dacă faci o baie fierbinte în loc să mănânci pizza, o să devenim la fel de slabe precum Courtney Cox.

— Aşa e, spuse Lily.

Asistenta m-a privit nemulţumită.

— N-am vrut să sugerez că vreuna dintre voi este proastă, spuse ea. Dieta este o parte a acestui program, mai spuse. Şi sportul face parte din asta, deşi probabil că nu are un efect aşa de mare pe cât se crede de obicei.

M-am încruntat. Norocul meu, mi-am zis.

Sportul era o parte a unui stil de viaţă sănătos pe care reuşisem să mi-o integrez în sistem. Mergeam pe bicicletă şi mă plimbam mult pe jos, plus că mă duceam săptămânal la sală împreună cu Samantha.

— Revenind la tema noastră, continuă ea, o să vorbim despre mărimea porţiilor. Ştiaţi că majoritatea restaurantelor servesc porţii care sunt cu mult peste cele recomandate de ministerul agriculturii, cu privire la necesarul zilnic de calorii al unei femei?

Am mormăit uşor ca pentru mine când sora a aranjat farfuriile, ceştile şi piciorul de porc de plastic pe masă.

— Porţia corectă de proteine, spuse ea, vorbind pe un ton lent, tare şi atent, folosit de obicei de educatoarele de la grădiniţă, este de două sute de grame. Acum, poate să-mi spună cineva cât înseamnă asta?

— Cât o palmă, murmură Anita. Jenny Craig[13], completă ea, la privirea surprinsă a asistentei.

Asistenta Sarah trase adânc aer în piept.

---

[13] Referire la dieta cu acelaşi nume, care cuprinde un regim alimentar special, cu exerciţii fizice, de reducere a stresului şi de susţinere psihică individuală.

— Foarte bine! spuse ea, făcând un efort vizibil să pară fericită şi bine dispusă. Dar o porţie de grăsime?

— Cât vârful degetului mare, am mormăit cu ochii i se măriră. Uite ce e, cred că ştim cu toatele chestiile astea… nu credeţi?

M-am uitat în jurul mesei. Toată lumea dădea aprobator din cap.

— Singurul lucru pentru care suntem aici, singurul lucru pe care acest program ni-l poate oferi sunt medicamentele. Aş vrea să ştiu, o săle; primim azi sau trebuie să mai stăm aici şi să ne purtăm ca şi cum ne-ai spune lucruri pe care nu le ştim deja?

Expresia de pe figura asistentei trecu de la frustrare (combinată cu ceva agresivitate) la furie (plus ceva nesiguranţă).

— Există o procedură pentru asta, spuse ea. Am explicat-o. Patru săptămâni de ore având ca temă modificarea stilului de viaţă…

Lily începu să bată cu pumnul în masă.

— Medicamente… vrem medicamente… vrem medicamente, scandă ea.

— Nu putem să prescriem pur şi simplu medicamente…

— Vrem medicamente… vrem medicamente… daţi-ne medicamente.

Acum Bonnie, fata cea blondă, şi Esther strigau şi ele. Asistenta deschise gura, după care o închise la loc.

— ÎI chem pe medic, spuse ea, tulind-o.

Noi, cele cinci, ne-am uitat unele la altele o clipă. Apoi am izbucnit toate în râs.

— Era speriată! ciripi Lily.

— Probabil că s-a gândit c-o s-o strivim, am mormăit eu.

— Să ne aşezăm pe ea! gâfâi Bonnie.

— Urăsc oamenii slabi, am spus eu.

Anita arăta foarte serioasă.

— Nu spune asta, zise ea. N-ar trebui să urăşti pe nimeni.

— Eh, am suspinat eu.

Chiar atunci, doctorul K. Îşi băgă capul pe uşă. Asistenta, cu mutră de şcolăriţă pedepsită, stătea în spatele lui, agăţată practic de manşeta halatului său.

— Înţeleg că a apărut o problemă, bodogăni el.

— Medicamente! spuse Lily.

Doctorul avea expresia unui om căruia îi venea să râdă cu poftă şi se abţinea cu greu.

— Aveţi şi o purtătoare de cuvânt a mişcării? întrebă el.

Toată lumea se uită la mine. Aşa că m-am ridicat în picioare, mi-am aranjat bluza şi mi-am dres vocea.

— Cred că există printre noi sentimentul general că am mai auzit diferite prelegeri, cursuri şi am mai făcut parte din grupuri de sprijin referitoare la schimbarea stilului de viaţă. M-am uitat în jurul mesei, unde toată lumea părea să dea din cap în semn de aprobare. Credem că am încercat să ne modificăm comportamentul, să mâncăm mai puţin, să facem mai mult sport şi toate lucrurile alea despre care ni se spune că trebuie făcute. Şi ceea ce am vrea cu adevărat… motivul pentru care suntem noi aici de fapt şi pentru care am plătit toate – este ceva nou. Adică medicamente, am conchis eu şi m-am lăsat pe spate în scaun.

— Păi ştiu cum vă simţiţi, spuse el.

— Mă îndoiesc foarte tare, am ripostat eu.

— Atunci poate îmi spui tu, zise el blând. Uite ce e, continuă, nu e ca şi cum aş cunoaşte secretele pierderii în greutate pe viaţă şi am venit aici să vi le spun şi vouă. Gândiţi-vă că este o călătorie… gândiţi-vă că e ceva în care suntem cu toţii implicaţi.

— Numai că pe noi această călătorie ne-a dus într-o lume minunată în care îţi trebuie haine cu măsuri imense şi în care ai parte numai de nopţi de singurătate, am mormăit eu.

Doctorul îmi zâmbi – un rânjet foarte dezarmant.

— Haide să uităm o clipă cuvintele gras şi slab, spuse el. Dacă voi ştiţi deja cum stă treaba cu numărul de calorii la toate alimentele şi cum ar trebui să arate o farfurie cu paste, atunci sunt sigur că ştiţi de asemenea că majoritatea dietelor nu funcţionează. Oricum, nu pe termen lung.

Acum ne captase atenţia. Era adevărat, ne dăduserăm seama de asta (din amarele experienţe personale, în majoritatea cazurilor), dar

să auzi o figură cu autoritate, un doctor, un doctor care dirija un program de pierdere în greutate… ei bine, asta era practic o erezie. Aproape că mă aşteptam să apară paznicii năpustindu-se pe uşă şi să-l ducă să-i spele din nou creierul.

— Cred, continuă el, că am avea cu toţii mult mai mulţi sorţi de izbândă – şi că vom fi mai fericiţi – dacă ne gândim în schimb la mici schimbări ale stilului de viaţă, lucruşoare pe care le putem face în fiecare zi şi care nu se vor dovedi greu de menţinut pe termen lung. Dacă vrem să devenim mai sănătoşi şi să ne simţim mai bine cu noi înşine, în loc să ne propunem să arătăm precum Courtney…

Apoi se uită la mine, ridicând din sprâncene.

— Cox, am completat. De fapt, Cox-Arquette. S-a măritat.

— Corect. Ea e. Să uităm de ea. Haide să ne concentrăm în schimb asupra a ceea ce putem reuşi. Şi vă promit că nimeni de aici nu vă va trata ca şi cum aţi fi proaste, indiferent ce dimensiuni aveţi.

Mi-am dat seama că eram puţin emoţionată de discursul lui, deşi n-aş fi vrut. Tipul le zicea bine. Şi în plus, nu ne vorbea de sus. Era… ei bine, chiar revoluţionar.

Asistenta ne mai aruncă o privire nemulţumită şi fugi afară. Doctorul închise uşa şi luă loc.

— Aş vrea să facem un exerciţiu, spuse el. Se uită în jurul mesei. Câte dintre voi mâncaţi când nu vă e foame?

Linişte de moarte. Mi-am închis ochii. Mâncat pe fond nervos. Mai auzisem şi predica asta.

— Câte dintre voi, după ce aţi luat micul dejun, ajungeţi la birou şi dacă găsiţi acolo o cutie cu gogoşi care arată apetisant, vreţi una, doar pentru că sunt acolo?

Un moment şi mai lung de tăcere.

— Gogoşi Dunkin sau Krispy Kremes? am întrebat eu în cele din urmă.

Doctorul îşi strânse buzele pline.

— Nu m-am gândit la asta.

— Păi e o diferenţă, am subliniat eu.

— Gogoşi Dunkin, spuse el.

— Cu ciocolată? Cu gem? Glazurate, pe care cineva de la contabilitate le-a rupt în două, aşa că nu a mai rămas decât o jumătate de gogoaşă?

— Krispy Kremes sunt mai bune, spuse Bonnie.

— Mai ales cele calde, completă Esther.

M-am lins pe buze.

— Ultima oară când am mâncat gogoşi, spuse Esther, le adusese cineva la serviciu, exact cum am zis, iar eu am luat una care părea umplută cu cremă Boston… ştiţi de care, din aceea cu glazură de ciocolată?

Noi am încuviinţat din cap. Probabil că toate am fi recunoscut dintr-o privire o gogoaşă cu cremă Boston.

— Atunci am muşcat din ea, continuă Esther, şi era… buzele i se unduiră. Era cu cremă de lămâie.

— În spuse Bonnie. Nu-mi place deloc lămâia.

— Bine, zise doctorul, râzând. Ce vreau de fapt să zic: pot ele să fie cele mai bune gogoşi din lume, pot fi întruchiparea idealului platonic în materie de gogoşi. Dar dacă aţi luat deja micul dejun şi nu vă e tocmai foame, în mod ideal, ar trebui să puteţi trece pe lângă ele fără să le aruncaţi o privire.

Noi am rămas o clipă pe gânduri.

— Ca şi cum am putea, spuse Lily în cele din urmă.

— Este posibil să vă autosugestionaţi ca numai atunci când vă e cu adevărat foame şi, să zicem, aveţi poftă chiar de o gogoaşă, doar atunci să vă luaţi una.

Ne-am gândit din nou.

— Păi nu, spuse Lily. Mie tot îmi vine să mănânc gogoşi, mai ales dacă sunt pe gratis.

— Şi cum ştii de ce ţi-e cu adevărat poftă? întrebă Bonnie. Cum ar veni, eu… mie mi-e mereu poftă de chestiile despre care ştiu că nu ar trebui să le mănânc. Dar dă-mi o pungă cu morcovi de bebeluş şi zic la naiba.

— I-ai încercat vreodată fierţi, pisaţi şi presăraţi cu ghimbir şi coajă de portocală? întrebă Lily.

Bonnie strâmbă din nas.

— Nu-mi plac morcovii, spuse Anita, dar îmi plac dovleceii.

— Ăştia nu intră la legume, deşi în schimb conţin amidon, am spus eu.

Anita păru încurcată.

— Cum adică nu intră la legume?

— E o legumă cu amidon. Ca şi cartoful. Am învăţat asta de la Weight Watchers.

— Cu grăsimi şi fibre? întrebă Lily.

— Bun, să revenim! spuse doctorul.

Îmi dădeam seama din privirea lui că pălăvrăgeala nepermisă a cinci veterane într-ale regimurilor, ca Weight Watchers, Jenny Craig, Pritikin, Atkins şi altele începea să-l enerveze. Nu avea cum să fie amuzant pentru el.

— Haide să încercăm ceva, spuse el. Se duse până la uşă şi stinse lumina. Camera se întunecă. Bonnie începu să chicotească. Vreau ca toate să închideţi ochii, spuse el, şi să încercaţi să vă daţi seama cum vă simţiţi acum, chiar în clipa asta. Vă e foame? Sunteţi obosite? Sunteţi triste, vesele sau neliniştite? încercaţi să vă concentraţi cu adevărat, iar apoi încercaţi să separaţi senzaţiile fizice de ceea ce se petrece în plan emoţional.

Toate am închis ochii.

— Anita? întrebă doctorul.

— Sunt obosită, spuse ea imediat.

— Bonnie?

— O, poate obosită. Poate şi un pic flămândă, spuse ea.

— Şi emoţional? o îndemnă el.

Bonnie suspină.

— M-am săturat de şcoală, mormăi ea în cele din urmă. Copiii îmi spun lucruri nasoale.

I-am aruncat o privire. Ochii ei erau încă bine închişi şi ţinea pumnii strânşi deasupra blugilor de mărime imensă. Evident că liceul nu devenise mai bun sau mai blând de când trecusem eu pe acolo, cu zece ani înainte. Aş fi vrut să-mi pun mâna pe umărul ei. Să-i spun că

lucrurile or să meargă mai bine… numai că, dat fiind ultimele evenimente din viaţa mea, nu eram sigură că era şi adevărat.

— Lily?

— Mor de foame, spuse Lily promptă.

— Şi emoţional?

— Păi… bine, spuse ea.

— Doar bine? întrebă doctorul.

— E un episod nou din *Spitalul de urgenţă* în seara asta, spuse ea. În condiţiile astea, nimic nu poate fi rău.

— Esther?

— Mi-e ruşine, spuse Esther şi izbucni în lacrimi.

Am deschis ochii. Doctorul scoase un pachet de şerveţele Kleenex din buzunar şi i-l întinse.

— De ce ţi-e ruşine? întrebă el blând.

Esther zâmbi uşor.

— Pentru că înainte să începem, mă uitam la piciorul de porc din plastic şi mă gândeam că nu arată deloc rău.

Asta detensionă situaţia. Am început cu toţii să râdem, chiar şi doctorul. Esther îşi suflă nasul şi se şterse la ochi.

— Nu-ţi face griji, spuse Lily. Eu mă gândeam fix la fel când mă uitam la bucata de unt din piramida alimentelor.

Doctorul îşi drese vocea.

— Şi Candace? întrebă el.

— Cannie, am spus eu.

— Tu cum te simţi?

Mi-am închis ochii numai o secundă, iar ceea ce am văzut a fost faţa lui Bruce, ochii lui căprui apropiaţi de ai mei. Bruce îmi spunea că mă iubeşte. După aceea am ridicat privirea şi m-am uitat direct la el.

— Bine, am spus, chiar dacă nu era adevărat. Sunt bine.

— Şi cum a mers? mă întrebă Samantha.

În aceeaşi seară, gâfâiam pe Stairmasters una lângă alta, la sală.

— Până acum, nu e rău, am spus eu. Încă nu ne-au dat niciun medicament. Doctorul care conduce grupul pare de treabă.

Am lucrat în linişte câteva minute, cu benzile care ni se legănau

și scrâșneau sub picioare, în timp ce lângă noi se desfășură o ședință zgomotoasă de „fitness funky”. Proprietarii sălii la care mergeam păreau decișii să atragă noi membri, oferind toate soiurile de ore de fitness la modă, așa că aveam Pilates, aerobic pe muzică evanghelică, exerciții pe bicicletă și ceva numit „Programul complet de pregătire al pompierului”, cu furtunuri, scări și un manechin de jumătate de kilogram de târât în sus și în jos pe scări. Pe lângă asta, acoperișul era găurit, aerul condiționat nu prea funcționa, iar jacuzzi-ul părea să fie mereu în reparație.

— Și în rest cum ți-a mers azi, dragă? întrebă Sam, ștergându-și fața cu mâneca.

I-am spus de scrisoarea supărată a domnului Deiffenger încercând s-o apere pe Céline Dion.

— Urăsc cititorii, am gâfâit eu, când stepperul meu intră într-o viteză mai mare.

— Probabil el crede că vrei să te iei de Céline, deci o meriți.

— Da, dar ea e persoană publică. Eu nu sunt.

— Nu și pentru el. Numele tău apare în ziar. Asta te face persoană publică, la fel ca și Céline.

— Doar că sunt mai mare.

— Și ai gusturi mai bune. Și nu intenționezi, spuse Samantha pe un ton sumbru, să te mariți cu managerul de vreo șaptezeci de ani care te știe de când aveai doisprezece ani.

— Ei, acum cine critică? am întrebat eu.

— Afurisiții de canadieni, spuse Samantha.

Își petrecuse câțiva ani lucrând în Montreal și acolo trecuse printr-o poveste de dragoste dezastruoasă cu un tip, de aceea nu avea niciodată nimic bun de spus despre vecinii noștri de la nord, nici despre Peter Jennings, pe care refuza cu fermitate să-l privească la televizor, argumentând că luase postul ce i s-ar fi cuvenit unui american – cuiva care ar ști cum să rostească cuvântul despre.

După patruzeci de minute de chin, ne-am oprit la saună, ne-am înfășurat în prosoape și am luat poziții înclinate pe bănci.

— Cum e regele yoga? am vrut eu să știu.

Sam etală un zâmbet satisfăcut şi-şi ridică braţele deasupra capului, întinzându-se spre tavan.

— Mă simt foarte flexibilă, spuse ea dându-şi aere.

I-am aruncat prosopul în cap.

— Nu mă chinui, am zis eu. Probabil că eu n-o să mai fac sex niciodată.

— Ei, ia mai termină, Cannie, spuse Samantha. Ştii că nu va dura. La mine nu ţine nimic niciodată.

Era foarte adevărat. Viaţa amoroasă a Samanthei fusese blestemată, cel puţin în ultima vreme. Cunoştea câte un tip, ieşea cu el o dată şi totul mergea bine. Se vedeau din nou, şi lucrurile păreau că se îndreaptă pe drumul cel bun. Iar apoi, la a treia întâlnire, urma un moment groaznic de ciudat, o revelaţie incredibilă, ceva ce făcea continuarea relaţiei imposibilă. Ultimul, un doctor evreu cu un CV fabulos şi un fizic de invidiat, păruse a fi un candidat serios până la întâlnirea cu numărul trei, când o invitase pe Sam la cină acasă la el, iar ea fusese deranjată de vederea unei poze cu soră-sa afişată proeminent în holul de la intrare.

— Ce e aiurea în asta? întrebasem eu.

— Era topless, mi-a răspuns Samantha.

Şi aşa ieşise din scenă doctorul şi intrase regele yoga.

— Priveşte lucrurile în felul următor, spuse Samantha. A fost o zi groaznică, dar s-a terminat.

— Îmi doresc doar să pot vorbi cu el.

Samantha îşi dădu părul pe spate peste umeri, îşi sprijini capul într-un cot şi se uită în jos la mine, de la nivelul ei, cocoţată fiind pe o stinghie din partea de sus a băncilor de lemn.

— Cu domnul Deiffledorf?

— Deiffinger. Nu, nu cu el. Am turnat mai multă apă pe pietrele fierbinţi, aşa că aburul se ridica în jurul nostru. Cu Bruce.

Samantha se uită chiorâş la mine prin ceaţă.

— Bruce? Nu pricep.

— Ce-ar fi dacă… am spus eu încet. Dacă am greşit?

Sam suspină.

— Cannie, luni întregi mi-ai spus că lucrurile nu prea mergeau şi nici nu păreau să se schimbe în bine, că ştiai că o pauză ar fi lucrul cel mai înţelept, o pauză pe termen lung. Şi chiar dacă ai fost supărată imediat după despărţire, nu te-am auzit niciodată spunând că ai luat o decizie greşită.

— Dar dacă acum mi-am schimbat părerea?

— Păi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

M-am gândit la un răspuns. Articolul era un motiv. Bruce şi cu mine nu vorbiserăm niciodată despre toată povestea legată de greutatea mea. Poate că dacă am fi făcut-o… dacă el ar fi ştiut ce simţeam, dacă eu aş fi avut idee despre cât de mult mă înţelegea… poate că lucrurile ar fi stat altfel.

Dar mai mult decât atât, mi-era dor să vorbesc cu el, să-i spun cum îmi mersese azi, să scot fum pe urechi din cauza ultimelor subterfugii ale lui Gabby, să-i cer părerea despre paragrafele introductive ale articolelor mele, să-i citesc scene din scenarii.

— Pur şi simplu mi-e dor de el, am spus eu jalnic.

— Chiar şi după ce a scris despre tine? întrebă Sam.

— Poate că n-a fost chiar aşa de rău, am mormăit eu. Vreau să zic, n-a spus că nu-i păream… ştii tu… atrăgătoare.

— Păi sigur că te găsea atrăgătoare, spuse Sam. Numai că tu nu-l considerai pe el atrăgător. Ţi se părea că e leneş, imatur şi nătâng; nu mai departe de acum trei luni chiar tu mi-ai zis, fix pe banca asta, că dacă mai lăsa vreo bucată folosită de şerveţel în pat, aveai să-l ucizi şi să-i trânteşti cadavrul într-un autobuz spre New Jersey?

M-am înfiorat. Nu-mi aduceam aminte replica exactă, dar sigur, părea genul de frază pe care s-o fi zis eu.

— Iar dacă l-ai suna, continuă Samantha, ce i-ai spune?

— Bună, ce mai faci, mai ai şi alte planuri cum să mă umileşti în public în viitorul apropiat?

De fapt, luna asta beneficiam de clemenţă. Articolul din octombrie al lui Bruce fusese numit Iubire cu mănuşi. Cineva – Gabby, eram destul de sigură – lăsase un exemplar pe masa mea de lucru cu o zi înainte, iar eu îl citisem repede, cu sufletul la gură, să mă asigur că

nu conţinea niciun cuvânt despre C. Nu luna asta, cel puţin.

Bărbaţii adevăraţi folosesc prezervative, scria pe primul rând. Ceea ce era o păcăleală, dat fiind faptul că, în timpul celor trei ani împreună, Bruce fusese aproape complet scutit de insulta latexului. Ieşiserăm amândoi curaţi la teste, aşa că trecusem la pastilă, după o groază de partide exasperante când erecţia îi slăbea imediat ce eu scoteam din buzunar prezervativul. Detaliul minor era desigur absent din poveste, ca şi faptul că mă trezeam eu punându-i-l – un act care mă făcea să mă simt ca o mămică prea grijulie legându-i băieţelului ei şireturile. Punerea mănuşii e mai mult decât o simplă datorie, le predica el cititorilor de Moxie. E un semn de devotament, de maturitate, un semn de respect faţă de toată suflarea femeiuşcă – şi un semn al iubirii lui pentru tine.

Acum, chiar şi amintirea a ce simţise el realmente legat de prezervative părea prea tandră. Iar gândul la Bruce şi cu mine în pat mă făcea să mă chircesc, din cauza unei idei care mă chinuia: asta n-o să se mai întâmple niciodată.

— Nu-l suna, spuse Sam. Ştiu că te simţi groaznic acum, dar ai să treci peste asta. Ai să supravieţuieşti.

— Mersi, Gloria Gaynor, am mormăit eu pe când mă îndreptam spre duş.

Când am ajuns acasă, robotul meu clipea. Am apăsat play şi l-am auzit pe Steve.

— Ţi-aduci aminte de mine? Tipul din parc? Uite ce e, m-am gândit că poate ai vrea să mergem la o bere săptămâna asta sau poate vrei să luăm cina împreună. Sună-mă.

L-am scos pe Nifkin la plimbare, cu un zâmbet larg pe buze. Am rânjit într-una cât timp mi-am pregătit un piept de pui şi nişte spanac cu un cartof dulce pentru cină, şi mai avem puţin şi scoteam mănunchiuri de raze la telefon, vorbind cu Sam, pe puţin douăzeci de minute, despre Steve, Tipul-Drăguţ-din-Parc. La nouă fix i-am format numărul.

Părea să fie bucuros că are veşti de la mine. Părea… minunat, de fapt. Amuzant. Atent. Interesat de ce făceam. Am acoperit rapid

punctele de bază din vieţile fiecăruia: vârsta, facultatea, „o ştii pe Janie de la liceul meu?”, un pic despre părinţi şi familie (eu am lăsat deoparte faza cu mama lesbiană, pentru a avea ceva despre care să vorbesc în eventualitatea unei a doua întâlniri) şi un pic despre lipsa unui iubit sau a unei iubite ţi-am rezumat în două propoziţii povestea despărţirii mele de Bruce, iar el mi-a spus că avusese o iubită în Atlanta, dar aceasta se înscrisese la şcoala de asistente şi el se mutase aici). I-am povestit că tocmai scrisesem despre concursul de gătit de la Pillsbury. Mi-a spus că lua lecţii de caiac. Am decis să ne vedem duminică seara la cină la Latest Dish şi poate să mergem la un film după.

— Poate că tipul ăsta o să fie în regulă, i-am spus eu lui Nifkin, căruia nici că părea să-i pese prea tare, indiferent cum ar fi fost Steve.

S-a întors de trei ori şi s-a aşezat pe o pernă. Eu mi-am pus halatul de seară, încercând să nu-mi privesc trupul în oglinda de la baie şi am adormit simţindu-mă moderat-optimistă pentru că exista cel puţin o şansă să nu mor singură.

Samantha şi cu mine identificaserăm de mult restaurantul Azafran ca fiind cel mai potrivit pentru prima întâlnire. Avea toate avantajele: era chiar la colţul străzii ei şi în apropierea apartamentului meu, iar mâncarea era bună şi nu foarte scumpă. În plus, era un local de tip „adu-ţi singur băutura” ceea ce ne dădea şansa să a) impresionăm un tip aducând o sticlă de vin bun şi b) să eliminăm posibilitatea ca tipul să se facă mangă, pentru că nu luam mai mult de o singură sticlă. Şi motivul cel mai important era că Azafran avea ferestre din podea la tavan, iar chelneriţele făceau sport la sala noastră, aşa că ne ştiau şi ne-ar fi aşezat pline de deferenţă la mesele de la fereastră, cu spatele la stradă, ca lipul să se uite în faţă – astfel încât cea dintre noi care nu era la întâlnire putea să cutreiere pe acolo cu Nifkin şi să scruteze viitorul.

Mă felicitam, pentru că Steve arăta eminamente demn de a fi privit. Cămaşă cu guler polo cu mânecă scurtă, pantaloni militari curaţi, care parcau călcaţi, şi un damf plăcut de apă de colonie.

O schimbare plăcută faţă de Bruce, care purta de obicei tricouri

pătate şi pantaloni scurţi lălâi hi care se putea lipsi de folosirea deodorantului, dacă eu nu-i reaminteam asta constant.

I-am zâmbit lui Steve. Mi-a întors zâmbetul.

Degetele noastre s-au atins uşor deasupra calamarului. Vinul era foarte bun, scos de la gheaţă, în plus era o noapte perfectă, cu un cer curat, plin de stele şi doar o urmă de toamnă în adierea vântului.

— Deci, ce ai făcut azi? mă întrebă el.

— Am mers cu bicicleta în Chesternut Hill, spun eu. M-am gândit la tine…

Atunci pe faţa lui trecu ceva. Ceva de rău.

— Uite ce e, spuse el încet. Mă simt dator să-ţi spun clar. Când te-am întrebat dacă voiai să bem o bere… păi, ţi-am spus că sunt nou pe aici… vreau să zic, căutam pe cineva doar pentru… ştii tu, amiciţie. Oameni cu care să-mi petrec vremea.

Calamarul se făcu o minge de foc în stomacul meu.

— Of.

— Şi cred că nu am fost destul de limpede… adică, asta nu e o întâlnire sau ceva de genul… o, Doamne, spuse el. Nu te uita aşa la mine.

Nu plânge, mi-am spus atunci. Nu plânge, nu plânge, nu plânge. Cum de am înţeles aşa de aiurea? Eram jalnică. O glumă ambulantă. Voiam înapoi la Bruce. La dracu', voiam la mama. Nu plânge, nu plânge, nu plânge.

— Ochii tăi, spuse el moale. Ochii tăi mă omoară.

— Îmi pare rău, am spus eu prostește.

Mă scuzam, ca de obicei. M-am gândit că lucrurile nu pot lua o întorsătură mai urâtă de atât, când Steve se holbă pe deasupra capului meu, pe fereastră.

— Hei, spuse el. Ăla nu e câinele tău?

M-am întors şi, desigur, acolo se aflau Samantha şi Nifkin, ambii uitându-se pe fereastră. Sam părea impresionată. Când m-am uitat la ea, mi-a făcut repede un semn aprobator cu degetul mare.

— Mă scuzi un pic? am murmurat eu.

M-am ridicat, forţându-mi picioarele să se mişte.

La toaletă mi-am aruncat apă rece pe faţă, concentrându-mă să nu răsuflu din greu, simţindu-mi lacrimile pe care nu le puteam plânge adunându-se în spatele frunţii şi transformându-se instantaneu într-o durere de cap. Am trecut în revistă seara ce avea să urmeze: cină, apoi cel mai recent film despre un dezastru care provoacă sfârşitul lumii la multiplex. Dar nu mă simţeam în stare. Nu puteam să-mi petrec toată seara stând lângă un tip care tocmai se declarase inabordabil. Şi poate că toată chestia asta m-a făcut prea sensibilă sau ridicolă, dar adevărul era că nu puteam.

M-am dus la bucătărie şi am găsit-o pe chelneriţa noastră.

— Aproape gata, spuse ea, după care se uită la faţa mea. O, Doamne… ce? E gay. E un condamnat evadat. A ieşit cu mama ta.

— Cam pe acolo, a fost răspunsul.

Vrei să-i spun că ţi-e rău?

Mda, spun eu, după care mă gândesc mai bine. Nu. Îţi spun eu cum facem… pune mâncarea la pachet şi nu-i zice nimic. Hai să vedem cât stă acolo.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Aşa de nasol a fost?

— Pot ieşi prin altă parte, pe aici, nu?

Ea arătă spre ieşirea de urgenţă, proptită de un scaun pe care stătea un chelner în pauză.

— Du-te, spuse ea, iar o clipă mai târziu, apucând două holuri cu mâncare la pachet şi ce mai rămăsese din mândria mea, m-am strecurat pe lângă chelner şi am ieşit afară în noapte.

Îmi trosnea capul de durere. Proasto, m-am pândit eu cu furie. Idioato. Proasto. Proastă idioată, mm ai putut să crezi că un bărbat care arată aşa ar fi interesat de o femeie care arată ca tine.

M-am dus sus, am aruncat mâncarea, mi-am scos rochia şi mi-am tras pe mine nişte pantaloni jerpeliţi, gândindu-mă cu furie că arătam probabil ca Andrea Dworkin. Am coborât scările i u paşi apăsaţi, am ieşit afară şi am început să mă plimb, mai întâi spre râu, apoi spre nord, spre Society Hill şi spre oraşul vechi şi în cele din urmă la vest, spre Rittenhouse Square.

O parte din mine – cea rezonabilă – spunea cu un era mare lucru, doar o mică gâlmă în calea bicicletei vieţii şi că el era idiotul, nu eu. Tip singur, spusese. Greşisem, gândind că mă invită la o întâlnire adevărată? Şi, în fond, ce dacă nu fusese o întâlnire? Mai avusesem întâlniri. Avusesem chiar şi iubiţi. Era destul de rezonabil să cred că urma să mai am parte de amândouă, iar tipul acesta nu merita nicio secundă în plus din timpul meu.

Dar o altă parte din mine – partea stridentă, isterică, foarte critică şi, din nefericire, mult mai aprinsă – spunea ceva pe deplin diferit.

Că eram o proastă. Că sunt grasă. Că sunt aşa de grasă că nimeni nu mă va iubi vreodată din nou şi aşa de tâmpită încât să nu-mi dau seama când cineva mă izbeşte cu adevărat. Că eram de râsul lumii sau chiar mai rău, fusesem făcută de râs în public. Că Steve, inginerul care purta sandale la modă, stătea probabil singur la masă, mânca calamar şi râdea de nu mai putea de Cannie cea mare şi grasă.

Şi cui să spun? Cine să mă liniştească?

Mama, nu. Chiar nu puteam vorbi cu ea despre viaţa mea amoroasă, după ce-i explicasem aşa de clar că nu eram de acord cu a ei. Şi mai mult, din cauza rubricii lui Bruce, aflase destul de multe despre activităţile mele nocturne de la momentul respectiv.

Cu siguranţă i-aş putea spune Samanthei, dar ea ar crede că sunt nebună. *De ce să presupui că e din cauza felului în care arăţi*? m-ar fi întrebat ea, iar eu aş fi mormăit că era probabil din altă cauză sau că fusese doar o simplă neînţelegere, totul în timp ce simţeam adevărul până în măduva oaselor. Mi-aş fi adus aminte de profeţia tatălui meu: eram grasă şi urâtă şi nimeni nu mă va iubi vreodată. Şi ar fi jenant. Voiam să las prietenilor mei impresia că sunt o persoană deşteaptă, amuzantă şi capabilă. Nu voiam să le fie milă de mine.

De fapt, îmi doream din tot sufletul să-l sun pe Bruce. Nu aveam să-i spun despre ultima mea umilinţă – n-aş fi vrut să-i cerşesc mila, nici să creadă că mă întorc în genunchi la el sau că aveam de gând s-o fac, doar pentru că vreun nenorocit cu picioare păroase mă respinsese – dar voiam să-i aud vocea. Indiferent de ce spusese în *Moxie*,

indiferent cât de tare mă făcuse de rușine. După trei ani, mă cunoștea probabil mai bine decât oricine pe lume, cu excepția Samanthei, iar la acel moment, stând pe trotuarul de pe strada 17 colț cu Walnut, voiam așa de tare să vorbesc cu el, că mi se înmuiaseră genunchii.

M-am grăbit acasă și am țâșnit pe scări în sus, urcând două trepte odată. Transpirată, cu mâinile tremurânde, m-am aruncat pe pat și m-am întins după telefon, formându-i numărul cât de repede puteam. A răspuns imediat.

— Bună, Bruce, am început eu.

— Cannie? Vocea lui suna ciudat. Tocmai voiam să te sun.

— Da?

Am simțit atunci o mică văpaie de speranță în piept.

— Tocmai voiam să-ți spun, începu el, iar vocea i se pierdu în suspine răgușite, aspre. Tata a murit azi-dimineață.

Nu-mi mai aduc aminte ce am spus după aceea. Știu că mi-a spus detaliile: avusese un atac și murise la spital. Totul se întâmplase foarte rapid.

Plângeam. Bruce plângea. Nu-mi mai aduc aminte de când nu mai avusesem o stare așa de proastă. Era atât de nedrept. Tatăl lui Bruce fusese un om minunat. Își iubise familia. Credeam că mă iubise chiar și pe mine.

Dar chiar dacă mă simțeam oribil, am simțit cum văpaia crește. *Acum va înțelege*, mi-a șoptit o voce interioară. Odată ce ai suferit așa o pierdere, nu se schimbă oare modul de a vedea lumea? Și nu s-ar schimba modul în care mă vede el pe mine, cu propria mea familie frântă, cu propriul meu tată pierdut? în plus, avea nevoie de mine. A mai avut odată nevoie de mine, să-l salvez de singurătate, de ignoranță și rușine sexuală… și sigur că va avea din nou nevoie de mine, să-l ajut să treacă peste asta.

Mi-am închipuit cum ar fi să particip la înmormântare, cum aveam să-l țin de mână, cum aveam să-l ajut, să-l ridic, să-i fiu sprijin, așa cum aveam și eu nevoie să mă sprijin de el. Mi l-am închipuit uitându-se la mine cu alt fel de respect și înțelegere, cu o nouă considerație, cu ochii unui bărbat, nu ai unui băiat.

— Lasă-mă să te ajut. Pot să fac ceva? am spus eu. Vrei să vin la tine?

Replica lui a venit foarte repede, spre disperarea mea.

— Nu, spuse el. Mă duc acasă şi acum sunt o groază de oameni acolo. Ar fi cam ciudat. Ai putea veni mâine la înmormântare?

— Desigur, am spus eu. Desigur. Te iubesc, am spus. Cuvintele mi-au ieşit din gură aproape înainte să le gândesc.

— Asta ce înseamnă? m-a întrebat el încă plângând.

Spre binele meu, mi-am revenit repede.

— Că vreau să fiu acolo pentru tine… şi să te ajut oricum pot.

— Vino mâine, spuse el plictisit. Asta e tot ce poţi face acum.

Dar un impuls pervers m-a făcut să insist.

— Te iubesc, am spus din nou şi am lăsat cuvintele să atârne în aer.

Bruce suspină, ştiind ce voiam, însă fără să poată sau să-şi dorească să-mi dea.

— Trebuie să închid, spuse el. Îmi pare rău, Cannie.

Partea a doua

Reinventează-te

Capitolul cinci

Gândind retrospectiv, cred că exista o posibilitate ca eu să mă fi simţit mai prost la înmormântarea lui Bernard Guberman. Poate doar să-l fi omorât cu mâna mea, atunci ar fi fost mai nasol decât a fost de fapt.

Slujba a început la ora două. Am ajuns devreme, dar parcarea era deja plină, maşinile parcate pe alee dând practic în şosea. În cele din urmă, am găsit un loc pe partea cealaltă, am tăiat patru benzi de circulaţie şi am nimerit direct în mijlocul prietenilor lui Bruce. Stăteau în picioare în vestibul, purtând costumele lor de interviuri, cu mâinile în buzunare, vorbind încet şi privind în jos. Era o după-amiază de toamnă teribil de însorită – o zi în care să te uiţi la frunze, să cumperi cidru de mere şi să faci primul foc al anului. Nu era o zi potrivită pentru o înmormântare.

— Bună, Cannie, spuse George blând.

— Cum se descurcă? am întrebat eu.

George ridică din umeri.

— E înăuntru, spuse el.

Bruce stătea într-un vestibul, ţinând o sticlă de apă Evian şi o batistă în mâna dreaptă. Purta acelaşi costum albastru pe care-l avusese de Yom Kippur, când stătuserăm unul lângă altul în templu. Tot îi venea prea strâmt, cravata era la fel de scurtă şi purta pantofii sport din pânză pe care-i decorase cu steluţe desenate şi diverse alte dâre în timpul unei prelegeri deosebit de plicticoase. În clipa în care l-am văzut, am avut senzaţia că toată povestea noastră recentă se ştersese – decizia mea de a cere o pauză, decizia lui de a-mi descrie trupul în scris. Era ca şi cum nimic nu mai avea importanţă, în afară de legătura noastră – şi durerea lui. Mama lui stătea în picioare lângă el, cu mâna pe umărul lui. Erau oameni peste tot. Toată lumea plângea.

M-am dus spre Bruce, am îngenuncheat şi l-am îmbrăţişat.

— Mulţumesc că ai venit, spuse el rece.

I-am sărutat politicos obrazul, care m-a înţepat, pentru că era neras de trei zile. Nu a părut să observe. Mama lui m-a îmbrăţişat cu mai multă căldură şi mi-a vorbit pe un ton apropiat.

— Cannie, a şoptit ea, mă bucur că eşti aici.

Ştiam că urma să fie nasol. Ştiam că aveam să mă simt teribil aici, pentru că nu trecuse mult de la despărţirea noastră din parcare. Dar, desigur, atunci nu avusesem cum să prevăd că o să prevadă că o să se întâmple aşa o nenorocire.

Numai că nu a fost pur şi simplu nasol. A fost o agonie. Agonie când rabinul, pe care îl văzusem de câteva ori acasă la Bruce la cină, vorbi despre cum Bernard Leonard Gruberman trăise pentru fiul şi soţia lui. Despre cum obişnuia el s-o ducă pe Andrey la magazinele de jucării, chiar dacă nu aveau nepoţi. *Doar să fim pregătiţi*, obişnuia să spună. Atunci m-am pierdut cu firea, ştiind că eu eram cea care se presupunea că avea să dea naştere acelor nepoţi şi gândindu-mă cât de mult l-ar fi iubit copiii şi ce norocoasă aş fi fost să am parte de atâta afecţiune în viaţa mea.

Şi am stat acolo pe banca tare de lemn din salonul funerar, la opt

rânduri în spatele lui Bruce, care ar fi trebuit să fie soţul meu, gândindu-mă că tot ce-mi mai doream era să fiu lângă el, deşi niciodată nu fusesem mai îndepărtaţi decât acum.

— Te-a iubit cu adevărat, mi-a şoptit mătuşa lui Bruce, Barbara, în timp ce ne spălam pe mâini, în curte.

Maşinile erau parcate unele peste altele, în fundătura de lângă bloc şi în jurul acestuia; erau atâtea maşini, că fuseseră nevoiţi să pună un poliţist lângă cimitir pentru ca slujba de înmormântare să se poată desfăşură normal. Tatăl lui Bruce fusese activ în templu şi avusese o carieră înfloritoare ca dermatolog. Judecând după aglomeraţia de la înmormântarea sa, se părea că toţi evreii şi toţi adolescenţii cu probleme de ten pe care-i cunoscuse apăruseră acolo să-i aducă un ultim omagiu.

— A fost un om minunat, am spus eu.

Ea se uită la mine într-un fel curios.

— A fost?

Atunci mi-am dat seama că vorbea despre Bruce, care trăia încă.

Barbara îşi înfăşură unghiile maronii în jurul antebraţului meu şi mă trase în spălătoria imaculată care mirosea a detergent parfumat Downy.

— Ştiu că tu şi Bruce v-aţi despărţit, spuse ea. Din cauză că nu te-a cerut?

— Nu, spun eu. Cred că… eu am simţit din ce în ce mai tare că nu ne potriveam aşa de bine.

S-a făcut că nu aude ce am spus.

— Andrey mi-a spus mereu că Bernie ar fi fost fericit să te aibă în familie, spuse ea. Spunea: „Dacă Cannie vrea un inel, atunci o să-l aibă într-o clipă”.

O, Doamne. Am simţit că ochii mi se umpleau de lacrimi. Din nou. Plânsesem în timpul slujbei, când Bruce stătuse pe bimah[14] şi povestise cum tatăl lui îl învăţase să prindă mingea şi să conducă,

---

[14] În tradiţia evreiască, locul unde stă cantorul când conduce rugăciunile şi de unde se citeşte Tora.

plânsesem şi la cimitir, când Andrey jelea deasupra mormântului deschis, tot repetând:

— Nu e drept, nu e drept.

Mătuşa Barbara îmi dădu o batistă.

— Bruce are nevoie de tine, şopti ea, iar eu am dat din cap, pentru că nu puteam vorbi. Du-te, spuse ea, împingându-mă în bucătărie.

M-am şters la ochi şi m-am dus acolo. Bruce stătea pe verandă, iar prietenii lui îl înconjuraseră, formând un fel de cerc protector.

— Bună, am spus eu moale, pot face ceva pentru tine?

El scutură din cap şi se uită în altă parte. Stătea câte cineva pe fiecare scaun de pe verandă şi nimeni nu părea că vrea să se ridice. M-am ghemuit cât de graţios am putut pe treapta din spatele lor, chiar în afara cercului şi am aşteptat acolo, strângându-mi genunchii la piept. Mi-era frig şi foame, dar nu-mi adusesem jacheta şi nici nu era loc să pui o farfurie. I-am ascultat vorbind despre nimicuri – sport, concerte, slujbele lor, aşa cum erau ele. Am privit cum fiicele prietenelor de familie, un trio interşanjabil de fete de douăzeci şi ceva de ani, şi-au făcut loc pe terasă cu farfurii de hârtie pline cu gustări şi i-au prezentat condoleanţele lui Bruce, după care i-au întins obrajii fini să-i sărute. M-am simţit de parcă aş fi înghiţit nisip, văzând cum face un efort să le zâmbească şi să arate că-şi aducea aminte de numele fiecăreia, când mie de-abia îmi putea arunca o privire. Sigur, ştiam atunci când decisesem să ne despărţim că era foarte probabil să găsească pe altcineva. Doar că nu-mi imaginasem că aveam să asist la acest spectacol în avanpremieră. M-am sprijinit în mâini, simţindu-mă nefericită.

Când Bruce se ridică în cele din urmă, m-am ridicat şi eu şi l-am urmat, numai că piciorul îmi amorţise, prin urmare m-am împiedicat şi m-am întins pe jos, înfiorându-mă când o aşchie îşi croi drum prin palma mea.

Bruce m-a ajutat să mă ridic. Fără prea multă bunăvoinţă, am observat.

— Vrei să ne plimbăm un pic? l-am întrebat.

El ridică din umeri. Ne-am plimbat. Pe alee, pe stradă, unde se adunau şi mai multe maşini.

— Îmi pare aşa de rău, i-am spus eu.

Bruce nu zise nimic. Mi-am întins mâna după a lui, iar vârfurile degetelor mele îi mângâiară dosul palmei. El nu reacţionă.

— Uite, am spus eu atunci, simţindu-mă disperată. Ştiu că lucrurile au fost… ştiu că noi… vocea mi se pierdu.

Bruce se uită rece la mine.

— Tu nu mai eşti iubita mea, spuse el. Tu ai fost cea care a vrut o pauză, ţi-aduci aminte? Iar eu sunt mic, spuse el, practic scuipând cuvintele.

— Vreau să-ţi fiu prietenă, spun eu.

— Nu duc lipsă de prieteni.

— Mi-am dat seama, i-am spus eu. O adunătură bine-crescută.

El ridică din umeri.

— Uite, i-am spus. N-am putea… n-am putea doar… Mi-am apăsat pumnul pe buze.

Nu-mi găseam cuvintele. Nu-mi mai rămăseseră decât smiorcăielile. Am înghiţit cu greu. Treci peste asta, mi-am spus atunci.

— Orice s-a petrecut între noi, orice simţi în legătură cu mine, vreau să ştii că tatăl tău a fost un om minunat. L-am iubit. A fost cel mai bun tată pe care l-am cunoscut eu, îmi pare rău că a murit şi mă simt aşa de groaznic în legătură cu toate astea… Singura lui reacţie a fost să se uite fix la mine. Iar dacă vrei să mă suni… am reuşit în cele din urmă să mai spun.

— Mersi, spuse el în cele din urmă.

Se întoarse spre acasă, iar după o clipă m-am întors şi eu, urmându-l ca un câine căit, umblând prosteşte în urma lui, cu privirea în pământ.

Ar fi trebuit să plec, pur şi simplu – dar n-am făcut-o. Am rămas şi la rugăciunea de seară, când bărbaţii cu broboadele mozaice peste umeri se înghesuiseră în sufrageria lui Andrey, împingându-şi genunchii pe băncile dure de lemn şi apăsându-şi umerii de oglinzile acoperite. Am rămas când Bruce şi prietenii lui s-au adunat în

bucătăria văruită în alb şi crom să ciugulească din tăvile cu delicatese şi să pălăvrăgească. Am rămas la marginea grupului, aşa de plină de tristeţe, că am crezut că o să explodez chiar acolo, pe podeaua cu gresie în stil spaniol a lui Andrey. Bruce nici nu mi-a aruncat o privire. Nici măcar o dată.

Soarele a apus. Casa s-a golit încet. Bruce. Şi-a adunat prietenii şi ne-a dus pe toţi sus în dormitorul lui, unde s-a aşezat pe pat. Eric, Neil şi soţia gravidă a lui Neil, care devenise masivă, s-au aşezat pe canapea. George luă scaunul de la birou, iar eu m-am strâns pe podea, în afara cercului, sperând, într-un colţ primitiv al creierului, că ar trebui să vorbească din nou cu mine. Şi ar trebui să mă lase să-l alin, dacă anii noştri împreună au însemnat ceva pentru el.

Bruce îşi desfăcu codiţa, îşi scutură părul, apoi îl legă la loc.

— Am fost un copil toată viaţa mea, anunţă el.

Nimeni nu păru să ştie cum să răspundă la asta, aşa că făcură toţi ce ar fi făcut în mod normal, sus în camera lui Bruce. Eric umplu narghileaua, iar George scoase o brichetă din buzunarul de la jacheta costumului, după care Noii îndesă un prosop sub uşă. De necrezut, m-am gândit eu, abţinându-mă să nu izbucnesc într-un râs isteric. Ăştia trec la fel de uşor peste moarte cum ar trece peste o noapte de sâmbătă când nu e nimic interesant la televizor.

Eric îi trecu narghileaua lui Neil fără să mă întrebe măcar dacă voiam. Nu voiam, probabil că ştia şi el asta. Singurul efect pe care îl avea drogul asupra mea era pofta de mâncare şi mai mare decât de obicei, plus somnolenţă. Nu era tocmai genul de medicament de care aveam nevoie.

Dar tot ar fi fost drăguţ din partea lui dacă mi-ar fi oferit şi mie.

— Tatăl tău era chiar tare, mormăi George şi atunci toţi ceilalţi îşi mormăiră şi ei susţinerea, cu excepţia soţiei gravide a lui Neil, care făcea un întreg spectacol din a se ridica în picioare şi a ieşi afară pe uşă.

Sau poate chiar e mare lucru să te ridici şi să pleci când eşti aşa de gravidă. Cine ştie? Neil se uită la pantofii lui sport. Eric şi George spuseră din nou cât de rău le părea. Apoi toată lumea începu să

vorbească despre meciurile din extrasezon.

Tot copil, m-am gândit eu, uitându-mă la Bruce prin perdeaua de fum. Pentru o clipă, i-am prins privirea şi ne-am uitat fix unul la altul. El aplecă narghileaua spre mine:

— Vrei şi tu?

Eu mi-am scuturat capul că nu şi am tras adânc aer în piept, în linişte.

— Ţi-aduci aminte când au terminat piscina? am întrebat eu.

Bruce dădu scurt din cap, dar încurajator.

— Tatăl tău a fost aşa de fericit, am spus. M-am uitat la prietenii lui. Ar fi trebuit să-l vedeţi. Doctor Guberman nu ştia să înoate…

— …n-a învăţat niciodată, adăugă Bruce.

— Dar a insistat – a insistat pur şi simplu – să aibă o piscină. Copiii mei n-or să mai transpire încă o vară, spunea.

Bruce râse un pic.

— Aşa că în ziua în care a fost gata piscina, a dat o petrecere de zile mari. George dădu şi el din cap, fusese acolo. A adus mâncare, a comandat cam o duzină de coşuri cu pepene verde…

— …şi un butoi cu heringi, spuse Bruce râzând.

— Şi s-a plimbat de colo-colo toată după-amiaza, în halatul cu monogramă pe care-l cumpărase special pentru asta şi trăgând din trabucul lui imens, arăta ca un rege, am conchis eu. Au fost cam o sută de persoane acolo…

Vocea mi se pierdu. Mi-aduceam aminte de tatăl lui Bruce în jacuzzi, cu un trabuc fumegând strâns între dinţi, o ceaşcă Dixie plină cu spumă du bere pe margine lângă el şi luna plină atârnând ca un cerc de aur pe cer.

În sfârşit, simţeam că sunt pe un teren mai stabil. Nu puteam fuma iarbă, iar el nu avea să mă lase să-l sărut, dar puteam sta toată noaptea la poveşti.

— Părea aşa de fericit, i-am spus eu lui Bruce, pentru că tu erai fericit.

Bruce începu să plângă încet, iar când m-am ridicat, am traversat camera şi m-am aşezat lângă el, n-a mai spus nimic. Nu a avut

nicio reacţie rând m-am întins spre el, abia când mi-am pus braţul în jurul umerilor lui, s-a sprijinit pe mine. Şi m-a ţinut strâns în timp ce plângea. Mi-am închis ochii, aşa că i-am auzit doar pe prietenii lui cum se ridică şi ies pe uşă.

— Of, Cannie, spuse el.

— Ş̧ş̧ş̧, am spus eu, şi l-am legănat în faţă şi în spate cu tot trupul meu, trăgându-l uşor înapoi pe pat, sub un raft aliniat cu trofeele lui din Liga pentru juniori şi atestatele de la şcoala evreiască. Prietenii lui plecaseră, aşa că eram în sfârşit singuri.

— Ş̧ş̧ş̧, gata, ş̧ş̧ş̧…

I-am sărutat obrazul umed. El nu s-a opus. L-am simţit buzele reci sub ale mele. Nu m-a sărutat şi el, dar nici nu m-a respins. Era un început.

— Ce vrei? mi-a şoptit el.

— Fac ce vrei tu, am spus. Chiar şi… dacă vrei să… am s-o fac pentru tine… te iubesc, am spus eu.

— Nu mai spune nimic, a şoptit el, strecurându-şi mâinile sub bluza mea.

— Oh, Bruce, am răsuflat greu, nevenindu-mi să cred că asta chiar se petrecea, că şi el mă dorea.

— Ş̧ş̧ş̧, spuse el, aşa cum îl făcusem eu să tacă înainte cu doar câteva clipe.

Mâinile îi bâjbâiau în căutare clipsurilor de la sutienul meu.

— Încuie uşa, i-am şoptit.

— Nu vreau să te las să pleci, spuse el.

— Nici nu trebuie, i-am spus eu, îndesându-mi faţa în obrazul lui, respirându-i mirosul, fumul dulce, crema de ras şi şamponul, desfătându-mă cu sentimentul braţelor lui în jurul meu, gândindu-mă că asta voiam eu, asta era ce voisem mereu – iubirea unui bărbat care era minunat şi dulce şi care, dincolo de orice, mă înţelegea. Nu trebuie să mă mai laşi să plec vreodată, am mai spus.

Am încercat să fac în aşa fel încât să-i placă, să-l ating în locurile preferate, să mă mişc aşa cum îmi aduceam aminte că îi plăcea. M-am simţit minunat să fiu din nou cu el şi mă gândeam, când i-am

îmbrăţişat umerii, în timp ce el se împingea în mine gemând, că puteam s-o luăm de la capăt; că noi chiar o *luam de la capăt*. Eram gata să şterg articolul din *Moxie*, să-l las să treacă precum apa pe sub pod, dacă jura solemn că nu va mai scrie despre trupul meu. Iar în rest, aveam să le depăşim pe toate, ca un cuplu, chiar şi durerea provocată de moartea tatălui său. Împreună.

— Te iubesc aşa de mult, i-am şoptit eu, sărutându-l pe obraz, ţinându-l aproape, încercând să fac să tacă vocea slabă din mine care observa, în ciuda convulsiilor pasiunii, că nu-mi răspundea nimic.

După aceea, cu capul pe umărul lui, jucându-mă în cercuri cu vârfurile degetelor pe pieptul lui, mă gândeam că niciodată nu fusese mai bine. M-am gândit ca poate fusesem un copil, o fetiţă, dar că acum eram pregătită să fac ce trebuie, să fiu femeie şi să-i fiu alături, să-l iau în braţe, începând chiar din seara asta.

Evident, Bruce avea alte gânduri.

— Ar fi mai bine să pleci, spuse el, eliberându-se din braţele mele şi ducându-se la baie fără să se uite înapoi la pat.

Asta era neaşteptat.

— Dar pot rămâne, am strigat eu.

Bruce ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul taliei.

— Trebuie să merg la templu cu mama mâine dimineaţă şi cred că… mă rog… lucrurile s-ar complica dacă… Vocea i se pierdu.

— Bine, am spus eu, amintindu-mi promisiunea făcută, aceea de a fi adult, de a pune nevoile lui pe primul plan, în loc de ale mele, chiar dacă ce voiam eu se potrivea mai bine cu o cuibăreală lungă, lentă şi dulce, după care amândoi am fi adormit uşor – nu retragerea asta afurisită. Nicio problemă, am spus, şi mi-am pus hainele la loc pe mine.

Nici nu apucasem să-mi pun bine hainele, că Bruce mă şi apucă de cot şi mă conduse spre uşă, grăbindu-mă prin bucătărie şi sufragerie, unde îl aştepta probabil mama lui şi unde se adunaseră prietenii lui.

— Sună-mă, i-am spus eu, cu vocea tremurând. Oricând vrei tu.

El se uită în altă parte.

— Am să fiu cam ocupat, spuse el.

Am tras adânc aer în piept, dorindu-mi să depășesc momentul de panică.

— Bine, am spus eu. Doar să știi că sunt alături de tine.

El dădu grav din cap.

— Apreciez, Cannie, spuse el, ca și cum tocmai i-aș fi oferit un sfat de planificare financiară, în loc de inima mea pe tavă.

M-am întins să-l sărut pe buze, dar mi-a oferit obrazul. Bine, m-am gândit eu, în timp ce urcam în mașină, ținând strâns de volan, ca să nu vadă cum îmi tremură mâinile. Pot avea răbdare. Pot fi matură. Pot să-l aștept. M-a iubit așa de tare, mă gândeam eu, în timp ce mă grăbeam acasă prin întuneric. O să mă iubească el din nou.

Capitolul șase

Când mi-am ales cursul de psihologie, profesorul ne-a povestit despre teoria recompensei aleatorii. Se plasează trei grupuri de șoareci în trei cuști separate, flecare cușcă având o bară. Șoarecii din primul grup primeau câte o grăunță de fiecare dată când apăsau bara. Cei din al doilea grup nu primeau deloc grăunțe, indiferent de cât de des apăsau. Iar al treilea grup primea doar din când în când.

Profesorul a spus că șoarecii din primul grup se plictisesc în cele din urmă cu recompensa garantată, iar șoarecii care nu au niciodată parte de tratație renunță. Dar cei care primesc doar din când în când apasă bara aia mereu, în speranța că de fiecare dată când apasă, va avea loc miracolul, că de data asta vor avea noroc. Exact în momentul acela al cursului, mi-am dat eu seama că devenisem șoarecele tatălui meu.

Mă iubise odată, mi-aduceam aminte bine. Aveam o groază de imagini în minte, ca niște cărți poștale cu colțurile zdrelite de cât de des fuseseră manevrate. Scena unu: Cannie, la trei ani, s-a strecurat în poala tatălui ei, cu capul pe pieptul lui, simțind vibrațiile vocii lui în piept, în timp ce el îi citea din *Viața sălbatică*. Scena doi: Cannie, la șase ani, ținându-și tatăl de mână în timp ce el o conducea pe ușa școlii primare, într-o sâmbătă călduroasă de vară, să-și dea testul de intrare în clasa întâi. „Nu fi prostuță”, îi spune el, sărutând-o pe ambii obraji. „Ai să te descurci minunat”.

Mi-aduc aminte că aveam opt ani şi petreceam zile întregi cu tatăl meu, în timp ce el făcea comisioane, se întâlnea cu secretara lui şi cu doamna Yee, de la uscătoria unde îşi ducea cămăşile, cu vânzătorul de la magazinul de îmbrăcăminte care întotdeauna îl privea cu respect când îşi plătea costumele. Obişnuiam să luăm brânză Brie de la un magazin pretenţios de brânzeturi, care mirosea minunat, a boabe de cafea proaspăt prăjite, şi discuri de jazz de la Old Vinyl. Toată lumea ştia cum îl chema pe tata. „Domnule doctor Shapiro”, îl salutau ei, zâmbindu-i lui şi nouă, aliniaţi la rând, de la cel mai mare la cel mai mic, cu mine în capul liniei. Obişnuia să-mi pună o mână mare pe cap şi să-mi mângâie coada de cal. „Ea e Cannie, cea mare”, spunea el. Şi toţi, începând cu angajaţii de la magazinul de brânzeturi până la paznicii de securitate din clădirea lui, toţi păreau să ştie nu numai cine era el, ci şi cine eram eu. „Tatăl tău spune că eşti tare deşteaptă”, îmi ziceau, iar eu zâmbeam şi încercam să mă ridic la înălţimea aşteptărilor.

Dar zilele acelea s-au rărit pe măsură ce am crescut. Adevărul era că tatăl meu mă ignora în cea mai mare parte a timpului. Ne ignora pe toţi – pe Lucy, pe Josh, chiar şi pe mama. Venea acasă târziu şi pleca dimineaţa devreme, îşi petrecea sfârşitul de săptămână la birou sau în drumuri lungi cu maşina, „ca să-mi limpezesc mintea”, spunea el. Afecţiunea şi atenţia pe care ni le acorda erau împărţite în doze mici şi administrate când şi când, fără regularitate. Dar, Doamne, când simţeam că mă iubea, când îşi punea mâna pe capul meu, când îmi sprijineam capul de al lui… nu era alt sentiment mai frumos pe lume. Mă simţeam importantă. Mă simţeam îi predată. Şi aveam să fac orice era nevoie, să apăs bara până ce-mi sângerau mâinile, numai ca să simt asta din nou.

Ne-a părăsit prima oară când am împlinit doisprezece ani. Am venit acasă de la şcoală, iar 1 era în mod neaşteptat acolo, în dormitor, aşezând maiouri şi ghemotoace de şosete în valiză.

— Tată? l-am întrebat eu, uimită să-l văd acasă în timpul zilei. Mergi… Mergem… voiam să-l întreb dacă mergem undeva, poate într-o excursie.

Ochii îi erau grei şi arăta tras la faţă.

— Întreab-o pe mama, spuse el. Ea o să-ți explice.

Iar mama mi-a explicat – că ea și tata ne iubeau amândoi foarte tare, dar că nu mai puteau rezolva neînțelegerile dintre ei.

Eram încă amorțită din cauza șocului, când am aflat adevărul despre ce se petrecerea de la Hallie Cânți, una dintre fetele cele mai populare din școală. Hallie era în echipa mea de fotbal, dar făcea parte dintr-o altă clasă socială. Pe teren se purta de obicei ca și cum ar fi preferat să nu aibă de-a face cu mine, ca și cum dacă ar fi atins mingea pe care pusesem eu piciorul, s-ar fi contaminat cu germeni de tocilar. Trei ani mai târziu, avea să capete o reputație proastă pentru că administrase felații de relaxare la trei dintre cei cinci atacanți ai echipei de baschet, în timpul pauzei la jocurile dintre state, și de atunci toți i-am spus Hallie Cunti[15] – dar atunci încă nu știam asta.

— Am auzit de taică-tu, spuse Hallie, izbind cu putere în masa mea, care era într-un colț al sălii de mese unde rareori își făceau veacul ea și tagma ei.

Puștii de la clubul de șah și prietenii mei de la „Dezbateri” au rămas uitându-se fix, cu gurile deschise, când Hallie și prietena ei, Jenna Lind, și-au aruncat poșetele pe spatele a doua scaune de plastic și-au ridicat privirea la mine.

— Ce ai auzit? am întrebat eu cu îngrijorare.

N-aveam încredere în Hallie, care mă ignorase vreme de șase ani de școală, și nici în Jenna, al cărei păr era mereu perfect lins.

Se dovedi că Hallie de-abia aștepta să-mi spună.

— Am auzit-o pe mama vorbind despre asta noaptea trecută. S-a mutat pe Copper Hill Road cu o tipă care este tehnician dentar.

M-am jucat cu sandvișul cu unt de arahide, ca să câștig timp. Era adevărat? De unde putea să știe mama lui Hallie? Și de ce vorbea despre asta? Sute de întrebări îmi invadară mintea, plus fețele pe care mi le aminteam pe jumătate, ale tuturor femeilor care-mi curățaseră vreodată dinții.

---

[15] Cunt în limba engleză este un cuvânt de argou care face referire la organele genitale feminine.

Jenna se aplecă să-mi aplice lovitura de grație.

— Am mai auzit, spuse ea, că tipa nu are mai mult de douăzeci și șapte de ani.

Bun. Deci asta explica bârfele. Hallie și Jenna se holbau la mine, iar prietenii mei de la cercul de dezbateri se uitau la ele cum se holbează la mine. M-am simțit ca și cum aș fi fost împinsă brusc pe scenă, fără să știu replicile sau rolul pe care trebuia să-l joc.

— Deci e adevărat? întrebă Hallie nerăbdătoare.

— Nu e mare lucru, zise Jenna, sperând în mod evident să spun totul, din empatie, pentru că ea trăia o situație similară. Părinții mei sunt divorțați.

Divorțați, m-am gândit eu, încercând cuvântul. Asta se petrecea, de fapt? Ne-ar face tata una ca asta?

Mi-am ridicat privirile spre cele două vedete ale școlii.

— Plecați de-aici, le-am spus eu. L-am auzit pe unul dintre prietenii mei cum trage aer în piept. Nimeni nu le vorbea așa lui Hallie și Jennei.

Lăsați-mă în pace! Plecați de aici!

Jenna își dădu ochii peste cap. Halii își dădu scaunul pe spate.

— Ești o ratată mare și grasă, își dădu ea cu părerea, după care se grăbi înapoi spre mesele puștilor cu popularitate, care purtau cu toții cămăși cu aligatori mici pe ele, iar singurul lucru pe care îl comandau fetele la prânz era cola dietetică.

Am mers încet spre casă și am găsit-o pe mama în bucătărie, cu vreo zece pungi de cumpărături pe jumătate desfăcute, așezate pe mesele de la bucătărie și sufragerie.

— Tata stă cu altcineva? am izbucnit eu.

Ea îndesă trei pachete de piept de pui în frigider și suspină, cu mâinile în șolduri.

— N-am vrut să afli așa, murmură ea.

— Mi-a spus Hallie Cânți, am răspuns eu.

Mama suspină din nou.

— Dar ea habar n-are, spun eu, sperând ca mama să fie de acord.

În schimb, mama se așeză la masa din bucătărie și-mi făcu semn să fac la fel.

— Doamna Cânți lucrează la același spital ca tatăl tău, spuse ea.

Deci era adevărat.

— Poți să-mi spui chestiile astea, doar nu sunt copil de grădiniță.

Dar atunci, pe moment, mi-am dorit să fiu copil mic – genul de copil căruia părinții încă îi citeau în pat și pe care îl țineau de mână când traversa strada.

Mama suspină.

— Cred că ar fi fost de datoria lui să-ți spună lucrul ăsta.

Dar conversația asta nu a avut loc niciodată, iar două nopți mai târziu, tata se mutase deja înapoi. Josh, Lucy și cu mine stătuserăm în curtea din spate, privindu-l cum își scoate valiza din portbagajul micuței lui mașini sport. Lucy plângea, iar Josh încerca să n-o facă. Tata nici nu se uită la noi când trecu pe aleea cu pietriș, cu tocurile de la cizme trosnind la fiecare pas.

— Cannie? pufni Lucy. Dacă s-a întors acum, asta e de bine, nu? N-o să mai plece, nu?

Eu m-am uitat fix la ușă și am privit cum se închide ușor în urma lui.

— Nu știu, am spus.

Aveam nevoie de răspunsuri. La tata nu mă puteam duce, iar mama nu-mi era de niciun ajutor.

— Nu-ți face griji, m-a îndemnat ea. Fața îi era trasă și plină de linii de nesomn. Totul o să fie bine, dragă.

Asta de la mama – care nu-mi spunea niciodată „dragă”. Oricât de tesmă mi-ar fi fost, trebuia să merg direct la sursă.

Am găsit-o pe Hallie Cânți în toaleta fetelor în următoarea luni după-amiază. Stătea în fața oglinzii și se uita chiorâș în timp ce se dădea pentru a nu știu câta oară cu luciu de buze Bonnie Belle. Eu mi-am dres vocea. Ea m-a ignorat. Am bătut-o pe umăr, iar ea s-a întors spre mine, cu buzele strânse a dezgust.

— Ce-i? scuipă ea.

Mi-am dres vocea, iar ea se uită la mine.

— Păi… chestia aia… despre tata, am început

Hallie îşi dădu ochii peste cap şi scoase un pieptene mic din plastic din geantă.

— A venit înapoi acasă, am spus eu.

— Ce tare pentru tine, spuse Hallie, care acum îşi pieptăna bretonul.

— M-am gândit că poate ai auzit motivul. De la mama ta.

— De ce ţi-aş spune eu ţie ceva? mârâi ea.

Îmi petrecusem tot sfârşitul de săptămână plănuind această luptă. Ce i-aş fi putut oferi eu, neîndemânatica şi marginala Cannie Shapiro, unei fete subţiri şi frumoase cum era Hallie? Am scos două lucruri din ghiozdan. Primul era un eseu de cinci pagini cu privire la simbolistica luminii şi a întunericului în *Romeo* şi *Julieta*. Celălalt era o sticlă de 200 de mililitri de vodcă pe care o şutisem din barul alor mei chiar în dimineaţa aia. Hallie şi gaşca ei poate nu erau oi aşa de avansaţi la studiu pe cât eram eu, dar recuperau în alte domenii de interes.

Hallie îmi smulse sticla din mâini, verifică dacă sigiliul era nedesfăcut, după care se întinse să ia lucrarea. Eu i-am fluturat-o prin faţă, trăgând-o înapoi.

— Mai întâi îmi spui.

Ridică un pic din umeri, strecură sticla în geantă şi reveni la oglindă.

— Am auzit-o pe mama vorbind la telefon. Spunea că prietena lui dentistă i-a spus că vrea copii, zise ea. Şi cred că tatăl tău nu-şi mai doreşte alţii. Iar uitându-mă la tine, continuă ea, înţeleg de ce.

Se întoarse spre mine cu un zâmbet superior şi întinse mâna după lucrare. I-am aruncat-o.

— Ai grijă s-o transcrii. Am băgat şi nişte greşeli de ortografie, ca să te creadă că e a ta.

Hallie luă lucrarea şi reveni în clasă. *Nu mai vrea copii*. Păi la cum se purta cu noi, era de înţeles.

După asta a rămas cu noi vreme de aproape şase ani, dar nimic

n-a mai fost la fel. Puţinele momente de tandreţe şi iubire, nopţile în care ne citea în pat, îngheţata la cornet de sâmbătă după-amiază şi plimbările de duminică după-amiază erau doar o amintire. Era ca şi cum tata ar fi adormit, singur, într-un autobuz sau tren şi s-ar fi trezit douăzeci de ani mai târziu, înconjurat de străini: mama, sora mea, fratele meu şi cu mine, toţi pretinzând lucruri de la el – ajutor la spălat vasele, un drum la studio pentru repetiţiile cu formaţia, zece dolari pentru film, aprobarea, atenţia, dragostea lui. Se uita la noi toţi, cu ochii lui blânzi şi căprui plini de confuzie, după care privirea îi devenea dură, plină de furie. Părea că se întreabă: cine sunt oamenii ăştia? Câtă vreme va trebui să călătoresc alături de ei? Şi de ce consideră ei că le datorez ceva?

A trecut de la a fi iubitor la o atitudine absentă, şi, ocazional, la izbucniri de răutate. Era oare din cauză că eu îi ştiam secretul – că nu mai voia copii, că probabil nici pe noi nu ne-a vrut? Se purta aşa pentru că îi era dor de cealaltă femeie, iubirea lui adevărată, negată pentru totdeauna? Am crezut că asta explica, în parte, lucrurile. Dar mai erau şi alţi factori.

Tatăl meu era – este, presupun – chirurg plastician. A început în armată, lucrând cu victimele care suferiseră arsuri, soldaţi răniţi, bărbaţi care veniseră de la război cu pielea roz şi încreţităle la chimicale sau ologi sau desfiguraţi de la Şrapnel.

Dar şi-a descoperit adevăratul talent după ce s-a mutat în Pennsylvania. Aici, majoritatea celor care beneficiau de munca sa nu mai erau soldaţii, ci doamnele de societate, ale căror răni erau invizibile şi care erau dispuse să lase mii de dolari unui chirurg discret şi priceput pentru a avea abdomenele plate, pleoapele mai puţin căzute, pentru a le elimina hălcile de grăsime şi bărbiile duble cu câteva mişcări abile de bisturiu.

Avea succes. Până când ne-a părăsit el prima oară, Larry Shapiro se făcuse cunoscut în Philadelphia şi în împrejurimi; el era bărbatul ce trebuia vizitat dacă aveai nevoie de eliminarea grăsimii de pe abdomen, corectarea bărbiei duble sau pentru operaţii la nas sau la sâni. Aveam o casă mare cum se cerea, o alee curbată, piscină în curte,

cu jacuzzi în spate. Tata conducea un Porsche (deşi, din fericire, mama fusese în stare să-l facă să se răzgândească cu privire la placa de înmatriculare personalizată). Mama conducea un Audi. O menajeră făcea curat după noi de două ori pe săptămână; părinţii mei dădeau petreceri cu catering în fiecare lună, iar noi mergeam în vacanţe în Colorado (la schi) şi în Florida (pentru plajă).

Apoi a plecat şi a revenit, iar vieţile noastre s-au destrămat, ca o carte mult iubită pe care o citeşti şi răsciteşti, până ce într-o noapte, când o iei, sperând să te ajute să adormi, vezi că i s-a desprins coperta, iar zeci de pagini ajung pe podea, fluturând. El nu voia viaţa asta; măcar atât era clar. Era nefericit din cauza faptului că locuia în această suburbie, îl enerva programul nesfârşit de meciuri de fotbal şi concursuri de scris corect şi şcoli evreieşti, plăţile la ipotecă şi maşină, obiceiurile şi obligaţiile curente. Şi s-a răzbunat pentru nefericirea asta pe noi toţi – şi dintr-un motiv anume, în special pe mine.

Dintr-odată, devenise insuportabil pentru el să mă privească. Şi nimic din ce făceam nu era corect sau măcar pe aproape.

— Ia te uită! tuna el când luam o notă de 9 la algebră. Stătea la masa din sufragerie, cu obişnuitul pahar de whisky în faţă. Eu rămăsesem bosumflată în uşă, încercând să mă ascund în umbră. Ce scuză ai pentru asta?

— Nu-mi place matematica, îi spuneam eu.

De fapt, eram pe atât de ruşinată de notă, pe cât era el de furios. Nu mai luasem niciodată în viaţă mai puţin de 10. Dar indiferent cât de tare încercam sau cât de mult ajutor primeam, algebra mă încurca.

— Tu crezi că mie mi-a plăcut medicina? mârâia el. Ai idee ce potenţial ai tu? Ai habar ce pierdere e să-ţi iroseşti talentul?

— Nu-mi pasă ce talent am. Nu-mi place matematica.

— Bine, spunea el, şi ridica din umeri, aruncându-mi carnetul de note, de parcă ar fi căpătat deodată un miros nasol. Fă-te secretară. Nici că-mi pasă.

Era aşa cu noi toţi – supărat, morocănos, dezinteresat şi dur. Venea acasă de la serviciu, îşi lăsa valiza în hol, îşi turna prima parte de whisky cu gheaţă şi trecea rapid printre noi, sus în dormitor, închizând

uşa după el. Rămânea acolo ori se retrăgea în sufragerie, cu lumina scăzută, ascultând simfoniile lui Mahler. Chiar şi la treisprezece ani, chiar fără avantajul orelor de muzică, care să-mi formeze gustul, ştiam că Mahler nonstop, pe fundalul bucăţilor de gheaţă din pahar, nu putea prevesti nimic bun.

Iar când se deranja să ne vorbească, o făcea numai ca să se plângă: cât de obosit era, cât de neapreciat se simţea; cât de mult muncise ca să ne dea toate astea, „snobi mici ce sunteţi”, mârâia el, „cu schiurile şi piscinele voastre”.

— Urăsc să schiez, spunea Josh – şi chiar aşa era.

O tură şi se şi îndrepta spre cabană să bea ciocolată caldă şi să stea îmbufnat, iar dacă l-am fi forţat să revină, convingea paznicii că suferă de degerături iminente şi trebuia să venim să-l luăm de la cabina de prim-ajutor, dezbrăcat în maiou şi chiloţi şi zbătându-se sub lămpile de căldură.

— Mai bine înot cu ceilalţi copii la centru, spunea Lucy – ceea ce era adevărat.

Ea avea mai mulţi prieteni decât noi toţi la un loc. Telefonul suna mereu. O altă pată de supărare pentru tata.

— Fir-ar al naibii de telefon! urla el, când suna în timpul cinei.

Dar nu aveam voie să răspundem, deşi putea suna cineva şi de la el de la birou.

— Dacă ne urăşti atât, de ce-ai mai făcut copii? urlam eu la el, chinuindu-l cu adevărul pe care-l ştiam.

Nu avea niciodată un răspuns – numai alte insulte, mai multă furie, mai multă mâine arzătoare, răzbunătoare. Josh, care avea doar şase ani, era un „bebeluş”. Pe Lucy, care avea doisprezece, o ignora ori o mustra.

— Proasto, spunea el, scuturând din cap referitor la notele ei. Neîndemânatico, mai spunea, când scăpa un pahar.

Iar la treisprezece ani, eu am devenit „câinele”.

E adevărat că la treisprezece ani nu arătam eu cel mai bine. În plus, faţă de sânii şi şoldurile care-mi crescuseră peste noapte, căpătasem o groază de benzi metalice şi de cauciuc, care să-mi

corecteze dantura. Aveam o tunsoare convenţională *à la Dorothy Hamill*, care nu avantaja deloc o faţă grăsuţă. Îmi cumpăram haine de două mărimi – gen sac şi gen sac foarte larg – şi am petrecut tot anul într-o umilinţă perpetuă, în încercarea de a-mi ascunde pieptul. Arătam precum Cocoşatul de la Notredame, numai că aveam în plus coşuri şi aparat dentar. Mă simţeam ca un afront ambulant, o însumare a defectelor împotriva cărora lupta zilnic tatăl meu. Pentru el, frumuseţea era lucrul cel mai important – crearea ei, menţinerea ei, perfecţiunea. O soţie care scăzuse în ochii lui pentru că nu rămăsese subţire – era un lucru, credeam eu… Dar o fiică eşuată aşa de flagrant – asta era chiar de neiertat. Iar eu chiar reprezentam un eşec. Nu găseai nimic frumos la mine când aveam treisprezece ani, chiar nimic, iar eu vedeam faptul confirmat de modul dur şi urât în care mă privea tata şi de lucrurile pe care mi le spunea.

— Cannie e tare deşteaptă, l-am auzit eu spunându-i unuia dintre amicii lui de golf. Va fi în stare să se descurce singură. Nu e ea o frumuseţe, a completat, dar e deşteaptă.

Şi am rămas locului, nevenindu-mi să cred ce aud, iar când în cele din urmă am crezut, m-am chircit în mine, ca o cutie de tinichea sub roţile unei maşini. Nu eram proastă şi nu eram oarbă, deci ştiam că erau multe privinţe în care eram diferită de Farah Fawcett, de fetele din filme şi de pe posterele din dormitoarele băieţilor. Dar mi-aduceam aminte de mâna lui pe capul meu, cu barba care îmi gâdila obrazul când mă săruta. Eram fata lui, fetiţa lui. Se presupunea că mă iubeşte. Acum credea că sunt urâtă. *Nu-i o frumuseţe*… dar ce tată nu crede că fetiţa lui e frumoasă? Numai că eu nu mai eram mică. Şi, cred eu, nici nu mă mai considera fata lui.

Când mă uit la pozele cu mine de atunci – şi, de înţeles, nu sunt decât vreo patru – *văd* privirea asta teribil de disperată în ochii mei. Te rog să mă placi, îl implor eu, încercând să mă ascund în spatele unui şir de veri la un *bar mitzvah*, în spatele bulelor de la jacuzzi în timpul unei petreceri la piscină, cu buzele care afişau un zâmbet dureros strânse puternic peste aparatul dentar, afundându-mi capul în gât şi aducându-mi umerii în faţă, aplecându-mă să fiu mai scundă, mai mică,

încercând să dispar.

Mulţi ani mai târziu, în facultate, când o prietenă şi-a amintit o fărâmă de oroare din copilăria petrecută în suburbie, am încercat să-i explic cum era cu tata.

— Era un monstru, am izbucnit eu.

Studiam engleza atunci, eram deja familiarizată cu Chaucer şi Shakespeare, cu Joyce şi Proust. Şi tot nu putusem găsi un cuvânt mai bun.

Faţa prietenei mele deveni tare serioasă.

— Te-a molestat? întrebă ea.

Îmi venea să izbucnesc în râs. Dat fiind cât de mult revenea în conversaţiile cu tata tema urâţeniei mele, abuzul era ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat.

— A abuzat de tine? a întrebat ea.

— Bea prea mult, am spus. Ne-a părăsit.

Dar nu m-a lovit niciodată. Nu ne-a lovit pe niciunul dintre noi. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi făcut-o. Atunci am fi avut un nume de dat, o cutie în care să punem totul, o etichetă pentru cutie. Ar fi fost legi, autorităţi, adăposturi, talkshow-uri la televizor, în care reporterii discutau grav despre ce suportam noi. Atunci ar fi existat o recunoaştere oficială a ceea ce suportaserăm, care să ne ajute să trecem peste asta.

Dar el n-a ridicat niciodată mâna. Şi, la treisprezece – paisprezece ani, nu aveam cuvinte pentru ce ne făcea. Nici nu ştiam cum să încep conversaţia asta. Ce-aş fi spus? Că era rău? Rău ar fi însemnat că ne pedepsea, că nu aveam voie la televizor după cină, nu genul de abuz verbal zilnic pe care ni-l livra tata ca de obicei la masă, o recitare nimicitoare a tuturor modurilor în care nu reuşisem să mă ridic la înălţimea potenţialul meu, un şir ambulant de puncte în care eşuasem.

Şi cine m-ar fi crezut? Pentru amicele mele, tata reprezenta farmecul personificat. Le ţinea minte numele şi numele iubiţilor lor, întreba amabil ce planuri aveau pentru vară şi ce facultăţi vizitaseră. Nu m-ar fi crezut, iar dacă ar fi făcut-o, ar fi vrut să le explic. Iar eu nu

aveam nicio explicaţie, niciun răspuns. Când te afli pe un câmp de bătălie, nu ai luxul şi timpul să baţi apa în piuă pe marginea diverşilor factori istorici şi influenţelor socio-politice care au cauzat războiul. Doar îţi ţii capul plecat şi încerci să supravieţuieşti sau să dai înapoi paginile cărţii, s-o închizi şi să te prefaci că nu s-a rupt nimic, că nimic nu e în neregulă.

În vara de dinaintea ultimului meu an de liceu, într-un weekend, mama i-a luat pe Josh şi pe Lucy la Martha's Vineyard. O prietenă de-a ei avea o casă de închiriat, iar ea de-abia aştepta să plece din Avondale. Mi-am luat atunci prima slujbă de vară, lucrând ca salvamar la un club sportiv local. I-am spus mamei că aş vrea să rămân în oraş, să am grijă de câini şi de casă. Mi-am imaginat că avea să fie bine: aveam toată casa pentru mine, puteam să-mi distrez iubitul de douăzeci şi trei de ani departe de privirile ei atente, să vin şi să plec după cum pofteam.

Primele trei zile au fost frumoase. Apoi, s-a întâmplat să vin acasă în orele de dinainte de răsărit, cam pe la patru dimineaţa, şi era ca şi cum aş fi avut din nou doisprezece ani. Tata era în dormitor, cu valiza pe pat, cu teancuri de tricouri albe şi ghemotoace de şosete – poate chiar aceleaşi pe care le luase şi ultima oară, m-am gândit eu cu o furie sălbatică.

M-am uitat fix la ele şi înapoi la el. Tata s-a uitat la mine o clipă care părea să nu se mai sfârşească, după care a scos un suspin.

— Am să sun, spuse el, când o să am un număr nou.

Eu am ridicat din umeri.

— Cum vrei, am spus.

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa! spuse el.

Nu ne suporta când eram nepăsători. Voia respect, chiar şi – mai ales – când nu-l merita.

— Cum o cheamă? am întrebat eu.

El îşi strânse ochii.

— De ce vrei să ştii?

M-am uitat la el şi nu mi-a venit niciun răspuns în minte. Oare ce mai conta? Un nume chiar mai putea conta?

— Spune-i mamei tale… începu el.

Eu am scuturat din cap.

— O, nu, am spus eu. Nu mă pune pe mine să-ţi rezolv treburile murdare. Dacă ai ceva de spus, îi spui singur.

El ridică din umeri, ca şi cum nici nu conta. Mai puse nişte cămăşi, apoi un pumn de cravate.

— Mă bucur că pleci. Ştiai asta? am spus eu. Vocea îmi răsuna prea tare în liniştea casei, dimineaţa devreme. Ne va fi mai bine fără tine, am spus.

El se uită la mine. După care dădu din cap.

— Da, spuse el, probabil că da.

Şi reveni la împachetat. Eu m-am întors la mine în cameră. M-am întins pe pat – patul unde tata îmi citise acum un milion de ani – şi mi-am închis ochii. Până la urmă, asta aşteptasem. Ştiusem că va veni clipa. Credeam că mă voi simţi aşa, ca atunci când cade în sfârşit coaja de pe o rană veche – o durere de moment, un pic de chin, un soi de absenţă. Apoi nimic. Nimic, nimic. Aşa trebuia să simt, aşa voiam să simt, m-am gândit eu furibundă, tot întorcându-mă şi foindu-mă în pat, încercând să găsesc alinare. Nu contează, mi-am spus eu, din nou şi din nou. Doar că nu puteam să-mi dau seama de ce plângeam.

M-am dus la Princeton pentru că aşa mi-a spus el, într-una din ultimele dăţi în care a jucat rolul de părinte interesat de viaţa copiilor săi. Eu aş fi vrut să merg la Smith. Îmi plăcea campusul, îmi plăcea antrenorul echipei de sport, îmi plăcea ideea unei şcoli numai pentru fete, unde atenţia se va concentra asupra învăţării, unde aş fi fost liberă să fiu eu însămi: tipul clasic de tocilară de la sfârşitul anilor ’80, cu nasul în carte.

— Nici să nu te gândeşti, mi-a spus tata la masă.

Pe atunci, era plecat de şase luni de acasă: se mutase într-o nouă suburbie, într-un apartament nou-nouţ şi strălucitor, cu o iubită nou-nouţă şi, normal, strălucitoare. Fusese de acord să luăm cina împreună, după care a anulat-o şi a reprogramat-o de două ori.

— Nu te trimit la cine ştie ce şcoală de lăturI.

— Larry, a spus mama atunci, cu o voce înceată şi fără speranţă.

Până atunci, se scurseseră din ea toată buna dispoziţie şi veselia.

Aveau să treacă ani – şi să apară Tanya – până să ajungă din nou să râdă şi să zâmbească cu uşurinţă.

Tata a ignorat-o, uitându-se bănuitor la mine, cu furculiţa plină de friptură, ridicată până la jumătate spre gură.

— Tu nu eşti o scursură, nu?

— Nu, tată, am spus eu, de fapt, prefer partidele în trei.

El a mestecat. A înghiţit. Şi-a apăsat un şerveţel pe buze.

— Asta înseamnă cu doi oameni mai mult decât credeam eu că ar fi interesaţi să te vadă pe tine goală, spuse el.

Pe cât de mult îmi plăcea mie Smith, exact în aceeaşi măsură mi-a displăcut Princeton. Campusul arăta ca scena unui experiment reuşit de eugenie: toată lumea era blondă şi perfectă şi cam toţi studiaseră la licee particulare pretenţioase, cu excepţia câtorva fete cu părul închis la culoare, care erau slabe, exotice şi de asemenea perfecte, în weekendul petrecut acolo n-am văzut o singură persoană grasă sau măcar pe cineva cu coşuri. Numai arii întregi de păr lucios, dinţi albi şi drepţi şi trupuri perfecte în haine perfecte, aliniate sub plopii perfecţi care creşteau deasupra holurilor gotice de piatră, şi ele perfecte.

I-am zis că n-aş fi fericită. Tata a replicat că nu-i pasă. Eu m-am încăpăţânat. El mi-a spus: „Ori Princeton, ori nimic”. Iar până ce am fost trimisă pachet la Campbell Hall şi am rămas suficient de multă vreme ca să încep cursurile şi să mi se fure bicicleta de absolventă din parcarea din faţa bibliotecii, divorţul se finalizase, iar el a plecat de tot, noi agăţându-ne de o factură de alocaţie din care plătea suficient ca să-mi facă imposibilă orice încercare de a o lua de la capăt în altă parte. Aşa că am ieşit din echipă – nu cine ştie ce pierdere pentru mine, şi nici pentru echipă, cred eu, de vreme ce câştigasem cele şase kile pe care le luau bobocii în primul an, plus cele 6 corespunzătoare pe care ar fi trebuit să le câştige colega mea de cameră, dar n-a făcut-o, mulţumită bulimiei ei sârguincioase – şi mi-am luat o slujbă la departamentul de servicii alimentare, unde eram cunoscută, cu tandreţe, drept *prostuţa* printre angajaţi.

Dacă anii facultăţii sunt cei mai frumoşi din viaţă, aşa cum se

spune, atunci aş putea spune cu siguranţă că mi-am petrecut cei mai buni ani purtând o bentiţă, spălând resturi de omletă şi bacon, încărcând vase murdare pe banda de transport, măturând podelele, uitându-mă la colegii mei de clasă cu coada ochiului şi gândindu-mă că erau cu toţii mult mai frumoşi, mai graţioşi şi se simţeau mai confortabil în pielea lor, decât aş fi putut fi eu vreodată. Fetele aveau toate tunsori mai frumoase. Toate erau slabe. E drept că multe erau slabe pentru că îşi băgau degetele pe gât în jos după fiecare masă, dar uneori părea un preţ mic de plătit pentru că aveau practic tot ce-şi putea dori o femeie – inteligenţă, frumuseţe, plus că descoperiseră secretul de-a mânca îngheţată şi produse de patiserie daneză cu cireşe fără să se îngraşe.

Păr frumos a fost primul articol pe care l-am scris pentru ziarul online al şcolii. Eram boboacă, şi redactorul-şef, o fată din anul trei pe nume Gretel, care îşi ţinea părul blond într-o tunsoare periuţă, un stil de inspiraţie militară, mi-a cerut să mai scriu. Până în anul doi aveam deja rubrica mea. În anul trei eram redactor-şef, petrecându-mi fiecare oră în care nu luam haşiş sau nu împingeam mătura în birourile strâmte şi prăfuite de la *Nassau Weekly* din Sala Aaron Burr gândindu-mă că asta voiam eu să fac cu viaţa mea.

Scrisul îmi permitea să fug. În acest fel, puteam să fac abstracţie de Princeton, unde toată lumea era şic şi stilată şi, în anumite cazuri, studenţii de azi aveau să fie viitori conducători ai unor principate minore din Orientul Mijlociu. Îmi permitea să uit de povara insistentă a familiei mele, şi de nefericirea ei în plină desfăşurare. Scrisul era ca şi cum aş fi păşit într-un ocean, un loc unde mă puteam mişca uşor, unde puteam fi graţioasă şi jucăuşă, invizibilă şi vizibilă, toate în acelaşi timp – un semnatar de articol, nu un trup. Să stau în faţa computerului, cu ecranul gol şi cursorul clipind era cea mai bună evadare pe care o ştiam.

Şi erau destule de care aş fi vrut să scap. În cei patru ani cât am fost la Princeton, tata s-a recăsătorit şi a mai avut doi copii, Daniel şi Rebecca. A avut tupeul să-mi trimită poze şi anunţuri la naştere. Chiar credea că am să fiu fericită dacă le văd feţele de bebeluşi schimonosite

şi urmele minuscule de tălpi? M-am simţit din nou lovită. Mi-am dat seama cu tristeţe că nu era adevărat că nu-şi mai dorea copii, ci că pe noi nu ne dorise.

Mama a revenit la muncă, iar în telefoanele ei săptămânale se plângea tot timpul de şcolile şi copiii care se schimbaseră de când îşi luase ea diploma de profesoară. Substratul era clar: nu asta fusese viaţa pe care şi-o dorise. Nu aici se aşteptase să ajungă la cinzeci de ani, luptându-se să supravieţuiască din pensia alimentară şi din ce plătea consiliul şcolii profesorilor suplinitori.

Între timp, Lucy picase examenele din primul ci an de şcoală în Boston şi stătea acasă, ducându-se din când în când la colegiul comunităţii şi încurcându-se cu succes cu bărbaţi nepotriviţi. Josh îşi petrecea trei zile pe săptămână la sală, ridicând greutăţi aşa de frecvent că partea superioară a trupului său arăta ca umflată cu pompa; în acelaşi timp nu prea mai vorbea, cu excepţia unei serii de mârâituri pe diferite tonuri şi de ocazionalul „mă rog”.

— Tu ai grijă de educaţia ta, spunea mama cu precauţie, după ultima prelegere despre cum întârziaseră din nou cecurile tatii, cum se stricase maşina, cum sora mea nu venise acasă două nopţi la rând. Să reuşeşti să termini facultatea. Noi o să fim bine.

Atunci – în cele din urmă – a venit şi luna iunie, luna absolvirii.

Cu excepţia câtorva prânzuri forţate în timpul vacanţelor de vară şi de Crăciun, nu-l mai văzusem pe tata. Îmi trimitea (de obicei la vreme) felicitări de ziua de naştere şi cecuri cu alocaţia (aproape mereu cu întârziere), de obicei pe jumătate faţă de cât trebuia să fie. Simţeam că devenisem un aspect oarecare pe lista lui cu lucruri de făcut. Nu mă aşteptasem să vină la festivitatea destinată absolvirii. Nu am crezut niciodată că i-ar păsa. Dar m-a sunat cu o săptămână înainte de data mult aşteptată, ca să-mi spună că erau nerăbdători să vină. El şi noua lui soţie, pe care nu o cunoscusem.

— Nu sunt sigură… nu cred… m-am bâlbâit eu.

— Cannie, spuse el. Sunt tatăl tău. Iar Christine nu a văzut niciodată Princetonul.

— Atunci spune-i Christinei că-i vei trimite o vedere, a spus

mama amar.

M-am temut să-i spun mamei că va fi şi el acolo, dar nu am ştiut cum să-l refuz. El rostise cuvintele magice, cuvintele-momeală: *Sunt tatăl tău*. Până la urmă – în ciuda distanţei, a faptului că ne părăsise, a noii soţii şi noilor copii – se pare că tot mai tânjeam după dragostea lui.

Tata a sosit cu soţia şi copiii după el în timpul recepţiei de la Catedra de engleză. Câştigasem un mic premiu pentru performanţe literare, dar ei au venit prea târziu ca să-mi audă numele strigat. Christine era o chestie micuţă, cu un trup tare aerobicizat şi cu părul făcut permanent şi blond. Copiii erau adorabili. Rochia mea florală Laura Ashley ar fi arătat minunat în cămin. Acum arăta ca o cuvertură, m-am gândit eu lugubru. Iar eu semănăm cu o canapea.

— Cannie, spuse tatăl meu, uitându-se la mine din cap până în picioare. Cred că mâncarea de cantină ţi-a priit.

Mi-am strâns instinctiv în mâini tâmpenia de diplomă.

— Mulţumesc foarte mult, am spus.

Tata şi-a dat ochii peste cap spre soţie, ca să spună ceva de genul: *Îţi vine să crezi ce susceptibilă e*?

— Te tachinam doar, a spus el, în timp ce copiii lui adorabili mă măsurau cu priviri fixe, ca şi cum aş fi fost un animal de la o grădină zoologică numai cu exemplare supraponderale.

— Eu… păi… v-am luat bilete la ceremonie.

Nu am mai spus că a trebuit să mă rog, să împrumut şi în cele din urmă să plătesc 100 de dolari pe care nu-i aveam, ca să iau biletele.

Fiecare absolvent avea dreptul la patru în total. Administraţia de la Princeton nu se gândise încă la aceia dintre noi care se luptau cu familii refăcute, ce includeau mame vitrege, taţi vitregi, noi fraţi vitregi şi altele asemenea.

Tata scutură din cap.

— Nu va fi nevoie. Plecăm mâine-dimineaţă.

— Plecaţi? am repetat eu. Dar o să pierdeţi absolvirea!

— Avem bilete la Sesame Place, ciripi micuţa Christine.

— Sesame Place! repetă fetiţa, ca să sublinieze.

— Aşa că Princeton a cam fost în drum.

— Asta e… păi… bine.

Şi deodată am început să clipesc ca să mă lupt cu lacrimile. Mi-am muşcat buzele cât de tare am putut şi am strâns rama de la diplomă cu atâta forţă, că în următoarea săptămână căpătasem o vânătaie de opt pe doisprezece în zona taliei.

— Mersi c-aţi trecut pe aici.

Tata a dat din cap şi s-a deplasat un pic, ca şi cum avea de gând să mă ia în braţe, dar a sfârşit pur şi simplu apucându-mi umerii şi dându-mi genul de îmbrăţişare pe care antrenorii o administrează de obicei atleţilor mai puţin performanţi – una turtită, rapidă, în grabă.

— Felicitări, spuse el. Sunt tare mândru de tine.

Dar când m-a sărutat, buzele lui nici măcar nu mi-au atins pielea şi am ştiut mereu că ochii lui erau aţintiţi la uşă.

Am reuşit cumva să trec peste ceremonie, peste despărţirea de camera mea de cămin şi apoi peste lungul drum spre casă. Mi-am agăţat diploma pe peretele de la dormitor şi am încercat să-mi dau seama ce să fac în continuare. Alte cursuri erau excluse. Chiar după toate mic dejunurile preparate, toate bucăţile de bacon şi omletă stricată strânse, tot mai aveam vreo 20.000 de dolari datorie, sau pe acolo. Nu mă vedeam împrumutând alţi bani. Aşa că m-am dus la interviuri pentru slujbe la multe ziare mici care erau dispuse să ia măcar în consideraţie o absolventă de facultate fără experienţă reală de muncă, în mijlocul unei recesiuni, şi mi-am petrecut vara conducând prin nord-est în camioneta de mâna a treia pe care o cumpărasem cu banii câştigaţi la magazinul alimentar. Când mi-am pus bagajul în maşină s-o iau spre interviurile pentru slujbă, mi-am promis ceva – că nu aveam să mai fiu niciodată şoarecele tatălui meu. Aveam să ocolesc bara cu momeală. Nu-mi putea aduce decât nefericire şi nu mai aveam nevoie de nefericire în viaţa mea.

Am auzit de la fratele meu că tata s-a mutat în vest, dar nu am cerut detalii şi nimeni nu mi le-a oferit. La zece ani de la divorţ, nu mai trebuia să plătească pensie alimentară sau alocaţie. Cecurile n-au mai venit. La fel şi felicitările de zile de naştere sau orice recunoaştere a faptului că noi existam măcar. Absolvirea lui Lucy a venit şi s-a dus, iar

când Josh a trimis o felicitare anunţând-o pe a lui, aceasta a revenit la expeditor. Tata trecuse mai departe, se părea, fără să ne spună unde.

— L-am putea găsi pe internet, m-am oferit eu.

Josh s-a uitat fix la mine.

— De ce?

Iar eu n-am putut găsi vreun răspuns. Dacă l-am găsi, ar veni? I-ar păsa? Probabil că nu. Atunci, noi trei am stabilit s-o lăsăm moartă. Dacă tata voia să nu ştim unde locuia, asta aveam să facem.

Şi ne-am luptat fără el la douăzeci de ani. Josh şi-a depăşit frica de pante şi şi-a petrecut un an şi jumătate dintr-o staţiune de schi în alta, iar Lucy a fugit repede în Arizona cu un tip despre care ea spunea că e un fost jucător profesionist de hochei. Ca dovadă, l-a pus să-şi dea jos proteza în mijlocul cinei şi să ne arate că îi lipseau toţi dinţii.

Şi cam asta a fost.

Ştiu că ce se petrecuse cu tata – insultele lui, criticile lui, părerea lui referitoare la mine, cum că eram diformă şi deformată, toate mă răniseră. Mă lovisem de suficiente articole în revistele pentru femei, despre cum să te ajuţi singură, ca să ştiu că nu treci nevătămată printr-o asemenea cruzime. De fiecare dată când ieşeam cu un bărbat, obişnuiam să mă analizez cu atenţie. Chiar îmi plăcea redactorul acela, mă întrebam eu, sau doar îl caut pe tati în el? îl iubesc pe tipul acesta, îmi spuneam, sau doar cred că nu m-ar părăsi niciodată, aşa cum a făcut tata?

Şi unde mă dusese toată grija pe care o avusesem? Eram singură. Un bărbat care mă plăcuse suficient ca să mă vrea în familia lui era mort, iar eu nici nu fusesem în stare să spun cât de rău îmi părea. Iar acum că era posibil – poate chiar probabil – ca Bruce să mă înţeleagă, pentru că ajunsese în sfârşit la un punct similar din viaţa lui, în care putea simţi milă pentru ceea ce păţisem eu – fix acum el nici măcar nu voia să vorbească cu mine. Parcă era cea mai crudă glumă, ca o rogojină ce mi-ar fi fost trasă brusc de sub picioare – cu alte cuvinte, mă simţeam din nou ca atunci când ne părăsise tata.

Capitolul şapte

Cântarele de la Centrul Universităţii Philadelphia pentru

disfuncţii de greutate şi alimentaţie arătau ca nişte maşini pentru carne. Platformele erau cam de patru ori mai mari decât cele normale, cu balustrade peste tot în jurul lor. Era greu să nu te simţi ca o vită când urcai pe ele, aşa cum făcusem eu în fiecare săptămână, începând din septembrie.

— E foarte neobişnuit, spuse doctorul K., uitându-se la cifrele roşii afişate pe ecranul digital. Ai pierdut patru kilograme.

— Nu pot mânca, spun eu prostește.

— Adică mănânci mai puţin, spuse el.

— Nu, vreau să zic că de fiecare dată când pun ceva în gură, vomit.

Se uită fix la mine, după care înapoi la cântar. Cifrele erau în continuare acolo.

— Haide să mergem la mine în birou, sugeră el. Şi iată-ne din nou: eu pe scaun, el la birou, cu dosarul meu care se tot îngroşa, desfăcut în faţa lui. Era mai bronzat ca ultima oară şi se putea să fie chiar mai slab, plutind în halatul lui de laborator. Trecuseră şase săptămâni de când îl văzusem pe Bruce ultima dată, iar lucrurile nu evoluau cum sperasem.

— Majoritatea pacientelor iau în greutate înainte să înceapă cu Sibutramină, spuse el. Trupurile lor înregistrează un fel de ultimă răbufnire. Deci, cum am spus, asta e neobişnuit.

— S-a întâmplat ceva, spun eu.

El se uită fix la mine.

— Alt articol?

— A murit tatăl lui Bruce, am spus eu. Bruce, prietenul… fostul meu prieten. Tatăl lui a murit luna trecută.

El se uită în jos, la mâini, la dosar şi în cele din urmă din nou la mine.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Şi m-a sunat… şi mi-a spus… mi-a cerut să vin la înmormântare… dar nu m-a lăsat să rămân. Nu m-a lăsat să rămân cu el. A fost aşa de groaznic… şi a fost aşa de trist… iar rabinul spunea cum obişnuia tatăl lui să se ducă la magazine de jucării, iar eu mă simt

aşa de prost…

Am clipit repetat, ca să scap de lacrimi. Fără niciun cuvânt, doctorul K. Îmi întinse o cutie de şerverţele Kleenex. Îşi scoase ochelarii şi-şi apăsă cu două degete puntea nasului.

— Sunt un om rău, am spus eu printre hohote de plâns.

El mă privi cu bunătate.

— De ce? Pentru că te-ai despărţit de el? Asta-i o prostie. Cum puteai şti ce urma să se întâmple?

— Nu, am spus eu. Ştiu că nu aveam cum să prevăd asta. Dar acum, e cam… tot ce vreau e să fiu alături de el şi să-l iubesc, dar el nu mă lasă, iar eu mă simt aşa de… singură.

El suspină.

— E greu când ceva ia sfârşit. Chiar dacă nu moare nimeni, chiar dacă vă despărţiţi în cei mai buni termeni posibili şi nu mai e nimeni implicat. Chiar dacă eşti cel care renunţă primul. Nu e niciodată uşor. Doare întotdeauna.

— Cred doar că am făcut o greşeală imensă. Ca şi cum nu m-aş fi gândit bine. Credeam că ştiu… cum e să fiu despărţită de el. Dar n-am ştiut. N-am putut. Nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva. Şi tot ce simt e că mi-e dor de el… Am înghiţit cu greu, înecându-mă cu alt suspin. Nu puteam explica – că aşteptasem toată viaţa un tip care să mă înţeleagă, care să-mi înţeleagă durerea. Crezusem că ştiu ce e durerea, dar acum eram conştientă că n-am mai simţit niciodată o suferinţă aşa de profundă.

Doctorul îşi concentră privirea la o pată de pe perete, de deasupra capului meu, cât timp eu am continuat să plâng. După aceea, trase un sertar, scoase o foaie din birou şi începu să scrie.

— O să mă excludeţi din acest studiu? am întrebat eu.

— Nu, spuse el. Desigur, va trebui să începi din nou să mănânci, curând. Dar cred că ar fi o idee bună să ai pe cineva cu care să vorbeşti.

— O, nu, am spus eu. Nu terapie.

Zâmbi în silă.

— Ai o anumită aversiune faţă de asta sau mă înşel?

— Nu, nu am nimic împotrivă, numai că ştiu că n-are să ajute,

i-am spus eu. Privesc situaţia realist. Am făcut o greşeală imensă. Nu eram sigură că-l iubeam suficient de tare, acum ştiu că aşa e. Tatăl lui e mort, iar el nu mă mai iubeşte. Mi-am îndreptat spatele şi mi-am şters faţa. Dar tot mai vreau să fac asta. Vreau cu adevărat să fac asta. Vreau să am şi eu un lucru în viaţă în legătură cu care să mă simt bine. Vreau să simt că fac ceva bine.

M-a aşezat din nou pe masa de examinare, trecându-mi uşor mâinile peste spate şi braţe, şi mi-a pus o bucată de cauciuc în jurul bicepsului, după care mi-a spus să strâng pumnul. M-am uitat în altă parte când a băgat acul în piele, dar a făcut-o aşa de bine, că de-abia am simţit. Ne-am uitat amândoi cum fiola de sticlă se umplea cu sânge. Mă întrebam la ce se gândea.

— Aproape gata, spuse el încet, înainte să scoată acul cu precizie, tamponând rana cu o bucată de tifon.

— Nu primesc o bomboană? am glumit eu.

În schimb, mi-a întins o bucată de leucoplast şi un petic de hârtie pe care scrisese două nume, alături de două numere de telefon.

— Ia-o, spuse el. Şi trebuie să mănânci, Cannie, iar dacă vezi că nu poţi, ar fi indicat să ne suni sau mai bine aş sugera să-l suni pe unul dintre cei doi consilieri.

— Sunt aşa de mare, oare chiar credeţi că alte câteva zile fără mâncare mă vor ucide?

— Nu e deloc sănătos, spuse el serios. Poate avea un efect advers asupra metabolismului tău. Sugestia mea e să începi cu chestii uşoare… pâine prăjită, banane, bere blondă slabă.

Afară, în hol, mi-a dat un teanc gros de peste şase centimetri, de hârtii.

— Şi continuă cu sportul, spuse el. Te va ajuta să te simţi mai bine.

— Parcă aţi fi mama, am răspuns, îndesând totul în geantă.

— Cannie? îşi puse o mână pe antebraţul meu. Încearcă să n-o iei aşa de în tragic.

— Ştiu, am spus eu. Îmi doresc numai ca lucrurile să fie altfel.

— O să fie bine, îmi spuse el cu tărie. Şi…

Vocea lui tăcu. A părut jenat.

— Ți-amintești când mi-ai spus că ești o persoană rea?

— O, am spus eu, jenată. Îmi pare rău. Este din cauză că am tendința de a deveni un pic melodramatică…

— Nu, nu, e în regulă. Voiam doar… voiam să-ți spun…

Ușile liftului se deschiseră, iar oamenii din el se uitară la mine. Eu i-am aruncat o privire și m-am dat mai în spate.

— Nu ești un om rău, mi-a spus el. Ne vedem la ore.

M-am dus acasă și am întins mâna după telefon. Singurul meu mesaj era de la Samantha.

— Salut, Cannie, sunt Sam… nu, nu sunt Bruce, deci termină cu privirea aia jalnică de pe față și sună-mă dacă vrei să mergem la o plimbare. Promit să-ți iau o cafea cu gheață. O să fie tare. Sunt mai galantă decât un iubit. Pa.

Am pus telefonul jos și l-am ridicat din nou; exact în momentul în care a început să sune. Poate că de data asta era chiar Bruce, mi-am făcut eu socoteala.

Când colo, era mama.

— Pe unde ai fost? a vrut ea să știe. Te-am tot sunat.

— N-ai lăsat mesaj, am spus eu.

— Știam că am să dau de tine în cele din urmă, spuse ea. Cum îți merge?

— Ei, știi și tu… am spus eu, cu vocea pierdută.

Mama chiar făcuse eforturi în ceea ce mă privește de când murise tatăl lui Bruce. Trimisese o felicitare familiei și făcuse o donație pentru templu. Mă suna în fiecare seară și insista ca eu să vin în liga ei de softball și să privesc meciul dintre *Switch Sisters* și *Nine Women Out*. Era genul de atenție de care m-aș fi putut lipsi, dar știam că e bine intenționată.

— Mergi să te plimbi? mă întrebă ea. Mergi cu bicicleta?

— Un pic, am suspinat eu, amintindu-mi cum Bruce se tot plângea că timpul petrecut la mine acasă semăna mai degrabă ca sesiunile de pregătire pentru triatlon, decât cu o vacanță, pentru că mama încerca mereu să organizeze câte o plimbare, un drum cu

bicicleta, un baschet doi la doi la Centrul evreiesc, unde ar fi fost bucuroasă să verifice pregătirea fizică a fratelui meu, în timp ce eu aş fi transpirat pe un Stair Master, iar Bruce ar fi citit secţiunea de sport în salonul pensionarilor.

— Merg la plimbare, spun eu. Îl scot pe Nifkin afară în fiecare zi.

— Cannie, asta nu e suficient! Ar trebui să vii acasă, spuse ea. Vii de Ziua Recunoştinţei, nu? Vii miercuri sau în ziua liberă?

Of. Ziua Recunoştinţei. Anul trecut, Tanya invitase un alt cuplu – ambele femei, desigur. Una dintre ele nu se putea atinge de carne şi numea persoanele hetero „animale de prăsilă”, iar iubita ei, a cărei tunsoare aiurită şi umeri laţi îi aduceau o asemănare deconcertantă cu partenerul meu de la balul de absolvire, stătea lângă ea cu o expresie jenată, după care a dispărut în salon, unde am găsit-o câteva ore mai târziu, uitându-se la un meci de fotbal. Tanya, al cărui obicei de a fuma Marlboro o lăsase fără amigdale, îşi petrecuse toată vremea agitându-se de la bucătărie la masă, aducând boluri unul după altul, cu apetitive prea prăjite, prea pasate, prea sărate, plus ceva numit curcan tofu pentru vegetarieni. Josh o tulise rapid joi noapte, mormăind ceva despre nişte examene finale, iar Lucy îşi petrecuse tot timpul la telefon, cu un iubit misterios, care, aveam noi să aflăm mai târziu, era atât căsătorit, cât şi mai mare decât ea cu douăzeci de ani.

— Nu mai vreau să iau parte la aşa ceva niciodată, îi şoptisem eu lui Bruce în noaptea aia, când încercam să găsesc o poziţie confortabilă pe canapeaua oloagă, în vreme ce Nifkin se tot foia în spatele unui radio stereo.

Războiul de ţesut al Tanyei ocupa spaţiul în care fusese aşezat înainte patul meu, aşa că ori de câte ori veneam acasă, trebuia să fac camping în camera de zi.

Plus că cele două pisici afurisite ale ei, Gertrude şi Alice, îl urmăreau cu rândul pe Nifkin.

— De ce nu vii acasă în weekend? întrebă mama.

— Sunt ocupată, am spus eu.

— Eşti obsedată, mă corectă ea. Pun pariu că stai acolo şi citeşti scrisori de amor vechi, din alea pe care ţi le-a trimis Bruce, sperând să

termin eu cu telefonul, că poate sună el.

La naiba. Cum de ştie asta?

— Ba nu, spun eu. Am funcţia de apel în aşteptare.

— Bani aruncaţi pe fereastră, spuse mama. Uite, Cannie. Evident că e supărat pe tine. Nu vine el alergând înapoi tocmai acum…

— Ştiu asta, spun eu cu o voce îngheţată.

— Atunci care-i problema?

— Mi-e dor de el, spun eu.

— De ce? De ce anume ţi-e aşa de dor? Pentru o clipă, n-am ştiut ce să spun.

— Haide să te întreb ceva, spuse mama uşor. Ai vorbit cu el?

— Mda, vorbim.

De fapt, eu clacasem şi-l sunasem de două ori. Ambele convorbiri au durat mai puţin de cinci minute şi ambele se terminaseră când el îmi spusese politicos că avea treburi de făcut. Mama insistă.

— Te sună?

— Nu aşa de mult. Nu chiar.

— Şi cine pune capăt convorbirilor? Tu sau ol?

Asta devenea iritant.

— Văd că ai revenit la rolul de dat sfaturi persoanelor hetero.

— Am voie, spuse mama veselă. Acum spune: cine închide?

— Depinde, mint eu.

De fapt, Bruce închidea mereu. Era exact aşa cum spusese Sam. Eram jalnică şi o ştiam, dar nu mă puteam abţine – ceea ce era şi mai rău.

— Cannie, spuse ea. De ce nu-l laşi un pic? Ia şi tu o pauză. Vino acasă.

— Sunt ocupată, am obiectat eu, dar simţeam deja cum dau înapoi.

— O să facem prăjiturele, mă ademeni ea. Mergem să ne plimbăm. Mergem cu bicicleta. Poate mergem o zi la New York…

— Cu Tanya, desigur.

Mama suspină.

— Cannie, spuse ea. Ştiu că n-o placi, dar e partenera mea… nu

poţi măcar să încerci să te porţi amabil?

M-am gândit.

— Nu. Îmi pare rău.

— Putem petrece ceva vreme ca mamă şi fiică, dacă vrei.

— Poate, am spus eu. Am multe de făcut aici. Trebuie să merg la New York weekendul următor. Nu ţi-am spus? îi iau un interviu lui Maxi Ryder.

— Da? O, a fost minunată în filmul ăla scoţian.

— O să-i spun că ai zis asta.

— Şi ascultă, Cannie, nu-l mai suna. Dă-i un pic de timp.

Ştiam că avea dreptate, desigur: a) nu eram proastă şi b) auzisem acelaşi sfat de la Samantha şi de la fiecare dintre prietenii şi cunoscuţii mei care ştiau situaţia, fie şi numai în treacăt şi probabil că asta ar fi spus până şi Nifkin, dacă ar fi putut vorbi. Dar cumva, nu mă puteam opri. Devenisem cineva de care mi-ar fi fost milă într-o altă viaţă; cineva care căuta semne, care analiza modele, care trecea peste fiecare cuvânt dintr-o conversaţie, căutând semnificaţii ascunse, semnale secrete, subtextul care să spună *Da*, *te mai iubesc*, *bin*eînţeles *că încă te mai iubesc*.

— Mi-ar plăcea să te văd, îi spusesem eu timidă, în timpul conversaţiei numărul doi care durase fix cinci minute.

Bruce suspinase.

— Cred că ar trebui să mai aşteptăm, spusese el. Nu vreau să mă arunc imediat înapoi.

— Dar o să ne mai vedem din când în când? am spus eu cu o voce aproape imperceptibilă, total diferită de vocea mea obişnuită – iar el suspinase din nou.

— Nu ştiu, Cannie, spuse el. Pur şi simplu u u ştiu.

Dar „nu ştiu” nu însemna „nu”, m-am gândit ou, iar odată ce aş fi avut din nou ocazia să fiu cu el, să-i spun cât de rău îmi părea, să-i arăt cât de multe aveam de oferit, cât de tare îmi doream să fiu din nou cu el… ei bine, atunci m-ar fi primit înapoi. Bineînţeles că da. Nu era el cel care îmi spusese primul „te iubesc” acum trei ani, când ne-am ţinut unul pe altul în braţe, în patul meu? Şi nu el fusese cel care vorbea

mereu de căsătorie, oprindu-se mereu în plimbările noastre ca să admire bebeluşi, ducându-mă mereu spre vitrinele de bijuterii când ne plimbam pe strada Sansom şi sărutându-mi inelarul, în timp ce-mi spunea că aveam să fim mereu împreună?

Era inevitabil, încercam eu să-mi spun. Era doar o chestiune de timp.

— Haide să te întreb ceva, am început eu.

Andy, criticul culinar, îşi îndesă ochelarii pe nas şi murmură ceva în mânecă.

— Pereţii sunt vopsiţi în verde pal, cu dungi poleite, spuse el uşor. E foarte franţuzesc.

— E ca şi cum am fi în interiorul unui ou Fabergé, am observat eu, uitându-mă prin jur.

— Ca şi cum ai fi în interiorul unui ou Fabergé, repetă Andy.

Am auzit un clic mut când a închis reportofonul pe care-l ascunsese în buzunar.

— Explică-mi bărbaţii, am spus eu.

— Nu putem să ne ocupăm de meniu mai întâi? mă îmbie Andy.

Acesta era târgul nostru standard: întâi mâncarea, apoi întrebările mele despre bărbaţi şi viaţa de cuplu. Astăzi cercetam ultima clătitărie, pentru o posibilă cronică.

Andy citi cu atenţie meniul.

— Pentru început, mă interesează pateul, melcii, legumele cu garnitură de pere şi gorgonzola caldă şi ciupercile în aluat, mă instrui el. Poţi să iei orice fel de clătită doreşti la felul principal, numai nu din cele cu brânză.

— Ellen? am ghicit eu.

Andy dădu din cap. Într-una din supremele ironii ale vieţii, soţia lui, Ellen, poseda cel mai aventuros cer al gurii din toate vremurile. Evita sosurile, condimentele, bucătăriile etnice; se încrunta constant la meniuri, scanându-le disperată după lucruri cum ar fi pieptul de pui simplu, fript cu cartofi piure, care să nu fie umplut, dat cu usturoi sau împopoţonat cu altceva. Îmi spusese odată că seara ei ideală era una în care se uita la filme închiriate, mâncând vafe de îngheţată „stropite cu

un sirop care nu avea absolut niciun strop de arţar în el”. Andy o adora… chiar când îi dădea peste cap mesele oficiale, comandând o altă salată Caesar sau o bucată simplă de peşte.

Chelnerul veni agale să ne umple din nou paharele cu apă.

— Vreo întrebare? spuse el tărăgănat.

După manierele sale neobişnuite, plus oja albastră uscată sub unghii, l-am însemnat ca fiind chelner de zi şi artist de noapte. Părea extrem, suprem, incontestabil de indiferent. *Fii atent*, am încercat eu să-i spun telepatic. Nu a părut să funcţioneze.

Am comandat melci şi o clătită cu creveţi, roşii şi spanac tocat. Andy luă pateu, salată şi o chititică umplută cu ciuperci sălbatice, brânză de capră şi migdale prăjite. Am comandat fiecare câte un pahar de vin alb.

— Acum, spuse el, când chelnerul plecă în salturi spre bucătărie. Cu ce te pot ajuta?

— Cum pot… am început eu.

Andy îşi ridică mâna.

— Vorbim în general sau în particular?

— E vorba de Bruce, am recunoscut eu.

Andy dădu ochii peste cap. Nu era un fan de-ai lui Bruce… nu de când cu prima şi ultima cină la care acesta din urmă venise. Bruce era chiar mai rău decât Ellen.

„Un vegetarian pretenţios”, îmi trimisese Andy mesaj în ziua următoare. Pentru un critic culinar, ăsta este cel mai urât coşmar.

Pe lângă faptul că nu găsise un singur lucru pe care să vrea să-l mănânce, Bruce reuşise să-şi aşeze meniul suficient de aproape de lumânare, încât să pună masa pe foc la propriu, lucru care i-a făcut pe trei dintre ospătari, plus chelnerul să vină în fugă, iar pe Andy, care ţinea să rămână sub acoperire, să fugă să se ascundă în toaleta bărbaţilor, ca nu cumva să fie descoperit. „E greu să treci neobservat, spusese el cu gravitate în ziua următoare, când eşti stropit cu extinctorul”.

— Vreau doar să ştiu, am spus eu. Adică, ce nu înţeleg eu…

— Spune tot, Cannie, mă grăbi Andy.

Chelnerul reveni, aruncă melcii în faţa lui

Andy, puse pateul lui Andy în faţa mea şi se grăbi să plece.

— Scuzaţi-mă, am strigat eu în urma lui, aţi putea să-mi mai aduceţi nişte apă? Când aveţi timp? Se poate?

Chelnerul păru să ofteze din tot corpul când se îndreptă spre carafă.

Odată ce ni se umplură paharele, Andy şi cu mine am schimbat farfuriile, iar eu am aşteptat să descrie şi să guste, înainte să continui:

— Păi bine, ştiu că eu am fost cea care a vrut o pauză, dar acum îmi lipseşte şi e… durerea asta…

— E o durere ascuţită şi acută sau mai degrabă una constantă şi apăsată?

— Faci mişto de mine?

Andy mă privi fix cu ochii lui căprui măriţi şi nevinovaţi, în spatele ochelarilor cu rame aurii.

— Păi, un pic, spuse el în cele din urmă.

— M-a uitat complet, am mormăit eu, înțepând un melc. E ca şi cum nici măcar n-aş fi contat… ca şi cum n-aş fi însemnat nimic pentru el.

— Sunt confuz, spuse Andy. Îl vrei înapoi sau te preocupă doar ce-a fost şi ce-a rămas?

— Ambele, am spus. Vreau doar să ştiu… am înghiţit o gură plină de vin ca să-mi opresc lacrimile. Vreau doar să ştiu că am însemnat ceva, cumva.

— Numai pentru că se comportă ca şi cum n-ai fi însemnat nimic nu înseamnă că a fost chiar aşa, spuse Andy. Probabil că se preface doar.

— Crezi?

— Tipul acesta te adora, spuse Andy. Aia nu era prefăcătorie.

— Dar cum se poate să nu vrea măcar să vorbească cu mine acum? Cum poate să fie aşa de…

Am tăiat aerul cu o mână ca să sugerez un final violent şi absolut.

Andy suspină.

— Pentru unii tipi, aşa e.

— Pentru tine? am întrebat eu.

El făcu o pauză, după care scutură din cap.

— Pentru mine, când se termina, era gata pentru totdeauna.

Peste umărul lui, îl puteam vedea pe chelner apropiindu-se… chelnerul nostru, plus alţi doi, urmaţi de un bărbat brunet care purta un şorţ legat peste costum şi avea o expresie de nelinişte pe faţă. M-am gândit că era managerul. Ceea ce nu putea însemna decât lucrul de care Andy se temea cel mai tare – anume că vreunul dintre ei îl recunoscuse.

— *Monsieur*! începu bărbatul în costum, cât timp chelnerul nostru aşeză frumos antreurile, un altul turnă apă proaspătă, iar al treilea întinse faţa de masă nu foarte şifonată. Este totul pe placul dumneavoastră?

— Foarte bine, spuse Andy slab, când chelnerul numărul unu puse argintărie nouă lângă farfurii, al doilea aşeză repede pâine şi unt proaspete pe mijlocul mesei, iar numărul trei se grăbi spre noi cu o lumânare aprinsă.

— Vă rog să ne spuneţi dacă mai doriţi ceva. Orice! încheie managerul cu fervoare.

— Aşa o să fac, spuse Andy, când cei trei chelneri se aliniară şi se uitară fix la noi, părând neliniştiţi şi având o uşoară expresie de regret, înainte de a se retrage în cele din urmă în colţurile restaurantului, de unde ne urmăriră fiecare înghiţitură.

Nici că-mi păsa.

— Cred doar că am făcut o greşeală, am spus eu. Te-ai despărţit vreodată de cineva şi apoi ţi s-a părut că ai făcut o greşeală?

Andy negă cu o mişcare a capului, oferindu-mi fără cuvinte o gură din clătită lui.

— Ce să fac?

El plescăi, părând gânditor.

— Nu cred că astea sunt cu adevărat ciuperci sălbatice. Mie mi se pare că sunt ciuperci de cultură, după gust.

— Nu schimba subiectul, am mormăit eu. Eşti… o, Doamne. Sunt

plictisitoare, nu?

— Niciodată, spuse Andy loial.

— Nu, chiar sunt. M-am transformat într-una din persoanele alea enervante care vorbesc încontinuu numai despre fostul prieten, până ce nimeni nu mai suportă să fie în jurul lor și rămân fără prieteni…

— Cannie…

— …și încep să bea singuri și să vorbească cu animalele lor, așa cum fac eu… o, Doamne, am spus eu, prefăcându-mă oarecum că mă prăbușesc deasupra coșului cu pâine. E un dezastru.

Managerul se grăbi spre noi.

— *Madame*! urlă el. E totul în regulă?

Eu mi-am îndreptat spatele, scuturându-mi firimiturile de pâine de pe pulover.

— Perfect, am spus eu.

El se agită și se întoarse spre Andy.

— Când am devenit *madame*? am întrebat eu îmbufnată. Jur că ultima oară când am fost într-un restaurant franţuzesc mi-au spus domnișoară.

— Fruntea sus, spuse Andy, dându-mi ce mai rămăsese din pateul lui. O să găsești pe cineva mult mai bun decât Bruce, în niciun caz vegetarian, iar tu vei fi fericită, eu voi fi fericit și totul va fi bine.

Capitolul opt

Am încercat. Chiar m-am străduit. Dar mi-am dat seama că eram așa de acaparată de nefericirea lui Bruce, că îmi venea extrem de greu să duc ceva la bun sfârșit la muncă. La asta mă gândeam când m-am așezat pe scaun, în trenul care mă ducea spre New York și spre Maxi Ryder. Maxi era o vedetă cârlionţată care jucase rolul de fată frecvent abandonată în *Trembling*, o dramă romantică, nominalizată la Oscar anul trecut. Personajul interpretat de ea era o strălucită doctoriţă neurochirurg, care în cele din urmă moare de Parkinson.

Maxi Ryder era englezoaică, avea douăzeci și șapte sau douăzeci și nouă de ani – revistele nu erau de acord în privinţa asta – și fusese cunoscută la începutul carierei sale drept răţușca cea urâtă, până când

prin miracolul unei cure riguroase, Pilates şi dieta The Zone (plus, se mai şoptea, chirurgie estetică discretă), reuşise să se transforme într-o lebădă de mărimea 36. De fapt, avusese măsura 36 la început şi era o frumuseţe din cap până în picioare, dar luase zece kile pentru un rol de mare răsunet în filmul străin numit *Advanced Placement*, în care juca o liceană scoţiană timidă care avea o aventură fierbinte cu directoarea. Până când filmul a ajuns în State, scăpase deja de cele zece kile, îşi vopsise părul roşcat, îşi concediase managerul englez, fondase inevitabila companie de producţie (Maxi'd Out, o numise ea) şi apăruse în prezentarea caselor luxoase ale vedetelor din Vanity Fair, purtând numai o piele de boa neagră cu pene, unduită seducător în spatele titlului: Maxi's Pad[16]. Cu alte cuvinte, Maxi se ajunsese.

Dar în ciuda talentului şi a frumuseţii sale, Maxi Ryder era în continuare părăsită de bărbaţi, în cele mai lipsite de discreţie moduri pe care ţi le puteai imagina.

Făcuse chestia tipică pentru un star la vreo douăzeci şi ceva de ani, popularizată de Julia Roberts şi practicată de generaţia care a urmat, adică s-a îndrăgostit de partenerii de film. Dar în vreme ce Julia i-ar fi făcut s-o târască cu forţa la altar, biata Maxi se alegea tot timpul cu inima frântă. Şi nici măcar n-avea parte de discreţie. Asistentul de regie de care se îndrăgostise în *Advanced Placement* apăruse la Globurile de Aur giugiulindu-se cu una din tipele din Baywatch. Partenerul ei din *Trembling* – cel cu care jucase o jumătate de duzină de scene fierbinţi, în care atracţia dintre ei era aşa de palpabilă că practic îţi săreau floricelele din pungă – îi dăduse vestea despărţirii ei şi lumii întregi în acelaşi timp, într-un interviu acordat Barbarei Walters la Top zece – cei mai fascinanţi oameni. Iar starul rock de nouăsprezece ani pe care-l agăţase ca să se consoleze după asta se căsătorise în Vegas, la două săptămâni după ce se cunoscuseră, cu o femeie care nu era Maxi.

— E o minune că discută măcar cu presa, îmi spusese Roberto, purtătorul de cuvânt de la Midnight Owl, cu o săptămână înainte.

---

[16] Rampa de lansare a lui Maxi (engl.)

Midnight Owl era o firmă de relaţii publice din New York, mică şi cam obscură – cu mult în spatele marilor agenţii cu care ar fi discutat Maxi în mod normal. Dar între *Advanced Placement* şi *Trembling*, ea petrecuse şase săptămâni în Israel, jucând într-un film de nişă, un film istoric despre un kibuţ în timpul Războiului de Şase Zile… iar filmele din această categorie aveau de obicei agenţii de publicitate mici. Aşa intrase în scenă Roberto.

Seven Day Soldier probabil că n-ar fi ajuns niciodată în cinematografele americane specializate în filme străine, dacă n-ar fi fost nominalizarea la Oscar de care avusese Maxi parte pentru *Trembling*. Şi probabil că nici Maxi n-ar fi făcut niciun fel de publicitate filmului, numai că semnase înainte să devină mare, ceea ce însemnase că fusese de acord să fie plătită cu mai nimic şi să facă reclamă filmului, „în orice mod în care producătorii consideră potrivit”.

Deci nu mai e nevoie să spun că producătorii au văzut ocazia de a organiza cel puţin o premieră fastuoasă, folosindu-se de influenţa lui Maxi. O aduseseră de la o filmare din Australia, o aşezaseră în cel mai luxos apartament de la hotelul Regency din Upper East Side şi invitaseră ceea ce Roberto numea „un grup select de reporteri” să ia parte la o discuţie de douăzeci de minute cu ea. Iar Roberto, binecuvântată fie-i inima fidelă, mă sunase pe mine prima.

— Te interesează? întrebase el.

Bineînţeles că da, iar Betsy era încântată, cum sunt de obicei redactorii-şefi când le cad în poală ştiri senzaţionale, la cald, chiar dacă Gabby a tot mormăit ceva despre stele căzătoare cu un singur hit şi scăpărări răzleţe.

Eram fericită, Roberto era fericit, doar că apoi a intrat în scenă asistenta personală a lui Maxi.

Eu îmi făceam ordine pe birou, numărând zilele de când Bruce şi cu mine nu mai vorbiserăm (zece), lungimea în minute a ultimei conversaţii (patru) şi mă gândeam să-mi fac o programare la un numerolog ca să aflu dacă viitorul ne vestea ceva bun, când a sunat telefonul.

— April de la NHG, răpăi vocea de la celălalt capăt. Am înţeles că

sunteţi interesată de un interviu cu Maxi Ryder?

Interesată?

— Interviul este deja programat sâmbătă la zece dimineaţa, i-am spus eu lui April. Roberto de la Midnight Owl a aranjat toată treaba.

— Da. Bun. Avem câteva întrebări înainte.

— Cine sunteţi, din nou? am întrebat eu.

— April. De la NGH.

NGH era una dintre cele mai mari şi mai cunoscute firme de relaţii publice din Hollywood. Ei erau oamenii pe care îi sunai dacă erai faimos, sub patruzeci de ani, te găseai în umbra unui soi de probleme dubioase şi/sau ilegale şi voiai să ţii presa, în afară de partea ei cea mai servilă şi mai blândă, foarte departe. Robert Downey îi angajase după ce leşinase în dormitorul altcuiva, într-un nor de heroină. Courtney Love îi pusese pe cei de la NGH să-i refacă imaginea după ce-şi refăcuse ea nasul, sânii şi-şi schimbase stilul vestimentar, iar ei i-au uşurat tranziţia de la o zeiţă grunge cu gura mare la o silfidă înfăşurată în *couture*. *La Examiner*, le spuneam: „N-ai să vezi”... Cum ar veni, ştii interviul acela la care tot sperai, profilul acela pe care voiai să-l faci? N-ai să vezi. Evident că Maxi Ryder apelase şi ca la serviciile lor.

— Am vrea să avem asigurarea dumneavoastră, începu April de la NGH, că acest interviu se va axa exclusiv asupra muncii lui Maxi.

— Munca ei?

— Rolurile ei, spuse April. Jocul actoricesc. Nu viaţa personală.

— Dar e un star, am spus eu blând. Sau cel puţin aşa credeam că mi-a ieşit – blând. Faptul că e o persoană cunoscută face parte din munca ei.

Vocea lui April ar fi putut îngheţa o tiparniţă fierbinte.

— Rolurile pe care le joacă reprezintă munca ei, spuse ea. Orice fel de atenţie primeşte se datorează acestei munci.

În mod normal, aş fi renunţat – aş fi scrâşnit din dinţi şi rânjit şi aş fi fost de acord cu orice condiţii ridicole ar fi vrut ei să impună. Dar nu dormisem cu o noapte înainte, iar această April lovea în cele mai nasoale puncte.

— Ei, haide! am spus eu. De fiecare dată când deschid revista *People* o văd într-o fustă mulată şi cu ochelari mari, întunecaţi, de „nu te uita la mine”. Şi dumneavoastră îmi spuneţi mie că vrea să fie cunoscută doar ca actriţă?

Sper că April mi-a luat remarcile la modul jumătate glumeţ, jumătate serios, cum intenţionasem. Dar nu simţeam niciun pic de dezgheţ în vocea ei.

— Nu o puteţi întreba nimic despre viaţa ei amoroasă, spuse April fermă.

Am suspinat.

— Bine, am spus. Teribil. Mă rog. O să vorbim de filmul ei.

— Deci sunteţi de acord cu condiţiile?

— Da. Sunt de acord. Fără viaţă amoroasă. Fără fuste. Fără nimic.

— Atunci am să văd ce pot face.

— V-am spus doar că Roberto a aranjat deja interviul!

Dar vorbeam cu pereţii.

Două săptămâni mai târziu, când am plecat în cele din urmă să iau interviul, era o dimineaţă de sâmbătă cenuşie şi ceţoasă de la sfârşitul lui noiembrie, o zi dintr-aia în care pare că toată lumea care are mijloace şi bani a fugit din oraş şi a plecat în Bahamas sau la casa de la ţară din Poconos, iar străzile sunt populate doar de oamenii pe care i-au lăsat în urmă: băieţi de la livrări cu semne de la varicelă, negrese cu părul strâns în bentiţe, copii albi care arată ţâfnoşi şi extrem de speriaţi pe biciclete. Secretare. Turişti japonezi. Un tip cu un neg pe bărbie şi două fire de păr lungi şi ondulate, care ieşeau din el, ajungându-i aproape de piept. Zâmbea singur şi le mângâia când am trecut pe lângă el. Ce să mai spun, era ziua mea norocoasă.

M-am plimbat, trecând pe lângă douăzeci de blocuri în drumul spre suburbiile oraşului, încercând să nu mă gândesc la Bruce şi să nu-mi ud părul prea tare. Holul de la Regency era imens, pavat cu marmură, minunat de liniştit şi plin de oglinzi, ceea ce mi-a permis să studiez din trei unghiuri diferite coşul care îmi ieşise pe frunte.

Ajunsesem devreme, aşa că m-am gândit să hoinăresc.

Magazinul cu cadouri al hotelului afişa ou mândrie amestecul tipic de halate de baie la suprapreţ, periuţe de dinţi la 5 dolari şi reviste în mai multe limbi, una dintre ele fiind din întâmplare Moxie, numărul de noiembrie. Am apucat-o şi am răsfoit până la rubrica lui Bruce. *Sex Oral*, am citit. *Aventurile orale ale unui bărbat*. *Ha*! Aventurile orale nu erau punctul forte al lui Bruce. Avea o mică problemă cu saliva în exces, într-un moment de slăbiciune, udat de multă Margarita, îl numisem „un bideu uman”. Nici nu fusese aşa de rău la început. Desigur, nu avea să menţioneze asta în niciun caz, m-am gândit eu cu înfumurare, nici faptul că fusesem singura tipă cu care el a încercat vreodată manevra asta. Aşa că i-am răsfoit un pic articolul. *Am auzit-o odată pe prietena mea numindu-mă „un bideu uman”*, suna citatul scos în evidenţă. Auzise asta? Simţeam că-mi ies flăcări prin porii feţei.

— Domnişoară? Aveţi de gând s-o cumpăraţi? mă întrebă femeia de după tejghea.

Am cumpărat revista, odată cu un pachet de gumă de mestecat Juicy Fruit şi o sticlă de apă de 4 dolari. Apoi m-am instalat pe una dintre canapelele de pluş din holul rece ca gheaţa şi am început:

Sex Oral.

Când aveam cincisprezece ani şi eram încă virgin, când purtam aparat dentar şi pantaloni strâmţi cumpăraţi de mama, prietenii mei şi cu mine obişnuiam să râdem de nu mai puteam de numărul lui Sam Kinison[17].

Femei! *urla el, dându-şi părul peste umăr şi umblând pe scenă ca un animal mic, rotund, care fusese prins în cuşcă, dar nu voia cu niciun chip să renunţe la beretă. Spuneţi-ne ce vreţi*! *De ce, spunea el, şi cădea într-un genunchi, implorând*: *de ce e aşa de GREU să spuneţi DA, chiar ACOLO, e BINE sau NU, nu AIA. SPUNEŢI-NE CE VREŢI*! *urla el, iar publicul izbucnea*: *O* S-*O FACEM*!

Noi râdeam fără să ştim exact de ce audienţa se manifesta în halul ăla de isteric. Ce putea fi aşa de greu? ne întrebam noi. Sexul, atât cât îl experimentasem noi, nu implica prea mult mister. Săpunește,

---

[17] Comediant american.

clătește, repetă. Acesta era repertoriul nostru. Fără griji, fără aiureli și fără îndoială, fără confuzii.

Când C. Și-a desfăcut picioarele și apoi și-a desfăcut vulva cu vârfurile degetelor…

O… Dumnezeule… Era ca şi cum cineva mi-ar fi îndesat o oglindă între picioare şi ar fi transmis imaginea lumii întregi. Mi s-a pus un nod în gât, dar am continuat să citesc.

…am simțit brusc și total că fraternizez cu toți bărbații care ar fi răspuns cu un pumn la lamentația lui Kinison. Era ca și cum m-aș fi uitat la o față fără trăsături – a fost singura comparație care mi-a venit în minte. Păr, abdomen și mâinile în partea de sus, coapse cremoase la stânga și la dreapta, însă în fața mea, un mister, curbe, cute și protuberanțe care aveau, se părea, puține asemănări cu pornografia pixelată pe care o văzusem eu de la cincisprezece ani încoace. Sau poate că mi s-a părut așa din cauza apropierii. Sau poate din cauză că eram nervos. Înfiorător lucru să te confrunți cu un mister.

— Spune-mi ce vrei, i-am șoptit, dându-mi seama cât de departe mi se părea capul ei în momentul acela. Spune-mi ce vrei și am să fac întocmai.

Dar atunci m-am gândit că spunându-mi ce voia, ar fi recunoscut, în mod evident, că… ei bine, știa ce voia. Că altcineva se mai holbase la inima asta ciudată, bizară, și-i învățase geografia, îi aflase secretele. Și chiar dacă știam că mai avusese iubiți, asta părea cumva diferit – mai intim. Că lăsase pe altcineva s-o vadă acolo, așa. Iar eu, fiind bărbat și un fost ascultător de Sam Kinison, m-am decis s-o duc în paradis, s-o fac să miaune ca o pisicuță sătulă, să anulez orice urmă de amintire a Lui, a Celui care Ajunsese acolo înaintea mea.

Inimă ciudată şi bizară, am pufnit eu. Cel care ajunsese acolo înaintea lui! Aduceţi-mi o lopată!

Și ea a încercat, și eu am încercat. Mi-a arătat cu vârfurile degetelor, în cuvinte, cu apăsări blânde, gâfâieli și suspine. Și eu am încercat. Dar o limbă nu e ca un deget. Barbișonul meu o înnebunea într-un mod total diferit de cel în care ar fi vrut ea să fie înnebunită. Iar când am auzit-o odată la telefon numindu-mă „un bideu uman”,

dintr-odată mi s-a părut mai ușor să fac în pat doar lucrurile pe care le făceam bine.

Știe vreunul dintre noi ce face? Știe vreun bărbat? Ori de câte ori îi întreb pe prietenii mei, la început râd zgomotos și jură că femeile lor sunt în al nouălea cer. Le cumpăr bere și le tot umplu paharele, iar după câteva ore aud de la ei adevărul gol-goluț: habar nu au, niciunul dintre ei. Niciunul dintre noi.

— *Zice că își dă drumul, spune Eric îmbufnat.* Da' *nu știu, frate.*

— *Nu este ceva evident, spune George. Cum se presupune că ar putea un bărbat să ghicească?*

Chiar așa, cum? Suntem bărbați. Avem nevoie de siguranță, avem nevoie de dovezi puternice (sau chiar lichide), avem nevoie de grafice și ghiduri despre cum să… avem nevoie să ni se explice misterul.

Iar când îmi închid ochii, tot o mai văd, cum stătea întinsă atunci, desfăcută larg, semănând cu aripile unei mici păsări sau cu o scoică roz, având gust de apă de ocean bogată, plină de vieți minuscule, lucruri pe care nu le voi vedea niciodată, darămite să le înțeleg. Aș vrea s-o pot face. Aș vrea s-o fi făcut.

— Bine, Jacques Cousteau, am mormăit eu, chinuindu-mă să mă ridic în picioare.

Când își închidea ochii, scrisese el, încă mă mai vedea. Ei bine, ce însemna asta? Și când scrisese asta? Iar dacă tot îmi simțea lipsa, atunci de ce nu suna? M-am gândit că poate mai era vreo speranță. Poate c-o să-l sun mai târziu. Poate că mai aveam o șansă.

Am luat liftul spre apartamentul oaspeților de la etajul 20, unde o serie de jurnaliști tineri și palizi ca niște larve, purtând diferite variații de pantaloni strâmți negri, costume negre croite pe corp și ghete tot negre, stăteau pe canapele și fumau.

— Sunt Cannie Shapiro de la Philadelphia Examiner, i-am spus eu unei fete care stătea sub cartonul în mărime naturală a lui Maxi Ryder în focurile luptei, agitând în mâini o pușcă Uzi.

Fata-larvă răsfoi languros niște pagini pline de nume.

— Nu te văd pe listă, spuse ea.

Minunat.

— Roberto e aici?

— A ieşit un pic, spuse ea, agitând o mână spre uşă.

— A spus când revine?

Ea ridică din umeri, părând să-şi fi epuizat vocabularul.

M-am uitat spre pagini, încercând să citesc cu susul în jos. Acolo era numele meu: Candace Shapiro. Şi mai era o linie groasă şi neagră trasă M deasupra iar la marginea ei scria „NGH”.

Tocmai atunci năvăli Roberto înăuntru.

— Cannie, spuse el, ce faci aici?

— Tu să-mi spui, am zis eu, încercând să zâmbesc. Ultima oară când am vorbit, aveam programat un interviu cu Maxi Ryder.

— O, Doamne, spuse el. Nu te-a sunat nimeni?

— În legătură cu ce?

— Păi… Maxi a decis să renunţe la multe interviuri pentru ziare. Nu dă decât la Times. Şi la *USA Today*.

— Păi nu mi-a spus nimeni, am ridicat eu din umeri. Eu sunt aici şi Besty aşteaptă un articol de la mine.

— Cannie, îmi pare aşa de rău…

„Să nu-ţi pară rău, idiotule”, mă gândeam eu. Hi ceva!

— …dar nu pot face nimic.

I-am zâmbit cât puteam de frumos. Cel mai fermecător zâmbet al meu, care, speram eu, era pl im în valoare de duritatea faptului că „lucram pentru un ziar mare şi important”.

Roberto, am spus eu, aveam de gând să vorbesc cu ea. Am păstrat spaţiu. Contam pe poveste. Nu m-a sunat nimeni… şi m-am târât până aici într-o sâmbătă, care e ziua mea liberă…

Roberto se uită fix, frângându-şi mâinile.

— …şi aş aprecia foarte mult dacă ar fi posibil să primim măcar cincisprezece minute cu ea.

Acum Roberto îşi frângea mâinile şi-şi muşca buza în acelaşi timp şi se mai şi fâţâia de pe un picior pe altul. Toate, semne rele.

— Uite ce e, am spus eu blând, aplecându-mă spre el, am văzut toate filmele ei, chiar şi cele care au apărut direct pe casetă. Sunt, cum ar veni, expertul complet în Maxi. Nu se poate face nimic?

L-am privit cum începe să tremure, când telefonul celular agăţat de centură a început să-i sune strident.

— April? spuse el. Este *April*, îngână către mine.

Roberto era un dulce, dar nu avea el cel mai ascuţit cuţit ascuns în sertar.

— Pot vorbi cu ea? am şoptit eu.

Numai că Roberto tocmai punea telefonul la loc.

— A zis că li s-a părut că nu sunteţi pe aceeaşi lungime de undă.

— Ce? Roberto, am fost de acord cu fiecare condiţie…

Tonul vocii mele creştea. Creaturile-larve de pe canapea începeau să pară vag alarmate. La fel şi Roberto, care se uita spre ieşirea dinspre hol.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu April, am încercat eu, întinzând mâna după telefonul lui. Roberto scutură din cap. Roberto, am spus eu, auzindu-mi vocea spartă şi închipuindu-mi-o pe Gabby cum ar fi rânjit cu satisfacţie dacă m-aş fi întors la birou fără nimic. Nu pot să mă întorc luni un articol!

— Uite ce e, Cannie, îmi pare foarte, foarte

Ezita. Am văzut clar asta. Şi atunci o femeie micuţă, purtând cizme din piele de viţel cu tocuri înalte, care-i ajungeau până la jumătatea gambei, veni bocănind de-a lungul holului lung de marmură. Avea un telefon celular într-o mână, un walkie-talkie în cealaltă şi o privire deloc prostească pe faţa fără riduri, machiată cu atenţie. Putea fi o tipă cu o expresie neobişnuit de matură de douăzeci şi ceva de ani sau una de patruzeci şi cinci care trecuse pe la un chirurg plastician super tare. Era, fără îndoială, April.

M-a luat în primire – cu tot cu coş, furie, rochia neagră şi sandalele de vara trecută, toate mult mai demodate decât hainele oricăreia dintre larvele de pe canapele – aruncându-mi o privire fugară, rece şi concediatoare. Apoi se întoarse spre Roberto.

— E vreo problemă? spuse ea.

— Ea este Candace, spuse el, arătând fără vlagă spre mine. De la *Examiner*.

Ea se uită fix la mine. Am simţit cum, sub privirea ei, coşul de pe

frunte mi se întinde.

— E vreo problemă? repetă ea.

— Păi nu a fost, până acum câteva minute, am spus eu, făcând un efort să-mi ţin vocea în frâu. Aveam un interviu programat la ora două. Şi Roberto îmi spune că s-a amânat.

— Aşa este, spuse ea cu plăcere. Am decis să limităm interviurile date la ziarele mari.

— *Examiner* are un tiraj de 700.000 duminica, zi în care plănuisem să apară articolul, am spus eu. Suntem al patrulea oraş ca mărime de pe coasta de est. Şi nimeni nu s-a deranjat să-mi zică şi mie că interviul s-a anulat.

— Aceasta era responsabilitatea lui Roberto, spuse ea, mitraliindu-l cu privirea.

Asta era, în mod clar, o noutate pentru Roberto, dar el n-avea de gând s-o contrazică pe Domnişoara-Pisicuţă-cu-Bici.

— Îmi cer scuze, mormăi el către mine.

— Apreciez scuzele, spun eu, însă, aşa cum i-am spus şi lui Roberto, acum avem un spaţiu gol în ziarul de duminică, iar eu mi-am irosit ziua liberă.

Ceea ce nu era chiar adevărat. Aveam articole de scris mereu, aşa cum probabil ştia şi April, şi am fi băgat altceva în golul lăsat. Cât despre ziua mea liberă pierdută, ori de câte ori aveam un bilet gratis spre New York, găseam eu mereu câte ceva de făcut acolo.

Dar eram furioasă. Ce tupeu aveau ăştia, să se poarte aşa de nepoliticos cu mine, fără să afişeze măcar o urmă de regret!

— Chiar nu este posibil să mă primească măcar câteva minute, de vreme ce tot sunt aici?

Tonul vocii lui April deveni, în mod evident, mult mai tăios.

— E deja în întârziere şi pleacă direct înapoi în cursul după-amiezii. În Australia, sublinie ea, ca şi cum ar fi fost vorba despre un loc de care un şoarece de casă ca mine nici nu auzise. Şi, continuă ea, apucând repede un carneţel şi deschizându-l, am programat deja un interviu telefonic cu şefa ta.

Şefa mea? Era de neconceput ca Besty să-mi facă aşa ceva,

dincolo de faptul că era de neconceput să facă asta fără să-mi spună.

— Cu Gabby Gardiner, spuse April în loc de concluzie.

Eram uluită.

— Gabby nu e şefa mea!

— Regret, spuse April fără părere de rău, dar astea sunt aranjamentele făcute.

M-am retras în camera de aşteptare, unde m-am trântit cu zgomot într-un scaun de la fereastră.

— Uitaţi care este situaţia, am spus eu, dacă tot sunt aici, sunt sigură că veţi fi de acord că ar fi mai bine pentru toată lumea să facem un interviu faţă în faţă – chiar şi unul rapid – luat de cineva care a văzut toate filmele lui Maxi, care s-a pregătit pentru asta, decât ceva la telefon. Aş fi bucuroasă să aştept.

April rămase pe loc o clipă.

— Chiar trebuie să chem paza? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu văd de ce, spun eu. Am să stau aici pur şi simplu până ce domnişoara Ryder termină cu orice altceva şi dacă se întâmplă să aibă o clipă Hau două înainte să plece grăbită înapoi spre Australia, am să-i iau interviul care mi s-a promis. Am strâns pumnii, ca să nu vadă cum tremuram, şi mi-am jucat ultima carte. Desigur, dacă va reieşi că domnişoara Ryder nu are câteva clipe pentru mine, am spus eu dulce, am să scriu un articol de o pagină despre ceea ce mi s-a întâmplat aici. Apropo, care este numele dumneavoastră de familie?

April se uită uimită la mine. Roberto se apropie ruşinat de ea, tot rotindu-şi ochii de la una la alta, ca şi cum noi două am fi jucat o partidă rapidă de tenis. M-am uitat fix la *April*.

— E imposibil, spuse ea.

— Interesant nume de familie, am spus eu. E unul dintre acelea speciale, de pe insula Ellis?

— Regret, spuse ea, pentru ultima oară, dar domnişoara Ryder nu o să vorbească cu dumneavoastră. Aţi fost sarcastică cu mine la telefon…

— O, un reporter sarcastic! Pun pariu că n-aţi mai văzut aşa ceva!

— …iar domnişoara Ryder nu are nevoie de atenţia dumneavoastră…

— Înţeleg asta, am explodat eu, dar nu se putea ca unul dintre lacheii sau lingăii sau internii voştri să aibă amabilitatea să mă sune înainte să vin până aici?

— Roberto trebuia s-o facă, spuse ea din nou.

— Păi n-a făcut-o, i-am spus eu, încrucişând braţele.

Pauză. Ea se opri şi se uită la mine o clipă. Eu m-am uitat înapoi la ea. Roberto se sprijini de perete, tremurând de-a binelea. Larvele se ridicară în rând, cu ochii mişcându-li-se dintr-o parte în alta.

— Cheamă paza, spuse April în cele din urmă, şi se întoarse pe tocuri. Se uită înapoi peste umăr la mine. Tu, spuse ea, scrie ce pofteşti. Nu ne pasă.

Şi cu asta, plecaţi au fost: Roberto, care îmi aruncă peste umăr o privire finală disperată, în care cerea iertare, larvele, toate cu cizme negre şi April – şi odată cu ei, s-a dus orice şansă aş fi avut s-o cunosc pe Maxi Ryder. Eu am rămas acolo, până ce s-au înghesuit cu toţii în lift. Numai atunci am dat drumul lacrimilor pe care le reţinusem.

În general, băile din holurile hotelurilor sunt locuri minunate dacă cumva te apucă o criză de isterie. Oamenii cazaţi la hotel îşi folosesc de obicei băile din camerele lor. Oamenii de pe stradă nu ştiu întotdeauna că pot să ajungă până şi în holul celui mai fiţos hotel şi să folosească toaleta fără probleme. Iar toaletele tind să fie spaţioase şi foarte mişto, cu tot ce ai nevoie, de la spray de păr şi tampoane la prosoape ca să-ţi ştergi lacrimile şi să-ţi usuci mâinile. Uneori există chiar şi o canapea pe care să te prăbuşeşti.

M-am clătinat pe hol înainte, m-am urcat în lift, apoi am luat-o pe uşa aurie pe care scria „Doamne” cu un scris elaborat, îndreptându-mă spre locul celor neajutoraţi – şi spre pace, linişte şi singurătate – apucând pe drum două prosoape frumos rulate.

— La dracu’ cu Maxi Ryder! am şuierat eu şi am trântit uşa, m-am aşezat, apoi mi-am dus mâna la ochi.

— A? spuse o voce cunoscută, de undeva deasupra capului meu. De ce?

M-am uitat în sus. O faţă se uita în jos la mine peste peretele despărţitor.

— De ce? spuse din nou Maxi Ryder.

Era la fel de adorabilă pe viu cum era şi pe ecran, cu ochii ei mari şi albaştri, cu pielea ei albă uşor pistruiată, cu cascada de bucle vişinii, care păreau mai luminoase şi mai lucioase decât putea, în mod normal, să fie părul omenesc. Apucase o ţigară slim într-o mânuţă cu vene albastre, iar în vreme ce eu mă tot uitam la ea, trase cu poftă şi suflă fumul spre tavan.

— Nu fuma aici, i-am spus eu.

A fost primul lucru la care m-am putut gândi.

— Ai să declanşezi alarmele de incendiu.

— M-ai înjurat pentru că fumez?

— Nu. Te înjuram pentru că mi-ai tras ţeapă.

— Ce?

Două picioare înfăşurate în pantofi sport căzură cu zgomot uşor pe marmură şi se opriră în faţa uşii mele.

— Deschide, spuse ea, bătând la uşă. Vreau explicaţii.

Am alunecat pe scaunul toaletei. Mai întâi April, acum asta! Fără voie, m-am întins în faţă şi am descuiat uşa. Maxi stătea în picioare în faţă, cu braţele încrucişate la piept, aşteptând răspunsuri.

— Sunt de la *Philadelphia Examiner*, am început eu. Trebuia să-ţi iau un interviu. Micuţa ta asistentă, care arată ca un ofiţer de la Gestapo, mi-a spus, după ce am bătut drumul până aici, că interviul a fost anulat şi reprogramat cu femeia asta de la mine de la birou care, am înghiţit în sec, îmi provoacă silă. Aşa că mi-a cam distrus ziua. Ca să nu mai zic de ediţia noastră de duminică. Am suspinat. Dar nu e vina ta, cred. Aşa că regret. N-ar fi trebui să te înjur.

— Afurisita de April, spuse Maxi. Nu mi-a spus nimic.

— Nu mă miră.

— Mă ascund, spuse Maxi, cu un chicotit nervos. Chiar de April.

Pe viu, vocea ei era melodioasă, educată. Purta blugi cu talia joasă şi un tricou cu decolteu. Părul îi era strâns într-o ridicătură deloc artistică care îi luase probabil o jumătate de oră stilistului,

ornamentată cu niște agrafe minuscule în formă de fluturi strălucitori. Ca majoritatea starurilor tinere de sex feminin pe care le cunoscusem, era aproape ireal de subțire. I se vedeau oasele de la încheieturi, antebrațe, urmele de un albastru pal al venelor de-a lungul gâtului.

Buzele ei îmbufnate erau date cu roșu stacojiu. Ochii îi erau subliniați și umbriți cu atenție, dar dincolo de machiaj, se vedeau urme de lacrimi.

— Îmi pare rău pentru interviul tău, spuse ea.

— Nu a fost vina ta, am spus eu din nou. Deci ce te aduce pe aici? Nu ai propria ta baie pe undeva? întreb eu.

— O, spuse ea, și trase adânc și prelung aer în piept. Știi tu.

— Păi, de fapt, cum nu sunt o vedetă de cinema, subțire, bogată și plină de succes, probabil că nu știu.

Un colț al gurii i se ridică în sus, după care coborî din nou desenând în aer un contur roșu.

— Ai avut vreodată inima frântă? întrebă ea cu o voce tremurândă.

— Dacă stau să mă gândesc, da, spun eu.

Ea închise ochii. Gene imposibil de lungi se odihniră pe obrajii ei palizi și pistruiați, iar de sub ele se strecurară lacrimi.

— Nu mai pot suporta, spuse ea. Știu că sună…

— Nu. Nu. Înțeleg ce vrei să zici. Știu că așa pare.

I-am dat unul dintre prosoapele rulate pe care le apucasem în drum spre cabină. Ea îl luă, după care se uită la mine. Am crezut că e un test.

— Casa mea e plină de lucruri de la el, am început eu, iar ea mă aprobă din cap cu buclele fluturându-i frenetic.

— Exact, despre asta este vorba, spuse ea. Fix despre asta.

— Și te doare să te uiți la ele, dar te doare și să le dai deoparte.

Maxi se prăbuși pe podeaua băii și își sprijini obrazul de peretele rece de marmură. După o clipă de ezitare, m-am alăturat, copleșită de absurditatea situației, dar conștientă ce început bun de articol ar fi fost acesta: *Maxi Ryder*, *una dintre cele mai apreciate tinere actrițe din generația sa*, *plânge pe podeaua unei băi de hotel*.

— Mama îmi tot spune că e mai bine să iubeşti şi să pierzi decât să nu fi iubit deloc, am zis eu.

— Şi crezi asta? întrebă ea.

N-a trebuit să mă gândesc mai mult de o clipă.

— Nu, nici măcar nu cred că este sinceră când spune asta. Îmi doresc să nu-l fi iubit niciodată. Îmi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată. Pentru că mă gândesc că, oricât de fericită am fost atunci, nu merită să mă simt aşa acum.

Am stat o clipă una lângă alta.

— Cum te cheamă?

— Candace Shapiro. Cannie.

— Cum îl chema pe el?

— Bruce. Dar la tine?

— Eu sunt Maxi Ryder.

— Asta ştiu. Vreau să zic, cum îl chema pe el?

Ea se strâmbă cu dezgust.

— O, nu-mi spune că nu ştii! Toată lumea ştie! *Entertainment Weekly* a avut un articol întreg. Cu un grafic!

— Ei bine, mi s-a interzis explicit să menţionez vreodată ceva despre asta.

De altfel, erau mai mulţi candidaţi, dar nu era prudent să spun asta.

— Kevin, şopti ea.

Adică Kevin Britton, partenerul ei din Trembling.

— Tot Kevin?

— Tot Kevin, mereu Kevin, spuse ea în cele din urmă, căutând cu fervoare altă ţigară. Kevin pe care nu-l pot uita, nici după ce am încercat totul. Băutură, droguri, muncă, alţi bărbaţi…

Iisuse. Brusc, m-am simţit foarte inocentă.

— Tu ce faci?

Ştiam ce voia să spună.

— E, ştii tu. Probabil că la fel ca tine. Mi-am dus o mână pe frunte, cu o atitudine de om sătul de lume. Am început prin a fugi pe o insulă, proprietate personală, cu Brad Pitt, apoi am încercat să uit de

durere cumpărându-mi nişte ferme unde să cresc lame în New England…

Ea mă ciupi de braţ. Pumnul ei strâns păru o adiere de aer.

— Serios! Poate că e ceva la care nu m-am gândit.

— Alte lucruri care de fapt nu au nici ele vreun efect. Băi, duşuri, plimbări cu bicicleta…

— Eu nu pot merge cu bicicleta, spuse ea morocănoasă.

— Din cauza mulţimii de paparazzi?

— Nu, din cauză că n-am învăţat.

— Da? Nici Bruce, fostul meu prieten, nu ştia să meargă pe bicicletă…

Simţeam că nu mai pot vorbi.

— Doamne, nu urăşti asta? întrebă ea.

— Modul în care şi lucruri complet străine îţi amintesc de persoana pe care încerci s-o uiţi? Da. Urăsc asta.

M-am uitat la ea. Cu faţa ei încadrată de marmura peretelui din baie, părea gata să filmeze un cadru apropiat. În vreme ce eu arătam probabil ca o ruină, cu faţa umflată şi înlăcrimată. Nu e dreptate pe lume, am reflectat eu.

— Tu ce faci? am întrebat eu.

— Investesc, spuse Maxi imediat. Îmi gestionez banii. Şi banii părinţilor mei, mai spuse ea şi suspină. Înainte obişnuiam să mă ocup şi de banii lui Kevin. Îmi doresc să-mi fi dat nişte semnale că avea de gând să mă părăsească. L-aş fi afundat aşa de tare în Planet Hollywood, că după aceea ar fi acceptat roluri episodice la Warner Bros numai ca să-şi poată plăti chiria.

Am privit-o pe Maxi cu alţi ochi, cu mai mult respect.

— Deci tu… cum ar veni… mi-am stors creierii să găsesc cuvintele potrivite. Te ocupi de afaceri?

Ea scutură din cap.

— Nu. N-am vreme să fac pe tocilara şi să stau cu nasul în computer toată ziua. Mă uit la burse şi caut şanse de investiţii. Se ridică şi se întinse, cu mâinile pe şoldurile ei inexistente. Investesc în imobiliare, mai spuse.

Respectul meu se transforma în venerație.

— Cum ar fi casele?

— Da. Le cumpăr, le renovez, le vând în profit sau stau în ele o vreme, dacă sunt în pauza dintre filme.

Am simțit cum degetele mele se întindeau mașinal spre creion și carnețel, lungindu-se aproape fără voia mea. Maxi ca magnat în imobiliare era o informație nemenționată în niciunul dintre profilurile nenumărate pe care le citisem când făcusem săpături despre viața ei. Avea să fie un articol grozav.

— Hei, am încercat eu. Crezi că… adică, știu că au spus că ești ocupată, dar poate… am putea vorbi pentru câteva clipe? Ca să-mi scriu și eu articolul?

— Sigur, spuse Maxi, înfiorându-se, și se uită în jur, ca și cum atunci și-ar fi dat seama că ne aflam într-o baie. Hai să plecăm de aici. Vrei?

— N-ar trebui să fii în drum spre Australia? Așa mi-a zis April.

Maxi păru exasperată.

— Nu plec până mâine. April e o mincinoasă.

— Îmi închipui, spun eu.

— Nu, chiar așa… of. Of, acum înțeleg. Glumești, zise zâmbindu-mi. Uit că așa sunt oamenii.

— Păi în general sunt mai mari ca tine.

Ea suspină, se uită la imaginea ei din oglindă și trase adânc din țigară.

— Când o să fac patruzeci de ani, spuse ea, jur să renunț la toate astea și să construiesc o fortăreață pe o insulă, cu șanțuri și garduri electrizate. Și am să-mi las părul alb, am să mănânc cremă de lapte cu ouă până o să am paisprezece bărbii.

— Nu asta ai declarat în *Mirabella*, am zis. Le-ai spus că vrei să apari într-un film bun pe an și să-ți crești copiii la o fermă de țară.

Ea ridică o sprânceană.

— Ai citit asta?

— Am citit totul despre tine, i-am spus eu.

— Minciuni. Numai minciuni, spuse ea, aproape cu bucurie.

Astăzi, de exemplu, am să merg într-un loc numit Mooma…

— Moomba, am corectat-o eu.

— Să beau ceva cu Matt Damon sau cu Ben Affleck. Sau poate cu amândoi. Trebuie să părem foarte secretoşi şi atenţi unul cu altul şi atunci cineva o să sune la informaţii, o să fim fotografiaţi, apoi o să mergem la vreun restaurant pe care April l-a rezervat pentru cină, numai că, desigur, nu pot să şi mănânc pentru că, Doamne fereşte, să fiu vreodată fotografiată cu ceva în gură sau cu gura deschisă, sau de fapt în orice fel care ar da de bănuit că fac vreodată altceva cu gura în afară de a săruta bărbaţii…

— …şi de a fuma.

— De fapt, nici asta. Ştii, faza împotriva cancerului. Doar aşa am putut scăpa de April. I-am spus că am nevoie să trag un fum.

— Deci tu chiar vrei să sari peste cina cu Ben… sau Matt…

— O, dar nu se opreşte aici. Apoi ar trebui să fiu văzută dansând într-un bar cu nume de porc.

— Hogs and Heifers[18]?

— Ăsta e. Dansez acolo până la vreo oră nesănătoasă şi apoi, dar numai apoi, mi se permite să dorm. Şi asta după ce îmi scot topul şi dansez pe bar, fluturându-l pe deasupra capului.

— Uau. Chiar… chestiile astea chiar sunt aranjate?

Ea scoase o hârtie mototolită din buzunar.

Scria clar: 4 p.m., Moomba; 7 p.m., Tandoor, 11? Hogs and Heifers. Din alt buzunar scoase un sutien Wonderbra foarte mic din dantelă, pe care îl înfăşură în jurul ei şi începu să-l agite deasupra capului, în timp ce dădea din şolduri, parodiind o fată petrecăreaţă.

— Vezi tu, spuse ea, chiar m-au pus să exersez. Dacă ar fi după mine, aş dormi toată ziua…

— Şi eu. Şi m-aş uita la *Iron Chef*.

Maxi păru foarte mirată.

— Ce-i asta?

— Tocmai ai vorbit ca o persoană care n-a rămas niciodată

---

[18] Porci şi viţele (engl.).

singură acasă vineri seara. E un show TV în care apare câte un milionar retras şi i se pun la dispoziţie trei bucătari…

— Bucătarii de fier, ghici ea.

— Exact. Şi în fiecare săptămână sunt concursuri de gătit arbitrate de un bucătar mai experimentat şi de milionarul excentric care le dă un ingredient cu care trebuie să gătească şi în jumătate din cazuri e ceva viu, cum ar fi calamarul sau un ţipar gigant…

Maxi zâmbea, dând din cap şi părând că de-abia aştepta să vadă primul episod. Sau poate că juca doar, mi-am amintit eu. Asta era, până la urmă, meseria ei. Poate că făcea pe emoţionată, încercând să pară prietenoasă şi drăguţă de fiecare dată când cunoştea pe cineva, după care uita complet de existenţa persoanei respective, imediat ce ar fi trecut la filmul următor.

— E amuzant, am încheiat eu. De asemenea, este gratis. E mai ieftin decât să închiriezi o casetă. Am înregistrat-o ieri noapte şi am să mă uit la ea când ajung acasă.

— Eu nu sunt niciodată acasă vineri şi sâmbătă, spuse ea tristă.

— Iar eu sunt aproape mereu. Crede-mă, nu pierzi mare lucru.

Maxi Ryder rânji spre mine.

— Cannie, spuse ea, ştii ce aş avea chef să fac acum?

Şi aşa am ajuns eu la centrul de înfrumuseţare Bliss, goală, pe burtă, lângă una dintre cele mai aclamate tinere vedete de televiziune din generaţia mea, vorbind despre viaţa mea amoroasă eşuată, în timp ce un bărbat pe nume Ricardo îmi întindea nămol Active Green pe spate.

Maxi şi cum mine ne-am strecurat pe uşa din spate a hotelului şi am luat un taxi spre spa, unde recepţionista ne-a informat foarte scurt că toate locurile sunt rezervate pentru ziua respectivă, de fapt, pentru toată săptămâna – asta numai până ce Maxi şi-a scos ochelarii de soare şi timp de cam trei secunde privirile i s-au întâlnit cu cele ale femeii. Pe loc serviciul s-a îmbunătăţit cu vreo 3.000 la sută.

— Asta e super-tare, i-am spus eu de cel puţin cinci ori.

Şi chiar aşa era. Patul era căptuşit cu aproape jumătate de duzină de prosoape, fiecare dintre ele fiind de departe la fel de gros

precum cuvertura mea. Muzica de relaxare se auzea aşa de uşor pe fundal, încât am crezut că era un CD, până când mi-am deschis ochii suficient de mult să văd că era de fapt o femeie în carne şi oase cu o harpă adevărată, care stătea într-un colţ, pe jumătate ascunsă în spatele unui văl dantelat de perdele.

Maxi încuviinţă din cap.

— Stai să înceapă duşurile şi frecţia cu sare. Îşi închise ochii. Sunt aşa de obosită, murmură ea. Nu vreau decât să dorm.

— Eu nu pot dormi, i-am spus eu. Adică, mă ia somnul, apoi mă trezesc…

— …iar patul e aşa de gol.

— De fapt, am un câine micuţ, deci patul nu e chiar gol.

— O, ce mi-ar plăcea să am un câine! Dar nu pot. Călătoresc prea mult.

— Poţi să vii oricând să te joci cu Nifkin, am spus eu, gândindu-mă că era foarte puţin probabil ca Maxi să treacă pe la mine, să bem împreună un cappuccino cu gheaţă şi apoi să mergem cu Nifkin în parcul pentru câini plin de rahat din South Philadelphia.

Dar şi ce se întâmpla acum mi s-ar fi părut destul de improbabil, m-am gândit eu din nou, când Ricardo mă rostogoli blând şi începu să-mi dea cu cremă pe faţă.

— Deci ce urmează? am întrebat eu. Îţi bagi picioarele în tot programul?

— Cred că da, spuse ea. Vreau să trăiesc şi eu ca o persoană normală măcar o zi şi-o noapte.

Ăsta nu prea părea momentul potrivit să scot în evidenţă faptul că oamenii normali nu apucau să arunce o mie de dolari pe o singură vizită la spa.

— Ce altceva vrei să faci?

Maxi se gândi.

— Nu ştiu. A trecut atâta vreme… tu ce-ai face dacă ai avea o zi de pierdut în New York?

— Eu sunt în rolul ăsta sau tu?

— Care-i diferenţa?

— Păi am bani cu nemiluita şi îmi fac probleme că voi fi recunoscută sau sunt tot eu, fata obişnuită şi simplă?

— Hai să auzim varianta cu tine obişnuită şi simplă mai întâi.

— Hmmm. Păi m-aş duce la casa de bilete din Times Square şi aş încerca să iau un bilet cu jumătate de preţ la un spectacol de pe Broadway. Apoi aş trece pe la magazinul lui Steve Madden din Chelsea să văd ce mai e la reducere. Şi aş da o raită prin toate galeriile comerciale, aş cumpăra şase agrafe la un dolar de la târgul volant din Columbus, apoi aş lua cina la Virgils şi spre seară aş merge la spectacol.

— Sună fantastic! Hai s-o facem!

Maxi se ridică în fund, goală, acoperită de nămol, cu părul dat pe spate, plin de o substanţă vâscoasă, şi-şi luă feliile de castravete de pe ochi.

— Unde-mi sunt pantofii? zise, uitându-se în jos. Unde-mi sunt hainele?

— Întinde-te la loc, am răspuns, râzând.

Maxi se întinse.

— Ce-i cu Steve Madden?

— E un magazin super de pantofi. Odată am hoinărit pe acolo şi erau solduri la numere mari. Toţi pantofii de măsura 40 erau la jumătate de preţ. Cred că a fost cea mai fericită zi din viaţa mea, în ceea ce priveşte încălţămintea.

— Sună aşa de frumos, spuse Maxi visătoare. Acum, ce e Virgils?

— Grătar, am spus eu. Fac nişte costiţe minunate şi au pui prăjit foarte bun şi biscuiţi cu unt de arţar… dar eşti vegetariană, nu?

— Numai oficial, spuse Maxi. Ador costiţele.

— Crezi că am putea s-o facem? Vreau să zic, n-or să te recunoască? Şi cum scăpăm de April? M-am uitat la ea cu timiditate. Şi vreau să zic… nu vreau să te presez, sau aşa ceva, dar dacă am putea vorbi despre filmul tău un pic… ca să-mi pot scrie articolul să nu mă omoare şefa mea.

— Desigur, spuse Maxi cu mărinimie. Întreabă-mă orice.

— Mai târziu, am spus eu. Nu vreau să profit.

— Ei, haide! chicoti ea veselă şi începu să-mi scrie articolul:

Maxi Ryder stă goală într-un centru de înfrumuseţare scump, acoperită de extracte aromatice şi cugetând la iubirea ei pierdută.

M-am ridicat în cot ca să mă pot uita la ea.

— Chiar vrei să intri în detalii cu iubirea pierdută? Vreau să zic că ăsta a fost unul dintre lucrurile în privinţa cărora April a fost neîndurătoare. I-a avertizat pe reporteri să întrebe numai de munca ta.

— Dar ideea de a fi actor este că ajungi să-ţi aduci viaţa – durerea – în faţă şi s-o faci în aşa fel încât să fie avantajul tău. Trase aer în piept, profund, ca şi cum şi-ar fi curăţat pieptul. Toate lucrurile au un scop, spuse ea. Ştiu că dacă o să fiu vreodată chemată să joc rolul unei femei subapreciate… de exemplu o tipă părăsită în public într-un talk-show… am să fiu pregătită.

— Crezi că ăsta este cel mai rău lucru posibil? Fostul meu iubit scrie rubrica de sex din Moxie.

— Da? întrebă ea. Am apărut în Moxie toamna trecută. Maxi în Moxie. A sunat cam idiot. Fostul tău a scris despre tine?

Am suspinat cu tristeţe.

— Sunt subiectul lui preferat. E foarte amuzant pentru el.

— Ce? întrebă Maxi. A vorbit de ceva personal?

— Mda, am spus eu. Despre greutatea mea, pentru început.

Maxi se ridică din nou.

— *Cum să iubeşti o femeie corpolentă*? Aia erai tu?

La naiba. Chiar toată lumea citise prostia aia?

— Da, eu eram aia.

— Uau. Maxi se uită la mine – sper eu, nu ca să-şi dea seama ce greutate am sau întrebându-se dacă era posibil să am mai multe kile decât Bruce. Am citit în avion, spuse ea în semn de scuze. În mod normal nu citesc Moxie, dar era un zbor foarte lung şi m-am plictisit, aşa că am citit, cum ar veni, pentru trei luni odată…

— Nu trebuie să te scuzi, am spus eu. Sunt sigură că au citit mulţi oameni.

Ea se întinse din nou.

— Tu ai fost cea care l-a numit „bideu uman”? întrebă ea.

Chiar şi înfăşurată în nămol, îmi venea să roşesc.

— Niciodată în faţă, am spus eu.

— Păi se putea şi mai rău. Eu am fost părăsită în ediţia specială a Barbarei Walters, spuse Maxi.

— Ştiu, am spus. Am văzut.

Am zăcut în linişte cât timp asistenţii au dat jos nămolul de pe noi cu jumătate de duzină de furtunuri. M-am simţit ca un animal de companie exotic şi tare răzgâiat… asta sau o bucată foarte scumpă de carne. Apoi am fost acoperite cu sare abrazivă, curăţate şi duse din nou la duş, după care am fost înfăşurate în halate calde şi trimise la tratament facial.

— Cred că tu ai păţit-o mai rău decât mine, am zis, în timp ce aşteptam să ni se usuce măştile de argilă. Vreau să zic, când Kevin a vorbit despre încheierea unei relaţii de lungă durată, toată lumea care se uita în momentul acela la televizor şi-a dat seama că se referă la tine. Dar din articol, numai oamenii care ştiau că eu eram C. Au…

— Adică toată lumea care te ştia pe tine, spuse Maxi.

— Mda. Cam aşa ceva, am suspinat eu.

Între alge marine, sare, muzica New Age şi mâinile calde şi blânde, date cu ulei de migdale, ale lui Charles maseurul, m-am simţit învăluită într-un nor delicios şi dusă la sute de kilometri deasupra lumii, departe de telefoanele care se opriseră din sunat, de colegii ranchiunoşi şi de jurnaliştii fiţoşi. Departe de greutatea mea… aşa de tare, că nu eram nici măcar îngrijorată de ce gândeau Charles şi compania când mă frecau şi mă dădeau cu ulei şi mă învârteau pe acolo. Eram doar eu cu tristeţea mea, dar nici măcar asta nu mai avea aceeaşi intensitate. O simţeam acolo cum îmi simţeam nasul sau cicatricea de deasupra buricului pe care o căpătasem scărpinând o bubiţă de varicelă, la şase ani. Era ca oricare altă parte din mine.

Maxi mă apucă de mână.

— Suntem prietene, da? spuse ea.

Iar eu m-am gândit, timp de o secundă, că probabil nu asta voia să spună – că asta era o versiune a prieteniilor ei rapide, de şase săptămâni, de pe platourile de filmare. Dar nu-mi păsa. I-am strâns şi eu mâna.

— Da, am spus. Suntem prietene.

— Ştii ce cred? mă întrebă Maxi.

Ridică un singur degeţel. Deodată, în faţa noastră erau alte patru shoturi de tequila, fiecare fiind plătit, fără îndoială, de un alt admirator. Luă unul dintre pahare şi se uită la mine. Am făcut acelaşi lucru şi am dat tequila pe gât. Am pus paharul jos, clătinându-mă de la arsură. Ajunseserăm la Hogs and Heifers până la urmă. Luaserăm un prânz târziu la Virgil, unde încercaserăm costiţele, puiul la grătar, budinca de banane şi turtele de brânză. Apoi ne cumpăraserăm fiecare cam şase perechi de pantofi Steve Madden, gândindu-ne că, chiar dacă ne credeam noi grase, picioarele noastre nu gândeau aşa. Apoi continuaserăm la Beauty Bar, unde cumpăraserăm tot felul de cosmetice (eu mi-am luat mai ales fard de pleoape de culoarea nisipului şi cremă corectoare, iar Maxi se aruncase la tot ce era cu sclipici). Totul făcea mult mai mult decât plănuisem eu să cheltuiesc pe pantofi sau produse de machiaj în următorul an sau poate chiar în următorii câţiva ani, dar m-am gândit aşa: când o să mai fac eu cumpărături cu un star de cinema?

— Ştii ce cred eu? repetă Maxi.

— Ce anume?

— Cred că de fapt, avem multe în comun. E legat de corp, spuse ea.

Eu m-am uitat chiorâş la ea.

— Ăăă?

— Suntem controlate de corpurile noastre, rosti ea şi sorbi din berea pe care i-o trimisese cineva. Pentru mine, asta suna tare profund. Asta era probabil din cauză că eram extrem de beată. Tu eşti prinsă într-un trup despre care crezi că bărbaţii nu-l vor…

— La punctul acesta e ceva mai mult decât o teorie, am spus eu, însă Maxi nu avea de gând să permită cuiva să-i întrerupă monologul.

— Şi mie mi-e teamă că dacă am să încep să mănânc lucrurile care îmi plac, n-am să mai arăt cum arăt şi atunci n-o să mă mai vrea nimeni. Mai rău, spuse ea, uitându-se la mine prin fumul de ţigară, nimeni nu mă va mai plăti. Aşa că sunt prinsă şi eu în asta. Dar suntem

de fapt constrânse de o falsă percepţie. Tu crezi că este nevoie să slăbeşti ca să fii iubită de cineva. Eu cred că, dacă iau în greutate, nimeni nu mă va mai iubi. Ar trebui, spuse ea, bătând în bar, ca să sublinieze, să încetăm să ne mai gândim la noi ca la nişte simple trupuri şi să ne gândim la noi ca oameni.

M-am uitat fix la ea, cu admiraţie.

— Asta-i tare profund.

Maxi luă o înghiţitură mare de bere.

— Am auzit-o la Oprah.

Am mai luat un shot.

— Oprah e profundă. Dar cu toate astea, trebuie să spun că aş prefera să fiu prinsă în trupul tău, mai degrabă decât în al meu. Cel puţin aş putea purta bikini.

— Dar nu vezi? Suntem amândouă într-o închisoare. Închisoarea cărnii.

Am chicotit. Maxi a părut jignită.

— Ce, nu eşti de acord?

— Nu, am spus eu pufnind în râs. Cred doar că „închisoarea cărnii” sună a titlu de film porno.

— Bine, spuse Maxi, când se opri din râs. Dar am dreptate.

— Sigur că da, i-am spus eu. Ştiu că n-ar trebui să simt aşa în legătură cu felul în care arăt. Vreau să trăiesc într-o lume unde oamenii sunt judecaţi după cine sunt, nu după măsura pe care o poartă. Am suspinat. Dar ştii tu ce-mi doresc chiar mai mult de atât? Maxi mă privi aşteptând. Am ezitat, după care am luat alt pahar de tequila. Vreau să uit de Bruce.

— Şi despre asta am o teorie, anunţă Maxi triumfătoare. Concepţia mea, spuse ea, este că cel mai bine, în astfel de situaţii, funcţionează ura.

Am ciocnit paharele. Am dat shotul pe gât şi am pus paharele jos, pe barul lipicios, sub o bară care se legăna uşor şi de care atârnau nişte sutiene care prinseseră odată piepturile unor femei celebre.

— Nu-l pot un, spun eu tristă.

Imediat ce am terminat de vorbit, am simţit cum buzele mele

rosteau cuvintele la mai bine de un metru sau doi de faţa mea, ca şi cum ele ar fi decis să se detaşeze pur şi simplu şi s-o ia spre câmpii mai verzi. Era un efect secundar obişnuit în serile când mă bucuram de prea multe licori. Asta, plus o senzaţie de înmuiere a genunchilor, încheieturilor şi coatelor, ca şi cum toate ar fi fost scoase din ţâţâni. Când mă îmbătăm, începeam să-mi aduc aminte de anumite lucruri. Iar acum, pentru că se auzea la tonomat Greatful Dead (cu melodia „Cassidy”, cred), mi-a venit în minte cum odată mersesem cu Bruce să-l luăm pe prietenul lui, George, ca să vedem un spectacol al ăstora, iar cât l-am aşteptat, ne-am strecurat în biroul lui George şi i-am făcut lui Bruce o felaţie foarte rapidă şi extrem de fierbinte sub un cap de cerb împăiat aflat pe perete. Fizic, eu eram la Hogs şi Heifers, dar în imaginaţia mea eram în genunchi în faţa lui, cu mâinile cuprinzându-i fundul, cu genunchii lui apăsându-mi pieptul, în timp ce tremura şi gâfâia, spunând că mă iubeşte, iar eu mă gândeam că sunt făcută pentru asta, pentru nimic altceva decât pentru asta.

— Sigur că poţi, mă îndemnă Maxi, smulgându-mă din birou şi aducându-mă înapoi în prezentul udat de tequila. Spune-mi cel mai rău lucru despre el.

— Era extrem de neîngrijit.

Ea strâmbă din năsucul adorabil.

— Asta nu-i chiar aşa de rău.

— O, habar n-ai tu! Avea mult păr, care tot înfunda scurgerea de la duş şi nu-şi curăţa niciodată cada, dar din când în când scotea câte un cocoloş dezgustător, groaznic, de păr acoperit cu săpun şi-l punea într-un colţ al băii. Am ţipat prima oară când l-am văzut.

Am mai luat un shot. Obrajii lui Maxi erau roşii, iar ochii îi luceau.

— De asemenea, am continuat, avea nişte unghii dezgustătoare la degetele de la picioare. Am râgâit cât de delicat am putut, ducând mâna la gură. Erau toate galbene şi groase şi aspre…

— De la ciuperci, spuse Maxi ca şi cum ar fi ştiut despre ce era vorba.

— Şi mai era şi minibarul lui, am continuat eu cu elan. Ori de

câte ori părinţii lui mergeau cu avionul, îi aduceau sticluţele din alea mici, de vodcă sau de scotch. Le păstra într-o cutie de pantofi, iar ori de câte ori venea cineva la el să stea la un pahar, spunea: „Ia ceva de la minibar”. Am făcut pauză, reflectând. De fapt, asta era destul de drăguţ.

— Asta voiam să zic şi eu, aprobă Maxi.

— Dar devenea enervant după o vreme. Vreau să zic, veneam la el, aveam o durere teribilă de cap, voiam doar o vodcă tonică şi el se şi ducea la minibar. Cred că era prea zgârcit să pună mâna singur să ia o sticlă adevărată.

— Ia spune-mi, întrebă Maxi. Era bun la pat?

Am încercat să-mi sprijin capul în mână, dar cotul nu-şi făcea deloc datoria, aşa că era cât pe ce să mă lovesc cu fruntea de bar. Maxi râse de mine. Barmanul se încruntă. Atunci mi s-a părut că e momentul nimerit pentru un pahar cu apă.

— Vrei să ştii adevărul?

— Nu, vreau să mă minţi. Sunt vedetă de televiziune. Toată lumea mă minte.

— Adevărul este, am spus eu, adevărul este că…

Maxi râdea, aplecându-se mai aproape.

— Haide, Cannie, zi-mi.

— Păi era foarte doritor să încerce lucruri noi şi-mi plăcea chestia asta…

— Haide. Nu un editori… editorial… îşi închise ochii şi gura. Fără fente. Am pus o întrebare simplă. Era bun la ceva?

— Adevărul… am încercat eu din nou. Adevărul este că era foarte… mic.

Ochii i se măriră.

— Mic, adică… acolo?

— Mic, am repetat eu. Minuscul. Microscopic. Infinitezimal!

Iată. Dacă puteam rosti acel cuvânt, nu eram atât de dusă pe cât crezusem.

— Vreau să zic, nu când era tare. Când era tare era de mărime normală. Dar când era moale, chestia părea să se fi retras în trupul lui şi arăta ca o micuţă… Am încercat s-o spun, dar râdeam prea tare.

— Ce? Haide, Cannie. Nu mai râde. Stai dreaptă. Spune-mi!

— O ghindă păroasă, am reuşit în cele din urmă să zic.

Maxi chiui. Din ochi ei curgeau lacrimi şi am ajuns cumva pe o parte, cu capul în poala ei.

— Ghindă păroasă! repetă ea.

— Şt! am repezit-o eu, încercând să mă ridic.

— Ghindă păroasă!

— Maxi!

— Ce? Crezi că mă aude?

— Stă în New Jersey, am spus eu foarte serioasă.

Maxi se urcă pe bar şi-şi puse mâinile în jurul gurii.

— Atenţie, patroni de bar! strigă ea. Ghindă Păroasă locuieşte în New Jersey.

— Dacă nu ne arăţi sânii, atunci dă-te de pe bar! urlă un tip beat cu pălărie de cowboy.

Maxi îi arătă elegant degetul mijlociu, după care se dădu jos.

— Seamănă cu un nume adevărat, spuse ea. Harry Acorn[19]. Harry A. Corn.

— Nu trebuie să mai spui altcuiva. Nimănui, am bolborosit eu.

— Nu-ţi face griji, n-am s-o fac. Şi mă îndoiesc destul de tare că eu şi domnul Corn ne învârtim în aceleaşi cercuri.

— Stă în New Jersey, spun eu din nou, iar Maxi râse până ce îi ieşi tequila pe nas.

— Deci practic, spuse ea, odată ce se opri din scuipat, te prăpădeşti după un tip cu o chestie mică care s-a purtat urât cu tine?

— De fapt, nu s-a purtat tocmai urât, spun eu. A fost foarte dulce… şi atent… şi…

Dar ea nu mai asculta.

— Dulci şi atenţi sunt zece din doişpe. Şi la fel de mulţi, mă doare să te informez, sunt cei cu chestii mici. Poţi mai bine de-atât.

— Trebuie să-l uit.

---

[19] Hairy acorn este expresia folosită în original pentru „ghindă păroasă” – sursă de inspiraţie pentru jocul de cuvinte al personajului.

— Păi uită-l! Insist!

— Care-i secretul?

— Ura! spuse Maxi. Exact cum ţi-am spus mai devreme.

Dar eu nu-l puteam un aş fi vrut s-o fac, dar nu puteam. Împotriva dorinţei mele, îmi aminteam ceva extrem de tandru. Odată, pe la Crăciun, i-am spus să se prefacă că e Moş Crăciun, iar eu, chipurile, venisem la mall să fac o poză. Când mă urcasem în poala lui, având grijă să-mi ţin bine picioarele pe podea, ca să nu-mi las toată greutatea pe el, i-am şoptit la ureche: „E adevărat că Moşul vine doar o dată pe an?”. Cum mai râsese şi cum începuse să gâfâie când îmi pusesem o mână pe pieptul lui şi-l împinsesem pe spate spre pat şi cum m-am ghemuit lângă el în timp ce el cânta cât se poate de spontan şi fără note muzicale transpunerea de la *All I want for Christmas Is You*!

— Uite, spuse Maxi, îndesându-mi în mână un shot de tequila. Doctorie.

Am dat-o pe gât. Ea m-a apucat de bărbie şi s-a uitat fix în ochii mei. Părea că sunt două Maxi – ochi albaştri bulbucaţi, păr în cascadă, împrăştierea perfect geometrică a pistruilor, bărbia doar un pic prea ascuţită, ca să fie perfectă, toate formând un ansamblu copleşitor de frumos. Am clipit, iar ea a redevenit o singură persoană. Maxi mă studia cu atenţie.

— Tu încă îl mai iubeşti, spuse ea.

Mi-am aplecat capul.

— Da, am şoptit.

Ea îmi lăsă bărbia. Capul meu se lovi de bar. Maxi mă apucă de bretelele de la sutien, trăgându-mă înapoi în poziţia dreaptă. Barmanul părea îngrijorat.

— Poate că a băut suficient, spuse el.

Maxi îl ignoră.

— Poate că ar trebui să-l suni, spuse ea.

— Nu pot, i-am spus eu, extraordinar de conştientă că eram foarte, foarte beată. Am să mă fac de râs.

— Sunt lucruri mai rele decât să pici de proastă, spuse ea.

— Cum ar fi?

— Să pierzi pe cineva pe care îl iubeşti, pentru că eşti prea mândră să suni şi să spui tot, zise ea. Asta e mai grav. Acum: ce număr are?

— Maxi…

— Dă-mi numărul.

— E o idee foarte proastă.

— De ce?

— Pentru că aşa e… am suspinat, simţind cum toată cantitatea de tequila înghiţită în seara aia îmi apasă ţeasta. Pentru că… dacă nu mă vrea?

— Atunci e mai bine să ştii asta, o dată pentru totdeauna. Putem face precum chirurgii, cauterizăm rana. Şi am să te învăţ puterile recuperatorii ale urii din tot sufletul, mai spuse ea şi ridică telefonul. Acum, numărul.

Am luat telefonul. Era o chestie micuţă, o jucărie de telefon, nu mai lungă decât degetul meu mare. L-am desfăcut neîndemânatică şi m-am încruntat, tastând cifrele cu degetul meu mic.

El ridică de la primul apel.

— Alo?

— Bună, Bruce. Sunt Cannie.

— Heiii, spuse el încet, părând surprins.

— Ştiu că e cam ciudat, dar sunt în New York, într-un bar, şi n-ai să ghiceşti niciodată cu cine sunt…

M-am oprit să respir. El nu spuse nimic.

— Mmm, Cannie…

— Nu, vreau doar, am nevoie numai… aş vrea să mă asculţi. Ştii, am reuşit eu în cele din urmă să zic, apoi cuvintele au venit rapid. A fost o greşeală să mă despart de tine. Acum ştiu asta. Şi, Bruce, îmi pare aşa de rău… mi-e aşa de dor de tine şi e din ce în ce mai rău, cu fiecare zi, şi ştiu că nu merit, dar dacă mi-ai putea da încă o şansă, m-aş purta aşa de frumos cu tine…

Am auzit arcurile de la pat scârţâind. Şi apoi vocea altcuiva pe fundal. O voce de femeie. M-am încruntat la ceasul de pe perete, din spatele sutienelor care se legănau. Era unu noaptea.

— Dar am întrerupt ceva, spun eu prostește.

— Păi, Cannie, de fapt nu e un moment tocmai bun…

— Credeam că ai nevoie de timp, am spus eu, pentru că a murit tatăl tău. Dar nu e vorba de asta, nu? Tu nu mă vrei.

Am auzit un sunet ca și cum ar fi lovit ceva, după care a urmat o conversație îndepărtată, în șoaptă. Probabil că acoperise receptorul cu mâna.

— Cine e? am urlat eu.

— Uite, n-ar fi mai bine să te sun eu altă dată?

— Ai să scrii și despre ea? am urlat eu. Are să apuce și ea să fie un personaj în rubrica ta minunată și fabuloasă? E super-tare la pat?

— Cannie, spuse Bruce încet, lasă-mă să te sun eu înapoi.

— Nu. Nu-ți face griji. Nu-i nevoie, am spus și am început să apăs la întâmplare butoanele telefonului, până ce l-am găsit pe cel care închidea.

I-am dat telefonul înapoi lui Maxi, care mă privea fix cu o expresie serioasă.

— Asta n-a sunat prea bine, spuse ea.

Am simțit cum se învârte camera cu mine. Îmi venea să vomit. Am simțit că n-am să mai fiu în stare să zâmbesc niciodată, că undeva în inima mea avea să fie mereu ora unu noaptea, momentul în care l-am sunat pe bărbatul pe care-l iubeam și el era în pat cu altă femeie.

— Cannie? Mă auzi? Cannie, ce este?

Mi-am ridicat capul de pe bar. M-am frecat la ochi. Tremurând, am tras aer adânc în piept.

— Mai dă-mi tequila, am spus eu, și învață-mă cum să urăsc.

Târziu – mult mai târziu – în taxi, înapoi la hotel, mi-am pus capul pe umărul lui Maxi, în cea mai mare parte pentru că nu-l puteam ține ridicat. Știam că asta era: punctul în care nu mai aveam nimic de pierdut, în care nu-mi mai rămăsese nimic. Sau poate că pierdusem deja lucrul cel mai important. Dar ce mai conta? mă gândeam eu. M-am uitat în geantă, scotocind după exemplarul lipicios de la tequila vărsată pe el, al scenariului meu. Îl îndesasem acolo acum un milion de ani, gândindu-mă să revizuiesc scenele finale în tren, înapoi spre casă.

— Poftim, am bolborosit eu, îndesând scenariul în mâinile lui Maxi.

— O, chiar aşa, pentru mine? gânguri Maxi, părând că acesta este felul ei obişnuit de a accepta un cadou de la un străin. Chiar aşa, Cannie, nu ar fi trebuit să te deranjezi.

— Nu, am spus eu, când o rază scurtă de raţiune îmi răzbi prin ceaţa de alcool. Nu, probabil că n-ar fi trebuit, dar o fac.

Între timp, Maxi frunzărea beată paginile.

— Ce-i asta?

Am sughiţat şi m-am gândit că, de vreme ce am ajuns aşa departe, de ce-aş minţi?

— E un scenariu scris de mine. M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să-l citeşti, poate în avion, când te mai apucă plictiseala. Am sughiţat încă o dată. Nu vreau să impun…

Pleoapele lui Maxi coborâră pe jumătate. Îndesă scenariul într-un rucsac micuţ, mototolind în acest fel primele treizeci de pagini.

— Nu-ţi face griji.

— Nu trebuie să-l citeşti, dacă nu vrei, am spus eu. Iar dacă citeşti şi nu-ţi place, poţi să fii sinceră. Nu-ţi face griji că-mi răneşti sentimentele, am suspinat eu. Nimănui nu-i pasă.

Maxi se aplecă şi mă prinse într-o îmbrăţişare neîndemânatică. Îi simţeam coatele împingându-mă, când mă apucă strâns.

— Biata Cannie, spuse ea. Nu-ţi face griji. O să am grijă de tine.

M-am uitat fix la ea, pe atât de dubios, pe cât eram de beată.

— Da?

Ea dădu din cap cu putere, cu buclele săltându-i în jurul feţei.

— O să am grijă de tine, spuse ea, dacă ai şi tu grijă de mine. Dacă vei fi prietena mea, atunci o să avem grijă una de alta.

Capitolul nouă

M-am trezit într-un apartament de hotel, într-un pat foarte mare, cu rochia mea neagră cea demodată pe mine. Cineva îmi scosese sandalele şi le pusese frumos pe podea.

Soarele răzbătea prin ferestre, făcând dungi negre pe covorul de culoarea fildeşului, iar plapuma roz făcea ca lumina să pară un sărut pe

trupul meu. Mi-am ridicat capul. Au. Mare greşeală. Mi-am aşezat cu blândeţe capul la loc pe perne şi am închis din nou ochii. Mă simţeam ca şi cum cineva îmi sudase o bandă de fier de scalp şi o strângea încet-încet. Aveam senzaţia că faţa mi se micşorează. Mă simţeam ca şi cum aveam ceva lipit de frunte.

Mi-am ridicat mâinile, am dat la o parte o bucată de hârtie care fusese într-adevăr lipită de fruntea mea, şi am început să citesc.

Dragă Cannie, îmi pare rău că a trebuit să te las aşa, dar avionul meu a plecat foarte dimineaţă (şi April e furioasă pe mine… dar e în regulă. A meritat!)

Îmi pare foarte rău de ce s-a petrecut seara trecută. Ştiu că eu te-am pus să-l suni şi ai primit nişte veşti nasoale. Îmi pot închipui ce simţi acum. Am fost şi eu acolo (în termeni de tequila şi inimă frântă).

De ce nu mă suni mâine, când te întorci acasă, şi sper eu, te vei simţi şi mai bine? Numărul meu este dedesubt. Sper din tot sufletul că mă vei ierta şi că mai suntem prietene.

O să ai la dispoziţie o maşină care să te aştepte în faţă toată ziua, să te ducă acasă – pe socoteala mea (de fapt, a lui April!). Te rog dă un semn cât mai curând.

Cu sinceritate, Maxi Ryder

Şi apoi urma un şir de numere de telefon: Australia, birou, Anglia, pager, telefon celular, fax, încă un număr de fax, e-mail.

M-am ridicat şi m-am îndreptat uşor spre baie, unde mi s-a făcut rău într-un mod total şi zgomotos. Maxi lăsase aspirină pe chiuvetă, alături de nişte chestii care păreau a fi produse marca Kiehl de ferchezuit, în valoare de câteva sute de dolari, şi două sticle man de apă Evian, încă reci ca gheaţa. Am înghiţit trei aspirine, am sorbit apa cu atenţie şi m-am uitat un pic la mine în oglindă Uf. Nu arătam prea bine. Palidă, cu pielea umflată şi păstoasă, cu părul gras, cu ochii înconjuraţi de cearcăne negre şi cu tot machiajul încercat la Beauty Bar întins peste tot. Cântăream în minte dacă un duş lung şi fierbinte ar ameliora sau nu durerea, când am auzit o bătaie uşoară în uşă.

— *Room service*, spuse chelnerul şi băgă înăuntru o roasă pe role.

Cafea fierbinte, ceai fierbinte, patru feluri de suc şi pâine prăjită uscată.

— Vă veţi simţi mai bine, spuse el cu înţelegere. Iar domnişoara Ryder a aranjat să puteţi preda camera târziu.

— Cât de târziu? am întrebat eu.

Vocea mea suna spart.

— Cât de târziu doriţi, spuse el. Aveţi tot timpul. Bucuraţi-vă.

Şi desfăcu draperiile, arătându-mi că apartamentul oferea o vedere panoramică a oraşului.

— Uau, am spus eu.

Lumina soarelui părea că-mi înjunghie ochii, dar panorama era irezistibilă. Puteam vedea *Central Park* desfăşurat sub mine, punctat, din loc în loc, cu oameni şi copaci, cu frunze îngălbenite sau ruginii. Întinderea de zgârie-nori în depărtare. Apoi râul. Apoi *New Jersey*. Stă în *New Jersey*, m-am pomenit spunând.

— Este apartamentul penthouse, spuse chelnerul, lăsându-mă acolo.

Mi-am turnat o ceaşcă de ceai, am pus zahăr, am încercat să iau câteva înghiţituri de pâine prăjită. Cada de la baie, am observat eu tristă, era suficient de mare pentru doi – de fapt, era probabil suficient de mare pentru trei persoane, dacă ocupanţii ar fi avut astfel de înclinaţii. Bogaţii sunt diferiţi, m-am gândit eu, în timp ce dădeam drumul la apă cât de tare se putea. Am aruncat acolo o loţiune spumantă care garanta atâtea puteri de refacere că ar fi trebuit să ies renăscută din cadă sau cel puţin să arăt mult mai bine, apoi mi-am tras rochia peste cap.

A doua greşeală din dimineaţa asta. Erau oglinzi peste tot prin baie, oferind o vedere din mai multe unghiuri deodată, cum de obicei nu puteai găsi decât în cabinele de probă. Iar terenul nu se prezenta deloc bine. Am închis ochii ca să şterg viziunea vergeturilor şi a celulitei.

— Am picioare puternice şi bronzate, mi-am recitat eu.

Cu o săptămână înainte exersasem tehnici de automotivare la orele pentru graşi.

— Am umeri frumoşi.

După care m-am strecurat în cadă.

Deci, m-am gândit eu amar. Deci avea pe altcineva. Deci, la ce naiba mă aşteptam? E evreu, este educat, e înalt, e heterosexual, în concluzie era uşor de observat şi normal că cineva avea să pună gheara pe el.

M-am întors, aruncând o cascadă de apă pe podeaua băii.

Dar mă iubea pe mine, m-am gândit eu. Şi mereu mi-a spus asta. Credea că sunt perfectă… că suntem perfecţi împreună. Şi peste zece minute are pe altcineva în patul lui? Care-i făcea toate chestiile despre care el jurase că voia să i le fac doar eu?

Vocea reveni, implacabilă. *Dar tu ai fost cea care voia o pauză*. *La ce te aşteptai*?

— Philadelphia, da, domnişoară?

Şoferul era un rus şi chiar purta şapcă de şofer. Maşina s-a dovedit a fi o limuzină, cu bancheta din spate mai mare decât patul meu, probabil chiar mai mare decât dormitorul meu. M-am uitat înăuntru. Avea, după cum era de aşteptat, un televizor, un video, un casetofon fiţos… şi, desigur, un bar. Diferite băuturi lucind în sticluţe de cristal şi un rând de pahare goale. Numai văzându-le, am simţit un val de greaţă.

— Poţi să mă scuzi un minut? am întrebat eu, întorcându-mă grăbită în hol.

Băile din holurile hotelurile sunt locuri potrivite în care să te retragi când ţi se face rău.

Şoferul părea amuzat când am reuşit să revin la maşină.

— Vreţi s-o luam pe Turnpike[20]?

— Cum e mai uşor, am spus eu, strecurându-mă la loc, în timp ce el ţinu uşa deschisă şi-mi puse geanta în portbagaj, alături de cutiile de pantofi şi pungile cu cumpărături de la Beauty Bar. Era un telefon pe locul din spate, alături de un casetofon şi de un televizor, iar eu l-am apucat brusc disperată şi transpirată să aflu dacă Bruce încercase să

---

[20] Arteră de circulaţie care duce spre zona rezidenţială din New Jersey.

dea de mine seara trecută. Era un singur mesaj pe robotul meu. „Salut, Cannie, Hunt Bruce. Ţi-am spus că te sun. Plec acasă pentru câteva zile, aşa că mai bine încerc din nou mai târziu săptămâna asta”. *Fără îmi pare rău*. *Fără totul a fost un vis urât*. Telefonul fusese primit la unsprezece dimineaţa, probabil după ce avusese vreme de o tură şi o vafă belgiană cu Domnişoara-Arcuri-Scârţâite, care, mulţumită antrenamentului pe care i-l făcusem, nu l-ar fi numit niciodată „bideul uman” şi care probabil că nici nu cântărea mai mult decât el.

Mi-am închis ochii. Durea aşa de tare.

Am pus telefonul la loc în momentul când am luat-o prin New Jersey, pe Turnpike, cu o sută douăzeci de kilometri la oră, chiar pe lângă ieşirea care m-ar fi dus la uşa lui. Am bătut în fereastră cu două degete când am trecut pe acolo în viteză. Bună şi la revedere.

Duminica a trecut într-o ceaţă de lacrimi şi vomă la Samantha acasă, unde am eşuat cu Nifkin; era cel mai bun refugiu ca să nu mai aud telefonul cum nu sună. Mi-am dat seama că Samantha făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să evite să-mi spună că ea mă avertizase. A ţinut-o mai mult decât m-ar fi ţinut pe mine – până duminică noaptea, când în cele din urmă a terminat cu întrebările despre Maxi şi a trecut la subiectul Bruce şi dezastruosul telefon.

— Ai vrut să iei o pauză cu un motiv, mi-a spus ea.

Stăteam la Pink Rose Pastry Shop. Ea ciugulea din nişte macaroane. Eu luasem un ecler de forma şi mărimea unei mingi de baseball, cel mai bun antidot legal pe care-l descoperisem pentru nefericire, gândindu-mă că nu mai conta, pentru că nu mâncasem nimic de ieri după-amiază, în New York, cu Maxi.

— Ştiu, am spus eu. Numai că nu-mi mai pot aduce aminte care era motivul.

— Şi te-ai gândit bine la lucrurile astea înainte, nu?

Am dat din cap.

— Deci ar fi trebuit să iei măcar în calcul posibilitatea că el va găsi pe altcineva?

Părea o imposibilitate cu multă vreme în urmă, dar mă gândisem la asta. Într-un anumit punct chiar sperasem asta, ca el să

găsească vreo fetiţă drăguţă fan Deadhead[21] cu brăţări atârnate de gleznă şi păr la subraţ care să stea seara târziu şi să se drogheze cu el, în timp ce eu munceam din greu, îmi vindeam scenariile şi făceam lista celor „Treizeci sub treizeci de ani” în revista *Time*. Odată, fusesem în stare să mă gândesc la acel scenariu fără lacrimi, greaţă, şi/sau sentimente că voiam să mor, să-l omor sau să-l omor pe el şi apoi să mor şi eu.

— Au existat motive pentru care lucrurile n-au mers bine, spuse Samantha.

— Mai spune-mi o dată care erau astea.

— Nu-i plăcea să meargă la filme, spuse Samantha.

— La filme de obicei vii tu cu mine.

— Lui nu-i plăcea să meargă nicăieri!

— Şi ce, muream dacă rămâneam acasă? Am împuns eclerul aşa de tare, încât a ţâşnit crema din el. A fost un tip cu adevărat bun. Un tip bun şi dulce. Iar eu am fost o proastă.

— Cannie, te-a comparat cu Monica Lewinsky într-o revistă de tiraj naţional!

— Păi nu-i cel mai rău lucru din lume. Nu e ca şi cum m-ar fi înşelat.

— Ştiu despre ce e vorba, spuse Samantha.

— Despre ce?

— E vorba despre dorinţa de a avea ceva inaccesibil. E legea universului. Te-a iubit, te-ai simţit plictisită şi sufocată. Acum el a trecut mai departe, iar tu eşti disperată să-l ai înapoi. Dar gândeşte-te, Cannie… oare s-a schimbat ceva, cu adevărat?

Am vrut să-i spun că eu mă schimbasem – că aruncasem o privire atentă asupra potenţialilor parteneri şi nu găsisem decât un tip pe nume. Steve, care purta sandale Teva şi căruia nici nu-i trecuse prin cap că o seară cu mine avea să fie o întâlnire.

— Ai fi ajuns să-l laşi din nou şi asta nu-i drept deloc.

— De ce trebuie să fiu eu dreaptă? am gemut. De ce nu pot să fiu

---

[21] Formaţie de muzică rock.

pur și simplu egoistă, afurisită și nenorocită, ca toată lumea?

— Pentru că tu ești un om bun, spuse ea. Fără noroc, după cum se pare.

— De unde știi tu asta? am provocat-o eu.

— Bine. Uite: te plimbi cu Nikfin și treci pe lângă mașina ta, când observi că dacă ai trage-o câțiva metri ar mai fi un loc de parcare, nu un spațiu gol enervant care arată ca un loc de parcare, dar nu e. Muți mașina?

— Păi da… tu n-ai face-o?

— Nu asta contează. Iată și dovada. Ești un om bun.

— Nu vreau să fiu un om bun. Vreau să conduc până în New Jersey și s-o arunc pe curva aia din patul lui…

— Știu, spuse ea. Dar nu poți.

— De ce nu? am vrut eu să știu.

— Pentru că ai să ajungi la pușcărie și n-am de gând să am grijă de cățelul ăsta ciudat al tău pentru totdeauna.

— Bine, am suspinat eu.

Chelnerul veni la noi, uitându-se la farfurii.

— Ați terminat?

Eu am dat din cap.

— Gata, nu mai vreau nimic, am spus.

Sam mi-a spus că pot rămâne la ea dacă vreau, dar am decis că nu mă puteam ascunde pentru totdeauna, așa că l-am luat pe Nifkin și m-am întors acasă. Am tras de mine pe scări în sus, cu mâinile pline de corespondența de sâmbătă, când acolo, chiar în fața ușii mele, stătea el. L-am văzut pe bucăți – adidașii tociți, al doilea loc în ordinea preferințelor lor… apoi niște șosete sport neasortate… picioarele bronzate și păroase – toate mi se dezvăluiau pe măsură ce urcam. Pantaloni sport, un tricou vechi din facultate, ciocul, coada de cal de un blond cenușiu, fața lui. Doamnelor și domnilor, intră în scenă Bruce Guberman, proaspăt logodit cu Domnișoara-Arcuri-Scârțâite.

— Cannie?

M-am simțit așa de ciudat, ca și cum inima mi se umplea de tristețe și de bucurie în același timp. Sau poate că era doar senzația de

greaţă.

— Uite, spuse el, eu… îmi pare rău pentru noaptea trecută.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, am spus eu ofuscată, trecând de el şi descuind uşa. Ce te aduce pe aici?

El păşi înăuntru, cu ochii în pământ şi mâinile în buzunare.

— De fapt, sunt în drum spre Baltimore.

— Ce drăguţ pentru tine, am zis, uitându-mă aspru la Nifkin, în speranţa că asta l-ar opri să sară la Bruce, deşi îşi agita coada de trei ori mai tare.

— Voiam să vorbesc cu tine, spuse el.

— Ce drăguţ pentru mine, am spus.

— Aveam de gând să-ţi spun. Voiam să-ţi spun înainte să citeşti despre asta, spuse el.

O, teribil. Aveam să fiu nevoită nu doar să trăiesc, dar şi să citesc despre asta?

— Unde să citesc? am întrebat eu.

— În *Moxie*, spuse el.

— De fapt, *Moxie* nu e foarte sus pe lista priorităţilor mele de lectură, i-am spus eu. Ştiu deja cum să fac o felaţie bună. După cum îţi aminteşti probabil.

El trase adânc aer în piept şi ştiam ce era, ştiam ce urma, aşa cum simţi că se schimbă presiunea aerului când vine furtuna.

— Voiam să-ţi spun că mă cam văd cu altcineva.

— O, da? Vrei să spui că nu ai ţinut ochii închişi toată noaptea trecută?

El nu râse.

— Cum o cheamă?

— Cannie, spuse el blând.

— Refuz să cred că ai găsit altă fată pe nume Cannie. Acum spune-mi. Haide. Vârsta? Funcţia? Numărul personal de identificare? am întrebat eu în glumă, auzindu-mi vocea ca de la un milion de kilometri depărtare.

— Are treizeci şi unu de ani… e educatoare la o grădiniţă. Are şi un câine.

— Asta e minunat, spun eu sarcastic. Pun pariu că avem alte şi alte lucruri în comun. Stai să ghicesc… pun pariu că are sâni! Şi păr!

— Cannie…

Iar atunci, pentru că era singurul lucru la care mă puteam gândi, am întrebat:

— Unde a făcut şcoala?

— Păi… la Universitatea de stat din Montclair.

Minunat. Mai în vârstă, cu mai puţini bani, mai dependentă, mai puţin inteligentă. Muream de curiozitate dacă era blondă, numai ca să termin cu clişeele.

— O iubeşti? am izbucnit eu în schimb.

— Cannie…

— Nu mai contează. Regret. Nu am niciun drept să te întreb asta. Îmi pare rău.

Şi atunci, înainte să mă pot opri, am întrebat:

— I-ai spus de mine?

El dădu din cap.

— Desigur.

— Şi ce i-ai spus? M-a lovit un gând teribil, l-ai spus de mama?

Bruce dădu din nou din cap, părând uluit.

— De ce? Ce contează?

Mi-am închis ochii, asaltată de o viziune bruscă cu Bruce ţinând-o în braţe pe noua lui iubită în patul lui larg şi cald şi spunându-i secretele mele de familie. „Maică-sa e lesbiană, să ştii”, i-ar fi spus el, iar fata cea nouă ar fi dat din cap profesional, înţeleaptă şi cu compasiune, în stilul tipic pentru o educatoare, gândindu-se în tot acest timp cât de distrusă trebuie să fiu eu.

Din dormitor, am auzit un zgomot ca de tuse.

— Scuză-mă, am murmurat eu şi am fugit în dormitor, unde Nifkin era ocupat cu regurgitarea unei pungi Baggie.

Am curăţat mizeria şi m-am întors în sufragerie. Bruce stătea în faţa canapelei. Nu se aşezase, nici măcar nu atinsese ceva. Doar uitându-mă la el, puteam să-mi dau seama cât de disperat era să se vadă înapoi în maşină, cu ferestrele lăsate şi cu Springsteen la maxim…

să fie departe de mine.

— Eşti bine?

Am tras adânc aer în piept. Aş vrea să fii din nou cu mine, mi-am spus în gând. Îmi doresc să nu fi fost nevoită să aud asta. Aş vrea să nu ne fi despărţit niciodată. Îmi doresc să nu ne fi cunoscut vreodată.

— Da, spun eu. Mă bucur pentru tine.

Atunci am tăcut amândoi.

— Sper să putem fi prieteni, spuse Bruce.

— Eu nu cred, am zis.

— Păi… spuse el, după care se opri şi ştiam că nu mai avea ce să-mi spună şi că mai era un singur lucru pe care voia să-l audă de fapt.

Aşa că l-am spus:

— La revedere, Bruce, am zis, apoi am deschis uşa şi am rămas acolo, aşteptând să plece.

Apoi a venit luni, iar eu m-am întors la lucru, deşi încă aveam o stare de greaţă şi mă simţeam ca o proastă. Tot frunzăream printre lucrurile din birou, uitându-mă fără prea multă tragere de inimă pe corespondenţă, care cuprindea revărsarea obişnuită de plângeri de la bătrâni furioşi, plus o colecţie de misive amare de la fanii lui Howard Stern[22], care erau cât se poate de neplăcut impresionaţi de prezentarea pe care o făcusem ultimei sale emisiuni în direct. Mă întrebam dacă aş fi putut compune o singură scrisoare formală drept răspuns pentru toţi cei şaptesprezece tipi care mă acuzaseră că sunt urâtă, bătrână şi invidioasă pe Howard Stern şi care se semnau Baba Booey[23] – când Gabby îşi făcu apariţia.

— Cum a mers cu Maxi Cum-o-Cheamă? întrebă ea.

— Bine, am spus eu, oferindu-i cel mai afabil zâmbet de care eram în stare.

Gabby ridică din sprâncene.

— Pentru că am auzit prin târg că nu mai dă interviuri în presa scrisă. Numai la televizor.

---

[22] Prezentator american de radio şi televiziune.

[23] Porecla lui Howard Stern.

— Nicio grijă.

Dar Gabby arăta îngrijorată. Extrem de îngrijorată. Probabil că programase interviul cu Maxi în centrul rubricii de mâine – numai de dragul de a-mi tăia mie craca de sub picioare – iar acum ajunsese să se lupte ca să umple spaţiul. Iar lupta nu era ceva la care Gabby să se priceapă.

— Deci… ai vorbit cu ea?

— Cam o oră, zic. Lucruri tari. Cu adevărat tari. Chiar am început bine. Cred, spun eu, trăgând de cuvinte ca să lungesc chinul, chiar cred că am putea deveni prietene.

Gabby rămase cu gura căscată. Observasem că încerca să-şi dea seama dacă mai era cazul să întrebe de interviul planificat de ea cu Maxi sau era mai bine să spere că eu nu aflasem despre asta.

— Oricum, mersi că ai întrebat, spun eu dulce. E aşa de drăguţ din partea ta să ai grijă de mine. E aproape ca şi cum… Doamne! Ca şi cum ai fi şefa mea.

Mi-am tras scaunul în spate, m-am ridicat în picioare şi am trecut regeşte pe lângă ea, cu spatele drept, cu capul ridicat. Apoi m-am dus la baie şi am vomitat. Din nou.

Am revenit la biroul meu, scotocind prin sertare, căutând cu disperare ceva de mentă sau gumă, când a sunat telefonul.

— Divertisment, Candace Shapiro, am răspuns eu distrată.

Am dat peste clame, cărţi de credit, agrafe de trei mărimi, dar nicio bomboană mentolată la vedere. M-am gândit că asta era povestea vieţii mele.

— Candace, aici este doctorul Krushelevansky de la Universitatea din Philadelphia, spuse o voce profundă şi cunoscută.

— A, a, bună, spun eu. Ce mai e nou?

Am renunţat să mai caut în sertarul biroului şi am început să-mi scotocesc geanta, chiar dacă mă uitasem deja acolo.

— Trebuie să discut cu tine, spuse el.

Asta mi-a atras atenţia.

— Da?

— Da, ştii tu proba aia de sânge pe care ţi-am luat-o… O ştiam

bine. A ieşit ceva care mă tem că nu te face eligibilă pentru studiu, spuse el.

Mi-am simţit palmele foarte reci.

— Ce? Ce e?

— Prefer să discut direct cu tine, spuse el.

Am trecut rapid în revistă tot ce ar putea releva o probă de sânge, fiecare posibilitate fiind mai groaznică decât cea dinainte.

— Am cancer? am întrebat. Am SIDA?

— Nu ai nimic care să-ţi ameninţe viaţa, spuse el simplu. Şi aş prefera să nu joc „Cine ştie răspunde”.

— Atunci spuneţi-mi doar ce nu merge, l-am rugat eu. Colesterol ridicat? Hipoglicemie? Scorbut? Gută?

— Cannie…

— Am rahitism? O, Doamne, te rog, nu rahitism. Nu cred că pot suporta să fiu şi grasă şi cu picioarele în paranteză.

El începu să râdă.

— N-ai rahitism, dar încep să cred că ai putea avea sindromul Tourette. De unde ştii de toate bolile astea? Ai notiţele unui medic în faţă?

— Mă bucur că vi se pare amuzant, spun eu pe un ton plângăreţ. Mă bucur că asta înseamnă distracţie la dumneavoastră, să sunaţi reporteri nevinovaţi în mijlocul zilei să le spuneţi că e ceva în neregulă cu analizele lor.

— Analizele tale sunt numai bine, spuse el serios. Şi o să fiu fericit să-ţi spun ce am aflat, dar prefer s-o fac faţă în faţă.

Stătea la birou când am intrat şi s-a ridicat în picioare să mă salute. Am observat din nou cât de înalt era.

— Ia loc, spuse el.

Eu mi-am lăsat geanta şi ghiozdanul pe un scaun şi m-am aşezat în altul.

El mi-a fluturat în faţă un dosar aflat pe biroul lui.

— Aşa cum ţi-am spus, facem o serie de teste standard atunci când luăm sânge, căutând boli care sunt nepotrivite pentru subiecţii acestui studiu. Hepatita e una dintre ele. SIDA, desigur, e alta.

Am dat din cap, întrebându-mă dacă va ajunge vreodată la subiect.

— Testăm şi pentru sarcină, spuse el.

Am dat din cap din nou, gândindu-mă: *bine*, *bine*, *dar eu ce am*? apoi mi-am dat seama. *Sarcină*.

— Dar eu nu sunt… m-am bâlbâit. Nu se poate să fiu însărcinată.

El frunzări dosarul şi arătă un loc încercuit cu roşu.

— Programez bucuros un alt test, spuse el, dar de obicei, rezultatele sunt foarte precise.

— Eu… eu nu…

M-am ridicat. Cum de se întâmplase asta? Mi se învârtea capul. M-am prăbuşit la loc pe scaun, ca să gândesc. Renunţasem la pilulă după ce mă despărţisem de Bruce, crezând că va trece multă, multă vreme până aş fi avut din nou nevoie de contracepţie. Nu-mi trecuse prin cap că era riscant în perioada shiva[24]. Atunci trebuie să se fi petrecut.

— O, Doamne, am spus eu, sărind din nou în picioare.

Bruce. Trebuia să dau de Bruce, trebuia să-i spun lui Bruce, cu siguranţă mă va primi înapoi acum… numai că, îmi şoptea mintea, *dacă nu mă primea*? Dacă mi-ar fi spus că era treaba mea, că el era cu altcineva şi, deci, eram pe cont propriu?

— O, am spus eu, prăbuşindu-mă încă o dată pe scaun şi îngropându-mi faţa în mâini.

Era prea îngrozitor să mă gândesc măcar la asta. Nici nu observasem că doctorul K. Plecase din cameră până ce nu s-a deschis uşa şi nu l-am văzut stând în cadru. Într-una din mâini ţinea trei ceşti şi mai multe ceşcuţe pentru frişcă, iar în cealaltă, pacheţele de zahăr. Puse ceştile jos pe masă în faţa mea: ceai, cafea, apă.

— Nu eram sigur ce-ţi place, spuse el scuzându-se.

Am luat ceaiul. El deschise sertarul de la birou şi scoase o sticluţă de miere în formă de urs pe jumătate goală.

— Îţi mai pot aduce altceva? întrebă el cu blândeţe.

---

[24] Perioadă de şapte zile de doliu, în tradiţia evreiască.

Eu am scuturat din cap.

— Vrei să fii singură un pic? întrebă el, iar eu mi-am amintit că asta se petrecea în mijlocul unei zile de lucru, că în jurul meu era o întreagă lume şi probabil că el avea alte lucruri de făcut, trebuia să vadă şi alte doamne grase.

Cred că nu faci asta prea des, nu? am întrebat eu. Să le spui femeilor că sunt însărcinate, vreau să zic.

Doctorul păru luat prin surprindere.

Nu, spuse el în cele din urmă. Nu, cred că nu prea fac asta. Se încruntă. Nu m-am descurcat bine?

Am râs fără convingere.

— Nu ştiu. Nimeni nu mi-a mai spus că sunt însărcinată, aşa că nu am alte elemente de comparaţie.

— Îmi pare rău, încercă el. Bănuiesc că sunt veşti… neaşteptate.

— Se poate spune şi aşa, am răspuns. Brusc, am fost cuprinsă de amintirea vie a chefului cu tequila al lui Maxi şi Cannie. O, Doamne, am pus eu, închipuindu-mi cum copilul în devenire era probabil plin de coşuri în momentul acesta. Ştiţi ceva despre efectele alcoolismului asupra laiului?

— Stai aşa, spuse el. L-am auzit ducându-se rapid în hol. Reveni cu o carte care avea titlul la *ce să te aştepţi când aştepţi un copil*. Este a uneia dintre asistente, explică el şi răsfoi până ajunse la cuprins. Pagina 52, spuse el, dându-mi cartea.

Am scanat paragrafele scoase în evidenţă şi am aflat că, în principiu, dacă renunţ la beţiile până la incoerenţă pe durata sarcinii, lucrurile aveau să meargă bine. Presupunând, desigur, că voiam ca lucrurile să fie aşa. Iar la acel moment habar n-aveam ce vreau. Desigur, aş fi preferat să nu fi fost pusă în situaţia asta.

Am pus cartea pe birou şi mi-am luat geanta şi ghiozdanul.

— Cred că ar trebui să plec, spun eu.

— Ai vrea să mai faci un alt test? întrebă el.

Eu am scuturat din cap.

— Am să fac unul acasă, cred, şi apoi am să mă gândesc… Am închis gura.

Adevărul era că nu ştiam la ce să mă gândesc.

El împinse cartea spre mine.

— Vrei s-o păstrezi? în caz că ai alte întrebări?

Era aşa de drăguţ cu mine, m-am gândit eu.

De ce era el aşa de drăguţ cu mine? Era probabil vreun fanatic susţinător al vieţii, m-am gândit eu cu răutate, care încearcă să mă păcălească să păstrez sarcina, servindu-mă cu răcoritoare şi ghiduri gratis.

— N-o vrea asistenta înapoi? am întrebat eu.

— Ea are deja copii, spuse el uşor. Sunt sigur că nu se va supăra. Poţi s-o păstrezi, dacă vrei. Îşi drese vocea. Cu privire la studiu, începu el. Dacă alegi să nu renunţi la sarcină, nu eşti eligibilă, desigur.

— Fără pilule de slăbit? am glumit eu.

— N-au fost aprobate pentru femeile gravide.

— Atunci aş putea fi cobaiul dumneavoastră, m-am oferit eu, simţind că mă aflam pe punctul de a face o criză de isterie. Poate că voi avea un copil cu adevărat slab. Asta ar fi bine, nu?

— Orice ai face, să-mi spui şi mie, zise el, îndesând o carte de vizită între filele cărţii. Am să mă asigur că-ţi primeşti toţi banii înapoi dacă decizi să păstrezi copilul.

Mi-am amintit foarte clar că, undeva în mormanul de formulare pe care le completasem în prima zi, scria că nu se dă niciun ban înapoi. Clar, am dat peste un ţăcănit de apărător ai dreptului la viaţă, m-am gândit eu şi m-am ridicat, trecându-mi ghiozdanul peste umeri.

El mă privi blând.

— Uite, dacă vrei să vorbeşti despre asta… n-au dacă ai alte întrebări medicale, am să fiu fericit să te ajut.

— Mulţumesc, am bolborosit eu.

Eram deja cu mâna pe clanţă.

— Ai grijă de tine, Cannie, spuse el. Şi sună-ne, orice decizie ai lua.

Am dat din nou din cap, am apăsat clanţa şi m-am grăbit afară pe uşă.

Am făcut târguri cu Dumnezeu pe tot drumul spre casă, la fel

cum, mai demult, inventasem scrisori pentru fânul lui Céline Dion, bietul domn Deiffinger, acum pe ultimul loc între grijile mele.

Dragă Doamne, dacă mă faci să nu mai fiu gravidă, am să mă duc voluntară la adăpostul animalelor de companie și la spitalul cu bolnavii de SIDA și n-am să mai scriu niciodată nimic nasol despre cineva. Am să fiu o persoană mai bună. Am să fac totul bine, am să merg la sinagogă, nu mimai în zilele de sărbătoare, n-am să mai fiu așa de rea și de critică, am să fiu drăguță cu Gabby, numai te rog, te rog, te rog, fă să nu mi se întâmple asta.

Am cumpărat de la farmacia din South Street două teste, niște cutii albe din carton având pe ele poze cu viitoare mămici cu feţele strălucitoare de bucurie. Am făcut pipi pe mână la primul test, atât de tare tremuram. Până să văd rezultatul, avusesem timp să mă conving de ce era mai rău, așa că nici nu mai conta semnul plus afișat pe băţ care avea menirea de a-mi comunica ce-mi comunicase deja doctorul Krushelevansky.

— Sunt gravidă, am spus în oglindă, mimând un zâmbet ca al femeii de pe cutie. Gravidă, l-am informat pe Nifkin mai târziu în seara aceea, când el sări pe mine și-mi linse faţa, acasă la Samantha, unde îl ţineam cât timp eram la muncă.

Samantha avea și ea doi câini, plus o curte mare cu gard și cu ușiţă pentru animale, așa că ele puteau intra și ieși după cum doreau. Nikfin nu prea era înnebunit după câinii ei, Daisy și Mandy – am observat că prefera compania oamenilor –, dar era un mare fan al mielului premium și al găleţii de orez pe care i le oferea Samantha, de aceea, punând avantajele și dezavantajele în balanţă, părea fericit când stătea la ea acasă.

— Ce ai spus? întrebă Samantha din bucătărie.

— Sunt gravidă, am strigat.

— Ce?

— Nimic, am urlat eu.

Nifkin stătea în poala mea, uitându-se grav în ochii mei.

— M-ai auzit, da? am șoptit eu.

Nifkin îmi linse nasul și se făcu covrig în poala mea.

Samantha veni în camera de zi, ştergându-se pe mâini.

— Ce spuneai?

— Am spus că merg acasă de Ziua Recunoştinţei.

— Iar curcan lesbian? strâmbă Samantha din nas. Nu mi-ai spus tu că am instrucţiuni precise să te plesnesc dacă mai zici vreodată că te duci să petreci sărbătorile cu Tanya?

— Sunt obosită, i-am spus eu. Sunt obosită şi vreau acasă.

Se aşeză lângă mine.

— De fapt, ce se petrece?

Şi am vrut aşa de tare să-i spun atunci, să apelez la ea şi să spun tot, s-o rog să mă ajute, să-mi spună ce să fac. Dar n-am putut. Nu încă. Aveam nevoie de ceva timp de gândire, ca să ştiu e să fac înainte să înceapă corul. Ştiam ce sfat mi-ar fi dat. Ar fi fost acelaşi lucru pe care i l-aş fi spus eu dacă ar fi fost în aceeaşi situaţie: tânără, singură, cu o carieră minunată, lăsată gravidă de un tip care nu-i răspundea la telefoane. Era la mintea cocoşului, o după-amiază de 500 de dolari petrecută în clinica unui medic, câteva zile de crampe şi plânsete, şi gata.

Dar înainte să văd ce era evident, voiam ceva vreme, chiar şi câteva zile. Voiam să merg acasă, chiar dacă acasă se transformase, în ultima vreme, dintr-un refugiu fericit în ceva mai apropiat de un cerc safic.

Nu era greu. Am sunat-o pe Besty, care mi-a pus să-mi iau liber câte zile vreau.

— Ai trei săptămâni de concediu, cinci zile pe care nu ţi le-ai luat de anul trecut şi timpul petrecut la New York, spusese ea într-un mesaj lăsat pe robotul meu telefonic. Toate cele bune de Ziua Recunoştinţei şi ne vedem săptămâna vi it, oare.

I-am scris un e-mail lui Maxi.

A intervenit ceva… din nefericire, nu lucrul care l-aş fi sperat eu, am scris. Bruce iese cu o tipă care este educatoare. Eu am inima frântă mă duc acasă să mănânc curcan uscat şi s-o Ins pe mama să mă compătimească.

Atunci succes, mi-a răspuns ea imediat, chiar dacă acolo trebuie

că era trei dimineața. Și dă-o-ncolo pe profesoară. E un obiect de tranziție. N-are cum să țină. Dă un telefon sau scrie-mi rând ești acasă. Eu revin în State la primăvară.

Mi-am anulat vizita la coafor, am anulat câteva interviuri prin telefon, am aranjat ca vecinii să-mi ia ziarele și corespondența. Nu l-am sunat pe Bruce. Dacă luam decizia să nu păstrez sarcina, n-aș fi avut niciun motiv să-i spun. La acest stadiu al relației, mai bine zis, al non-relației noastre, nu mi-l puteam imagina stând alături de mine într-o clinică, ținându-mă de mână cu tandrețe. Dacă păstram sarcina… ei bine, atunci nu mai există cale de întoarcere, m-am gândit eu.

Mi-am aruncat bicicleta de munte și lanțul în spatele Hondei mele albastre, l-am pus pe Nifkin în cușca lui de călătorie și mi-am îndesat geamantanul în portbagaj. Pregătită sau nu, mergeam acasă.

Partea a treia

La înot

Capitolul zece

În vara dintre al doilea și al treilea an la Princeton, am făcut un stagiu de pregătire la *Village Vanguard*, cel mai vechi și mai plin de atitudine dintre săptămânalele mincinoase din țară.

Au fost trei luni afurisite. În primul rând a fost cea mai fierbinte vară de ani de zile. Manhattanul fierbea. În fiecare dimineață începeam să transpir în clipa în care ieșeam de sub duș, transpiram în pasajul de la metrou și continuam practic să transpir toată ziua.

Am lucrat pentru o femeie oribilă numită Kiki. Înaltă de unu optzeci și scheletic de slabă, cu părul vopsit, ochelari în formă de ochi de pisică luați din magazine ieftine și o încruntătură permanentă; uniforma de vară a lui Kiki era o fustă mini purtată cu cizme de velur până la coapse sau, alternativ, cele mai zgomotoase încălțări cu talpă din lemn din lume, în sus un tricou strâmt care făcea reclamă la „restaurantul românesc al lui Sammy” sau haine de cercetaș, marca Gymboree sau orice altceva care să scoată în evidență cât era ea de tare.

La început, Kiki mă deruta. Toaleta aiurită avea un sens, iar atitudinea rebelă se potrivea cu Vanguard, dar nu-mi puteam da seama

când muncea. Apărea târziu, pleca devreme, iar între timp lua masa de prânz câte două ore, părând să-și petreacă cea mai mare parte din timp în birou, vorbind la telefon, cu un grup de prieteni ce păreau interşanjabili. Pe placa în mozaic cu numele ei, de pe gardul alb de siguranţă pe care îl ridicase, în mod ironic, în jurul firidei ei, scria că e editor asociat. Şi chiar dacă „se asocia” la multe, n-am văzut niciodată ceva editat de ea.

Cu toate acestea, era maestră în a delega sarcinile neplăcute.

— Mă gândesc la femei şi crime, anunţa ea într-o după-amiază de marţi, sorbind leneş din cafeaua cu gheaţă, în vreme ce eu stăteam asudând în faţa ei. De ce nu te uiţi să vedem ce avem pe tema asta?

Asta era în 1991. Ediţiile mai vechi ale revistei *Vanguard* nu apăreau online şi nu erau păstrate nici măcar pe microfilm, ci prinse în arhivă între coperte imense şi prăfuite care se destrămau, dând pe dinafară de pline ce erau şi care cântăreau fiecare cel puţin zece kile. Această arhivă era depozitată de-a lungul holului care lega birourile redactorilor de locul cu scaune metalice şi birouri arse de ţigări – spaţiu de lucru pentru cei mai puţin luminaţi de la *Vanguard*. Mi-am petrecut zilele cărând coperţile de pe rafturi, îndesându-le pe biroul meu, apoi la copiator, în tot acest timp încercând să evit mirosul de gin şi mâinile plimbăreţe ale unui renumit activist al naţiunii pentru dreptul de portarmă, care avea biroul imediat lângă rafturi şi al cărui hobby de vară părea să fie frecatul accidental-înadins de sânii mei, cât timp braţele îmi erau încărcate de coperţi.

Era groaznic. După două săptămâni, am renunţat la metrou şi am început să iau autobuzul.

Chiar dacă drumul era de două ori mai lung şi atmosfera la fel de fierbinte, măcar mă ţinea departe de groapa fetidă şi plină de năduşeală care devenise staţia de metrou de pe strada 116. Într-o după-amiază de la începutul lui august, stăteam în autobuz şi mă gândeam la ale mele, transpirând ca de obicei când, exact în clipa în care autobuzul trecea pe lângă Billy Topless, am auzit o voce subţire, extrem de calmă, care părea să vină exact de la baza craniului meu.

— *Ştiu unde te duci*, spuse vocea.

Mi s-a ridicat părul de pe braţe şi de pe ceafă. Mi se făcuse pielea de găină şi am îngheţat deodată, fiind perfect convinsă că ce auzeam… nu era omenesc. O voce din lumea spiritelor, aş fi spus eu, povestindu-le prietenilor mei şi făcând haz de faza asta. Dar de fapt, am crezut că era vocea lui Dumnezeu.

Desigur că nu era Dumnezeu, ci doar Ellyn Weiss, colaboratoarea mică şi ciudată de la *Village Vanguard*, cu o siluetă androgină, care se aşezase lângă mine şi decisese să zică „*Ştiu unde te duci*” în loc de „*Bună*”. Dar în mintea mea, am crezut că dacă aveam să apuc vreodată să aud vocea lui Dumnezeu, ar fi fost exact aşa: subţire, liniştită şi sigură.

Odată ce ai auzit vocea lui Dumnezeu, lucrurile se schimbă. În ziua aia, când activistul şi-a agitat vârfurile degetelor lângă sânul meu drept în drum spre biroul lui, am scăpat din întâmplare – înadins tot dosarul anului 1987 pe piciorul lui.

— Îmi pare aşa de rău, am spus eu, dulce ca o bombonică, în vreme ce el s-a făcut negru la faţă ca o hârtie murdară şi a plecat clătinându-se, nemaiîndrăznind să mă mai atingă vreodată după aceea.

Iar când Kiki mi-a spus că „m-am gândit la femei şi bărbaţi şi la cât sunt de diferiţi” şi mi-a cerut să caut paginile respective în arhivă, i-am spus o minciună pe faţă.

— Profesorul care mă coordonează spune că nu am să iau niciun credit pentru treaba asta, dacă mă tot trimiteţi să fac copii xerox, i-am spus eu. Dacă nu vă pot fi de folos, sunt sigură că celorlalţi redactori nu le-ar strica o mână de ajutor.

În după-amiaza aia am scăpat de cârligele schiloade şi supărate ale lui Kiki şi mi-am petrecut restul verii scriind titluri pentru prima pagină şi ieşind la câte un pahar în baruri ieftine cu noii mei colegi, redactori de la ziar.

Acum, şapte ani mai târziu, stăteam cu picioarele încrucişate la o masă de picnic, cu faţa întoarsă spre soarele palid de noiembrie, cu bicicleta parcată lângă mine, aşteptând să aud din nou vocea. Aşteptând ca *Dumnezeu* să mă observe, în timp ce stăteam eu în mijlocul parcului Pennwood State din Pennsylvania suburbană, la 9

kilometri de casa în care crescusem; aşteptând ca *Dumnezeu* să se uite în jos la mine şi să intoneze *Păstrează copilul sau Sună la planificarea familială*.

Mi-am întins picioarele, mi-am ridicat braţele peste cap, inspirând pe nas şi expirând pe gură, aşa cum mă sfătuise prietenul Samanthei, profesorul de yoga, pentru a-mi elibera sângele de impurităţi şi a-mi limpezi gândurile. Dacă totul se petrecuse aşa cum credeam eu – dacă rămăsesem gravidă ultima oară când Bruce şi cu mine fuseserăm împreună – atunci fătul trebuia să aibă opt săptămâni. Cât de mare era, m-am întrebat eu? De mărimea vârfului unui deget, o ascuţitoare de creion, ca un mormoloc?

Am decis că am să-i mai acord zece minute lui Dumnezeu, când am auzit ceva.

— Cannie?

Of. Asta chiar că nu era o voce divină. Am simţit cum masa se răstoarnă când Tanya se căţără pe ea, dar mi-am ţinut ochii închişi sperând că poate, măcar de data asta, dacă o ignoram, avea să plece.

— E ceva în neregulă?

Ce proastă sunt. Uitam mereu că Tanya participa la o groază de grupuri de tipul „ajută-te singur”: unul pentru familiile alcoolicilor, altul pentru victimele abuzurilor sexuale şi al treilea numit „Nu mai sunt co-dependent!” cu un semn de exclamaţie, ca parte din nume. Nu există posibilitatea să mă lase în pace. Pentru Tanya, totul era intervenţie.

— Poate te ajută dacă vorbeşti despre asta, spuse ea cu o voce hodorogită, aprinzându-şi o ţigară.

— Hmm, am spus eu.

Chiar şi cu ochii închişi, simţeam cum mă priveşte.

— Ai fost concediată, spuse ea brusc.

Ochii mi se deschiseră, împotriva voinţei mele.

— Ce?

Tanya păru neobişnuit de mulţumită de ea.

— Am ghicit, nu? Ha! maică-ta îmi datorează zece dolari.

M-am întins pe spate, dând la o parte fumul venit de la ea şi

simţind cum starea de enervare devine din ce în ce mai puternică.

— Nu, nu am fost concediată.

— E vorba de Bruce? S-a mai întâmplat ceva?

— Tanya, chiar n-am chef să discut despre asta acum.

— Bruce, ha? spuse Tanya posomorâtă. La dracu'.

M-am ridicat din nou.

— De ce te deranjează asta?

Ea ridică din umeri.

— Păi mama ta s-a gândit că era ceva legat de Bruce, aşa că dacă are dreptate, trebuie să-i dau eu bani.

Minunat, m-am gândit eu. Biata mea viaţă poate fi redusă la o serie de pariuri pe zece dolari. Uşor, au început să-mi curgă lacrimi din ochi. În ultimele zile ajunsesem să plâng în legătură cu orice, începând de la situaţia mea şi continuând cu poveştile care se comentau fără încetare în secţia de lifestyle de la *Examiner* şi cu reclamele la supa Campbell.

— Cred că ai văzut ultimul articol pe care l-a scris, nu? spuse Tanya.

Îl văzusem. Se numea *Iubesc din nou*, în ediţia de decembrie, care ajunsese la chioşcuri, taman bine ca să-mi strice mie Ziua Recunoştinţei. Scrisese că: *Ştiu că ar trebui să mă concentrez doar asupra lui E*…

Ştiu că nu e bine să compar. Dar nu pot evita. După Prima, se pare că următoarea femeie e în mod necesar a doua. Cel puţin la început, cel puţin pentru o vreme. Iar E. E diferită în toate felurile de prima mea dragoste: scundă, când prima era înaltă, fină şi delicată, când ea era lată şi solidă, dulce, când ea era tăioasă, sarcastică uneori până la morbid.

Te refaci, îmi spun prietenii mei, dând din cap ca nişte rabini antici când ei sunt de fapt simpli absolvenţi de facultate care la douăzeci şi nouă de ani s-au angajat fulltime pe o perioadă nedeterminată. E tipa cu care te refaci. Dar ce e în neregulă cu asta, mă întreb eu? Dacă nu a mers cu prima, atunci trebuie să fie o a doua, următoarea. În cele din urmă, trebuie să mergi mai departe.

Dacă prima iubire poate fi comparată cu un nou continent pe

care-l explorezi, cred că a doua dragoste este ca și cum te-ai muta într-un cartier nou. Acum ai plăcerea de a afla cum arată casele pe dinăuntru, cum simți străzile sub picioare. Cunoști regulile, vocabularul de bază: telefoane, bomboane de ciocolată de Valentine's Day, cum să alini o femeie când îți spune ce nu i-a mers bine în ziua respectivă, în viața ei! Acum te poți rafina. Îi găsești porecla, afli cum îi place să fie ținută de mână, locul dulce chiar de sub curba maxilarului ei…

Și cam asta am reușit să citesc înainte să alerg la baie pentru a doua tranșă de vomă a zilei. Numai ideea că Bruce săruta pe altcineva! îi locul dulce aflat chiar sub curba maxilarului – numai gândul că el a observat așa ceva – era suficient ca să-mi revolte stomacul și așa delicat. Nu mă mai iubește. Trebuia să-mi tot amintesc asta, iar de fiecare dată când gândeam aceste cuvinte, era ca și cum le auzeam pentru prima oară, ca și cum ar fi fost rostite cu intonația apăsată a unei voci care subliniază frazele-cheie într-un trailer: EL NU MĂ MAI IUBEȘTE.

— Trebuie să fie greu, cugetă Tanya.

— E ridicol, am izbucnit.

Și chiar așa, întreaga situație era destul de ridicolă. După trei ani în care am rezistat rugăminților, propunerilor, pisălogelii lui disperate și proclamațiilor repetate de două ori pe săptămână, cum că eram singura femeie pe care o voia – acum eram despărțiți, eu eram gravidă, el găsise pe altcineva, iar eu probabil că n-am să-l mai văd niciodată.

(Niciodată era un alt cuvânt pe care obișnuiam să-l aud des în mintea mea, cum ar fi: n-ai să te mai trezești niciodată alături de el sau nu vei mai vorbi niciodată cu el la telefon).

— Deci ce ai de gând să faci? întrebă Tanya.

— Asta e întrebarea, am spus eu și am sărit de pe masă și din nou pe bicicletă, îndreptându-mă înapoi spre casă.

Numai că aici nu mă mai simțeam ca acasă, având în vedere invazia Tanyei, și nici nu eram sigură că voi mai putea să mă simt vreodată ca acasă.

Cu cât știi mai puțin despre viața sexuală a părinților tăi, cu atât mai bine. Desigur, te gândești că au făcut-o cel puțin o dată, ca să te

aibă pe tine, şi apoi poate de alte câteva ori, dacă ai fraţi sau surori, dar asta a fost procreare; asta a fost datorie, iar gândul că ei şi-au folosit variatele orificii şi componente pentru plăcere şi amuzament – pe scurt, în modul în care tu, copilul lor, le vei folosi pe ale tale – nu era deloc departe de a-ţi provoca greaţă. Mai ales dacă aveau stilul de viaţă sexuală la modă, spre limită, care era ultimul răcnet la sfârşitul anilor ’90. Nu e nevoie să ştii că părinţii tăi fac sex şi mai ales nu trebuie să ştii că ei fac sex într-un mod mai dezinhibat decât tine.

Din nefericire, cum Tanya avea personalitatea setată pe „autoajutorare”, iar mama devenise iraţională din cauza amorului, eu am aflat toate detaliile.

Totul a început când fratele meu, Josh, a venit acasă de la facultate şi scotocea prin baia mamei după o unghieră, când a dat peste un teanc mic de felicitări Hallmark – genul acela pictat în acuarelă, cu păsări şi copaci pe faţă şi cu caligrafie înflorată, sentimentală, înăuntru. *Mă gândesc la tine*, scria pe una dintre ele, iar în interior, sub cupletul cu rima de la Hallmark, cineva scrisese: *Annie*, *după trei luni*, *focul încă arde cu putere*. Fără semnătură.

— Cred că sunt de la femeia aia, spuse Josh.

— Care femeie? am întrebat eu.

— Cea care locuieşte aici, spuse Josh. Mama zice că e antrenoarea ei de înot.

O antrenoare de înot care stă la noi acasă?

Era prima oară când auzeam de asta.

— Probabil că nu-i nimic, i-am spus eu lui Josh.

— Probabil că nu-i nimic, mi-a spus şi Bruce, când am vorbit cu el în seara aia.

Şi aşa mi-am început eu conversaţia cu mama, când m-a sunat la muncă două zile mai târziu:

— Probabil că nu-i nimic, însă…

— Da? a întrebat mama.

— Mai… locuieşte cineva cu tine?

Antrenoarea mea de înot, spuse ba.

— Ştii că olimpiada a fost anul trecut, am pus, eu, continuând

şarada.

— Tanya e o prietenă a mea de la Centrul comunităţii evreieşti. Îşi caută un apartament şi ia în camera lui Josh pentru câteva zile.

Asta suna uşor suspect. Mama nu avea prietene care locuiau în apartamente, ca să nu mai zic de faza cu dormitul la ea, pentru că-şi căuta un apartament. Toate prietenele ei locuiau în casele pe care li le lăsaseră foştii soţi, la fel ca ea. Dar am lăsat-o moartă pe moment, apoi, când am sunat data următoare acasă, la telefon mi-a răspuns o voce necunoscută.

— Alo? mormăi vocea ciudată.

La început, chiar mi-a fost imposibil să-mi dau seama dacă vorbeam cu o femeie sau cu un bărbat. Însă oricine ar fi fost, părea că tocmai se dăduse jos din pat, chiar dacă era aproape ora opt, vineri seara.

— Mă scuzaţi, am spus eu politicoasă, cred că am greşit.

— Cannie? a vrut să ştie vocea.

— Da. Cine este, vă rog?

— Tanya, spuse ea cu mândrie. Sunt o prietenă a mamei tale.

— A, am spus eu. A… Bună.

— Mama ta mi-a povestit multe despre tine.

— Păi… asta e… bine, am spus eu.

Mi se învârtea capul. Cine era persoana asta, şi cum se făcea că răspundea la telefon la noi acasă?

— Dar ea nu-i acasă acum, continuă Tanya. Joacă bridge. Cu grupul ei de bridge.

— Da, aşa e.

— Vrei să-i spun să te sune?

— Nu, am spus eu, nu, e în regulă.

Asta era vineri. Nu am mai vorbit din nou cu mama până luni după-amiază când m-a sunat ea la muncă.

— Ai ceva să-mi spui? am întrebat-o eu, aşteptându-mă să spună „nu” în vreun fel.

În schimb, a tras adânc aer în piept.

— Păi vezi tu, Tanya… prietena mea… Ei bine… ei bine, suntem

îndrăgostite şi locuim împreună.

Ce pot să zic? Subtilitatea şi discreţia erau trăsături de familie.

— Trebuie să închid, am spus eu, punând receptorul în furcă.

Mi-am petrecut tot restul după-amiezii uitându-mă în gol la ecranul computerului, lucru care, credeţi-mă că n-a adus nimic bun articolului meu despre Premiile MTV. Acasă aveam trei mesaje le robot: unul de la mama (Cannie, spune-mi, trebuie să discutăm despre asta?), unul de la Lucy (Mama a zis că trebuie să te sun şi n-a zis de ce) şi unul de la Josh (ŢI-AM SPUS EU!).

Le-am ignorat pe toate, în schimb am convocat-o pe Samantha la o sesiune urgentă de desert şi strategie. Am mers la barul de la colţ, îi ude am comandat un shot de tequila şi un baton de ciocolată cu sos de zmeură. Astfel întărită, i am spus ce-mi spusese mai devreme mama.

— Uau, murmură Samantha.

Mai târziu, în aceeaşi seară, i-am povestit şi lui Bruce.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat el.

Dar nu a durat mult până ce acest şoc iniţial iil lui s-a transformat în… amuzament cu o tentă de mirare să-i zicem. Şi cu ceva condescendenţă, cure ajuta la greu. Când a ajuns la uşa mea, era drogat bine şi avea o dispoziţie liberală.

— Ar trebui să te bucuri că a găsit o persoană le care s-o iubească, mi-a zis el, în chip de predică.

— Păi mă bucur, am spus eu încet. Adică vreau să zic, cred că mă bucur. Numai că…

— Să te bucuri, repetă Bruce.

Putea deveni un pic nesuferit când venea vorba de adoptarea unei linii politice conservatoare şi de credinţele care erau practic obligatorii printre intelectualii din nord-est în anii ’90. De cele mai multe ori îl lăsam în plata Domnului. De data asta, însă, nu aveam de gând să-l las să mă acuze de bigotism, ca şi cum nu aş fi fost la fel de deschisă la minte ca el. De data asta era ceva personal.

— Tu câţi prieteni homosexuali ai? am întrebat eu, ştiind care îi va fi răspunsul.

— Niciunul, însă…

— Niciunul de care să ştii, am spus eu şi m-am oprit, în vreme ce el cântărea vorbele mele.

— Asta ce vrea să însemne? a vrut să ştie.

— Înseamnă fix ce am spus. Niciunul de care să ştii.

— Crezi că unul dintre prietenii mei e gay?

— Bruce, eu n-am ştiut nici măcar că mama e lesbiană. Cum te aştepţi să am astfel de intuiţii despre sexualitatea prietenilor tăi?

— A, spuse el domolit.

— Dar ce vreau eu să spun e că nu ştii cu adevărat pe cineva gay. Aşa că, mă întreb de ce ţi se pare un lucru aşa formidabil că mama mea e gay? Şi că ar trebui să fiu fericită?

— E îndrăgostită. Cum poate ăsta să fie un lucru rău?

— Dar cealaltă persoană? Dacă e groaznică? Dacă… eram pe punctul de a plânge. Dacă, nu ştiu, merg undeva la plimbare şi cineva le vede şi le aruncă o sticlă cu bere în cap sau aşa ceva…

— Of, Cannie…

— Oamenii sunt răi! Asta vreau să zic! Nu că e ceva rău în a fi gay, dar omenii sunt răi… şi plini de prejudecăţi… şi distruşi… şi ştii şi tu cum sunt vecinii mei! Oamenii nu-şi vor mai lăsa copiii să ne colinde de Halloween…

Desigur, adevărul era că nimeni nu-şi lăsa copiii să colinde la casa noastră din 1985, când a început tata coborârea vertiginoasă, neglijând munca în grădină, pe măsură ce lua contact cu artistul din el. Adusese acasă o daltă de la spital i transformase jumătate de duzină de dovleci în replici deloc flatante şi precise ale membrilor apropiaţi ai familiei mamei, printre care un dovleac cu adevărat hidos reprezentând-o pe mătuşa Linda – pe acesta îl aşezase sus pe prispă şi îi pusese o perucă platinată, împrumutată de la biroul de „obiecte pierdute” al spitalului. Dar adevărul era că nici Avondale nu era o comunitate deosebit de unită. Nu-mi aminteam de mei un negru, de niciun homosexual declarat, iar ovrei erau puţini.

— Cui îi pasă ce cred oamenii?

— Mie, m-am smiorcăit eu. Vreau să zic, e drăguţ să ai idealuri şi să speri că lucrurile se vor schimba, dar trebuie să trăim în lumea asta

aşa cum e ea, iar lumea e… e…

— De ce plângi? întrebă Bruce. Eşti îngrijorată pentru mama ta sau pentru tine?

Desigur, până la acel punct al discuţiei, plângeam deja prea tare ca să pot răspunde şi, în plus, nasul meu avea nevoie de atenţie imediată. Mi-am tras mâneca peste faţă şi mi-am suflat nasul cu zgomot. Când m-am uitat în sus, Bruce continua să vorbească.

— Cannie, mama ta a ales, iar dacă tu eşti o Im a bună, tot ce vei face e s-o susţii.

Bun. Uşor de spus pentru el. Căci nu era vorba de Andrey, cea mereu dulce, care să anunţe la vreuna din cinele cuşer cu patru feluri de mâncare că decisese să treacă de partea cealaltă, cum ar veni. Puteam să pun pariu salariul pe-o săptămână că scumpa Andrey nu mai văzuse vaginul altei femei. Probabil că nici pe al ei nu şi-l văzuse vreodată.

Gândul la mama lui Bruce în cada ei cu jacuzzi pentru doi, atingându-şi uşor părţile intime pe sub halatul egiptean din bumbac, cu mare freamăt, m-a făcut să râd.

— Vezi? spuse Bruce. Tot ce trebuie să faci e să te laşi dusă de val, Cannie.

Am râs şi mai tare. Iar Bruce, după ce scăpase de datoria de prieten, a schimbat viteza. Vocea lui a căpătat altă tonalitate, trecând de la seriozitatea de consilier îngrijorat la rezonanţe mai intime.

— Vino aici, fetiţo, murmură el, aducând cu Lionel Richie. Îmi făcu semn să mă apropii, mă sărută tandru pe frunte şi-l îndepărtă mai puţin tandru pe Nifkin de pe pat. Te vreau, spuse el, şi-mi puse mâna pe penisul lui ca să înlăture orice dubiu.

Şi asta a fost.

Bruce a plecat la miezul nopţii. Am adormit greu şi m-am trezit dimineaţă în vreme ce telefonul urla pe perna mea. Mi-am dezlipit o geană: cinci şi un sfert. Am ridicat telefonul.

— Alo?

— Cannie? Aici e Tanya.

Tanya?

— Prietena mamei tale.

O, Doamne. Tanya.

— Bună, am spus eu slab.

Nikfin se holba la mine ca şi cum ar fi întrebat despre ce e vorba. Apoi m-a concediat pufnind şi s-a aşezat la loc pe pernă. Între timp, Tanya începuse un joc perfid.

— …Am ştiut de când am văzut-o că m-ar putea îndrăgi…

Eu m-am chinuit să mă ridic în fund, scotocind după ceva de scris. Asta era mult prea ciudat ca să nu fie înregistrat pentru posteritate. Până la finalul conversaţiei, umplusem nouă pagini, am ajuns târziu la lucru, dar am aflat fiecare detaliu din viaţa Tanyei. Am aflat cum fusese molestată de profesorul de pian, cum mama ei murise de cancer la sân când ea era tânără („mi-am înecat durerea în alcool”) şi cum tatăl ei se recăsătorise cu o doamnă redactor nu foarte drăguţă care refuza să-i plătească Tanyei taxele de şcolarizare la Colegiul comunal din Green Mountain Valley („sunt pe locul trei în New England în ceea ce priveşte cursurile de terapie prin artă”). Am aflat şi numele primei iubiri a Tanyei (Marjorie), cum ajunsese ea în Pennsylvania (cu serviciul) şi cum tocmai era în curs de a încheia o relaţie de şapte ani cu o femeie pe nume Janet.

— E co-dependentă, se confesă Tanya. S-ar putea să sufere şi de sindromul obsesiv-compulsiv.

La acest moment îmi activasem opţiunea de „reporter pe teren” şi nu mai spuneam nimic decât „a-ha” şi „înţeleg”.

— Aşa că am mers mai departe, spuse ea.

— Aha, am spus eu.

— Şi m-am apucat cu pasiune de ţesut.

— Înţeleg.

Atunci a trecut la cum a cunoscut-o ea pe mama (priviri pasionale în sauna din vestiarul femeilor – la care aproape că m-am simţit forţată să pun jos telefonul), unde merseseră ele la prima întâlnire (la un restaurant thailandez) şi cum Tanya o convinsese pe mama că tendinţele ei lesbiene erau mai mult decât o fantezie trecătoare.

— Am sărutat-o, anunţă Tanya mândră. Iar ea a încercat să fugă, însă eu am ţinut-o de umeri şi am privit-o în ochi şi i-am spus: „Ann, asta nu va trece”.

— Aha, am spus eu. Înţeleg.

Tanya a trecut atunci la porţia de analiză şi reflecţie a discursului.

— După cum văd eu lucrurile, începu ea, mama ta şi-a dedicat toată viaţa vouă, copiilor.

Spuse „vouă, copiilor” pe exact acelaşi ton pe care l-aş fi folosit eu pentru „voi, nenorociţi de gândaci”.

— Şi l-a suportat pe nenorocitul de…

— Despre care nenorocit vorbim aici? am vrut eu să ştiu, calmă.

— Tatăl tău, spuse Tanya, care evident că nu avea de gând să înmoaie lucrurile de dragul progeniturii nenorocitului. După cum am spus, şi-a dedicat viaţa vouă… iar ăsta nu-i un lucru rău. Ştiu cât de tare şi-a dorit să fie mamă, să aibă o familie, şi, desigur, pe atunci nu existau alte opţiuni pentru femeile care erau pe invers…

Pe invers? Eu de-abia suportam cuvântul „lesbiană”. La ce punct fusese mama promovată la acest statut?

— …Dar cred, continuă Tanya, că acum a venit vremea ca mama ta să facă ce-şi doreşte ea. Să aibă viaţa ei.

— Înţeleg, spun eu. A-ha.

— Chiar aştept cu drag să te cunosc, mi-a zis

— Trebuie să închid acum, am spus eu.

Nu ştiam dacă să râd sau să plâng, aşa că am ajuns să le fac pe amândouă în acelaşi timp.

— Mai mult decât groaznic, i-am spus Samanthei vorbind de la telefonul din maşină.

— O ciudată cum n-ai să crezi, i-am spus lui Andy la prânz.

— Nu judeca, mă preveni Bruce, înainte să apuc să zic ceva.

— E… hmmm. E o tipă care spune tot. Tot, tot.

— Asta e bine, spuse el, făcând chestia lui cu clipitul. Şi tu ar trebui să împărtăşeşti mai multe, Cannie.

— Ha? Eu?

— Tu nu prea îţi arăţi sentimentele. Tu ţii totul foarte strâns în tine.

— Da, să ştii că ai dreptate, am spus eu.

Haide să găsim un străin ca să-i povestesc cum m-a atins profesorul de pian.

— Ha?

— A fost abuzată, am spus eu. Şi mi-a înşirat toate detaliile scabroase.

Chiar şi doctorul „Iubeşte-pe-Toată-Lumea" păru dat pe spate de această informaţie.

— O, Doamne.

— Mda. Şi mama ei a avut cancer la sân, iar mama ei vitregă l-a convins pe taică-su să nu-i plătească taxele pentru facultate.

Bruce se uită sceptic la mine.

— Ţi-a spus toate astea?

— Tu ce crezi, că am mers acasă şi i-am citit jurnalul? Desigur că mi le-a spus!

Am făcut o pauză ca să-i iau câţiva cartofi prăjiţi de pe farfurie, eram la Tick Tock Diner, restaurantul porţiilor enorme şi al chelneriţelor celor mai morocănoase din sudul New York-ului. Acolo nu comandam niciodată cartofi prăjiţi, dar îmi foloseam toată puterea de convingere pentru a-l face pe Bruce să comande, ca să pot lua şi eu.

— Pare dusă, la modul foarte serios.

— Probabil că ai făcut-o să se simtă prost.

— Dar n-am spus nimic! Nici măcar nu m-a cunoscut! Şi ea a fost cea care m-a sunat, aşa că, cum aş fi putut s-o fac să se simtă prost?

Bruce ridică din umeri.

— Cred că aşa eşti tu.

L-am privit fix. El mi-a căutat mâna.

— Nu te supăra. Numai că… ai genul ăla de chestie, judeci oamenii.

— Cine spune asta?

— Păi prietenii mei, cred?

— De ce, doar pentru că sunt de părere că ar trebui să-şi caute

de lucru?

— Uite, vezi? Asta înseamnă să judeci oamenii.

— Dragă, sunt nişte chiulangii. Acceptă asta. E adevărul.

— Nu sunt chiulangii, Cannie. Şi au slujbe, să ştii.

— Ei, haide. Ce face Eric Silverberg ca să-şi câştige pâinea?

Eric, aşa cum ştiam amândoi, avea o slujbă temporară fulltime la un internet cafe, unde, pe cât de bine ne puteam da seama amândoi, îşi petrecea vremea vânzând la negru casete cu Springsteen, întâlnindu-se cu fetele de la una dintre cele trei agenţii matrimoniale la care se înscrisese şi intermediind cumpărarea de droguri.

— George are o slujbă adevărată.

— George îşi petrece fiecare sfârşit de săptămână într-o brigadă care repune în scenă Războiul Civil. George are şi muscheta lui.

— Schimbi subiectul, spuse Bruce.

Îmi dădeam seama că încerca să rămână supărat, dar aproape că-l apucase râsul.

— Ştiu, spun eu. Numai că un tip care poartă muschetă nu e aşa de uşor de atacat.

M-am ridicat, am ocolit masa şi m-am aşezat lungă el, pe partea lui, strângându-i coapsele şi lăsându-mi capul pe umărul lui.

— Ştii că singurul motiv pentru care judec oamenii este că sunt geloasă, spun eu. Îmi doresc să fi avut şi eu modul ăsta de viaţă. Fără împrumuturi de plătit din facultate, fără să am grija chiriei, să am părinţi drăguţi, stabili, căsătoriţi ni heterosexuali care să-mi dea mobila lor uşor uzată de fiecare dată când redecorează casa şi să-mi cumpere maşină de Hanukah…

Vocea mea se pierdu. Bruce se uita fix la mine. Mi-am dat seama că, dincolo de faptul că această descriere li s-ar fi potrivit celor mai mulţi dintre prietenii lui, tocmai îl descrisesem şi pe el.

— Îmi pare rău, am spus eu blând. Numai că uneori pare că tuturor le merge mai uşor decât uni merge mie, că de fiecare dată când mă apropii de o stare de bine… se petrece ceva de felul ăsta.

— Te-ai gândit vreodată că poate lucrurile astea ţi se întâmplă pentru că eşti suficient de ture ca să le suporţi? întrebă Bruce.

El se întinse pe sub masă, îmi apucă mâna şi o mişcă în sus pe coapsa lui. Foarte sus.

— Tu eşti aşa de puternică, Cannie, şopti el.

— Numai că… am spus eu. Îmi doresc să…

Şi atunci el mă sărută. Îi simţeam gustul de ketchup şi de sare de pe buze. Limba lui pătrunse în gura mea. Am închis ochii şi m-am lăsat dusă de val.

Mi-am petrecut sfârşitul de săptămână la apartamentul lui Bruce. A fost unul din acele momente când ne ieşea bine: sex ca lumea, o cină bună în oraş, după-amiezi leneşe făcând schimb de secţiuni din *Sunday Times* şi apoi plecam acasă înainte să începem să ne călcăm pe nervi. Am vorbit un pic de mama, dar în cea mai mare parte m-am pierdut în el. Iar el mi-a dat tricoul lui preferat de flanelă ca să-l port acasă. Mirosea ca el, ca noi: a droguri şi a sex, a pielea lui şi şamponul meu şi îmi era prea strâmt la piept – toate lucrurile lui aşa îmi veneau –, dar mânecile îmi ajungeau la vârful degetelor şi mă simţeam cuprinsă, alintată, de parcă mă ţinea el strâns, de parcă mă ţinea de mână.

Fii curajoasă, m-am gândit eu acasă, stând în pat şi trăgându-mi tricoul lui Bruce pe mine, apoi mi-am atins obrazul de Nifkin, ca să mă poată încuraja în felul lui, lingându-mi faţa, după care am dat telefon acasă.

Slavă Domnului, a răspuns mama.

— Cannie! spuse ea, părând uşurată. Unde ai fost? Am tot sunat şi sunat…

— Am fost acasă la Bruce, i-am spus eu. Am avut bilete la teatru, am minţit.

Bruce nu se simţea bine la teatru. Rază scurtă de atenţie.

— Mă rog, spuse ea. Bine. Păi voiam să-ţi spun că-mi pare rău că ţi-am trântit toate astea deodată. Cred că ar fi trebuit… ei bine, ştiu că ar fi trebuit să aştept şi poate să-ţi fi spus direct…

— Sau cel puţin nu la birou, am spus eu.

Ea râse.

— Aşa e. Îmi pare rău.

— E în regulă.

— Deci… aproape că am auzit-o testând în minte vreo jumătate de duzină de formule de începere a discuţiei. Ai vreo întrebare? spuse ea în cele din urmă.

Am tras adânc aer în piept.

— Eşti fericită?

— Mă simt de parcă aş fi în liceu! spuse mama veselă. Mă simt… o, nici măcar nu pot descrie.

Te rog, nici nu încerca, m-am gândit eu.

— Tanya e cu adevărat teribilă. Ai să vezi!

— Câţi ani are? am întrebat eu.

— Treizeci şi şase, spuse mama mea, de cinzeci şi şase de ani.

— O femeie mai tânără, am observat eu.

Mama chicoti. Nici nu vă puteţi închipui cât m-a deranjat asta. Mama n-a fost niciodată genul care să chicotească.

— Pare să aibă o mică problemă cu… limitele, am încercat eu.

Vocea mamei mele deveni foarte serioasă.

— Ce vrei să zici?

— Păi m-a sunat vineri de dimineaţă… cred că nu erai acolo.

O mică gură de aer.

— Ce a spus?

— Mi-ar lua mai puţin timp să spun ce nu a spus.

— O, Doamne. O, Cannie.

— Vreau să zic, îmi pare rău că a fost, ştii tu, abuzată.

— O, Cannie, doar nu ţi-a spus asta!

Dar pe lângă tonul şocat şi îngrozit, mama părea… aproape mândră. Ca şi cum, deşi era supărată, îi permitea copilului preferat să joace festa preferată.

— Da, am spus eu cu un ton sumbru. Am aliat toată povestea, de la profesorul de pian care i-a atins nurii…

— …Cannie!

— …şi afurisita de mamă vitregă, până la fosta iubită co-dependentă şi suferind de sindromul obsesiv-compulsiv.

— Au, spuse mama. Dumnezeule.

— Poate că ar trebui să se gândească să facă din nou terapie, spun eu.

— Face. Crede-mă că face. O face de ani de zile.

— Şi tot nu şi-a dat seama că nu te apuci să-ţi verşi toată povestea vieţii faţă de cineva complet străin, prima oară când vorbeşti cu el?

Mama suspină.

— Cred că nu, spuse ea.

Eu am aşteptat. Am aşteptat o scuză, o explicaţie, ceva care putea explica asta. Dar nu veni nimic. După o clipă de tăcere ciudată, mama a schimbat subiectul, iar eu am acceptat, sperând ca asta să fie o fază, o chestie, un vis urât chiar. N-am avut aşa un noroc. Tanya era acolo şi acolo avea să rămână.

Ce aduce o lesbiană la a doua întâlnire? zice poanta. O maşină cu mobilă. Ce aduce un homosexual la a doua întâlnire? Care a doua întâlnire?

E drept că-i o glumă veche, dar există o anumită cantitate de adevăr în ea. După ce a început să iasă cu mama, Tanya chiar s-a mutat din subsolul apartamentului fostei iubite co-dependente şi obsesiv-compulsive, într-un apartament al ei.

Dar până la urmă, se mutase la mama de la a doua întâlnire. Mi-am dat seama de asta când am venit acasă la şase săptămâni după ce fraţii mei şi cu mine începuserăm să vorbim despre pierderea mamei şi am văzut ce stătea scris pe perete.

Ei bine, era un afiş pe perete. Inspiraţie – scria pe el, deasupra unei imagini cu un val care se sparge – *înseamnă să crezi că putem reuşi împreună*.

— Mamă? am strigat eu, trântind bagajele pe podea.

Între timp, Nifkin scâncea şi se strângea lângă picioarele mele într-un mod cât se poate de puţin caracteristic pentru el.

— Aici, scumpo, strigă mama.

Scumpo? m-am întrebat eu şi am intrat în sufragerie cu Nifkin. Aici se afla un alt poster care era plin de delfini jucăuşi. Munca în echipă, scria pe el. Iar dedesubtul posterului cu delfin era o poză cu

mama mea şi o femeie care nu putea fi decât Tanya, în costume sport asortate, de culoare mov.

— Bună! spuse Tanya.

— Bună, repetă mama.

O pisică mare, portocalie, sări de pe pervazul ferestrei, se îndreptă insolentă spre Nifkin, întinse o labă, cu ghearele scoase, iar Nifkin scoase un ţiuit ascuţit şi fugi.

— Gertrude! Pisică afurisită! strigă Tanya.

Pisica o ignoră şi se încovoie într-o zonă unde bătea lumina soarelui, în mijlocul camerei.

— Nifkin! am strigat eu.

De sus am auzit un scâncet slab de protest-expresia lui Nifkin pentru în niciun caz, niciodată.

— Avem angajaţi pe care încercăm să-i motivam? am întrebat eu, arătând spre delfinii cu munca în echipă.

— Ha? spuse Tanya.

— Ce? spuse mama.

— Posterele, spun eu. La mine la serviciu avem unele exact la fel, în biroul de planificare.

Chiar lângă semnul cu „27 de zile fără răni”. Sunt, cum ar veni, lucrări de artă care motivează oamenii.

Tanya ridică din umeri. Mă aşteptam la o profesoară care să arate exact a profesoară de sport, cu coapse sinuoase şi bicepşi întinşi, plus o tunsoare aiurită. Evident că mă aşteptasem greşit. Tanya era o femeie micuţă, o păstaie ofilită, abia dacă avea unu cinzeci şi ceva, cu o aureolă de păr roşcat cu cârlionţi şi piele bronzată de culoarea şi consistenţa pielii vechi. Fără piept sau coapse de care să vorbesc. Arăta ca un puşti, de la genunchii chelboşi până la bandajul înfăşurat în jurul unui deget.

— Îmi plac delfinii, spuse ea timid.

— Aha, spun eu. Înţeleg.

Iar alea erau numai schimbările cele mai evidente. Mai era o colecţie de figurine reprezentând delfini deasupra şemineului, unde fuseseră odată fotografiile de familie. Rafturi din plastic pentru reviste

erau agăţate de pereţi, ceea ce făcea sufrageria noastră de familie să semene cu un birou de doctor – un loc potrivit pentru a afişa exemplarele Tanyei din revista *Rehabilitation*. Iar când m-am dus să-mi las geanta în camera mea, uşa nu se deschidea.

— Mamă! am strigat eu, e ceva ce nu merge aici.

Le-am auzit cu se sfătuiau pe şoptite în bucătărie: vocea mamei mele, calmă şi liniştitoare şi asul mormăit al Tanyei apropiindu-se de isterie. Din când în când, desluşeam cuvinte. Terapeut şi intimitate păreau să reprezinte tema dominantă. În cele din urmă, mama veni pe scări, părând încurcată.

— Păi… de fapt, aveam de gând să vorbesc cu tine despre asta.

— Despre ce? Despre faptul că s-a blocat uşa?

— Păi uşa e de fapt încuiată.

M-am uitat la ea fără să zic nimic.

— Păi, Tanya îşi ţine… unele dintre lucruri acolo.

— Tanya, am subliniat eu, are un apartament. Nu poate să-şi ţină fleacurile în el?

Mama ridică din umeri.

— Păi e un apartament foarte mic. Unul cu confort minim, de fapt. Şi părea logic să… Ai putea dormi în camera lui Josh în seara asta.

În acest moment mi-am pierdut răbdarea.

— Mamă, asta e camera mea. Aş vrea să dorm în camera mea. Care-i treaba?

— Ei bine, Cannie, tu nu… tu nu mai locuieşti nici.

— Sigur că nu, dar asta nu înseamnă că nu vreau să dorm aici când vin acasă.

Mama suspină.

— Am făcut nişte schimbări, murmură ea.

— Mda, am observat. Deci, care-i treaba?

— Noi… păi… cum ar veni, am scăpat de patul tău.

Am rămas fără cuvinte.

— Aţi scăpat de…

— Tanya avea nevoie de spaţiu pentru ghergheful ei.

— E un gherghef acolo?

Chiar aşa era. Tanya veni sus cu paşi apăsaţi, deschise uşa şi se întoarse jos tot cu paşi apăsaţi, arătând supărată. Am intrat în camera mea şi am văzut acolo un gherghef, un computer, o saltea uzată, câteva rafturi urâte din carton presat, acoperite cu un lustru de plastic ce imita aluna sălbatică, cu volume cu titluri cum ar fi *Femei deştepte*, *Alegeri prostești* şi *Curajul de a te vindeca sau Nu e ce consumi*, *e ce te consumă pe tine*. Mai era un parasolar triunghiular în culorile curcubeului care atârna de fereastră şi, cel mai rău dintre toate, o scrumieră pe birou.

— Fumează?

Mama îşi muşcă buza.

— Încearcă să se lase.

Am tras aer în piept. Cu siguranţă, Marlboro Lights şi tămâie. Mda. De ce-a trebuit să-şi trântească ghidurile de autoajutorare şi mirosul de ţigări în camera mea? Şi unde erau lucrurile mele?

M-am întors spre mama.

— Ştii, ai fi putut să-mi spui despre asta. Aş fi putut veni să-mi iau lucrurile la mine.

— O, dar n-am aruncat nimic, Cannie. Totul e în cutii, în subsol.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Uite ce e, spuse ea. Îmi pare rău. Eu încerc doar să echilibrez lucrurile aici…

— Nu, nu, spun eu. Echilibru înseamnă să iei toate părţile în considerare. Asta, am spus eu, fluturând din mână ca să arăt ghergheful, scrumiera, delfinul umplut aşezat pe saltea, înseamnă să iei în consideraţie ce vrea o singură persoană şi s-o dai dracului complet pe cealaltă. Asta e complet egoist. Asta e absolut ridicol. Asta e…

— Cannie, spuse Tanya.

Cumva, urcase scările fără s-o aud eu.

— Te rog să ne scuzi, am spus eu, după care i-am trântit uşa în faţă.

Am simţit o bucurie răutăcioasă când am auzit cum încearcă la uşă, pe care eu o închisesem cu propria ei încuietoare.

Mama s-a îndreptat spre locul unde fusese patul meu, a dat să se aplece, apoi s-a decis să în loc pe scaunul de la biroul Tanyei.

— Cannie, uite ce e. Ştiu că e un şoc…

— Ai înnebunit de tot? E ridicol! N-ar fi fost nevoie decât de un afurisit de telefon. Aş fi venit, mi-aş fi luat lucrurile…

Mama arăta mizerabil.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou.

N-am vrut să rămân acolo peste noapte. Vizita asta m-a împins să mă duc la prima – şi până acum ultima – porţie de terapie. Planul de asigurări de sănătate de la *Examiner* plătea zece vizite la doctoriţa Blum, femeia micuţă care arăta ca orfana Annie şi care scrijelea frenetic pe foaie, în vreme ce eu îi spuneam toată povestea cu tatăl nebun, divorţul urât şi mama lesbiană. Mi-am făcut griji pentru biata doctoră. Cu siguranţă, mereu arăta un pic speriată de mine. Şi părea mereu să fie cu câteva întorsături de situaţie în urmă.

— Acum, să clarificăm, spunea ea, când eu treceam abrupt de la ultima atrocitate a Tanyei la sora mea Lucy şi incapacitatea ei de a păstra un loc de muncă. Sora ta, ăăă… dansa topless pentru bani, iar părinţii tăi n-au observat?

— Asta era în ’86, am zis. Tata era deja plecat, iar mama a reuşit cumva să treacă cu vederea faptul că eu mă culcam cu profesorul de istorie suplinitor şi că luasem vreo douăzeci de kile în timpul primului an de facultate, deci da, ea chiar credea că Lucy avea grijă de copii până la patru dimineaţa.

Blum se uita atunci chiorâş la notiţele ei.

— Ok, şi profesorul de istorie era… James?

— Nu, nu. James era tipul cu echipa. Jason era poetul care lucra la atelierul auto. Apoi, Bill era tipul din colegiu, iar Bruce este tipul de acum.

— Bruce! spunea ea triumfătoare, după ce îi localizase numele în notiţe.

— Dar sunt foarte îngrijorată pentru că, ştiţi dumneavoastră, mi-e teamă că, într-un fel, îl păcălesc, am suspinat eu. Nu sunt sigură că-l iubesc cu adevărat.

— Haide să revenim puţin la sora ta, spunea ea, frunzărind tot mai repede prin carneţelul ei de medic, în vreme ce stătea la birou, încercând să nu caşte.

Dincolo de incapacitatea ei de a ţine ritmul, dacă te uitai la hainele pe care le purta, doctora Blum nu prea îţi inspira încredere. Se îmbrăca ca şi cum n-ar fi ştiut că există mărimea S. Mânecile îi atingeau vârfurile degetelor, de obicei; fustele i se îndoiau la glezne. Am fost cât am putut de deschisă, i-am răspuns la întrebări când mi le punea, dar n-am avut niciodată cu adevărat încredere în ea. Cum puteam avea încredere într-o femeie care avea un simţ al modei chiar mai redus decât al meu?

La sfârşitul celor zece şedinţe ale noastre, nu m-a declarat chiar vindecată, dar mi-a dat câteva sfaturi.

— În primul rând, spuse ea, nu poţi schimba nimic din ce face altcineva pe lumea asta. Nici tatăl tău, nici mama ta, nici Tanya, nici Lisa…

— …Lucy, am corectat-o eu.

— Da. Ei bine, nu poţi controla ce fac ei, dar poţi controla modul în care reacţionezi tu la toate astea… dacă le permiţi să te scoată din minţi, să-ţi ocupe toate gândurile sau dacă observi ce lac, te gândeşti şi iei o decizie conştientă cu privire la cât de mult laşi să te afecteze asta.

— Bine. Şi care e al doilea lucru?

— Stai cu Bruce, spuse ea serios. Chiar dacă im crezi că e Domnul Perfecţiune. E acolo, lângă tine şi pare să fie un sprijin important, iar eu cred că vei avea nevoie de asta în următoarele luni.

Ne-am strâns mâinile. Ea mi-a urat noroc. Eu i-am mulţumit pentru ajutor şi i-am spus că la magazinul Ma Jolie din Manayunk, care vindea lucruri de mărimea ei, erau mari reduceri. Iar acesta a fost finalul grozavei mele experienţe terapeutice.

Aş vrea să spun că, în anii de când Tanya, cu ghergheful ei, cu durerea şi posterele ei, se mulase la noi, lucrurile au devenit mai uşoare. Dar nu acesta era adevărul. Tanya este genul de om căruia i s-ar fi potrivit mai degrabă o existenţă vegetală. E ca un tip special de afonă, numai că în loc să nu audă muzica, ea e surdă la nuanţe, la

subtilităţi, la eufemisme, la bârfe, la minciuni politicoase. Întreab-o ce mai face şi vei primi o explicaţie completă şi detaliată asupra a ceea ce a lucrat în ultima vreme şi a problemelor de sănătate din ultimul timp, alături de o invitaţie de a te uita la ultima ei cicatrice chirurgicală. Spune-i că ţi-a plăcut orice a gătit (Dumnezeu ştie că vei minţi oricum) şi te va cadorisi cu reţete infinite, fiecare cu povestea ei („mama mea îmi gătea asta, mi-aduc aminte, în noaptea după ce a venit acasă de la spital”).

În acelaşi timp, e de asemenea incredibil de subţire şi slăbănoagă, predispusă la crize de urlat în public şi istericale care se încheie fie încuindu-se în fostul meu dormitor, dacă suntem acasă, fie plecând îmbufnată cu paşi apăsaţi de oriunde am fi, dacă suntem în oraş. Şi o iubeşte la nebunie pe mama, în cel mai insuportabil mod cu putinţă, urmărind-o peste tot ca un căţel lovit de amor, întinzându-se mereu s-o apuce de mână, să-i atingă părul, să-i maseze picioarele, s-o învelească cu o pătură.

— E nebună, anunţă Josh.

— Imatură, spuse Lucy.

— Nu pricep, spun eu. Să ai pe cineva care să te trateze aşa pentru o săptămână, să spunem, ar fi drăguţ, dar unde mai e provocarea? Unde e emoţia? Şi despre ce vorbesc ele două?

— Despre nimic, spuse Lucy.

Veniserăm toţi trei acasă de Hanukah şi stăteam în jurul mesei familiale după ce oaspeţii plecaseră acasă, iar mama şi Tanya se duseseră să se culce. Ţineam cu toţii în mâini cadourile pe care ni le ţesuse Tanya. Eu aveam o eşarfa colorată în curcubeu („o poţi purta la Parada Mandriei”, propusese Tanya), Josh primise mănuşi, de asemenea în culori pe care le-ar fi purtat cu mândrie doar un militant pentru drepturile homosexualilor, iar Lucy avea un ghemotoc cam uzat de fire, despre care Tanya explicase că era un manşon.

— E bun să-ţi ţină de cald la mâini, hurui ea, dar Lucy şi cu mine ne tăvăleam deja pe jos de râs, iar Josh se întreba în şoaptă dacă un astfel de lucru putea fi aruncat vara pe fundul unei piscine în cadrul unui concurs de „scufundări după manşoane”.

Nifkin, care primise un pulover mic în culorile curcubeului, era în poala mea, dormind cu un ochi deschis, gata s-o ia la fugă spre un teren mai sigur în caz că ar fi apărut pisicile diabolice, Gertrude şi Alice. Josh era pe canapea, cântând la chitară o melodie care suna ca tema cântecului din *Beverly Hills 90210*.

— De fapt, spuse Lucy, ele nu vorbesc deloc.

— Păi despre ce să vorbească? am întrebat lui. Adică, mama e educată… a călătorit…

— Tanya îi acoperă mamei gura cu palma când se uită la *Jeopardy*, spuse Josh morocănos şi trecu la Sex and Candy la chitară.

— Mda, am spus eu.

— Da, confirmă Lucy. Spune că e insuportabil cum strigă mama răspunsurile.

— Probabil doar din cauză că ea nu ştie niciunul, spuse Josh.

— Ştiţi, spuse Lucy, chestia cu lesbianismul e în regulă. Ar fi fost în regulă…

— …Dacă ar fi fost un alt gen de femeie, am terminat eu, şi am rămas pe gânduri, închipuindu-mi o dragoste mai potrivită cu o altă persoană de acelaşi sex: să zicem o profesoară de film de la Universitate, cu un aer elegant, cu ceva avere, cu o tunsoare scurtă, aiurită şi cu bijuterii interesante din chihlimbar, care ne-ar prezenta regizorilor independenţi şi ar duce-o pe mama la Cannes.

În schimb, mama se amorezase de Tanya, care nu era nici citită, nici elegantă, ale cărei gusturi în materie de cinematografie mergeau spre ultimele opere ale lui Jerry Bruckheimer şi care nu deţinea nici măcar o singură bucăţică de chihlimbar.

— Deci ce e? am întrebat eu. Care e atracţia? Nu e drăguţă…

— Asta e sigur, spuse Lucy, cutremurându-se dramatic.

— Sau deşteaptă… sau amuzantă… sau interesantă…

Am rămas cu toţi acolo, în tăcere, cufundaţi în cugetare referitor la ce fel de atracţie ar putea fi între ele.

— Pun pariu că are o limbă ca de balenă, spuse Lucy.

Josh a scos nişte zgomote înfundate ca şi cum tocmai l-ar fi apucat greaţa. Eu mi-am dat ochii peste cap, dezgustată.

— Ca o trompă de tapir! urlă Lucy.

— Lucy, termină, spun eu. Nifkin se trezi și începu să mârâie. Pe lângă asta, dacă e vorba doar de sex, n-o să dureze.

— De unde știi? spuse Lucy.

— Crede-mă, spun eu. Mama se va plictisi.

Am rămas așa o clipă, gândindu-ne la asta.

— E ca și cum nu-i mai pasă de noi, pufni Josh.

— Ba îi pasă, am spus eu.

Dar nu eram sigură de asta. Înainte de Tanya, mamei îi plăcea să facă lucruri cu noi… când eram cu toții. Mă vizita în Philadelphia și pe Josh la New York. Ne gătea când veneam acasă, ne suna de câteva ori pe săptămână, se ocupa cu cluburile ei de citit și grupurile de lectură, cu largul ei cerc de prieteni.

— Nu-i mai pasă decât de Tanya, spuse Lucy amar.

Și n-am avut nimic de replicat la asta. Desigur, încă ne mai suna… dar nu așa de des. Pe mine nu mă mai vizitase de luni de zile. Zilele ei (ca să nu mai zic nimic de nopți) păreau ocupate de Tanya – excursiile cu bicicleta în care mergeau, ceaiurile dansante la care se duceau, ritualul vindecării, care durase un weekend, în care Tanya o luase pe mama pentru aniversarea de trei luni, făcându-i o surpriză specială – se duseseră să ardă salvie și se rugaseră la Zeița Lunii.

— Nu va dura, am spus eu, cu mult mai multă convingere decât simțeam în realitate. K doar un capriciu.

— Dar dacă nu e? a vrut Lucy să știe. Dacă e dragoste adevărată?

— Nu e, am spus eu din nou.

Dar în sinea mea, mă gândeam că poate chiar așa era. Că asta era, că aveam să fim cu toții prinși, împovărați de această creatură ruinată, oribilă, fără grație, temperamentală, pentru tot restul vieților noastre. Sau cel puțin tot restul vieții mamei noastre. Iar după…

— Gândiți-vă la înmormântare, am cugetat eu. Doamne. Parcă o și aud… și mi-am coborât vocea, ca să aducă cu gâjâitul vocii Tanyei. *Mama ta a vrut să-mi lase mie asta*, *am mormăit eu*. Dar Tanya, am spus eu cu vocea mea… asta e mașina mea!

Buzele lui Josh se strânseră. Lucy râse. Eu am imitat din nou

bombănitul Tanyei. *Ştia cât de mult însemna pentru mine*!

Acum Josh zâmbea din toată inima.

— Fă o poezie, spuse el.

Eu am scuturat din cap.

— Haide, Cannie! se rugă sora mea.

Eu mi-am dres vocea, şi am început să recit din Philip Larkin[25]:

— *„Te bagă în spital, mami şi tati, te fac să-ţi ieşi din minţi. Şi poate că nu vor, dar tot o fac”*.

— *Te umplu lent de vina lor”… continuă Lucy*.

— *Şi mai adaugă, încă una, încă un pic”, spuse Josh*.

— *Nebuni erau la rândul lor… Din cauza încrâncenaţilor babaci, cu pălării de modă veche şi sacou/Sentimentali de-ţi rupeau sufletu-n*tr-*o zi/Şi în alta, sărindu-şi prompt la beregată”*.

Şi ne-am alăturat vocile, toţi trei, pentru ultima parte – cea la care nu puteam nici măcar să mă gândesc, în halul în care eram.

— *„Nefericirea trece în genă de la om la om/Şi se-adânceşte ca o stâncă-n coasta mării. /Scapă, scapă cât poţi de repede/Şi nu-ţi crea şi tu un propriu pui de om”*.

Apoi, la sugestia lui Lucy, ne-am ridicat cu toţii în picioare – inclusiv Nifkin – şi am aruncat obiectele tricotate în foc.

— Piei, Tanya! intonă Lucy.

— Revino, heterosexualitate! ceru Josh.

— Cum spun ei, am făcut eu ecou, uitându-mă cum arde fularul gay.

Ajunsă înapoi acasă, mi-am parcat bicicleta în garaj, lângă maşina mică şi verde a Tanyei, pe care se afla un abţibild în relief cu „o femeie are nevoie de un bărbat la fel cum un peşte are nevoie de bicicletă”; am scos curcanul imens şi îngheţat din frigiderul din garaj şi l-am pus în chiuvetă să se dezgheţe. Am făcut un duş rapid şi m-am dus în „fosta mea cameră” de unde fusesem dată afară de la sosirea Tanyei. Între scurtele plimbări cu bicicleta, băile şi duşurile lungi, mi-am scos suficiente pături din sertarul cu lenjerie de pat ca să transform

---

[25] Poet, romancier şi critic de jazz britanic

salteaua Tanyei într-o oază de comoditate. Mai scormonisem și după o ladă cu cărți din subsol și-mi făceam de lucru printre preferatele copilăriei mele: *Căsuța din preerie*, *Temnița fantomei*, *Cronicile din Narnia*, *Cei cinci ardei mici și cum au crescut ei*. Regresam, m-am gândit eu deprimată. Încă câteva zile și aveam să ajung practic la nivel de embrion.

M-am așezat la biroul Tanyei și mi-am verificat e-mailul. Muncă și iar muncă. Bătrâni, furie („comentariile dumneavoastră despre faptul că CBS este un canal pentru telespectatori cărora le place mâncarea mestecată dinainte au fost *dezgustătoare*!”). Și o notă de la Maxi. *Aici sunt*! *50 de grade în fiecare zi*, *scria ea*. *Mi-e foarte cald*. *Mă plictisesc*. *Spune-mi de Ziua Recunoștinței*. *Cine mai e pe acolo*?

M-am așezat să-i răspund.

Ziua Recunoștinței e mereu un ditamai show fi noi acasă, *am scris eu*. *Începând cu mine*, *mama*, *Tanya*, *Josh și Lucy*. *Apoi mai vin prietenii mamei*, *cu soții și copii lor*, *și orice suflete pierdute mai recrutează Tanya*. *Mama face curcan uscat*. *Nu intenționat*, *ci pentru că insistă să-l facă pe grătarul cu gaz și încă nu și-a dat ea seama cum să-l coacă suficient de multă vreme ca să fie făcut*, *dar nu așa de mult încât să fie tare*. *Piure le batate*. *Piure de cartofi*. *O chestie verde*. *Umplutură*. *Sos de friptură*. *Sos de afine dintr-o conservă*. Stomacul mi s-a întors pe dos chiar în timp ce tastam. Cam scăpasem de greață în ultima săptămână, dar numai gândul la porcăria de curcan, la sosul de friptură al Tanyei, cu cocoloașe cu tot, și la cocktailul de afine din conservă era suficient ca să mă facă să mă întind după sărățelele pe care le luasem cu mine.

Mâncarea nu e chiar cel mai important lucru, am continuat eu. *E drăguț să mai vezi lume*. *Pe unii îi știu de când eram mică*. *Iar mama face un foc*, *casa miroase ca în pădure și ne așezăm toți în jurul mesei și spunem un lucru pentru care suntem recunoscători*.

Tu ce o să spui? întrebă Maxi.

Am suspinat, încovoindu-mi picioarele în șosetele de lână groase pe care le furasem din ascunzișul Tanyei, și mi-am adunat în jurul meu plapuma groasă pe care o luasem, din salon. *Nu mă simt deosebit de recunoscătoare acum*, *am răspuns eu*, *dar am să mă gândesc*

eu la ceva.

Capitolul unsprezece

Ziua Recunoştinţei a răsărit cu dârdâieli şi aer rece, dar strălucitoare, luminoasă. Am tras de mine să mă dau jos din pat, căscând încă la di a zece dimineaţa, şi mi-am petrecut câteva ore a fără, măturând frunzele cu Josh şi Lucy, în vreme ce Nifkin ne urmărea cu atenţie şi cu urechile ciulite, în acelaşi timp, la pisicile de pe terasă.

La ora trei în după-amiaza aceea, am făcut un duş, mi-am aranjat părul, cât să dea impresia că l-am coafat, m-am dat cu ruj şi rimei, mi-am pus pantalonii de catifea largi şi negri şi puloverul negru de caşmir, pe care le luasem cu mine, în speranţa că efectul cumulat va fi unul atât de stil, cât şi de subţirime. Lucy şi cu mine am pus masa, Josh a fiert şi a curăţat creveţii, iar Tanya se tot agita prin bucătărie, făcând mai mult zgomot decât mâncare şi luându-şi frecvent pauze de ţigară.

La ora 4: 30 au început să sosească oaspeţii. Prietena mamei mele, Beth, a venit cu soţul ei şi cu trei fii înalţi şi blonzi, dintre care cel mai tânăr se juca cu un inel din nas tras prin sept, ceea ce îl făcea să pară un taur evreiesc derutat. Beth m-a îmbrăţişat şi a început să strecoare la vi cu antreuri în cuptor în timp ce Ben, cel cu *pierc*ingul, începu să arunce discret cu alune sărate în pisicile Tanyei.

— Arăţi minunat! spuse Beth, aşa cum făcea mereu. Nu era nici pe departe adevărat, dar am apreciat gestul. Mi-a plăcut la nebunie articolul tău despre noul show al lui Donny şi Marie[26]. Când ai povestit cum cântau cu Leann Rimes şi părea că vor să-i soarbă sângele din ea… a fost aşa de amuzant!

— Mulţumesc, am spus eu.

O ador pe Beth. Am încredere că ea o să-şi amintească rândul cu „vampirii mormoni”, care mi-a plăcut şi mie, chiar dacă asta fusese cauza a jumătate de duzină de telefoane supărate primite de şefa mea, a unui pumn de scrisori furioase („Dragă reporter prea veninos”, începea preferata mea), plus o vizită cât se poate de serioasă de la doi

---

[26] Prezentatorii unui show de televiziune din anii ’90.

studenţi de nouăsprezece ani de la Universitatea Brigham care vizitau Philadelphia şi care mi-au promis să se roage pentru mine.

Tanya a adăugat fasole verde la ceapa grunjoasă din conservă şi o conservă de supă instant nediluată de ciuperci, după care a galopat triumfătoare în salon şi a aprins un foc strălucitor. Casa s-a umplut de mirosul dulce al lemnului ars şi al curcanului care se prăjea. Nifkin, Gertrude şi Alice au aranjat o încetare a ostilităţilor şi s-au încovoiat liniştiţi în şir în faţa flăcărilor. Josh se tot învârtea pe lângă creveţii pe care îi pregătise. Lucy amesteca Manhattanuri – învăţase să prepare băuturi în timpul unei perioade petrecute ca barmaniţă, care a urmat escapadei de dansatoare topless, dar a precedat cele şase săptămâni de angajată a unui serviciu de sex prin telefon.

— Arăţi groaznic, observă ea, dându-mi un pahar.

Lucy arăta minunat, ca întotdeauna. Sora mea e cu doar cincisprezece luni mai mică decât mine. Când eram mici, oamenii ne spuneau că semănăm de parcă am fi gemene. Acum, n-o mai spune nimeni. Lucy e subţire – aşa a fost mereu – şi-şi poartă părul scurt, un pic ondulat ca să i se vadă vârfurile uşor ridicate ale urechilor când îşi me îi tură capul. Are buze pline şi pasionale şi ochi mari şi căprui à la Betty Boop[27], şi se prezintă lumii ca vedeta care crede ea că ar trebui să fie. Au trecut ani de zile de când n-am mai văzut-o fură un machiaj complet, cu buzele subliniate şi colorate în mod expert, cu sprâncenele arcuite dramatic, cu un cercel de argint minuscul care luceşte şi clipeşte din mijlocul limbii. De sărbătoarea Zilei Recunoştinţei, purta pantaloni din piele negri, strâmţi, cizme negre cu toc înalt şi un set compus dintr-un pulover roz şi un maiou decorat cu paiete. Arăta ca şi cum tocmai ar fi descins de la o şedinţă foto sau s-ar fi oprit să bea rapid un pahar înainte să se îndrepte spre o petrecere a altcuiva, mult mai stilată decât mica noastră reuniune de familie.

— Sunt un pic stresată, am spus eu, căscând, îi dându-i înapoi paharul, dorindu-mi să am vreme mi mai dorm un pic.

Mama năvăli în jurul mesei cu aceleaşi plăcuţe pentru locuri pe

---

[27] Personaj de desene animate din anii ’30.

care le folosise pentru Paşte umil trecut. Ştiam că undeva în teanc era una cu Unice şi am sperat că, de dragul meu, scăpase totuşi de ea, mai degrabă decât să-i taie numele şi să scrie în loc numele altuia, ca să facă economie.

Ultima oară când fusese el aici era iarnă. Josh, Lucy, Bruce şi cu mine am stat pe terasă, sorbind beri pe care Tanya refuzase să ne lase să le ţinem în frigider. („Sunt la recuperare!" behăise ea, ţinând sticlele vinovate ca şi cum ar fi fost grenade.) Apoi mersesem la o plimbare prin cartier. Pe la jumătatea drumului înapoi, începuse din senin să ningă, iar eu şi Bruce am rămas în picioare, ţinându-ne de mâini cu ochii închişi şi gurile larg deschise. Fulgii cădeau pe feţele noastre ca nişte sărutări minuscule şi umede, multă vreme după ce toată lumea revenise înăuntru.

Am închis ochii, încercând să scap de aceste amintiri.

Lucy se holbă la mine.

— Doamne, Cannie. Eşti bine?

Am clipit ca să nu lăcrimez.

— Doar un pic obosită.

— Hmmm, spuse Lucy. Ei bine, atunci am să amestec vin ingredient special pentru tine în piureul de cartofi.

Am ridicat din umeri şi m-am asigurat că voi evita cartofii la cină. Am urmat tradiţia mamei de Ziua Recunoştinţei, dând ocol în jurul mesei şi spunând pentru ce eram noi recunoscători anul acela.

— Sunt recunoscătoare pentru că am găsit atât de multă dragoste, gâjâi Tanya şi atunci Lucy, Josh şi cu mine ne-am înfiorat, iar Tanya a luat-o pe mama de mână.

— Sunt recunoscătoare pentru că am lângă mine minunata mea familie, spuse mama.

Ochii îi luceau. Tanya o sărută pe obraz. Josh mârâi. Tanya îi aruncă o privire ostilă.

— Sunt recunoscătoare… a trebuit să mă gândesc o clipă. Sunt recunoscătoare pentru că Nifkin a supravieţuit accesului de gastroenterită hemoragică de vara trecută, am spus eu în cele din urmă.

Când şi-a auzit numele, Nifkin şi-a pus laba în poala mea şi a scâncit implorator. I-am strecurat o bucată de pieliţă de curcan.

— Cannie! strigă mama. Nu mai hrăni câinele în timpul mesei!

— Sunt recunoscător că mai am încă poftă de mâncare după ce am auzit de problema lui Nifkin, spuse Ben, care, pe lângă cercelul din nas, îşi irita părinţii purtând un tricou cu „Ce-ar face Iisus?”

— Sunt recunoscătoare pentru că sora mea Cannie nu l-a părăsit pe Bruce decât după ziua mea de naştere, aşa că am primit biletele alea la Phish, spuse Josh cu vocea lui profundă, de bariton şi fără nicio expresie pe faţă, în ton cu silueta lui înaltă, de un metru optzeci, numai piele şi os, şi cu coada pe care şi-o lăsase de când îl văzusem eu ultima oară. Mersi, şopti el.

— Nicio problemă, i-am şoptit eu.

— Iar eu sunt recunoscătoare, conchise Lucy, că e toată lumea aici, să audă ce veşti am!

Mama şi cu mine am schimbat priviri neliniştite. Ultima veste emoţionantă de la Lucy fusese un plan – din nefericire anulat – de a se muta în Uzbekistan cu un tip pe care-l cunoscuse într-un bar.

— El este avocat acolo, spunea ea cu încredere, trecând uşor peste faptul că aici livra comenzi pentru Pizza Hut.

Înainte de asta, avusese în plan să-şi deschidă o fabrică de covrigi în Montserrat, unde mersese să-şi viziteze o amică care studia la facultatea de medicină.

— Nu găseşti un covrig acolo! spusese ea triumfătoare şi mersese destul de departe, chiar până la completarea actelor pentru un credit de finanţare, după care erupsese vulcanul de mult adormit din Montserrat, insula fusese evacuată, iar visul lui Lucy se evaporase.

— Care-i vestea? întrebă mama, uitându-se în ochii strălucitori ai lui Lucy.

— Am un impresar! spuse ea pe un ton vibrant. Şi mi-a aranjat o şedinţă foto!

— Topless? întrebă Josh amar.

Lucy scutură din cap.

— Nu, nu, am terminat cu asta. Asta-i de bine. Fac reclamă la

mănuşi din plastic.

— Într-o revistă de fetişuri? am întrebat eu.

Nu m-am putut abţine.

Lui Lucy îi pică faţa.

— De ce n-are nimeni încredere în mine? se întrebă ea.

Cunoscându-mi familia, era numai o chestiune de timp înainte ca altcineva să se lanseze în catalogul eşecurilor lui Lucy – începând cu şcoala şi continuând cu relaţiile şi slujbele pe care nu reuşea să le păstreze niciodată.

M-am aplecat peste masă şi am luat-o de mână. Ea şi-a tras mâna înapoi.

— Fără atingeri din astea fără rost! spuse ea. Oricum, ce se întâmplă cu tine?

— Îmi pare rău, am spus eu. Nu ţi-am dat nicio şansă. Iar atunci am auzit vocea. Din nefericire, nu cea a lui Dumnezeu, ci a lui Bruce.

Bine, *spunea el*, *asta a fost drăguţ*.

M-am uitat în jur, uimită.

— Cannie? spuse mama.

— Mi s-a părut că aud ceva, spun eu. Nu contează.

Iar cât timp Lucy gânguri despre impresarul ci, şedinţa foto, ce avea să poarte, evitând în tot acest timp întrebările din ce în ce mai precise, referitoare la onorariul pe care urma să-l încaseze, sau la ce primea, am mâncat curcan umplut şi fasole verde gelatinoasă de la conservă şi m-am gândit la ce auzisem. M-am gândit cum, chiar dacă poate n-am să-l mai văd niciodată pe Bruce, ar fi posibil să păstrez o parte din el sau din ceea ce fusese relaţia noastră, dacă aş putea avea inima mai deschisă şi mai bună. Din toate predicile lui, din toate dăţile în care fusese didactic şi binevoitor, ştiam că era de fapt o persoană bună, pe când eu… ei bine, şi eu eram, în viaţa mea privată, dar era discutabil dacă nu cumva îmi câştigam pâinea din a fi rea. Dar poate că era posibil să mă schimb. Şi poate că lui îi va plăcea asta, poate într-o zi o să mă placă mai mult… şi o să mă iubească din nou. Presupunând, desigur, că ne-am mai fi văzut vreodată.

Pe sub masă, Nifkin se tot foia şi mârâia în somn la o pisică pe

care-o alerga, probabil, în vis. Privirea îmi era limpede, iar mintea lucidă şi ordonată. Nu era ca şi cum toate problemele mele dispăruseră – ca şi cum vreuna dintre ele ar fi dispărut, de fapt – dar pentru prima oară de când văzusem micul semn „plus” la testul de sarcină, am simţit că le pot depăşi cu bine. Aveam ceva de care să mă ţin, acum, indiferent de ce fel de alegere aş fi făcut – *pot fi o persoană mai bună*, m-am gândit eu. *O soră mai bună*, *o fiică mai bună*, *o prietenă mai bună*.

— Cannie? spuse mama. Ai spus ceva?

Nu spusesem. Dar în acea clipă cred că am simţit ceva, ca o bătaie slabă din aripi, în pântece. Ar fi putut fi de la toată mâncarea asta sau din cauza neliniştii mele şi am ştiut că era mult prea devreme să simt cu adevărat ceva. Dar se simţea ceva. Ceva care-mi făcea semn. O mână minusculă, cinci degete împrăştiate ca o stea de mare, făcându-mi semn prin apă. Bună şi la revedere.

Ultima zi din vacanţa mea de Ziua Recunoştinţei, înainte să fac drumul înapoi în oraş şi să adun resturile din viaţa mea de acolo de pe unde le lăsasem, mama şi cu mine am mers la înot. Era prima oară când veneam la Centrul comunităţii evreieşti de când aflasem că aceasta fusese scena seducerii mamei. După asta, camera cu aburi parcă nu mai fusese aceeaşi.

Dar cât am stat în vestiar şi mi-am pus costumul de baie pe mine, mi-am dat seama că îmi era dor să înot. Îmi era dor de mirosul de clor din nasul meu şi de bătrânele doamne evreice care aveau obiceiul să facă paradă în vestiar complet goale, complet lipsite de ruşine, şi să-şi împărtăşească reţete şi sfaturi de înfrumuseţare în timp ce se îmbrăcau. Îmi fusese dor de sentimentul dat de apa care mă ţinea sus, la suprafaţă şi de modul în care puteam uita de aproape orice în afară de ritmul respiraţiei mele, în timp ce înotam.

Mama înota câte un kilometru şi jumătate în fiecare dimineaţă, mişcându-se uşor prin apă. Corpul ei masiv căpăta un fel de graţie în momentele acelea. M-am ţinut de ea cam jumătate din distanţă, după care m-am strecurat pe unul dintre culoarele libere şi am înotat languros pe o parte.

O vreme, negândindu-mă la nimic. Era un lux pe care nu puteam

să mi-l mai permit mult timp. Dacă voiam să mă ocup de „chestie” (exact ăsta era cuvântul pe care o foloseam în mintea mea), trebuia s-o fac curând.

M-am răsucit pe spate şi m-am gândit la ce simţisem la cina din Ziua Recunoştinţei. Mâna ma minusculă, fluturândă. Ridicol, de fapt. Chestia aia probabil că nici n-avea mâini, iar dacă avea, cu siguranţă nu putea să dea din ele.

Fusesem mereu în favoarea dreptului de a alege. Nu mi se păruse niciodată romantic să fii însărcinată, indiferent dacă era intenţionat sau nu. Nu eram una dintre femeile care, văzând că să îi proprie a treizecea aniversare, încep să plângă când văd un bebeluş în căruţ, cu salivă pe bărbie. Avusesem câteva prietene care se căsătoriseră şi-şi întemeiaseră familii, dar aveam mai multe prietene de aproape treizeci de ani şi chiar peste, care n-o făcuseră. Eu nu-mi auzeam ceasul biologic. Nu aveam febra bebeluşilor.

M-am răsucit la loc şi am început să înot *crawl* într-un ritm leneş. Chestia era că nu puteam scăpa de sentimentul că decizia fusese cumva deja luată în locul meu. Ca şi cum acum nu mai depindea de mine şi tot ce puteam face era să mă dau pe spate şi să aştept să se petreacă.

Am suflat frustrată în apă, uitându-mă cum bulele se rostogolesc în jurul meu. M-aş fi simţit mai bine în legătură cu asta doar dacă aş fi putut auzi din nou vocea lui Dumnezeu şi dacă aş fi ştiut cu siguranţă că făceam ceea ce trebuia.

— Cannie?

Mama înota în culoarul de lângă al meu.

— Încă două bazine, spuse ea.

Le-am terminat împreună, sincronizându-ne respiraţiile, bătaie cu bătaie. Apoi am urmat-o în vestiar.

— Ia spune, începu mama, ce se petrece cu tine?

Eu am privit-o surprinsă.

— Cu mine?

— Of, Cannie, sunt mama ta. Te cunosc de douăzeci şi şapte de ani.

— Douăzeci şi opt, am corectat-o eu.

Ea se uită chiorâş la mine.

— Am uitat de ziua ta?

Am ridicat din umeri.

— Cred că ai trimis o felicitare.

— Asta e? întrebă mama. Îţi faci griji pentru că înaintezi în vârstă? Eşti deprimată?

Am ridicat din nou din umeri. Mama părea şi mai îngrijorată.

— Ceri ajutor? Vorbeşti cu cineva despre viaţa ta?

Eu am pufnit, închipuindu-mi cât de neajutorată ar fi micuţa doctoriţă într-o situaţie ca asta, înecată cum era în hainele ei. *Acum – Bruce e prietenul tău*, ar fi început ea, frunzărind prin carneţelul ei mereu prezent. *A fost*, aş fi corectat-o eu. *Şi te gândeşti la… adopţie*? *Avort*, aş spune eu.

— Eşti însărcinată, spuse mama.

Eu m-am îndreptat de spate, cu gura deschisă.

— Ce?

— Cannie, sunt mama ta. O mamă ştie lucrurile astea.

Mi-am strâns prosopul pe mine şi m-am întrebat dacă ar fi prea mult să sper că acesta nu era unul dintre lucrurile referitoare la care mama şi Tanya puseseră pariu.

— Şi arăţi exact cum arătam eu, continuă ea. Obosită mereu. Când eram însărcinată cu tine dormeam paisprezece ore pe zi.

N-am mai spus nimic. Nu ştiam ce să spun. Ştiam că trebuia să spun cuiva, odată şi odată, dar n-aveam pregătite vorbele.

— Te-ai gândit la nume? mă întrebă mama.

Am râs, câteva secunde, un hohot de râs care mima mai mult a lătrat.

— Nu m-am gândit la nimic, am spus eu. Nu m-am gândit unde aş locui sau ce-aş putea să fac…

— Dar ai să… vocea a tăcut delicat.

— Aşa se pare, am spus eu.

Lată. Cu voce tare. Era real.

O, Cannie!

Părea – dacă se poate aşa ceva – în acelaşi timp încântată şi cu inima frântă. Încântată, cred, pentru că ar fi apucat să fie bunică (spre deosebire de mine, mamei îi plăcea să comunice în orice se afla într-un cărucior). Şi cu inima frântă pentru că asta nu era situaţia pe care şi-ar fi dorit-o pentru fiica ei.

Dar era situaţia în care mă aflam. Mi-am dat seama de asta atunci, acolo, în vestiar. Asta urma Ma se întâmple – aveam să păstrez acest copil.

Cu Bruce sau nu, cu inima frântă sau nu. Părea alegerea corectă. Mai mult decât atât, părea să fie destinul meu – modul în care viaţa mea trebuia mi se desfăşoare. Îmi doream numai ca oricine plănuise asta să-mi fi dat şi un sfat despre cum să mă întreţin cu un copil. Dar dacă Dumnezeu îi avea de gând să spună nimic, înseamnă că puteam să-mi dau seama singură.

Mama se ridică şi mă îmbrăţişă, ceea ce în care dezgustător, dat fiind faptul că eram amândouă ude, de-abia ieşite din piscină, iar prosopul ei nu-i acoperea complet partea din faţă. Dar mă rog. Mă simţeam bine în braţele cuiva.

— Nu eşti supărată? am întrebat eu.

— Nu, nu! Cum aş putea fi?

— Păi… mă rog. Nu ăsta e modul în care voiam… am spus eu, lăsându-mi un pic obrazul să se odihnească pe umărul ei.

— Niciodată nu e, spuse ea. Nu e niciodată exact felul în care crezi tu că va fi. Tu crezi că eu am vrut să vă am pe tine şi pe Lucy în Louisiana, la un milion de kilometri depărtare de familia mea, cu doctorii ăia militari groaznici şi cu gândaci mari cât degetul meu mare…

— Tu cel puţin ai avut un soţ, am spus eu. Şi o casă… şi o perspectivă de viitor.

Mama mă mângâie energic pe umăr.

— Soţii şi casele nu sunt obligatorii, spuse ea. Cât despre perspectivă… găsim noi ceva.

Nu a pus întrebarea de o sută de puncte decât după ce ne-am uscat şi eram deja îmbrăcate, în maşină, în drum spre casă.

— Presupun că Bruce e tatăl, spuse ea.

Eu mi-am lipit obrazul de sticla rece.

— Corect.

— Şi nu vă împăcaţi?

— Nu. A fost…

Cum aş putea să-i explic mamei ce se petrecuse?

— Nu-ţi face griji, spuse ea, punând capăt într-un mod eficient încercărilor mele de a găsi un eufemism potrivit pentru „futaiul din milă”.

În drum spre casă, am trecut de parcul industrial şi standul cu fructe şi legume de peste deal. Totul părea familiar, pentru că trecusem pe acolo de un milion de ori, de când eram mică, de când înotam cu mama devreme în dimineţile le sâmbătă şi veneam împreună acasă cu maşina, privind cum se trezesc oraşele adormite, pe drumul nostru spre covrigii calzi şi sucul de portocale proaspăt stors, când luam micul dejun împreună, toţi cinci.

Acum, totul părea diferit. Copacii se mai înălţaseră, casele arătau cumva mai neîngrijite. Erau amplasate alte semafoare la câteva dintre intersecţiile mai periculoase, erau case noi, cu pereţi de lemn scorţoşi şi grădini dezordonate, pe străzi care nu existaseră când eram eu în liceu. Cu toate astea, era un sentiment plăcut şi confortabil, să merg din nou alături de mama în maşină. Aproape că îmi puteam închipui că Tanya rămăsese în apartamentul fostei ei iubite obsesiv-compulsive şi co-dependente, afară din viaţa mamei mele… şi că tata nu ne abandonase pe deplin… şi că eu nu eram în situaţia actuală.

— Ai să-i spui lui Bruce? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu ştiu. Nu prea mai vorbim acum. Şi cred… ei bine, sunt sigură că dacă i-aş spune, ar încerca să mă convingă să nu-l păstrez şi nu vreau asta. M-am oprit, gândindu-mă. Şi pare că… adică, dacă aş fi în locul lui, dacă aş fi în situaţia lui… e o povară mare pentru oricine. Să aduci un copil pe lume…

— ÎI vrei în viaţa ta? mă întrebă mama.

— Nu asta e întrebarea. Mi-a explicat destul de clar că el nu vrea

să mai facă parte din viaţa mea. Acum, dacă vrea să fie implicat în a… M-am încurcat, încercând s-o spun pentru prima oară… în creşterea copilului nostru…

— Ei bine, nu este vorba numai despre ce vrea el. Va trebui să plătească pensie alimentară.

— Uff, am spus eu, închipuindu-mi cum o să trebuiască să-l aduc pe Bruce la tribunal şi să-mi justific comportamentul în faţa unui judecător şi a unui juriu.

Ea tot mai vorbea; despre fonduri comune şi interese şi nu ştiu ce show de televiziune pe care îl văzuse ea, în care mamele cu serviciu aşezau camere video ascunse şi-şi vedeau îngrijitoarele neglijându-le copiii în vreme ce (îngrijitoarele, nu copiii, presupuneam eu) se uitau la seriale şi dădeau telefoane interurbane în Honduras. Mi-a amintit de Maxi, tot flecărind despre viitorul meu financiar.

— OK, i-am spus eu mamei.

Îmi simţeam muşchii greoi într-un mod plăcut de la înot şi mi se închideau pleoapele.

— Fără îngrijitoare din Honduras, promit.

— Poate că te poate ajuta Lucy un pic, spuse ea, apoi se uită la mine când ne-am oprit la semafor. Ai fost la ginecolog, nu?

— Încă nu, am spus eu, şi am căscat din nou.

— Cannie!

Şi atunci a început să-mi ţină o predică despre alimentaţie, sport în timpul sarcinii şi despre cum auzise ea că vitamina E în capsule putea preveni urmele de vergeturi. Mi-am închis ochii, calmată de sunetul vocii ei şi al roţilor şi aproape că adormisem când am ajuns pe aleea din faţa casei. A trebuit să mă scuture ca să mă trezesc, rostindu-mi uşor numele şi spunându-mi că am ajuns acasă.

O altă minune a fost faptul că m-a lăsat să revin în Philadelphia în noaptea aceea. Şi când m-am întors, aveam în portbagaj vreo cinci kile de curcan în vase de plastic, cu tot cu garnitură, şi o tonă de plăcintă. Am plecat numai după ce i-am promis solemn că-mi voi face programare la doctor a doua zi la prima oră şi că va putea veni curând să mă viziteze.

— Pune-ţi centura, spuse ea, în timp ce eu îl băgăm pe Nifkin, care protesta, în cuşca lui.

— Întotdeauna port centura, am spus eu.

— Sună-mă imediat ce afli data la care vei naşte.

— O să sun! Promit!

— Bine, spuse ea, după care se întinse spre mine şi-şi şterse vârfurile degetelor de obrazul meu. Sunt mândră de tine, spuse ea.

Atunci mi-a venit să întreb de ce. Ce făcusem cuca cineva să fie mândru de mine? Rămăsesem gravidă cu un tip care nu mai voia să aibă nimic de-a face cu mine – nu prea era genul de lucru cu care se putea lăuda la prietenele ei de la clubul cărţii sau pe care puteam s-o trimit la *săptămânalul absolvenţilor de la Princeton*. Faptul că aveam să fiu o mamă singură poate că ar fi fost mai acceptabil dacă eram vedetă de film, dar din ce văzusem eu la colegele mele divorţate, era o povară pentru femeile obişnuite şi cu siguranţă nu era o mândrie sau un motiv de sărbătorit.

Dar n-am mai întrebat. Doar am pornit maşina şi am condus pe alee, făcând cu mâna până ce a dispărut.

Înapoi în Philadelphia, totul părea diferit. Sau poate că era numai faptul că eu vedeam altfel lucrurile. Am observat afluxul de cutii de Budweiser în coşul de gunoi din faţa apartamentului de la etajul doi şi am urcat sus, unde am auzit strecurându-se pe sub uşă râsul înregistrat şi ascuţit al unui sitcom. Pe strada noastră porni alarma uneia dintre maşini, iar prin apropiere se auzi un geam spart. Nişte sunete de fundal, chestii pe care de-abia le observam în cea mai mare parte a vremii, dar pe care trebuie să încep să le văd mai cu atenţie acum… acum că eram responsabilă şi pentru altcineva.

În apartamentul meu de la etajul trei se aşezase un strat subţire de praf, după cele cinci zile în care fusesem plecată, şi mirosea a stătut. Nu era nici pe departe locul în care să creşti un copil, m-am gândit eu, deschizând ferestrele şi aprinzând o lumânare cu miros de vanilie, uitându-mă în acelaşi timp după mătură.

I-am dat lui Nifkin mâncare proaspătă şi apă. Am măturat podelele. Mi-am adunat lenjeria pe care o aveam de spălat în ziua

următoare, am golit maşina de spălat vase, am pus resturile în frigider, apoi mi-am spălat costumul de baie şi l-am pus la uscat. Scrisesem jumătate din lista de cumpărături, plină cu lapte degresat, mere proaspete şi alte lucruri sănătoase de mâncare, când mi-am dat seama că nici nu-mi verificasem măcar robotul, să văd dacă cineva… ei bine, dacă mă sunase… Bruce. Puţine şanse, ştiam şi eu, dar mă gândisem că trebuia cel puţin să-i acord prezumţia de nevinovăţie.

Iar când mi-am dat seama că nu mă sunase, m-am simţit tristă, dar nu era nimic asemănător cu tristeţea ascuţită, apucată, neliniştit-bolnavă de dinainte, nimic asemănător cu siguranţa copleşitoare că aveam să mor dacă nu mă iubea, aşa cum simţisem în noaptea aceea de la New York, cu Maxi.

— M-a iubit, am şoptit eu în camera măturată frumos. M-a iubit, dar nu mă mai iubeşte şi nu e sfârşitul lumii.

Nifkin îşi ridică capul de pe canapea, se uită curios la mine, după care adormi la loc. Eu mi-am luat lista în primire. „Ouă”, am scris eu. „Spanac”. „Prune”.

Capitolul doisprezece

— Ce eşti?!?

Mi-am aplecat capul deasupra ceştii cu *cafe latte* fără cofeină făcut din lapte degresat şi a covrigului prăjit.

— Însărcinată. Copil. Aştept un copil. Într-o stare delicată. Gravidă.

— Bine, bine, am priceput.

Samantha se uită fix la mine, cu buzele ei pline desfăcute, cu ochii căprui şocaţi, extrem de trează, deşi era numai şapte şi jumătate dimineaţa. Cum?

— În modul obişnuit, am spus eu uşor. Eram în Xando, o cafenea din apropiere care se transforma în bar după şase seara. Oamenii de afaceri îşi cercetau atent exemplarele din *Examiner*, mamele necăjite cu cărucioarele după ele îşi înghiţeau cafeaua. Un loc bun, curat şi luminos. Nu unul pentru scene.

— Cu Bruce?

— Bine, poate că n-a fost în modul obişnuit. A fost imediat după

ce a murit tatăl lui…

Samantha suspină profund, exasperată.

— O, Doamne, Cannie… ce ţi-am spus eu despre sex cu foştii iubiţi?

— Ştiu, am spus eu. Numai că s-a întâmplat. Şi-a mai permis încă un suspin, după care s-a întins după agenda ei, domnişoara eficienţă, chiar dacă încă se mai îmbrăca în colanţi negri şi eu îi îi tricou de la Wally's Wings, care ne avertiza că „Ne-am înecat singuri proprii pui".

— Bine, spuse ea. Ai sunat la clinică?

— De fapt, nu, am spus eu. Am să-l păstrez.

Ochii ei să măriră foarte tare.

— Ce? Cum? De ce?

— De ce nu? Am douăzeci şi opt de ani, am suficienţi bani…

Samantha scutură din cap.

— Ai să-ţi distrugi viaţa.

Eu m-am uitat fix la cana mea de cafea.

— Ce vrei să zici?

— Cannie… se uită ea la mine, cu ochii rugători. Mamă singură… vreau să zic că, şi aşa e suficient de greu să cunoşti bărbaţi ca lumea… ştii ce efect are să aibă asta asupra vieţii tale sociale?

Într-adevăr, la asta nu mă gândisem eu foarte mult. Acum că mă împăcasem cu faptul că-l pierdusem irevocabil pe Bruce, nici nu începusem măcar să mă gândesc cu cine voi ajunge sau dacă va exista măcar altcineva.

— Nu numai viaţa ta socială, continuă Samantha, ci întreaga ta viaţă. Te-ai gândit cum are să se schimbe totul?

— Desigur că m-am gândit, am spus eu.

— Nu mai ai vacanţe, spuse Samantha.

— Ei, haide, oamenii îşi iau copiii în vacanţe!

— O să ai bani pentru asta? Adică, presupun cu vei continua să lucrezi…

— Da. Part-time. La asta m-am gândit. Cel puţin la început.

— Deci veniturile îţi vor scădea, şi în plus vei mai cheltui bani şi pe îngrijirea copilului cât timp eşti la muncă. Asta va avea un impact

major asupra nivelului tău de trai. Cannie. Impact major.

Ei bine, asta era adevărat. Fără weekenduri de trei zile în Miami numai pentru că USAir avea un zbor ieftin şi simţeam că aveam nevoie de ceva soare. Fără săptămâni în Killington într-un apartament închiriat, unde să schiez toată ziua, iar Bruce, care nu ştia să schieze, să fumeze marijuana în jacuzzi şi să mă aştepte pe mine. Fără cizme de 200 de dolari din piele pe care trebuia în mod absolut să le am, fără cine de 100 de dolari, fără după-amiezi de 80 de dolari la spa, unde să dau bani pentru ca un adolescent de nouăsprezece ani să-mi exfolieze călcâiele şi să-mi penseze sprâncenele.

— Ei bine, vieţile oamenilor se schimbă, am spus eu. Se petrec lucruri pe care nu le-ai plănuit. Oamenii se îmbolnăvesc… sau îşi pierd slujbele…

— Dar astea sunt lucruri asupra cărora ei nu deţin controlul, observă Samantha. În vreme ce situaţia ta este o una pe care o poţi controla.

— Eu m-am decis, am spus încet.

Samantha continuă cu perseverenţă.

— Gândeşte-te că aduci pe lume un copil fără tată, spuse ea.

— Ştiu, i-am zis eu, ridicând mâna ca şi cum aş fi vrut să-i opresc cuvintele. M-am gândit la asta. Ştiu că nu e cazul ideal. Nu e ce-aş fi vrut eu, dacă aş fi avut de ales…

— Dar tu chiar poţi alege, spuse Samantha. Gândeşte-te la tot ce vei fi nevoită să rezolvi singură. Cum fiecare responsabilitate va cădea pe umerii tăi. Eşti gata pentru asta? Şi e corect să ai un copil, dacă nu eşti?

— Dar gândeşte-te la toate femeile care o fac!

— Cum ar fi mamele de pe listele de ajutor social? Sau adolescentele?

— Da! Ele! Sunt multe femei care au copii, iar taţii copiilor nu sunt pe acolo şi ele tot se descurcă.

— Cannie, spuse Samantha, asta nu e viaţă. Să trăieşti de pe o zi pe alta…

— Am ceva bani, am spus eu, sunând jalnic în propriile mele

urechi.

Samantha luă o gură din cafea.

— Are legătură cu Bruce? E legat de faptul că nu vrei să renunţi la el?

Am privit în jos la mâinile mele strânse şi la şervetul dintre ele.

— Nu, am spus eu. Vreau să zic, cred că implică faptul că… cumva, direct… dar nu e ca şi cum aş fi vrut să rămân gravidă numai ca să mă împac cu el.

Samantha ridică din sprâncene.

— Nici măcar la nivel subconştient?

M-am cutremurat.

— Doamne, sper că subconştientul meu nu e aşa de neinspirat!

— Inspiraţia n-are nimic de-a face cu asta. Poate că în adâncul sufletului, o parte din tine spera… sau speră încă… că odată ce Bruce va afla, va reveni la tine.

— N-am să-i spun, am răspuns.

— Cum poţi să nu-i spui? întrebă ea.

— De ce s-o fac? am ripostat eu. El a trecut mai departe, a găsit pe altcineva, nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu mine sau cu viaţa mea, aşa că de ce să-i spun? N-am nevoie de banii lui şi nu vreau nicio fărâmă de atenţie pe care ar simţi el de cuviinţă să mi-o arunce…

— Dar copilul? Copilul nu merită să aibă un tată?

— Haide, Samantha. Aici vorbim de Bruce. Drogatul de Bruce! Bruce cu coada de cal şi abţibildul cu „vrem legalizare”…

— E un tip de treabă, Cannie. Probabil că ar fi un tată foarte bun.

Mi-am muşcat limba. Era dureros să recunosc sau să mă gândesc la aspectul ăsta, dar probabil că era adevărat. Bruce fusese consilier în tabere şcolare vreme de ani de zile. Copiii îl iubeau, cu coadă de cal sau nu, drogat sau nu, cu droguri sau fără. De fiecare dată când îl vedeam cu verii lui şi cu foştii elevi din tabere, observam cum se băteau ca să stea lângă el la cină sau să joace baschet cu el sau să fie ajutat la teme. Nici când relaţia noastră mergea cel mai prost, nu m-am îndoit că avea să fie un tată minunat.

Samantha scutură din cap.

— Nu ştiu, Cannie. Nu ştiu, pur şi simplu. Se uită lung şi serios la mine. Tot va afla, să ştii.

— Cum? Nu mai ştim aceiaşi oameni… el stă aşa de departe…

— O să afle. Am văzut suficiente seriale ca să-ţi garantez asta. Ai să dai peste el pe undeva…

O să audă ceva despre tine… va afla. Cu siguranţă.

Eu m-am cutremurat, încercând să par curajoasă.

— Şi ce dacă află că sunt însărcinată? Asta nu înseamnă că trebuie să-i spun că-i al lui. Lasă-l să creadă că m-am culcat cu cineva cât eram cu el. (Chiar dacă mi se părea nespus de dureros gândul că Bruce ar fi avut vreodată vreun motiv să creadă asta.) Lasă-l să creadă că am mers la o bancă de spermă. Important este că nu trebuie să ştie. M-am uitat la Samantha. Iar tu nu trebuie să-i spui.

— Cannie, nu crezi că are dreptul să ştie? O să fie tată…

— Nu, nu are…

— Ei bine, se va naşte un copil care e al lui. Dacă vrea să fie tată? Dacă te dă în judecată pentru custodie?

— Bine, am văzut şi eu emisiunea aia cu Sally Jessy[28]…

— Vorbesc serios, spuse Samantha. Ştii că ar putea face asta.

— O, te rog. M-am cutremurat, încercând să par mai puţin îngrijorată decât eram. Bruce de-abia poate să ţină evidenţa la câtă hârtie de împachetat are. De ce ar vrea un copil?

Samantha ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate că nu este nimic. Sau poate ea ar crede că un copil are nevoie… ştii tu… de un model masculin.

— Atunci am să las copilul să stea prin preajma Tanyei, am glumit eu.

Samantha nu râdea. Era aşa de supărată că aproape mi-a venit s-o iau în braţe, dar mi-am dat seama că m-aş comporta precum Tanya, la cluburile ei de alcoolici anonimi.

— O să fie bine, am spus eu, păstrându-mi vocea subţire şi

---

[28] Moderatoare americană de talk-show cunoscută pentru emisiunea de divertisment pe care a găzduit-o vreme de două decenii.

convingătoare.

Samantha se uită la mine.

— Sper să fie aşa, spuse ea încet. Chiar sper.

— Ce eşti? întrebă Betsy, şefa mea.

Spre lauda ei, şi-a revenit mult mai repede decât Samantha.

— Însărcinată, am repetat eu. Începeam să cam obosesc jucând acest rol din coloana sonoră a vieţii mele. Voi avea un copil. Sunt gravidă.

— Of. Bine. O, Doamne. Hmmm… Betsy se uită la mine din spatele ochelarilor ei groşi. Să te felicit? se oferi ea.

— Mersi, am spus eu.

— O să… hmm… o să fie şi o nuntă? întrebă ea.

— Nu în viitorul apropiat. Nu, am spus eu dârză. E vreo problemă?

— O, nu, nu! Bineînţeles că nu! Vreau să zic, ziarul n-ar face niciun fel de discriminare sau ceva de genul acesta…

Brusc, am devenit foarte, foarte obosită.

— Ştiu, am spus eu. Şi mai ştiu că va fi ciudat pentru oameni…

— Cu cât dai mai puţine explicaţii, cu atât mai bine, spuse Betsy.

Eram în sala de conferinţe cu uşile închise şi perdelele trase, ceea ce însemna că-mi puteam vedea colegii numai de la genunchi în jos. L-am recunoscut pe Frank, unul dintre redactori, care mergea cu mocasinii lui ponosiţi spre sala de corespondenţă, urmat îndeaproape de Tanisha, de la foto, care purta pantofi cu toc înalt şi gros marca Mary Jane, şi mergea cu un pas ridicol de parcă s-ar fi strecurat, ca un şarpe. Eram sigură că dacă le-aş fi putut vedea tot corpul, capetele lor s-ar fi rotit spre mine, încercând să-şi dea seama de ce Betsy şi cu mine eram aici, dacă aveam vreo problemă şi care era aceasta. Eram sigură că odată ce ar fi făcut oprirea obligatorie în dreptul cutiilor poştale, s-ar fi dus direct la biroul lui Alice, care era de multă vreme secretară de departament şi depozitara tuturor bârfelor. Siropoase şi scandaloase. La naiba, dacă ar fi lost altcineva cu Betsy aici şi acum probabil că eu aş fi făcut acelaşi lucru. Asta e partea proastă a faptului că lucrezi cu oameni care sunt curioşi şi pentru care a cerceta şi a afla

sunt sarcini de serviciu. Nu prea mai ai o viaţă personală de rare să nu ştie ceilalţi.

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş sufla o vorbă, spuse Betsy.

Betsy avea vreo patruzeci de ani, era o femeie scundă şi isteaţă, cu o claie de păr alb-blonziu, care văzuse la viaţa ei faze de discriminare sexuală, preluări de corporaţii, reduceri bugetare şi o jumătate de duzină de redactori-şefi, toţi bărbaţi, fiecare cu viziunea lui unică asupra a ceea ce ar trebui să reprezinte *Examiner*. Era o supravieţuitoare şi o consideram mentorul meu de la ziar. Aveam încredere în sfaturile ei.

— Ei bine, în cele din urmă va trebui să spun ceva…

— În cele din urmă, spuse ea. Dar pentru moment, eu n-aş spune nimic. Se uită la mine, nu lipsită de bunăvoinţă. E greu, să ştii, spuse ea.

— Ştiu, spun eu.

— O să ai vreun… ajutor?

— Dacă te referi la Bruce venind pe un cal alb ia se însoare cu mine, probabil că nu. Dar mama mi Tanya mă vor ajuta… şi poate şi sora mea.

Betsy venise pregătită. Scoase un exemplar din contractul sindical din poşetă, după care luă un carnet şi un calculator.

— Haide să vedem ce putem face pentru tine.

Rezultatul a fost o ofertă cât se poate de cinstită – şase săptămâni de concediu plătit înainte de naştere, iar dacă voiam, alte şase săptămâni de concediu fără plată după asta. Apoi trebuia să lucrez trei zile pe săptămână ca să-mi păstrez asigurarea medicală, dar Betsy spuse că era de acord să lucrez una din zile acasă, atâta vreme cât puteam fi contactată. Tastă noul salariu provizoriu pe calculator. Of. Mai rău decât aş fi crezut… dar tot se putea trăi. Cel puţin asta speram. Cât avea să coste grădiniţa? Şi hainele de copil… şi mobila… şi mâncarea. Mi-am văzut banii puşi cu grijă deoparte – pe care îi strânsesem cu gândul că într-o zi am să fac nuntă sau să-mi cumpăr o casă – cum se micşorau şi deveneau nimic în ochii mei.

— O să ne descurcăm noi, îmi spuse Betsy. Nu-ţi face griji. Îşi adună hârtiile şi suspină. Cel puţin încearcă să nu-ţi faci griji mai mult

decât trebuie. Şi spune-mi dacă te pot ajuta.

— Opt săptămâni, spuse doctorița mea ginecolog, cu vocea ei melodioasă, cu accent britanic. Sau poate nouă.

— Opt, spun eu slab.

E greu să-ți susții punctul de vedere când stai pe spate, cu picioarele desfăcute în sus pe o masă.

Gita Patel – cel puțin acesta era numele de pe tăblia lipită de halatul ei de laborator – își puse deoparte instrumentele și se mută cu taburetul cu rotile ca să mă vadă la față, în timp ce eu mă străduiam să mă ridic în șezut. Era cam de vârsta mea, cred, cu păr negru și lucios tras într-un coc jos la baza gâtului. Nu era cea la care mergeam de obicei, în biroul de la subsolul străzii Delancey, dar mă programase suficient de repede și din cauza litaniei neîncetate a mamei cu „nu te-ai dus încă la doctor”, am decis să nu mai aștept. Până acum, m-am gândit eu, mergea. Doctorița Patel avea mâine abile și părea o persoană plăcută.

— Te simți bine? întrebă ea.

— Bine. Numai un pic obosită. De fapt, foarte obosită.

— Fără grețuri?

Uau. Îmi plăcea chiar și cum a spus „grețuri”.

— Nu în ultimele câteva zile.

— Atunci foarte bine. Haide să vedem ce planuri ai.

Aplecă ușor capul spre camera de așteptare, l-am admirat discreția gestului și am scuturat din cap.

— Nu. Sunt doar eu.

— Foarte bine, spuse ea din nou, și-mi dădu niște broșuri lucioase, pe care era scrisă îngroșat numele casei de asigurări.

„Micii lăstari” era titlul. Grețos. „Cum să le ajutăm pe membrele noastre care încep una dintre cele mai incitante călătorii ale vieții”. Și mai grețos.

— Deci urmează să vii la control o dată pe lună în următoarele cinci luni, apoi la fiecare două săptămâni în a opta lună și în fiecare săptămână până la data nașterii. Răsfoi niște pagini din calendar. Cred că data aproximativă va fi 15 iunie… de înțeles, desigur, că bebelușii

vin când vor ei.

Am plecat cu geanta sunând a sticluțe de vitamine și acid folic, amețită de listele cu alimente pe care nu aveam voie să le mănânc, lucrurile pe care trebuia să le cumpăr și telefoanele pe care le aveam de dat. Formulare de completat, cursuri la care să mă înscriu, o hârtie cu tot felul de date despre epiziotomii la care nu voiam nici să mă uit, în starea mea de spirit. Era luna decembrie, iar vremea se răcise în sfârșit. Un vânt aspru arunca frunzele uscate spre colțuri, iar eu mergeam cu jacheta subțire înfășurată în jurul meu. Simțeam miros de zăpadă în aer. Eram obosită moartă, iar capul mi se învârtea, dar mai aveam de făcut un drum.

Cursul pentru supraponderali tocmai se terminase când am ajuns eu. Mi-am găsit colegele și pe doctorul K. ieșind din birourile centrului, discutând veseli, împachetați în pulovere și haine de iarnă care arătau ca și cum ar fi fost purtate pentru prima oară anul acesta.

— Cannie!

Doctorul K. Îmi făcu cu mâna și veni la mine. Purta pantaloni kaki, o cămașă de dril și cravată. Era prima dată când nu avea halatul alb de laborator.

— Ce mai faci?

— O, bine, i-am spus eu. Îmi pare rău că am lipsit. Am vrut să vin mai devreme…

— De ce nu vii la mine în birou? spuse doctorul K.

Așa am și făcut. Ne-am așezat în spatele biroului, eu am luat scaunul din fața lui, fără să-mi dau seama, până ce nu m-am așezat, că nu eram doar obosită, ci complet epuizată.

— Îmi pare bine să te văd, spuse el din nou, privindu-mă în expectativă.

Am tras adânc aer în piept. Treci și peste asta, mi-am spus eu. Treci de asta și vei putea merge acasă să dormi.

— O să… mmm… O să am un copil. Așa că trebuie să renunț la program, i-am spus eu.

El dădu din cap, ca și cum exact asta se așteptase să audă.

— Am să aranjez la contabilitatea să-ți trimită un cec, spuse el.

Şi o să începem noi studii toamna viitoare, dacă te mai interesează.

— Nu cred că voi mai avea foarte mult timp liber, am spus eu.

El dădu din cap.

— Ei bine, o să ne fie dor de tine la ore. Chiar aduceai ceva anume.

— O, spuneţi şi dumneavoastră aşa, ca să fiţi drăguţ…

— Nu, nu-i aşa. Mai ştii ai parodiat tu o celulă grasă din corpul femeii săptămâna trecută… chiar ai fi bună pentru un spectacol de *stand-up*.

Am suspinat.

— E greu. Şi trebuie… am multe lucruri pe cap acum.

Doctorul K. Întinse mâna după un carnet şi un stilou.

— Ştii, de fapt cred că s-ar putea să avem un seminar despre nutriţia viitoarelor mame, spuse el, dând la o parte cărţile şi hârtiile şi găsind numărul de telefon. Vreau să zic, de vreme ce ai plătit deja, ai putea foarte bine să şi primeşti ceva… sau desigur, dacă vrei doar rambursare, putem face asta, fără îndoială…

Era aşa de drăguţ. De ce era aşa de drăguţ cu mine?

— Nu, e în regulă. Voiam doar să spun că a trebuit să renunţ şi că îmi pare rău…

Am tras adânc aer în piept, uitându-mă la el cum se uită la mine de pe partea cealaltă a mesei, cu o privire aşa de blândă. Apoi am început din nou să plâng. Ce tot avea camera asta şi acest biet om, că de fiecare dată când stăteam în faţa lui sfârşeam în lacrimi?

El îmi dădu un şerveţel Kleenex.

— Eşti bine?

— Sunt bine. Sunt bine. Am să fiu bine… îmi pare rău…

Iar apoi am izbucnit într-un plâns cu sughiţuri, încât nu mai puteam vorbi.

— Îmi pare rău, am repetat. Cred că e una dintre chestiile alea specifice primului trimestru, când totul te face să plângi. Mi-am căutat geanta. Am o listă aici undeva… lucrurile pe care trebuie să le iei, chestiile pe care le simţi…

El s-a apropiat de mine, trăgând un halat alb din cuier.

— Ridică-te, spuse el. Eu m-am ridicat, iar el mi-a pus halatul pe umeri. Vreau să-ţi arăt ceva, spuse el. Vino cu mine.

El mă conduse la lift, apoi pe un hol, spre o uşă pe care scria „Interzis accesul persoanelor neautorizate” şi „Nu intraţi”, apoi pe o altă uşă marcată cu „Numai urgenţele! Se va declanşa alarma!”. Dar alarma nu se declanşă când deschise el uşa. Şi brusc eram afară, pe acoperiş, cu tot oraşul aşezat la picioarele noastre.

Se vedea primăria. Eram practic la acelaşi nivel cu statuia lui Billy Penn[29] din vârf. Mai era şi clădirea PECO, plină de lumini strălucitoare…

Turnurile gemene de la Liberty Place, de argint lucios… maşini minuscule, mişcându-se pe străzi infinitezimale. Şirurile de luminiţe de Crăciun în coroniţe de neon în jos pe Market Street, spre docuri. Patinoarul Blue Cross, cu patinatorii micuţi ui cercuri lente. Şi râul Delaware şi Camden. New Jersey. Bruce. Totul părea foarte îndepărtat.

— Ce crezi? întrebă doctorul K.

Am tresărit când a început să vorbească, în cele din urmă. Pentru o clipă, uitasem de el… de tot. Eram copleşită de panoramă.

— N-am mai văzut niciodată oraşul aşa, i-am spus. E uimitor.

El se sprijini de uşă şi zâmbi.

— Cred că ar trebui să plăteşti o chirie destul de mare într-unul din zgârie-norii din piaţa Rittenhouse ca să ai o vedere ca asta, spuse el.

M-am întors din nou spre râu, simţind vântul rece care-mi sufla în faţă. Aerul avea un gust delicios. Toată ziua – sau cel puţin de când îmi dăduse doctoriţa Patel broşura cu suferinţele des întâlnite din primul trimestru – observasem că mirosul mi se ascuţise şi aproape tot ce miroseam îmi făcea greaţă. Gazele de eşapament… o adiere de rahat de câine dintr-un coş de gunoi… benzina… chiar şi lucruri care îmi plăceau de obicei, ca mirosul cafelei care adia de la Starbucks de pe South Street – pe toate le simţeam cu o intensitate de zece ori mai

---

[29] Referire la blestemul lui Billy Penn, folosit deseori pentru a explica eşecul echipelor sportive din Philadelphia.

mare. Dar aici sus aerul mirosea ca nimic altceva, ca şi cum fusese filtrat special pentru mine. Ei bine, pentru mine şi câţiva locuitori bogaţi din apartamentele de lux cu balcoane aliniate, care erau suficient de norocoşi să aibă acces regulat la această privelişte.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

— Mda.

Doctorul K. Se aşeză cu picioarele unul peste altul şi îmi făcu semn să mă alătur. M-am aşezat, atentă să nu stau pe halatul de laborator pe care mi-l oferise.

— Ai chef să vorbeşti despre asta?

I-am aruncat o privire fugară.

— Vreţi să ascultaţi?

El a părut uşor jenat.

— Nu vreau să mă bag… ştiu că nu e deloc treaba mea…

— O, nu, nu, nu e asta. Doar că nu vreau să vă plictisesc, am suspinat eu. Cred că e cea mai veche poveste din lume. O fată cunoaşte un băiat, fata se îndrăgosteşte de el, apoi îl părăseşte pentru motive pe care nu prea le înţelege cu adevărat, tatăl băiatului moare, fata încearcă să-l aline, fata ajunge însărcinată şi singură.

— A, spuse el atent.

Eu mi-am întors privirea spre el.

— Ce, credeaţi că a apărut altcineva?

El nu spuse nimic, dar în luminile reflectate de la străzile de jos, mi s-a părut descumpănit. M-am aşezat pe vine până ce am ajuns în faţa lui.

— Nu, acum, serios. Credeaţi că am găsit un alt tip aşa de rapid? Vă rog, am pufnit eu. Aşa părere v-aţi format despre mine?

— Cred că m-am gândit… ei bine, de fapt nici nu m-am gândit.

— Ei bine, credeţi-mă că-mi ia mult mai mult de câteva luni ca să cunosc pe cineva care să mă placă şi care să vrea să mă vadă goală. Şi înainte să fiu suficient pregătită ca să-l şi las s-o facă. M-am uitat la el din nou cu coada ochiului. Dacă avea impresia că flirtam cu el? Asta aşa, pentru buna *dumneavoastră* informare, am mai spus eu jalnic.

— Am reţinut, spuse el pe un ton sumbru.

Părea aşa de serios, că am izbucnit în râs.

— Spune-mi ceva, doctore… cum de ştiu oamenii când glumeşti? Pentru că ai aceeaşi expresie tot timpul.

— Cum adică? De tocilar?

Îi luă multă vreme să spună cuvântul tocilar, care, desigur, îi dădea un aer de… tocilar.

— Nu chiar. Numai serios tot timpul.

— Ei bine, nu sunt aşa. De fapt, părea să fie jignit. De fapt am un simţ al umorului foarte fin.

— Pe care reuşesc cumva să-l ignor total, l-am tachinat eu.

— Ei bine, luând în considerare faptul că de cele câteva ori când am stat de vorbă, aveai vreo criză existenţială deosebită, nu am putut să fiu prea glumeţ.

Acum chiar că părea rănit.

— Aşa este, am spus eu. Sunt sigură că eşti tare glumeţ.

El se uită la mine bănuitor, cu fruntea încreţită.

— Cum poţi să-ţi dai seama de asta?

— Păi aşa ai spus tu. Oamenii care sunt amuzanţi ştiu că sunt amuzanţi. Oamenii care nu sunt amuzanţi spun „prietenii mei zic că am un simţ al umorului extraordinar”. Sau „mama spune că am un simţ al umorului extraordinar”. Atunci ştii că ai o problemă.

— O, spuse el. Deci dacă ar fi să te descrii, ai spune că eşti glumeaţă?

— Nu, am suspinat eu, uitându-mă în sus la cerul nopţii.

În acest moment, aş fi spus că sunt terminată.

Am rămas în linişte o clipă. I-am privit pe patinatori cum se învârt.

— Te-ai gândit la ce vei face? întrebă el în cele din urmă. Nu trebuie să vorbeşti despre asta dacă nu vrei…

— Nu, nu. Nu mă deranjează. Nu m-am gândit decât la câteva lucruri, de fapt. Ştiu că am să-l păstrez, deşi probabil că nu e lucrul cel mai practic, şi mai ştiu că am să rămân în urmă cu programul meu, când va veni copilul. O, şi ştiu că probabil am să încep să caut o nouă locuinţă şi să văd dacă sora mea vrea să mă însoţească la cursurile

pentru viitoare mame.

Spuse aşa, ca şi cum aş fi pierdut o mână de cărţi proaste la joc, nu părea să fie mare lucru.

— Dar Bruce? întrebă el.

— Vezi tu, asta e partea la care nu m-am gândit încă, spun eu. N-am mai vorbit de săptămâni întregi şi, în plus, e cu altcineva.

— Serios?

— Suficient de serios cât să mă anunţe şi pe mine. Sau să şi scrie despre asta.

Doctorul se gândi la asta.

— Ei bine, asta ar putea să nu însemne nimic. Poate că încearcă doar să se răzbune pe tine… sau să te facă geloasă.

— Mda, păi îi cam iese.

— Dar un copil… ei bine, asta schimbă totul.

— O, ai citit şi tu broşura aia? Mi-am tras genunchii la piept. După ce ne-am despărţit… după ce a murit tatăl lui, când mă simţeam eu aşa de nefericită, îl voiam înapoi şi toţi prietenii mei îmi tot spuneau că eu m-am despărţit de el şi că probabil o făcusem pentru un motiv serios.

Şi ştiu că e adevărat. Cred că ştiam, în sufletul meu, că probabil nu urma să fim, ştii tu, împreună pentru tot restul vieţii. Şi era probabil vina mea… vreau să zic, am această teorie referitoare la tatăl meu, la părinţii mei şi la neîncrederea mea în dragoste. Aşa că mă gândesc că şi dacă ar fi fost perfect… sau mă rog, nu perfect, ci potrivit pentru mine… poate că tot n-aş fi fost în stare să văd asta sau aş fi încercat să mă conving de contrariu. Sau… mă rog.

— Sau poate că nu era tipul potrivit pentru I ine. Mereu ne-au spus în facultate, că nu tot ce zboară…

— …se mănâncă.

El se încruntă la mine.

— Şi tu ai fost la medicină?

Am scuturat din cap.

— Nu. Tata era medic. Spunea asta mereu. Dar eu nu ştiu. Cred că asta chiar ar putea fi ceva ce s-ar mânca. Vreau să zic, ştiu cât de dor

uni e de el, cât de groaznic m-am simţit când am aflat că avea pe altcineva şi cred că am ratat şansa, că, de fapt, el trebuia să fie dragostea vieţii mele, soţul meu. Am înghiţit în sec, rostind ultimul cuvânt cu o sforţare. Dar acum…

— Acum ce?

— Mi-e dor de el mereu. Am scuturat din cap, dezgustată de propria mea nefericire. E ca şi cum ai fi bântuit sau aşa ceva. Şi eu nu-mi permit luxul de a fi bântuită acum. Trebuie să mă gândesc la mine, la copil şi la cum să mă pregătesc pentru asta.

M-am uitat la el. Îşi scosese ochelarii şi mă privea atent.

— Pot să te întreb ceva? am spus eu.

El aprobă din cap.

— Am nevoie de punctul de vedere al unui bărbat. Ai copii?

— Niciunul de care să… vreau să zic, nu.

— Vezi, aveai de gând să spui: niciunul de care să ştiu, nu?

— Aşa voiam să zic, dar m-am oprit, spuse el. Mă rog, aproape.

— Bine. Deci n-ai copii. Cum te-ai simţi tu, dacă ai fi fost cu cineva, după care v-aţi despărţit, iar ea ar veni la tine şi ţi-ar spune: „Ştii ce? Sunt însărcinată cu copilul tău”. Ai vrea măcar să ştii?

— Dacă aş fi în situaţia asta, spuse el gânditor. Ei bine, da. Aş vrea să ştiu. Aş vrea să fac parte din viaţa copilului meu.

— Chiar dacă n-ai mai fi cu mama?

— Cred că orice copil merită să aibă doi părinţi implicaţi în viaţa lui, care să se ocupe de el, de persoana care va deveni, chiar dacă părinţii locuiesc separat. E suficient de greu să creşti în lumea asta. Cred că toţi copiii au nevoie de tot ajutorul pe care-l pot primi.

Asta, nu prea era ceea ce voiam eu să aud. Sperasem să-mi spună: *Poţi s-o faci*, *Cannie*, *poţi s-o faci singură*! Dacă era să fiu despărţită de Bruce – şi erau dovezi clare că aşa avea să fie – voiam toate asigurările că era în ordine să fii un părinte singur şi că era un lucru corect.

— Deci crezi că ar trebui să-i spun.

— Dacă aş fi în locul lui, spuse el gânditor, aş vrea să mi se spună. Şi indiferent ce faci tu, sau ce vrea el, în final tot tu vei fi cea

care decide. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— El şi mama lui să mă dea în judecată pentru custodie şi să încerce să-mi ia copilul?

— Asta n-a fost la Oprah? întrebă el.

— Sally Jessy, spun eu.

Se făcuse mai frig. Mi-am strâns halatul alb pe mine.

— Ştii de cine îmi aminteşti? întrebă el.

— Dacă spui că de Janeane Garofalo[30], sar, l-am avertizat eu.

Multă lume mă comparase cu Janeane Garofalo.

— Nu, spuse el.

— Mama ta? am întrebat eu.

— Nu.

— De tipul acela de la Jerry Springer care era aşa de gras că paramedicii au trebuit să facă gaură în casă ca să-l scoată de acolo?

Zâmbea, deşi încerca să n-o facă.

— Fii serioasă! mă certă el.

— Bine. De cine?

— De sora mea.

— O. M-am gândit un pic. E… şi apoi n-am mai ştiut ce să zic. E grasă? E amuzantă? A fost lăsată gravidă de fostul iubit?

— Semăna puţin cu tine, spuse el. Se întinse spre mine şi vârful degetului său aproape că-mi atinse faţa. Avea obraji că ai tăi şi un zâmbet ca al tău.

Am întrebat primul lucru la care mă puteam gândi.

— Era mai mare sau mai mică?

— Era mai mare decât mine, spuse el, aţintindu-şi privirea în faţă. A murit când aveam eu nouă ani.

— A…

— Mulţi dintre pacienţii mei vor să ştie, când mă cunosc, de ce am luat-o pe calea asta a medicinei. Adică nu e o legătură evidentă. Nu sunt femeie, nu am avut niciodată probleme cu greutatea…

— O, sigur. Pune sare pe rană, spun eu. Deci sora ta era…

---

[30] Actriţă, comediantă şi activistă politică americană.

corpolentă?

— Nu, nu chiar. Dar era obsedată de asta.

Îi puteam vedea numai o parte a feţei. Zâmbea.

— Ţinea mereu curele alea… ouă fierte tari o săptămână, pepene roşu alta.

— Avea, cum ar veni, probleme de alimentaţie?

— Nu. Avea un comportament nevrotic cu privire la alimentaţie. A avut un accident de maşină… aşa a murit. Mi-aduc aminte că părinţii au fost la spital şi nimeni nu mi-a spus ce se petrecea decât după multe ore. În cele din urmă mătuşa mea, sora mamei, a venit la mine în cameră şi mi-a spus că sora mea Katie ajunsese în ceruri şi că n-ar trebui să fiu trist, pentru că cerurile erau un loc minunat, unde poţi face tot ce vrei. Pe atunci credeam că cerurile erau un loc plin de îngheţată, de şuncă afumată şi vafe… toate lucrurile pe care voia Katie să le mănânce şi pe care nu şi le permitea niciodată. Se întoarse la mine. Suna prostesc, nu?

— Nu. Na, de fapt, cam aşa îmi închipui şi eu raiul.

M-am simţit groaznic imediat ce am spus-o. Dacă el credea că-mi bat joc de biata lui soră moartă?

— Eşti evreică, nu?

— Mda.

— Şi eu sunt. De fapt, pe jumătate. Tata era evreu. Dar nu am fost crescuţi în niciun cult. Se uită la mine curios: evreii cred în rai?

— Nu… tehnic nu. Mi-am scotocit mintea după lecţiile mele de ebraică. Chestia e că mori şi apoi e doar… ca somnul, cred. Nu există o idee reală despre viaţa de apoi. Doar somn. Şi după aceea vine Mesia şi toată lumea trăieşte din nou.

— Trăiesc în trupurile pe care le aveau în viaţă?

— Nu ştiu. Personal, am de gând să fac lobby pentru cel al lui Heidi Klum.

El râse.

— Nu vrei să… se întoarse cu faţa la mine. Ţi-e frig.

Cam începusem să tremur.

— Nu, sunt bine.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Nu, totul e bine! De fapt, îmi place să ascult despre viețile… hmmm… altor oameni. Aproape spusesem „problemele altor oameni”, dar m-am oprit la vreme. Mi-a făcut bine.

Dar el era deja în picioare și, din trei pași lungi, ajunsese aproape de ușă.

— Ar trebui să intrăm, murmură el.

A ținut ușa, făcându-mi loc să trec. Eu am pășit pe scară, dar nu m-am dat la o parte, așa ca atunci când a închis ușa, stătea foarte aproape le mine.

— Voiai să mă întrebi ceva, spun eu. Spune-mi despre ce era vorba.

Acum era rândul lui să pară jenat.

— Eu… păi… asta… orele de nutriție pe perioada sarcinii, cred. Voiam să te întreb dacă ai vrea să te înscrii la una dintre ele.

Știam că nu era asta. Și chiar aveam o idee vagă că ar fi putut fi ceva complet diferit. Dar n-am spus nimic. Poate că avusese un gând scurt și fugar despre mine… cumva… pentru că vorbise despre sora lui și se simțea vulnerabil. Sau poate că-i părea rău pentru mine. Sau poate că mă înșelam complet. După toată aiureala cu Steve și acum cu Bruce, nu mai simțeam că pot avea încredere în instinctele mele.

— Când se întrunește grupul? am întrebat eu.

— Am să verific, spuse el, iar eu l-am urmat în jos pe scară.

Capitolul treisprezece

După multă meditație și vreo zece ciorne dure, am compus o scrisoare pentru Bruce pe care apoi i-am trimis-o:

Bruce.

Nu știu un mod mai elegant de a spune asta, așa că am să-ți comunic direct că sunt gravidă. S-a întâmplat ultima oară când am fost împreună. Am decis să păstrez copilul. O să nasc pe 15 iunie.

Asta e decizia mea, am luat-o după ce m-am gândit serios la toate aspectele. Am vrut să știi, ca să poți alege în ce măsură vrei să te implici în viața copilului.

Nu îți spun ce să faci, nici nu cer nimic. Eu mi-am luat decizia, iar

tu va trebui s-o iei pe a ta. Dacă vrei să petreci timp cu copilul, am să fac tot ce pot eu să fie așa. Dacă nu, înțeleg.

Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Știu că nu e lucrul de care ai nevoie în viața ta chiar acum. Dar am decis că este ceva despre care tu trebuie să știi, ca să iei deciziile pe care le consideri corecte. Singurul lucru pe care ți-l cer este să nu scrii, te rog, despre asta. Nu-mi pasă dacă vorbești despre mine, dar acum e și altcineva în joc.

Ai grijă de tine.

Cannie

Am scris şi numărul meu de telefon, în caz că-l uitase, şi am trimis scrisoarea.

Mai erau atât de multe lucruri despre care aş fi vrut să scriu, cum ar fi că încă mă gândesc la el. Că încă mai visez cu ochii deschişi că el va reveni la mine, că vom locui împreună: eu, Bruce şi copilul. Că eram speriată în cea mai mare parte a timpului şi uneori furioasă pe el când nu eram speriată, că mă simţeam atât de distrusă de dragoste şi dor, că mi-era teamă să mă gândesc măcar la numele lui, ca să nu fac iar ceva nepotrivit, şi că oricât îmi umpleam eu zilele cu tot felul de lucruri, cu planuri şi liste, cu zugrăvirea celui de-al doilea dormitor într-o nuanţă de galben numită „stand de limonadă” şi cu asamblarea dulapului pe care îl cumpărasem de la Ikea – mult prea des, mă trezeam gândindu-mă la cât de tare îl voiam înapoi.

Dar n-am scris nimic din toate astea.

Mi-am adus aminte ce greu mi se păruse, când eram în ultimul an de liceu, să aştept ca facultăţile să trimită scrisorile cu rezultatul admiterii, să spună dacă te acceptau sau nu. Credeţi-mă că aşteptarea ca tatăl copilului nenăscut să răspundă dacă e sau nu interesat să se implice în asta alături de tine sau de copil e mult mai rea. Trei zile mi-am verificat obsedant telefonul de la muncă. Vreme de o săptămână am venit acasă la prânz ca să-mi verific cutia poştală, blestemându-mă că n-am trimis scrisoarea cu confirmare de primire, ca să fiu sigură că a ajuns la el.

Nimic. Zi de zi, nimic. Nu-mi venea să cred că era aşa de rece. Că avea să-mi întoarcă spatele mie – sau nouă – complet dezinteresat. Dar

se pare că ăsta era adevărul. Aşa că am renunţat… sau am încercat să mă autosugestionez să renunţ.

— Aşa stau lucrurile, i-am spus eu abdomenului meu.

Era duminică dimineaţă, cu două zile înainte de Crăciun. Fusesem la o plimbare cu bicicleta (mi se dăduse voie să fac ceva mişcare până în luna a şasea, dacă nu existau complicaţii) şi apoi îmi făcusem singură o morişcă de jucărie, din nişte oase de ros pentru câini, după indicaţiile dintr-o carte numită *Simple Crafts for Kids*[31], şi tocmai mă recompensam cu o baie fierbinte şi lungă.

— Cred că bebeluşii ar trebui să aibă doi părinţi. Cred asta. În mod ideal, aş fi avut un lată pentru tine. Dar n-am. Vezi tu, tatăl tău biologic e un tip de treabă, dar nu era omul potrivit pentru mine şi acum au intervenit şi alte chestii nasoale, plus că se vede cu altcineva…

Asta probabil că era mai mult decât era necesar să ştie copilul meu nenăscut, dar mă rog.

— Aşa că-mi pare rău. Dar asta e. Am să încerc să te cresc cât de bine pot şi-o să reuşim cum putem; sper că nu vei ajunge să mă urăşti groaznic şi să-ţi faci tatuaje şi *piercinguri* şi chestii pentru a-ţi exprima durerea sau orice alt lucru pe care îl vor face copiii în vreo cincisprezece ani de acum înainte, pentru că îmi pare rău şi am s-o scot eu la capăt.

Sărbătorile au trecut cu greu, am făcut prostii şi prăjiturele pentru prietenii mei în loc să le cumpăr chestii şi am îndesat bani gheaţă (mai puţini decât anul trecut) în felicitările pentru fraţi. Am venit acasă pentru sărbătorirea anuală a „uşilor deschise”, unde s-au agitat în jurul meu zeci de prieteni, plus toţi membrii Switch Hitters şi mulţi membri ai unor asociaţii de gay, care mi-au oferit toate cele bune, sfaturi, nume de doctori şi centre de îngrijire şi un exemplar uşor uzat din Heather are două mămici (de la o inhibată cam fără minte pe nume Dot, pe care Tanya o luă imediat deoparte ca s-o informeze că nu eram lesbiană, ci doar o femeie părăsită). Am stat în bucătărie cât de mult am putut, curăţând cartofi, făcând clătite,

---

[31] Jucării simple pentru copii (engl.).

ascultând-o pe Lucy cum mă cadorisește cu o poveste despre cum ea și una dintre prietenele ei convinseseră un tip pe care-l cunoscuseră la un bar să le ia la el acasă, după care i-au desfăcut toate cadourile de sub bradul de Crăciun, în timp ce el zăcea leșinat.

— Asta n-a fost prea frumos din partea ta, am certat-o eu.

— Nici el n-a fost foarte drăguț, spuse Lucy. Ce căuta cu două tipe ca noi acasă, când soția lui era plecată din oraș?

I-am dat dreptate.

— Toți sunt niște câini, continuă Lucy țanțoșă. Desigur, nu trebuie să-ți spun ție asta. Sorbi lichidul transparent din pahar. Ochii îi luceau. Trebuie să-mi îndulcesc vacanța, zise.

— Ia-ți îndulcitorul și du-te afară, i-am cerut eu, punând o altă bucată de cartof crud în tigaie.

Credeam că Lucy era probabil în sinea ei încântată că eu eram cea care ajunsese în halul ăsta, nu ea. Din partea lui Lucy, o sarcină neplanificată ar fi fost de așteptat. În cazul meu, însă, era șocant.

Mama băgă capul pe ușă.

— Cannie? Rămâi aici, nu?

Am încuviințat din cap. De la *Ziua Recunoștinței*, căpătasem obiceiul de a petrece cel puțin o noapte în fiecare săptămână la mama acasă. Ea gătea cina, eu o ignoram pe Tanya, iar în dimineața următoare mama și cu mine mergeam la înot, încet, una lângă alta, după care îndesam în pungi alimente și tot felul de lucruri necesare pentru un nou-născut donate de prietenele ei și reveneam în oraș.

Acum, mama venise la cuptor și-mi înțepa clătitele cu o spatulă.

— Cred că uleiul e prea încins, încercă ea.

Eu am îndepărtat-o, dar ea s-a retras numai până la chiuvetă.

— Tot nicio veste de la Bruce? întrebă ea.

Eu am făcut un semn din cap.

— Nu pot să cred, spuse ea. Nu-i stă în fire…

— Mă rog, am spus eu scurt.

De fapt, cred că mama avea dreptate. Așa ceva nu i-ar fi stat în fire lui Bruce cel pe care îl știam eu și eram la fel de rănită și uimită ca toată lumea.

— Am reuşit, se pare, să scot ce e mai rău din el.

Mama îmi zâmbi amabil. Apoi se strecură pe lângă mine şi dădu focul mai încet.

— Nu le arde, spuse ea, după care reveni la petrecere, lăsându-mă cu o tigaie de clătite cu cartofi pe jumătate arse şi cu toate întrebările pe cap.

Lui chiar nu-i pasă? m-am întrebat eu. *Chiar deloc*?

Toată iarna am încercat să-mi ocup timpul. Făceam turul petrecerilor de la prieteni, sorbind cidru aromat în loc de lichior de ouă sau de şampanie. Ieşeam la cină cu Andy, mergeam la plimbări cu Samantha şi la orele de pregătire pentru naştere cu Lucy, care acceptase să fie partenera mea, „atâta vreme cât nu trebuie să mă uit la păsărica ta”. Şi chiar aşa, aproape că am reuşit să fim date afară din prima zi. Lucy începu să strige „împinge, împinge!” când de fapt profesoara voia să vorbim despre alegerea unui spital potrivit. De atunci, ori de câte ori trebuia să ne jucăm „de-a mama şi de-a tata”, am fost evitate.

Doctorul K. devenise noul meu amic de e-mail. Îmi scria la birou o dată sau de două ori pe săptămână, întrebându-mă ce mai fac, dându-mi ultimele veşti cu privire la amicele mele de la orele pentru supraponderali. Am aflat că Esther achiziţionase o bandă de alergat şi scăpase de douăzeci de kile şi că Bonnie îşi găsise un iubit. „Spune-mi ce mai faci tu”, scria el mereu, numai că eu nu mă simţeam niciodată în stare să-i povestesc prea multe, pentru că nu-mi puteam da seama unde să-l încadrez. Vorbea cu mine în calitate de medic? De prieten? Nu eram sigură, aşa că am menţinut lucrurile la obiect, spunându-i ultimele bârfe din redacţie şi dându-i detalii din articolele la care lucram şi despre cum mă mai simţeam.

Încet-încet, am început să le spun oamenilor apropiaţi ce se petrecea, începând cu un cerc restrâns, trecând apoi la cercurile care se tot lărgeau – prieteni buni, prieteni nu aşa de buni, câţiva colegi, vreo şase rude. Le ziceam direct, ori de câte ori era posibil şi pe e-mail, în cazul lui Maxi.

„Din câte se pare”, am început eu, „simt gravidă”.

I-am povestit versiunea condensată a faptelor.

„Ţi-am povestit de ultima dată când l-am văzut pe Bruce, la *shiva*?”, am scris eu. „Am avut o partidă de sex cât am fost la el acasă. „Aşa s-a petrecut”. Răspunsul lui Maxi a fost instantaneu, de două propoziţii, şi toate cu litere mari. „CE AI SA FACI?” a scris ea. „AI NEVOIE DE AJUTOR?” I-am spus ce planuri aveam, aşa cum erau de: păstrez copilul, lucrez part-time. „Nu e tocmai ce mi-aş fi imaginat eu, am scris, dar încerc să mă descurc cât pot mai bine în situaţia dată”.

„Eşti fericită?” scrise Maxi ca răspuns. „Eşti speriată? Ce pot face pentru tine?”

„Sunt fericită într-un fel, şi emoţionată”, am scris eu. „Ştiu că toată viaţa mea se va schimba şi încerc să nu fiu prea speriată în legătură cu schimbările”. M-am gândit la ultima ei întrebare hi i-am spus că aveam nevoie ca ea să-mi fie în continuare prietenă, să menţinem legătura. „Gândeşte-te la lucruri frumoase pentru mine”, i-am spus eu. „Şi să sperăm ca toate astea să iasă bine, cumva”.

Dar în anumite zile nu părea deloc aşa. Ca atunci când m-am dus la farmacie să mă burduşesc cu tot ce era necesar pentru o sarcină grea, inclusiv Metamucil şi Preparation H, şi am dat peste ultimul articol din „Super-tare la pat” al lui Bruce, un tratat despre manifestările de afecţiune în public, cu titlul „Sărutări sub ramura de vâsc”.

Dacă era după mine, scrisese el, i-aş ţine mereu mâna lui E în mâna mea. Are cele mai frumoase mâini, micuţe, subţiri şi moi, aşa de diferite de ale mele.

Sau de ale mele, m-am gândit eu tristă, uitându-mă la propriile mâini cu degete groase, cu unghiile lor aspre şi pieliţele rupte.

Dacă ar fi după mine, aş săruta-o la fiecare colţ de stradă şi aş îmbrăţişa-o în uralele publicului în transmisiuni directe. N-am nevoie de scuze de sezon sau de nişte bucăţi aleatorii de vegetaţie atârnând din tavan ca impuls. E complet adorabilă, iar eu nu mă simt deloc stânjenit să-i arăt afecţiune.

Ştiu că asta mă face deosebit. Mulţi bărbaţi ar prefera să-ţi ţină plasele cu cumpărături, geanta, poate chiar poşeta, decât să te ţină de

mână în public. Se descurcă când vine vorba de sărutatul mamelor sau surorilor la vreo ocazie – anii de experiență le-au distrus rezistența – dar nu se simt așa de bine să te sărute când pot fi văzuți de prieteni. Cum să-ți faci bărbatul să treacă peste acest obstacol? Nu înceta să încerci. Atinge-i vârfurile degetelor în timp ce împărțiți aceeași pungă de floricele la un film și ține-l de mână când mergeți spre ușă. Sărută-l în joacă la început și speră că va răspunde în cele din urmă cu mai multă pasiune. Încearcă să îndeși vâscul acela în sutien sau și mai bine, în clama jartierei de dantelă pe care n-ai purtat-o niciodată…

Jartiere din dantelă. Of, asta durea. Mi-aduc aminte cum de ziua mea sau de Valentine's Day, Bruce apărea cu cutii pline de lenjerie sexy de mărime mare. Refuzam să le port. I-am spus că eram timidă. De fapt, chestiile alea mă făceau să mă simt prost. Și femeile de mărimi normale se rușinează cu fundurile și abdomenele lor. Cum puteam să mă simt bine strânsă în body-urile și chiloțeii tanga pe care îi cumpăra el? Mă simțeam ca într-o glumă proastă, ca o festă afurisită, ca la o cascadorie cu camera ascunsă, în care, imediat ce aș fi arătat că sunt suficient de proastă sau credulă să cred că arătam bine în asemenea lenjerie, Allen Funt[32] și echipa lui avea să apară din baie, pe fază, cu luminile aprinse lucind și lentilele îndreptate asupra mea. Indiferent de cum încerca Bruce să mă liniștească (nu ți le-aș fi cumpărat dacă n-aș fi vrut să te văd cu ele pe tine!), eu pur și simplu nu mă puteam mobiliza să le încerc măcar.

Am închis revista. Mi-am plătit lucrurile, le-am îndesat în buzunar și am mers târându-mi picioarele spre casă. Chiar dacă știam că-și scrisese articolul pe decembrie cu luni înainte să-mi primească scrisoarea – dacă o primise – tot o simțeam ca o palmă peste față.

Pentru că nu aveam niciun plan de petrecere (ca să nu mai spun că nu aveam nici pe nimeni să sărut), m-am oferit să muncesc de Anul Nou. Am ieșit pe la unsprezece jumătate, am venit acasă, l-am îndesat pe Nifkin în micul pulover de flanelă pe care îl disprețuia (în sufletul

---

[32] Regizor şi producător american, cunoscut pentru emisiunea „Camera ascunsă”.

lui, (redea că îl făcea să arate penibil… iar în sufletul meu, trebuia să recunosc că avea dreptate) şi m-am înfăşurat în haina mea de iarnă. Mi-am îndesat o sticlă de suc de struguri fără alcool în buzunar şi am mers pe jos spre Penns Landing, unde ne-am aşezat pe docuri, privind cum se aprind artificiile, cum, peste tot în jurul nostru, adolescenţii beţi şi locuitorii din partea de sud a Philadelphiei strigau, se luau în braţe şi se sărutau unii pe alţii. Trecusem în 1999.

Apoi am mers acasă şi am făcut ceva ce probabil ar fi trebuit să fac mult mai devreme. Am luat o cutie mare de carton şi am început să împachetez toate lucrurile date de Bruce sau care îmi aminteau de el pe care le aveam prin jur.

Am pus acolo lumânarea în formă de glob pe jumătate topită pe care o aprinsesem împreună în Vermont şi în a cărei lumină sclipitoare şi dulceagă făcusem dragoste. Am îndesat şi toate scrisorile pe care mi le trimisese el, fiecare împăturită frumos în plicul ei. Tot acolo, toată lenjeria intimă pe care mi-o cumpărase şi pe care n-o purtasem niciodată, la fel vibratorul, uleiurile de masaj comestibile şi cătuşele cu blăniţă roz, lucruri care probabil n-ar fi trebuit lăsate la îndemână, acum că era un copil pe drum. Tot în cutie am pus şi un colier de perle pictate manual, pe care mi-l dăduse mama lui la ultima mea zi de naştere şi geanta de piele de la ziua de naştere de dinainte. După ce m-am gândit un moment, am decis să păstrez telefonul mobil, care reuşise să-şi piardă asocierea cu Bruce… până la urmă, nu el suna. Şi am păstrat CD-urile cu Ani DiFranco şi Mary Chapin Carpenter, Liz Phair şi Susan Werner. Asta era muzica mea, nu a lui.

Am închis totul, am sigilat cutia şi am dus-o jos în depozitul din pivniţă, gândindu-mă că poate la o adică aş putea vinde unele dintre lucrurile mai drăguţe, dacă era nevoie, dar pentru moment, trebuie să fie măcar afară din raza mea vizuală – şi poate că avea să fie suficient. Sau cel puţin, era un început. Apoi am revenit sus şi mi-am deschis noul jurnal, un caiet frumos cu o copertă din hârtie perlată şi pagini groase, frumos aliniate. „1999”, am scris eu, când Nifkin sări sus şi se aşeză pe braţul canapelei lângă mine, uitându-se la cuvintele mele, cu aprobare, speram eu. „Pentru bebeluşul meu, pe care îl iubesc deja

foarte mult”.

A plouat cea mai mare parte din ianuarie şi a nins aproape constant în februarie, transformând totul în alb vreme de vreo zece minute, până ce autobuzele urbane cu gazele lor de eşapament şi tipii care scuipau pe străzi au făcut-o din nou gri. Am încercat să nu mă uit la inimile roşii din vitrinele farmaciilor. Am încercat să nu citesc numărul de Valentine’s Day din revista Moxie. Era roşu cu roz, iar Bruce contribuise, după cum mă informa pagina întâi, cu un articol intitulat „Fă-l să-şi dorească să urle: zece noi trucuri sexuale pentru fete aventuroase”. Într-o zi nefastă răsfoisem articolul lui, în timp ce aşteptam la coadă la alimentară şi fusesem izbită de o imagine, mare cât toată pagina, cu Bruce în boxeri din mătase într-o nuanţă roşie ca de ruj de buze şi o expresie abjectă de fericire pe faţă. Era tolănit în pat lângă o femeie despre care speram sincer că era un model, şi nu misterioasa K. Aruncasem revista înapoi în raft ca arsă şi am decis, după consultări faţă în faţă cu Samantha („las-o moartă, Cannie”) şi o dezbatere prin e-mail cu Maxi („aş putea pune să fie ucis, dacă vrei”) că cel mai bun lucru pe care îl puteam face era «a îl ignor pur şi simplu şi să fiu recunoscătoare că luna februarie era una scurtă.

Timpul trecea. Am dezvoltat o nouă şi interesantă linie de vergeturi şi m-am trezit că sunt înnebunită după brânza Silton de import pe care o vindeau la magazinul Chef de pe strada South, la 16 dolari jumătatea de kilogram. De câteva ori, am fost aproape de a pune o bucată în buzunarul hainei, strecurându-mă apoi afară din magazin, dar n-am făcut-o niciodată. M-am gândit că era prea jenant să fiu nevoită să explic dependenţa mea de brânză oricui ar fi venit să mă scoată pe cauţiune după inevitabila mea arestare.

De fapt, mă simţeam destul de bine, adică exact cum descriau cărţile cele vesele pentru viitoare mame al doilea trimestru de sarcină. *Te vei simţi radiantă şi vie, plină de energie*! spunea una, sub imaginea unei femei însărcinate care arăta radiantă şi vie umblând printr-un câmp plin de flori sălbatice, de mână cu soţul ei care afişa o expresie de devotament. Nu era chiar grozav: aveam foarte des senzaţia de somn, copleşitoare câte o dată, iar sânii mă dureau aşa de tare în anumite

zile, că aveam fantezii despre cum cădeau şi se rostogoleau; noaptea mâneam o cutie plină de marmeladă de mango, în timp ce mă uitam la reluarea de la Total Request Live pe MTV. Câteodată – ei bine, destul de des – mă simţeam aşa de nesigură în legătură cu situaţia mea, că plângeam. Toate cărţile mele aveau imagini cu femei însărcinate alături de soţii lor (sau, în unele mai progresiste, partenerii lor) – cineva care să te dea cu unt de cocos pe abdomen şi să-ţi aducă îngheţată şi castraveţi muraţi, să te înveselească, să te îndemne şi să te ajute să alegi un nume. Eu n-aveam pe nimeni, mă indispuneam singură, ignorând cum existenţa Samanthei, a lui Lucy şi cele două telefoane pe seară ale mamei, ca şi faptul că dormeam la ea în fiecare săptămână. Nimeni pe care să-l pot trimite în mijlocul nopţii la alimentară, nimeni care să stea treaz târziu dezbătând meritele relative ale numelor Alice sau Abigail, nimeni care să-mi spună să nu fiu speriată de durere, să nu fiu speriată de viitor, nimeni care să-mi spună că totul va fi bine.

Şi părea că lucrurile se complică, în loc să fie mai puţin complicate. În primul rând, oamenii de la muncă începuseră să observe. Nimeni nu venise încă să mă întrebe direct, dar le simţeam privirile holbându-se la mine sau auzeam, din când în când, şoapte în urma mea când mergeam la toaletă sau la cafenea.

Într-o după-amiază, Gabby m-a încolţit la biroul meu. Mă luase în vizor din toamnă, de când îmi apăruse un articol lung de optzeci de centimetri în ediţia de duminică despre Maxi, care ajunsese pe prima pagină a secţiunii de divertisment, spre marea încântare a şefilor mei. Erau bucuroşi că *Examiner* fusese singurul ziar de pe Coasta de Est care avusese un interviu cu Maxi şi chiar mai încântaţi că fusese singurul articol în care ea vorbise aşa de simplu despre viaţa, despre scopurile şi despre poveştile ei de dragoste eşuate. Am primit un bonus bunicel, plus o notă lucioasă de la redactorul-şef, pe care o păstram la vedere pe peretele separeului meu.

Toate astea erau de bine pentru mine, dar însemnau totodată că poziţia lui Gabby era din ce în ce mai ameninţată – mai ales de când eu primisem sarcina de a scrie despre premiile Grammy, în vreme ce ea

fusese consemnată să încropească o ciornă pentru necrologul lui Andy Kooney[33], în cazul în care sănătatea lui ar fi luat o turnură proastă.

— Iei cumva în greutate? se interesă ea.

Am încercat să-i întorc întrebarea, aşa cum se spunea în „zece sfaturi pentru a comunica cu persoanele dificile” din ultimul număr din *Redbook*, conştientă că urechile tuturor erau ciulite.

— Ce întrebare neobişnuită, am spus eu printre buzele amorţite. De ce te interesează?

Gabby nu zise nimic, ci doar se holbă la mine, refuzând să muşte momeala.

— Arăţi altfel, spuse ea.

— Deci ceea ce vrei tu să spui, încep eu cu instrucţiunile din Redbook, este că pentru tine e important să arăt mereu la fel?

A făcut o faţă lungă şi supărată, după care a plecat furioasă. Asta era bine pentru mine. Nu mă hotărâsem încă ce să le spun oamenilor sau când să le spun, aşa că pentru moment purtam tricouri de mărime mare şi colanţi, sperând să ascundă faptul că luam în greutate (trei kilograme în primul trimestru, alte două de la Ziua Recunoştinţei) din cauza leneviei exagerate din timpul sărbătorilor.

Şi era adevărat rămâneam bine. Luam prânzul cu mama în fiecare weekend şi cina o dată sau de două ori pe săptămână cu prietenii mei, care păreau să opereze după un soi de program strict secret. În fiecare seară suna cineva şi se oferea să vină la mine la o cafea sau să ne vedem la un covrig dimineaţa. În fiecare zi la lucru, Andy mă întreba dacă voiam să mâncăm împreună ce mai rămăsese de la un ştiu ce fel de mâncare fabulos pe care îl comandase el cu o seară înainte, iar Betsy mă lua la un mic restaurant vietnamez, la două blocuri de aici. Era ca şi cum le-ar fi fost frică să mă lase singură. Iar mie nici că-mi păsa că le provocam milă sau că eram un proiect al lor. Înghiţeam totul, încercând să fiu distrasă de la dorul de Bruce şi de la faptul că eram obsedată de lucrurile pe care nu le aveam (siguranţă, stabilitate, un tată pentru copilul meu nenăscut, haine pentru mămici

---

[33] Realizator american de radio şi televiziune.

care să nu mă facă să arăt cât o pantă de schi). Am mers în continuare la lucru şi la doctoriţa Patel şi m-am înscris la toate orele şi cursurile pe care şi le putea dori o viitoare mămică: „Alăptarea – noţiuni introductive”, „Cum acorzi primul ajutor unui bebeluş”, „Cum să fii un bun părinte”.

Mama a dat sfară în ţară, aşa că toţi prietenii ei şi-au golit propriile poduri şi pe ale fiicelor. Până în luna februarie, aveam o masă de schimbat scutece şi o tonă de scutece, un leagăn, un scaun de bebeluş pentru maşină şi un căruţ care arăta mai luxos (şi mai complicat) decât automobilul meu. Aveam cutii pline cu pijamale, cu maşinuţe şi mici şepci tricotate, exemplare nu tocmai noi din *Iepuraşul Pat* şi *Noapte bună*, *lună* şi clopoţei din argint cu urme de dinţi pe ele. Aveam sticle şi biberoane şi un sterilizator pentru biberoane. Josh mi-a dat un tichet-cadou de 50 de dolari pentru EBaby. Lucy şi-a dat în scris acordul să stea cu copilul o dată pe săptămână după ce se va naşte (atâta vreme cât nu trebuia să schimbe scutecele şi a doua oară).

Mi-am transformat încet-încet al doilea dormitor dintr-un birou într-o cameră de copil. Mi-am rezervat o parte din timpul pe care obişnuiam să-l acord compunerii de scenarii, de proză scurtă şi completării formularelor de aplicare la GQ şi *New Yorker* – de fapt, ca să-mi îmbunătăţesc stilul – şi am început o serie de proiecte de renovare îi casei, de una singură. Din nefericire, am început na cheltui bani. Am cumpărat o carpetă verde că îi pa mării şi am început uşor să vopsesc pereţi ui galben de „stand de limonadă”, după care am agăţat de ei un calendar din seria Beatrix Potter[34]. Am luat de la obiecte vechi un balansoar scrijelit, am reparat scaunul şi l-am vopsit cu spray alb. Am început să umplu raftul cu toate cărţile de copii pe care le puteam şterpeli de la redactorul specializat în astfel de cărţi de la Examiner, plus cărţile de acasă şi cele pe care le cumpăram la mâna a doua. În fiecare noapte, îi citeam abdomenului meu… numai ca să-mi formez o obişnuinţă, plus că aflasem de undeva că bebeluşii sunt

---

[34] Autoare americană a unor cărţi de copii, cu personaje cu animale, între care şi Rilă-Iepurilă.

sensibili la sunetul vocilor mamelor.

Şi în fiecare noapte, obişnuiam să dansez. Trăgeam jaluzelele din metal mereu prăfuite, aprindeam câteva lumânări, îmi aruncam pantofii, dădeam drumul tare la muzică şi mă mişcam. Nu era mereu un dans de fericire. Uneori explodam rapid pe Ani difranco şi mă gândeam la Bruce în ciuda voinţei mele, în timp ce Ani urla: „Nu ai fost mereu foarte bun şi m-ai dezamăgit de fiecare dată…" dar încercam să dansez fericită, de dragul bebeluşului, nu al meu.

Eram singură? Ca naiba. Să trăiesc fără Bruce, fără posibilitatea revenirii lui în cele din urmă sau fără să-l mai văd vreodată şi ştiind că mă respinsese total, pe mine şi pe bebeluşul nostru, părea că e totuna cu a trăi fără oxigen. În anumite zile mă supăram şi eram furioasă pe el, pentru că mă lăsase să stau cu el aşa de multă vreme… sau pentru că nu revenise când voiam eu s-o facă. Dar încercam să pun furia într-o cutie, aşa cum pusesem deoparte cadourile lui şi să merg mai departe.

Uneori nu mă puteam abţine să nu mă întreb dacă era numai orgoliul care ne ţinea despărţiţi sau dacă ar fi mai inteligent din partea mea să-l sun sau, şi mai bine, să merg să-l văd şi să mă rog de el până ce m-ar fi primit înapoi. M-am întrebat dacă, în ciuda a tot ce spusese, nu cumva mă iubea încă. Mă întrebam dacă mă iubise vreodată. Încercam să mă forţez să nu mă mai gândesc la lucrurile astea, dar mintea mea era agitată? şi nu puteam să mă abţin. Trebuia să mă ridic şi să fac ceva. Îmi lustruiam argintăria, puneam apărătoare pentru copii la birouri, îmi curăţăm dulapurile. Pentru prima oară, apartamentul meu era curat, chiar frumos – păcat că în mintea mea era aşa o varză.

Capitolul paisprezece

— Chestia pe care trebuie s-o ţină minte orice femeie singură, spuse Samantha, în vreme ce ne plimbam pe Kelly Drive într-o dimineaţă înviorătoare şi răcoroasă de aprilie, este că dacă el vrea să vorbească cu tine, va suna. Trebuie doar să-ţi tot repeţi asta. Dacă vrea să vorbească cu mine, o să sune.

— Ştiu, am spus eu îmbufnată, odihnindu-mi mâinile pe burtă – lucru pe care îl puteam face de când începusem s-o arăt oficial, de

săptămâna trecută.

Era ciudat să fiu gravidă, dar erau şi unele beneficii. În loc ca oamenii – bine, bărbaţii – să se uite la mine cu dezinteres şi/sau batjocură pentru că eram o femeie mai mare, se uitau la mine cu bunătate, acum că eram, în mod vizibil însărcinată. Era o schimbare în bine. Chiar mă făcea să mă simt un pic mai confortabil cu privire la propria mea înfăţişare – cel puţin pentru câteva minute, câteodată.

— De fapt, sunt mai bine, am spus eu. Încerc să fiu activă. Ori de câte ori mă gândesc la el, încerc să mă gândesc la ceva legat de copil. La ceva ce trebuie să fac, să cumpăr sau la care să mă înscriu.

— Sună bine. Şi cum merge?

— Nu e rău, spun eu.

De fapt, chestia era un pic ciudată. Era ciudat hi» fac lucrurile care m-ar fi emoţionat sau enervat… sau supărat… sau care m-ar fi făcut fericită în urmă cu un an – şi să le fac, să le simt ca şi cum de-abia ar fi contat. O audienţă personală cu Craig Kilborn la prânz în New York, Hă discutăm despre noua regie a show-ului său? Deh. O ciorovăială urâtă cu Gabby, legată de care dintre noi să scrie un editorial negativ la *The Nanny*? Mă rog. Nici măcar privirile tot mai enervante şi nu chiar-pe-furiş ale colegilor mei, de la abdomenul meu (care înflorea) la inelarul mâinii stângi (care era gol) nu mai păreau să conteze. Nimeni nu avusese încă tupeul să mă întrebe ceva, dar eu eram gata pentru întrebări, dacă ar fi venit. Da, aş fi spus, sunt însărcinată. Na, le-aş mai fi spus, nu mai sunt împreună cu tatăl. Asta, m-am gândit eu, poate că-i va ţine departe… dat fiind faptul că puteam schimba subiectul trecând la propriile lor poveşti despre sarcină/naştere/copil.

— Deci care e programul pe ziua de azi? întrebă Samantha.

— Din nou cumpărături.

Samantha mârâi.

— Îmi pare rău, dar chiar mai am nevoie de câteva lucruri de la magazinele pentru mămici…

Ştiam că Samantha încerca să-mi fie alături în privinţa asta. Dar îmi puteam da seama că nu-i era uşor. În primul rând, spre deosebire

de orice altă femeie pe care o știam eu, ura să facă cumpărături. În al doilea rând, eram destul de ni gură că se săturase ca toată lumea să creadă că suntem iubite.

În vreme ce Samantha proslăvea virtuțile cataloagelor din care puteai comanda prin poștă și ale cumpărăturile prin internet, un tip a trecut în fugă pe lângă noi. Înalt, deșirat, cu pantaloni scurți și un tricou care arăta jalnic, făcând reclamă la cine știe ce colegiu. Un alergător tipic pe Kelly Drive sâmbăta. Numai că acesta se opri.

— Bună, Cannie!

M-am oprit și m-am uitat chiorâș, cu mâinile odihnindu-se protectoare pe abdomen. Samantha se opri și ea, căscând. Alergătorul misterios își scoase șapca de baseball. Era doctorul K.

— Salut! am spus eu, zâmbind.

Aici, afară din groaznica clădire fosforescentă, fără halatul alb de laborator și ochelari, era destul de drăguț… pentru un tip mai în vârstă.

— Prezintă-mă prietenului tău, spuse Samantha, literalmente pisicindu-se.

— Acesta este doctorul Krushelevansky, am pronunțat eu încet și corect, cred, pentru că el îmi zâmbi. De la programul Universității Philadelphia pe care l-am urmat.

— Peter, te rog, spuse el.

Strângeri de mâini, în vreme ce doi tipi pe role aproape se prăbușiră peste noi.

— Mai bine am pleca, am zis eu.

— Merg și eu cu voi, spuse el. Dacă este în regulă. Trebuie să mă odihnesc…

— O, desigur! Desigur, spuse Samantha.

Îmi aruncă o privire scurtă, dar semnificativă, pe care eu am luat-o drept „Dacă e singur și e evreu, ce scuză ai fi putut avea să nu-mi spui de el?”

I-am răspuns cu o scurtă ridicare din umeri și din sprâncene, pe care eram sigură că avea să le înțeleagă ca „habar n-am dacă e singur, și nu se presupune că ești luată?”. Samantha păruse să-și fi spart șirul de ghinioane și de ciudățenii care apăreau la cea de-a treia întâlnire și

era tot cu instructorul ei de yoga. Multe dintre discuţiile noastre în care nu apărea Bruce se roteau în jurul chestiunii dacă nu era prea zen să ia în consideraţie ideea de a se căsători cu el.

Între timp, complet indiferent la mesajele noastre codate din sprâncene, doctorul K. i se prezenta lui Nifkin, care fusese obiectul câtorva discuţii la orele pentru supraponderali.

— Deci tu eşti bine-cunoscutul micuţ, spuse el, în timp ce Nifkin îşi demonstra performanţele la săritura verticală, ajungând tot mai sus de fiecare dată. Ar trebui dus la circ, îmi spuse doctorul K., frecându-l viguros în spatele urechilor, în timp ce Nifkin dădea mândru din coadă.

— Mda, mă rog, câteva kilograme şi am să merg şi eu la circ. Mai angajează femei grase, nu?

Samantha se holbă la mine.

— Arăţi foarte sănătoasă, spuse doctorul K. Cum merge la muncă?

— Păi, chiar bine.

— Ţi-am citit articolul despre *The View*[35] spuse el. Cred că ai perfectă dreptate… îmi aminteşte de *Thunderdome*[36].

— Intră cinci tipe, iese una singură, intonez

El râse. Samantha se uită la el, se uită la mine, făcu câteva ecuaţii rapide în cap şi-l apucă pe Nifkin de lesă.

— Ei bine, spuse ea veselă. Mulţumesc că ai mers cu mine, Cannie, dar chiar trebuie să plec. Nifkin scânci când ea începu să-l tragă spre locul unde îşi parcase maşina. Ne vedem mai târziu, spuse ea. Distracţie plăcută la cumpărături!

— Mergi la cumpărături? întrebă doctorul K.

— Mda, aveam nevoie de… De fapt, aveam nevoie de lenjerie intimă, cum chiloţii mei nu-mi mai acopereau dimensiunile, dar să fiu a naibii dacă aveam de gând să-i spun lui asta. De legume, am spus eu

---

[35] Talk-show american, difuzat din 1997 şi până în prezent, în care sunt invitate vedete feminine, actriţe, femei de succes să discute despre diversele evenimente curente.

[36] Film în care apare o cuşcă de oţel sub formă de arenă.

slab. Mă îndreptam spre Fresh Fields…

— Te deranjează dacă vin şi eu? întrebă el. De fapt, trebuie să cumpăr nişte lucruri. Te duc eu, se oferi el.

Eu m-am uitat chiorâş la el în lumina soarelui.

— Uite cum facem. Dacă ne putem vedea într-o oră, luăm micul dejun, apoi mergem la cumpărături, am spus eu.

Mi-a spus că stătea de şapte ani în Philadelphia, dar nu fusese niciodată la restaurantul Morning Glory, locul meu preferat pentru micul dejun. Dacă e un lucru care îmi place, acela este să prezint oamenilor găselniţele mele în materie de mâncare. Am mers pe jos acasă, am făcut un duş scurt, am tras pe mine hainele obişnuite (colanţi negri de mătase, un maiou decoltat marca Chuck Taylor, cu striaţii, într-o nuanţă subtilă de brebenoc, pe care dădusem 10 dolari, şi o bluză imensă pe deasupra), după care m-am întâlnit cu el la restaurant, unde din fericire nu era coadă – o întâmplare foarte fericită într-o zi de weekend. Şi el arăta drăguţ, făcuse duş, m-am gândit eu, şi se schimbase în pantaloni kaki şi o cămaşă de stofa cu butoni.

— Pun pariu că ţi se pare ciudat să iei masa cu oamenii, spun eu. Probabil că au reţineri să comande ce vor cu adevărat.

— Da, spuse el. Am observat ceva de genul acesta.

— Ei bine, fac eu cinste, i-am spus eu şi i-am făcut semn unei chelneriţe extrem de agitate care purta un top cu spatele gol şi un tatuaj cu şarpe pe abdomenul la vedere. Am să iau *fritatta* cu brânză *provolone* şi ardei copţi, un antreu cu bacon de curcan, un biscuit şi… se poate să primesc şi cartofi şi mămăligă în loc de o singură garnitură?

— Desigur, spuse ea, şi-şi îndreptă creionul spre doctor.

— Iau şi eu la fel, spuse el.

— Bun băiat, zise ea, întorcându-se spre bucătărie.

— E aproape prânzul, spun eu, ca să mă justific.

El ridică un pic din umeri.

— Mănânci pentru doi, spuse el. Cum… mai merg… lucrurile?

— Dacă prin lucruri te referi la situaţia mea, merge bine. De fapt, acum mă simt mult mai! ine. Tot un pic obosită, dar cam asta e. Nu mai sunt ameţită, nu mai chefuiesc, nu mai sunt aşa lo epuizată încât să

adorm pe veceu la muncă…

El a râs.

— Ţi s-a întâmplat asta?

— Numai o dată, am spus eu. Dar e mai bine acum. Chiar dacă-mi dau seama că viaţa mea s-a transformat într-una cu mai puţine cântece din catalogul Madonnei, mă târăsc cum pot. Mi-am trecut o mână dramatic peste frunte. Singură.

El se uită chiorâş la mine.

— Încerci s-o imiţi pe Greta Garbo?

— Hei, nu te lua de o femeie însărcinată.

— Asta a fost cea mai nereuşită încercare de imitaţie a lui Garbo pe care am văzut-o eu.

— Mda, mă rog, o fac mai bine dacă beau, am suspinat eu. Doamne, ce dor îmi mai e de tequila.

— Mie-mi spui, spuse chelneriţa noastră, când ne depuse farfuriile pline pe masă.

Ne-am apucat să mâncăm.

— Asta chiar e bună, spuse el printre înghiţituri.

— Nu-i aşa? spun eu. Fac cei mai buni biscuiţi. Secretul stă în grăsime.

El se uită la mine.

— Homer Simpson.

— Foarte bine.

— Îl faci mult mai bine decât pe Garbo.

— Mda. Mă întreb, oare ce spune asta despre mine? Am schimbat subiectul înainte să poată răspunde. Te gândeşti vreodată la brânză?

— Mereu, spuse el. De fapt, sunt tulburat. Stau treaz noaptea. Numai gândindu-mă… la brânză.

— Nu, serios, am spus eu, trecând la fritatta. Cum ar veni, cine a inventat brânza? Cine a spus hm, pun pariu că laptele acesta ar avea un gust cu adevărat delicios dacă-l las să stea până ce creşte în jurul lui o crustă de mucegai? Trebuie să fi fost din greşeală.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse el. Dar m-am gândit

la sandvişurile Cheez Whiz.

— Specialitate oficială a Philadelphiei!

— Te-ai uitat vreodată la lista de ingrediente pentru Cheez Whiz? întrebă el. E înfricoşătoare.

— Dacă vrei să vorbeşti de înfricoşător, am să-ţi arăt fişa de date despre epiziotomii pe care mi-a dat-o medicul, spun eu. El înghiţi cu greu. Bine, nu cât mănânci, am spus pe un ton mai potolit. Dar serios, ce se întâmplă cu medicii? Voi încercaţi să speriaţi rasa umană şi s-o împingeţi spre celibat?

— Îţi faci griji în legătură cu travaliul? întreba el.

— La naiba, da. Încerc să găsesc un spital care să-mi dea ceva să dorm în timpul travaliului.

L-am privit cu speranţă. Tu poţi prescrie chestii dintr-astea, nu? Poate că mi-ai putea strecura ceva înainte să înceapă distracţia.

El râdea de mine. Chiar avea un zâmbet foarte drăguţ. Buzele lui pline erau încadrate de linii adânci de la râs. M-am întrebat leneş câţi ani avea de fapt. Mai tânăr decât crezusem eu prima oară, dar probabil tot cu vreo cincisprezece ani mai mare ca mine. Fără verighetă, dar asta nu însemna nimic. O mulţime de tipi nu le purtau.

— Ai să te descurci, spuse el.

Mi-a dat restul din biscuitul lui şi nici n-a tresărit când am comandat ciocolată caldă. Insista ca totul e pe cheltuiala lui şi că, de fapt, îmi datora un mic prânz, din moment ce eu îl adunasem la restaurantul ăsta minunat.

— Încotro acum? spuse el.

— O, poţi să mă laşi la Fresh Fields…

— Nu, nu. Sunt la dispoziţia ta.

M-am uitat cu coada ochiului la el.

— Mallul Cherry Hill, am propus eu, fără prea mari speranţe.

Mallul era dincolo de râu, în New Jersey. Avea Macy's, două magazine pentru gravide şi un magazin MAC.

Iar eu îi împrumutasem maşina mea lui Lucy weekendul acesta, pentru că primise o slujbă de fată care livra flori cu cântec, pe baza asigurărilor ei ferme că da, putea să-şi asigure transportul. În vremea

asta, tot mai aştepta să-şi înceapă cariera de model.

— Haide să mergem.

Maşina lui era o chestie lină şi argintie, un soi de sedan greoi. Uşile se închideau cu o izbitură autoritară, iar motorul suna mult mai ostentativ decât auzisem vreodată în mica mea Honda. Interiorul era imaculat, iar locul pasagerului părea… nefolosit. Ca şi cum tapiţeria n-ar fi fost în veci atinsă de fund de om.

Am ieşit de pe şoseaua 76 şi am luat-o pe podul Ben Franklin, peste fluviul Delaware, care lucea în soare. Copacii erau acoperiţi cu cel mai subţire puf verde, iar soarele se reflecta strălucind în apă. Picioarele mele erau cam obosite de la plimbarea de dimineaţă, iar eu mă simţeam ghiftuită într-un mod tare plăcut şi, cum îmi odihneam mâinile de abdomen, am simţit o stare pe care n-am putut-o identifica imediat. Fericită, mi-am dat eu seama în cele din urmă. Mă simţeam fericită.

L-am avertizat în parcare.

— Când o să intrăm în magazine, ar putea să creadă că tu… cum ar veni…

— Sunt tatăl?

— Păi, da.

El îmi zâmbi.

— Cum vrei să reacţionez?

— Hmmm.

De fapt, nu mă gândisem la partea asta, aşa cum eram, absorbită de faptul că mă aflam în maşina lui mare, stabilă, cu motorul ei puternic, uitându-mă pe geam la vremea primăvăratică şi simţindu-mă fericită.

— Haide să ne lăsăm duşi de val.

Şi de fapt, nici n-a fost foarte rău.

La primul magazin, unde luasem o trusă de lucruri pe care să le iau cu mine în spital (rochie lungă, rochie scurtă, fustă, pantaloni, bluză largă, toate dintr-un material negru prelucrat, indestructibil, elastic şi rezistent la pete), culoarele erau pline şi am fost destul de ignoraţi. Acelaşi lucru la Toys „R” Us, unde am cumpărat nişte cuburi, şi apoi la

Target, unde aveam cupoane cu „cumperi unul şi primeşti unul gratis”, pentru prosoape şi scutece de bebeluşi. Simţeam cum lata de la Baby Gap se tot uita de la mine, la el şi din nou la mine când îmi aranjă lucrurile, dar nu spuse nimic. Spre deosebire de femeia de la Prea in the Pod, care ne spusese mie şi Samanthei săptămâna trecută că ea ne considera pe amândouă foarte curajoase, sau femeia de la Ma Jolie, din săptămâna dinainte, care mă asigurase că „lui tati îi vor plăcea la nebunie!” colanţii pe care tocmai îi probasem eu.

Era foarte drăguţ să fac cumpărături cu doctorul K. Liniştit, dar dornic să ofere o părere când era întrebat şi să-mi ducă toate plasele – să-mi care chiar şi geanta de umăr. Mi-a făcut cinste cu prânzul la restaurant (sună mizerabil, Iar restaurantul Cherry Hill este de fapt destul Io drăguţ) şi nu părea deranjat că am fost de patru ori la baie. Ultima oară a intrat chiar într-un magazin de animale de companie şi a cumpărat un os de piele tăbăcită, cel puţin la fel de lung ca Nifkin.

— Ca să nu se simtă neglijat, explică el.

— O să te iubească, spun eu. Asta o să fie o premieră. Nifkin funcţionează de obicei ca primul meu filtru pentru eliminarea… întâlnirilor, gândeam eu. Dar asta nu era o întâlnire. Prietenilor noi, am spus eu în cele din urmă.

— De Bruce i-a plăcut?

Am zâmbit, amintindu-mi cum cei doi avuseseră de la început o aversiune unul faţă de celălalt, despre care el credea că avea să se transforme într-un război de prima mână dacă mi-aş fi întors spatele mai mult de câteva secunde. Bruce fusese de acord mârâind să-l lase pe Nifkin să doarmă în patul meu, aşa cum se obişnuise, iar Nifkin acceptase fără voie că Bruce avea şi el dreptul de a exista, dar nu avuseseră loc ridicări de ton, insulte şi nici nu se lăsase cu pantofi, curele sau portofele molfăite.

— Cred că Bruce a fost mereu la un pas de a-i da un şut, cât să-l zboare. Nu era tocmai un iubitor de câini. Iar Nifkin nu e uşor de suportat.

M-am lăsat pe spate în scaunul de la maşină care mirosea a nou, simţind cum lumina soarelui de după-amiază târzie se strecura prin

capotă, încălzindu-mi capul.

El îmi zâmbi.

— Obosită?

— Un pic, spun eu, căscând. Am să trag un pui de somn când ajung acasă.

I-am indicat cum să ajungă pe strada mea, iar el dădu din cap aprobator când a văzut-o.

— Drăguță, spuse el.

Eu m-am uitat la stradă, încercând să văd ce văzuse el: copacii care tocmai înmuguriseră arcuindu-se peste trotuare, ghivecele pline cu flori în fața caselor din cărămidă.

— Mda, spun eu. Am fost norocoasă să-mi găsesc un apartament aici.

Când s-a oferit să mă ajute să duc lucrurile sus, nu l-am refuzat, chiar dacă mă gândisem, în timp ce transportam scutecele sus, la etajul al treilea, cum i s-ar părea lui casa mea. Probabil cu locuia în suburbii, într-una din casele acelea vechi și mari de pe Main Line, cu vreo șaisprezece dormitoare și un râuleț prin curte, ca să nu mai zic de bucătăria amenajată în stil Harvest Gold, de prin 1978. Cel puțin la mine era relativ curat, mi-am spus eu. Am deschis ușa, iar Nifkin N-a catapultat în hol, prăbușindu-se pe jos. Doctorul K. A început să râdă.

— Salut, Nif, spuse el, în vreme ce Nifkin adulmeca pielea tăbăcită prin punga de plastic, cuprins de o stare de bucurie.

Eu mi-am aruncat sacoșele pe canapea și m-am grăbit la baie, în vreme ce Nifkin încerca să se bage în pungă.

— Fă-te comod! am strigat eu.

Când am ieșit, el stătea în picioare în al doilea dormitor, unde se găsea un leagăn de la una dintre prietenele mamei, pe care încercasem de capul meu să-l asamblez. Până la urmă, rămăsese dezasamblat pentru că nu avea indicații și poate chiar îi lipseau piese importante.

— Ăsta nu arată prea bine, murmură el. Te deranjează dacă încerc?

— Deloc, am spus eu, uimită și încântată.

Dacă reușești să-l pui cap la cap, îți rămân profund îndatorată.

El îmi zâmbi.

— Ba nu-mi datorezi nimic, spuse el. Ne-am distrat azi.

Înainte să mă gândesc la ce să înțeleg din asta, nună telefonul. M-am scuzat, am apucat receptorul și m-am aruncat fără grație pe pat.

— Cannie! strigă un cunoscut accent britanic. Pe unde ai fost?

— La cumpărături, am spus eu.

Ei bine, și asta era o surpriză. Maxi și cu mine corespondaserăm prin e-mail și telefoane ocazionale la serviciu. Ea îmi spunea despre munca în studiourile de la Plugin, despre thrillerul futurist în care apărea alături de un tânăr actor formidabil care avea nevoie nu de unul, nici de doi, ci de trei consilieri angajați fulltime pentru a-l ține cât de cât treaz, și îmi transmitea prin e-mail ponturi de investiții sau articole despre cum aș putea pune la punct un fond bancar pentru copil. Eu îi răspundeam scriindu-i despre muncă, în cea mai mare parte, și prieteni… și planurile mele, așa cum erau ele. Ea nu punea prea multe întrebări despre nașterea iminentă – bune maniere, poate, mă gândeam eu.

— Am vești, spuse ea. Mari. Extraordinare. Super-mega-extra. Scenariul tău, începu ea fără suflare…

Eu am înghițit cu greu. Dintre toate lucrurile despre care vorbiserăm în lunile de după întâlnirea noastră de la New York, scenariul meu nu apăruse niciodată în discuție. Crezusem că Maxi uitase de el, că nu-l citise sau îl citise și decisese că era așa de groaznic, încât ar fi fost mai bine pentru prietenia noastră dacă n-am mai fi vorbit niciodată de el.

— Mi-a plăcut la nebunie, spuse ea. Personajul Josie e așa o eroină extraordinară. E deșteaptă, încăpățânată, amuzantă și tristă și aș fi onorată s-o joc.

— Desigur, spun eu, tot neînțelegând ce se petrecea. Ar trebui să începi să mănânci serios pentru asta.

— M-am îndrăgostit de rol, continuă Maxi, ignorându-mă, iar cuvintele ei se rostogoleau unele peste altele, din ce în ce mai repede. Și știi că am contractul ăsta cu studioul Intermission… am arătat scenariul agentei mele, care l-a arătat mai departe, la studiouri. Le-a

plăcut şi lor la nebunie… în special ideea ca eu să fiu Josie. Şi uşa, cu permisiunea ta… Intermission ar vrea să-ţi cumpere scenariul, ca să joc eu în film. Desigur, ai fi implicată în tot… cred că amândouă am putea să introducem anumite schimbări în scenariu şi, desigur, să participăm la deciziile majore de distribuţie, ca să nu mai spun cine va fi regizor…

Dar eu nu mai ascultam. M-am întins pe spate pe pat, simţindu-mi brusc inima tare, ciudat şi enorm de încântată. Să fac propriul film, m-am gândit eu, cu un zâmbet enorm pe faţă.

O, Doamne, în sfârşit se întâmplă, cineva are să-mi facă filmul! Acum sunt scenaristă, chiar am reuşit, poate am să fiu bogată!

Şi atunci am simţit ceva nou. Ca un val care creştea în mine. Ca şi cum aş fi fost de fapt în licean, ridicată uşor, din nou şi din nou, de un val. Am lăsat telefonul şi mi-am pus ambele mâini pe abdomen, după care au venit o serie de lovituri blânde, ca un semnal: poc, poc, poc. Se mişca. Bebeluşul meu se mişca.

— Eşti aici, am şoptit eu. Chiar eşti aici?

— Cannie? spuse Maxi. Te simţi bine?

Partea a patra

Trăsnit de Suzie[37]

Capitolul cincisprezece

N-am avut niciodată niciun strop de noroc la Hollywood. Pentru mine, industria filmului era cu un tip după care tânjeai stând la cafeneaua de vizavi de liceu – arăta aşa de bine, de perfect, că ştiai pur şi simplu că n-avea să te observe niciodată şi că dacă i-ai fi cerut să semneze în albumul tău la absolvire, s-ar uita în gol şi ar încerca să-şi amintească numele tău.

Era o poveste de amor neîmpărtăşită, dar n-am încetat niciodată să încerc. Odată la câteva luni, mă prezentam neinvitată la agenţi cu scrinuri în care îi întrebam dacă erau interesaţi de scenariul meu. Şi pentru eforturile mele nu mă alegeam cu nimic altceva decât un pumn

---

[37] Titlul unei melodii a lui Waren Zevon, ale cărei versuri fac referire la o femeie inaccesibilă

de cărţi poştale de respingere (care începeau cu „dragă scenarist aspirant”) sau câteodată cu vreo scriitoare mai personală, în care mi se spunea că nu se mai ocupau de materiale nesolicitate, scenarişti necunoscuţi, scenarişti novice, care n-au avut producţii. Termenii folosiţi variau în funcţie de care era cuvântul zilei pentru „scenarist nedorit”.

Odată, în anul de dinainte să-l cunosc pe Bruce, un agent chiar m-a chemat la o întrevedere. Lucrul de care îmi amintesc cel mai bine din întâlnirea noastră a fost că pe toată durata celor zece minute sau cam aşa ceva pe care mi le acordase, nu mi-a pronunţat niciodată numele şi nici nu şi-a dat jos ochelarii de soare.

— Ţi-am citit scenariul, spuse el, împingându-l spre mine cu vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi fost prea groaznic să rişte un contact cu palma întreagă. A fost dulce.

— Şi dulce nu e bun? am întrebat eu – concluzia evidentă pe care ar fi tras-o oricine văzând expresia de pe faţa lui.

— Dulce e bun, pentru cărţile de copii sau pentru serile de vineri de la ABC. Pentru filme, ei bine… am prefera un personaj mai exploziv. Bătu cu creionul peste pagina de titlu, pe care scria *Star Struck*[38]. Numai că el mâzgălise o serie de colţişori pe lângă „S”-uri, aşa că arătau ca nişte şerpi. Deci, trebuie să-ţi spun că există o singură actriţă grasă la Hollywood…

— Nu-i adevărat! am explodat eu, abandonându-mi strategia de a zâmbi politicos şi de a-mi ţine gura, nefiind sigură dacă să mă simt jignită de felul cum a folosit el termenul „actriţă grasă” sau de faptul că era numai una singură.

— O singură actriţă grasă apreciată, mă corectă el. Şi, de fapt, motivul este că nimeni nu vrea să vadă filme despre oameni graşi. Filmele sunt o formă de evadare!

Bun.

— Şi… şi ce să fac acum? am întrebat eu.

El scutură din cap, încercând să se ridice de la masă şi

---

[38] Trăsnită de stea” în traducere literală (engl.).

întinzându-se să ia telefonul mobil şi cuponul pentru parcare din portofel.

— Pur şi simplu nu mă văd implicat în acest proiect, îmi spusese el. Regret.

O altă minciună tipică la Los Angeles.

— Suntem antropologi, le-am murmurat eu lui Nifkin şi copilului, în vreme ce zburam peste o zonă ce părea a fi Nebraska.

Nu-mi luasem cu mine niciuna din cărţile de copii, dar mă gândisem că, dacă nu puteam citi, puteam măcar să-i explic ce se întâmplă în jur.

— Deci gândeşte-te la asta ca la o aventură. Şi o să fim acasă înainte să-ţi dai seama. Înapoi în Philadelphia, unde suntem apreciaţi şi iubiţi.

Noi – eu, Nifkin şi abdomenul meu, care ajunsese atât de mare, încât îl priveam ca pe o entitate separată – eram la clasa întâi. De fapt, din câte îmi puteam da eu seama, noi eram singurii din avion care călătoreau la clasa întâi. Maxi îmi trimisese o limuzină până acasă, care mă dusese cei peste zece kilometri spre aeroport, unde fusese rezervat pe numele meu un rând întreg de patru locuri şi nimeni nu clipise măcar la vederea unui terrier mic şi speriat într-o geantă verde de plastic, Eram acum în aer, la peste 1.000 de metri altitudine, şi eu stăteam cu picioarele pe o pernă, cu o pătură aruncată peste ele şi un pahar rece de Evian cu o felie de lămâie în mână, plus o grămadă lucioasă de reviste noi şi mototolite pe scaunul le lingă mine, lângă care se odihnea Nifkin. *Cosmo*, *Glamour*, *Mademoiselle*, *Mirabella*, *Moxie*. Exemplarul nou-nouţ din Moxie, pe aprilie.

L-am luat, auzindu-mi inima cum începe să bată, presimţind ceva rău. Aveam un gol în stomac. Şi simţeam răceala transpiraţiei bine cunoscute pe ceafă.

Am pus-o jos. De ce să mă supăr? Eram fericită, aveam succes, zburam spre Hollywood cu clasa întâi ca să iau un cec mai mare decât văzuse el vreodată în viaţa lui, ca să nu mai spun că urma să mă împrietenesc cu nişte superstaruri.

Am luat-o. Am pus-o jos. Am ridicat-o din nou.

— La dracu', am murmurat eu, pentru nimeni în mod deosebit, și am dat la pagina cu „Super-tare la pat".

Lucrurile pe care le-a lăsat ea în urmă, am citit. *N-o mai iubesc*, începea articolul.

Când mă trezesc dimineața, ea nu mai e primul lucru la care mă gândesc – dacă e aici sau când am s-o văd și când aș putea s-o țin din nou în brațe. Mă trezesc și mă gândesc la muncă, la noua mea iubită sau, mai probabil, la familia mea, la mama mea și la cum va reuși ea să depășească recenta moarte a tatălui meu.

Aud melodia noastră la radio și nu apăs instantaneu pe alt canal. Îi văd articolele și nu mă simt ca și cum cineva mare și supărat s-ar așeza peste inima mea. Pot să merg la restaurantul Tick Tock, unde obișnuiam să mâncăm seara târziu omlete cu cartofi prăjiți, unde stăteam unul lângă altul într-un separeu și rânjeam euforic unul la altul. Pot sta în același separeu fără să-mi amintesc cum, la început, ea se așeza vizavi de mine și apoi, la jumătatea mesei, se ridică și venea lângă mine. „Ies în societate", zicea ea de fiecare dată. „Te vizitez. Bună, vecine", spunea ea și mă săruta, mă săruta până ce chelnerița cu părul blond tapat, ținând o cană de cafea se oprea și scutura din cap.

Am reluat în posesie Tick Tock. Odată era locul nostru, acum e din nou locul meu. E chiar în drum spre casă și îmi place omleta cu spanac și brânză feta și uneori chiar o pot comanda fără să-mi aduc aminte de cum își dezvelea dinții către mine în parcare, vrând să știe dacă avea spanac între ei.

Lucrurile mici mă irită, de fiecare dată.

Noaptea trecută dădeam cu mătura – noua mea iubită venea pe la mine și voiam să fie curat – și într-o crăpătură din podea am găsit o singură bobiță din hrana uscată pentru câini.

Îi dădusem înapoi lucrurile, desigur, hainele și bijuteriile, și am aruncat restul. Scrisorile ei sunt puse într-o cutie în dulap, poza ei e aruncată în subsol. Dar cum te aperi de o simplă boabă de Purina Small Bites a câinelui ei, care a supraviețuit cumva, nedetectată, luni de zile, ca să iasă tocmai când ștergeai praful și să te facă să amețești?

Oricine are un trecut, spune iubita mea, încercând să mă aline.

Oricine are bagaje, oricine poartă părţi din trecut cu el. Ea e educatoare la o grădiniţă şi studentă la sociologie, simte lucrurile astea; ştie ce trebuie să spună. Dar mă înfurie să găsesc strugurelul de buze, cu aromă de cireşe al lui C. În cutia mea de mănuşi şi o singură mănuşă albastră în buzunarul hainei mele de iarnă. Sunt furios şi în legătură cu lucrurile pe care nu le pot găsi: cutia de colorant pentru cravată şi tricoul cu Cheesaurus Rex pe care l-am primit pentru că am trimis trei cutii de la Kraft Macaroni and Cheese, pentru că ştiu că sunt la ea şi nu le voi mai primi înapoi.

Cred că atunci când se încheie o relaţie, ar trebui să fie „ziua înapoierii lucrurilor". Nu imediat, când sunteţi amândoi furioşi şi frânţi şi probabil tentaţi să faceţi sex într-un moment nepotrivit, ci atunci când încă mai puteţi fi civilizaţi, dar înainte de a încheia procesul de a-ţi transforma fostul iubit într-o simplă amintire.

Să-ţi transformi fostul iubit într-o amintire, m-am gândit eu tristă. Deci asta face. Numai că… ei bine, una e să transformi un fost iubit într-o amintire, dar să transformi un copil într-o problemă puţin sâcâitoare, dar minoră, în ceva în legătură cu care nici nu poţi fi deranjat… ei bine, asta era altceva. Ceva ce provoca furia. Sex într-un moment nepotrivit, chiar aşa! Ce să mai zic de consecinţele acelei mici scăpări!

Dar acum am angajat pe cineva să-mi cureţe apartamentul. Le-am spus de podele, arătându-le boaba găsită, murmurând previziuni cumplite despre gândaci, şoareci şi alţi paraziţi asortaţi. Dar de fapt, sunt bântuit de amintiri.

N-o mai iubesc. Dar asta nu înseamnă că nu doare.

Of. M-am dat pe spate în scaunul de pluş căptuşit cu două straturi de piele, rabatabil, şi mi-am închis ochii, simţind cea mai puternică şi nasoală amestecătură de tristeţe şi furie – şi speranţă bruscă, copleşitoare – aşa că o clipă am crezut că o să vomit. Scrisese asta acum trei luni. De atât aveau nevoie revistele pentru a fi tipărite. Văzuse scrisoarea mea? Ştia că sunt gravidă? Şi ce simţea el acum?

— Tot îmi mai simte lipsa, am murmurat eu, cu mâna pe abdomen.

Deci asta însemna că mai era vreo speranţă? M-am gândit pentru o clipă că poate o să-i trimit prin poştă tricoul cu Cheesaurus Rex, ca semn… ca ofertă de pace. Atunci mi-am amintit că ultimul lucru pe care i-l trimisesem era vestea că eram însărcinată cu copilul lui şi nici măcar nu se deranjase să ridice telefonul să mă întrebe cum mă simt.

— Nu mă mai iubeşte, mi-am reamintit eu.

Şi m-am întrebat cum se simţea E., citind asta… E., educatoarea cu vorba ei dulce despre bagaje şi mâinile ei mici şi noi. Nu se întreba de ce scria el despre mine, după atâta vreme? Nu se întreba de ce încă îi mai păsa? Chiar îi mai păsa sau erau doar dorinţele mele? Iar dacă aş fi sunat, ce ar fi spus el?

M-am întors neliniştită în scaun, umflându-mi perna, după care am lipit-o cu zgomot de fereastră şi m-am sprijinit de ea. Mi-am închis ochii, iar când i-am deschis, pilotul anunţa că eram în coborâre spre frumosul Los Angeles, unde lucea soarele şi vânturile veneau din sud-vest, şi unde erau 26 de grade, o vreme perfectă.

M-am dat jos din avion cu buzunarele pline de mici cadouri pe care mi le dăduseră însoţitoarele de zbor, pachete cu Mint Milanos şi ciocolate împachetate în plastic, măşti de ochi gratuite, şervete şi şosete. Aveam geanta lui Nifkin într-o mână şi geanta mea în cealaltă. În geantă era lenjeria pentru o săptămână, trusa mea cu lucruri pentru sarcină pe care le-am putut lua la pachet, fără fusta lungă şi tunica pe care le purtam, câţiva pumni de produse de igienă de toate tipurile pe care le aruncasem în ultima clipă. Un halat de noapte, nişte bascheţi, agenda mea telefonică, jurnalul şi un exemplar uzat din *Copilul tău sănătos*.

— Cât va dura? întrebase mama în noaptea de dinainte de plecare.

Cutiile şi pungile cu ce cumpărasem la mall erau tot aruncate prin hol şi bucătărie, ca nişte trupuri căzute. Dar leagănul, observasem eu, era asamblat perfect. Doctorul K. Îl făcuse probabil cât am stat la telefon cu Maxi.

— Numai un weekend. Poate câteva zile în plus, îi spusesem eu.

— I-ai spus acestei Maxi despre copil, nu? se agitase ea.

— Da, mama, i-am spus.

— Şi ai să suni, da?

Mi-am dat ochii peste cap, i-am spus că da şi am făcut o plimbare cu Nifkin până la Samantha, ca să-i dau vestea cea bună.

— Detalii! ceru ea, dându-mi o ceaşcă de ceai şi aşezându-se pe canapea.

I-am spus ce ştiam: că urma să vând scenariul studioului, că trebuia să găsesc un agent, că am să mă întâlnesc cu nişte producători. Nu am menţionat că Maxi mă îndemnase să găsesc un loc unde să stau o vreme, în caz că voiam să fiu în California pentru inevitabilele critici şi rescrieri.

— Asta e complet incredibil! spuse Samantha, îmbrăţişându-mă. Cannie, e pur şi simplu minunat!

Şi era cu adevărat minunat, am cugetat eu cât mi-am târât picioarele prin avion, cu cuşca lui Nifkin lovindu-mi-se de picior.

— Aeroport, i-am murmurat eu copilului.

Iar acolo, la poartă, era April. Am recunoscut-o instantaneu pe aceeaşi April din New York. Aceleaşi cizme negre până la genunchi, numai că acum părul îi era tras într-o coadă de cal, în vârful capului, şi se petrecea ceva ciudat între nasul şi bărbia ei. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că zâmbea.

— Cannie! spuse ea, făcându-mi semn şi apucându-mă de mână. E aşa o plăcere să te cunosc în cele din urmă!

Ea îşi aruncă ochii la mine în modul pe care mi-l aminteam, rătăcind o clipă sau două prea mult asupra abdomenului meu, dar zâmbetul ei stătea ferm la locul lui, până când ochii ei se întâlniră cu ai mei.

— Un talent în ascensiune, rosti ea. Mi-a plăcut la nebunie scenariul. La nebunie, la nebunie. Imediat ce mi l-a arătat Maxi, i-am spus două lucruri. I-am spus aşa: Maxi, tu eşti Josie Weiss, şi i-am mai spus că de-abia aştept să cunosc geniul care a creat-o pe Josie.

M-am gândit puţin dacă să-i spun că ne cunoscuserăm deja, de fapt, şi că fusese cea mai proastă experienţă din munca mea pe luna

aia, poate chiar pe tot anul. M-am întrebat dacă m-ar fi auzit când i-aş fi şoptit „ipocrită” bebeluşului. Dar în cele din urmă m-am gândit, de ce să tulbur apele? Poate chiar nu mă recunoscuse. Nu păream gravidă ultima oară când mă văzuse, unde mai pui că zâmbea în continuare.

April se aplecă să se uite în geantă.

— Iar acesta trebuie să fie micul Nifty! ciripi ea.

Nifkin începu să mârâie, însă April se făcu că nu observă.

— Ce câine frumos, spuse ea.

Eu am pufnit în râs, iar Nifkin începu să mârâie aşa de tare, că-i vibra cuşca. Nifkin are multe calităţi pentru care este apreciat, însă frumuseţea nu se numără printre ele.

— Cum a fost zborul? mă întrebă April, zâmbind şi clipind repede.

M-am întrebat dacă aşa îşi trata ea clienţii faimoşi. M-am întrebat dacă eram deja o clientă, dacă Maxi o luase înainte şi semnase un pact cu sânge sau orice altceva trebuia să faci pentru a primi serviciile cuiva ca April.

— Bun. De fapt, foarte drăguţ. N-am mai mers cu clasa întâi până acum.

April îşi încătuşă braţul de al meu, de parcă am fi fost amice de şcoală. Antebraţul ei se fixă zdravăn sub sânul meu stâng. Am încercat să ignor asta.

— Obişnuieşte-te, mă sfătui ea. Întreaga viaţă este pe cale să ţi se schimbe. Doar stai relaxată pe spate şi bucură-te de drum.

April mă lăsă într-un apartament din Beverly Wilshire, explicându-mi că studioul plătea pentru noaptea petrecută acolo. Chiar dacă era doar pentru o noapte, m-am simţit ca Julia Roberts în *Pretty Woman*, dacă ar fi mers cu un final alternativ, mai indie, când prostituata rămâne singură şi gravidă, doar cu câinele ei s-o aline.

Apartamentul putea fi foarte bine cel unde filmaseră *Pretty Woman*. Era mare, luminos şi de lux, în toate sensurile. Pereţii erau acoperiţi cu tapet în dungi aurii şi crem, podelele erau căptuşite cu un covor bej de pluş fin, iar baia era ca o sculptură în marmură, brăzdată de vene aurii. De asemenea, după cum am observat, baia avea mărimea

sufrageriei mele de acasă, cu o cadă suficient de mare pentru a aranja un meci viguros de polo de apă, dacă aş fi avut chef.

— Fiţos, i-am zis eu bebeluşului, şi am deschis două uşi cu glazvand, unde am găsit un pat mare cât un teren de tenis, cu cearşafuri apretate şi albe, acoperit cu o plapumă roz pufoasă, în nuanţe de auriu.

Totul era curat şi mirosea a nou şi era aşa de frumos, că aproape mi-era teamă să ating ceva. Mai era şi un buchet cu o alcătuire complicată care mă aştepta lângă pat. „Bine ai venit!” scria pe cartea de vizită de la Maxi.

— Flori, am informat eu bebeluşul. Foarte scumpe, probabil.

Nifkin sărise afară din cuşcă şi se ocupa cu adulmecatul prin apartament. Mă privi scurt, după care se ridică pe labele din spate ca să-şi afunde nasul în toaletă. Şi după ce termină de controlat, se grăbi în dormitor.

L-am aşezat pe o pernă în pat şi am făcut o baie, apoi m-am înfăşurat în halatul de la Wilshire. Am sunat la room service şi am comandat ceai fierbinte, căpşuni şi ananas proaspăt, după care am golit o sticlă de Evian şi o cutie de Choco Leibniz, regele tuturor prăjiturilor din minibar, fără să albesc măcar la eticheta cu 8 dolari, care era cel puţin triplu faţă de cât, ar fi costat în Philadelphia. Apoi m-am lăsat pe spate în două dintre cele şase perne de pe pat şi mi-am împreunat mâinile, râzând:

— Sunt aici! am strigat eu, în timp ce Nifkin lătra ca să-mi ţină companie. Am reuşit!

Apoi am sunat fiecare persoană la care mă puteam gândi.

— Dacă mănânci la oricare dintre restaurantele lui Wolfgang Puck[39], ia pizza cu raţă, mă sfătui Andy, absorbit total de rolul lui de critic.

— Trimite-mi pe fax orice înainte să semnezi, mă îndemnă Samantha şi începu să-mi ţină discursul tipic pentru un avocat timp de cinci minute, după care am calmat-o.

---

[39] Bucătar şi patron australian al unui lanţ de restaurante, stabilit în Los Angeles.

— Ia notiţe! spuse Betsy.

— Fă poze, spuse mama.

— Ai luat pozele mele cu tine, nu-i aşa? vru Lucy să ştie.

Am promis că aveam să fac lobby pentru Lucy, să iau note pentru viitoarele articole pentru Betsy, să fac poze pentru mama şi să trimit orice act juridic prin fax Samanthei, plus să mănânc pizza cu raţă pentru Andy. Apoi am observat cartea de vizită pusă pe una dintre perne, cu numele „Maxi Ryder”. Sub numele ei era cuvântul „Garth”, un număr de telefon şi o adresă pe Ventura Boulevard. „Să fii acolo la ora şapte. Urmează băutură şi distracţie”, scria pe ea.

— Băutură şi distracţie, am murmurat eu, întinzându-mă pe pat.

Miroseam florile proaspete şi auzeam sunetul slab al maşinilor care bâzâiau la treizeci şi două de etaje mai jos. Apoi am închis ochii şi nu m-am trezit până la 6.30. Mi-am dat cu apă pe faţă, m-am chinuit să mă încalţ şi m-am grăbit pe uşă afară.

Garth se dovedi a fi acel Garth care era hair-stylistul vedetelor, deşi la început am crezut că taxiul m-a lăsat în faţa unei galerii de artă. Dar era uşor de confundat, pentru că salonul lui Garth n-avea dotările tipice: şirul de chiuvete, teancurile de reviste uzate, biroul recepţionistei. De fapt, părea să nu fie chiar nimeni înăuntrul încăperii cu tavan înalt, decorată cu un singur scaun, o singură chiuvetă şi o singură oglindă, de la podea la tavan, cu excepţia lui… Garth.

M-am aşezat pe scaun cât timp bărbatul care pusese şuviţele untoase în cosiţele lui *Britney Spears*, care îi nuanţase părul lui Hillary şi o vopsise pe *Jennifer Lopez*, ridică şi puse la loc părţi din părul meu, atingându-l şi studiindu-l cu detaşarea rece a unui om de ştiinţă, în timp ce eu încercam să îi explic.

— Vezi tu, nu prea ai voie să-ţi vopseşti părul când eşti însărcinată, am început eu. Iar eu nu mă aşteptam să rămân însărcinată, aşa că mi-am făcut doar şuviţe şi au crescut în ultimele luni, iar acum arată oribil…

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă Garth calm.

— Ăăă, sarcina sau şuviţele?

El îmi zâmbi în oglindă şi ridică o altă bucată din păr.

— Astea n-au fost făcute… aici? întrebă el delicat.

— O, nu. În Philadelphia.

Privire goală din partea lui Garth.

— Asta e în Pennsylvania.

Adevărul e că mi le făcusem la o şcoală de frumuseţe din Bainbridge Street şi consideram că făcuseră o treabă destul de bună, dar din expresia feţei lui, mi-am dat seama că Garth nu prea era de acord cu asta.

— O, Doamne, răsuflă el liniştit. Luă un pieptene şi un pic de apă acidulată din sticlă. Ţii mult la… îmi puteam da seama că el căuta cel mai amabil cuvânt pentru a descrie ce naiba era în capul meu.

— Ţin la multe, dar nu şi la părul meu, i-am spus eu. Fă ce vrei cu el.

I-a luat aproape două ore: în primul rând a tuns, apoi a pieptănat, după care a tăiat vârfurile, după care mi-a înmuiat părul într-o soluţie de un roşu rubiniu despre care a jurat că era complet naturală, fără chimicale, obţinută numai din cele mai pure plante organice şi absolut garantate, astfel încât să nu-mi afecteze copilul nenăscut.

— Eşti scenaristă? spuse Garth odată ce termină cu vopsitul.

Îmi ţinea bărbia, clătinându-mi capul încolo şi-ncoace.

— Fără rezultate, până acum.

— Or să ţi se întâmple lucruri. Ai aura aceea.

— O, asta o datorez săpunului de la hotel.

Se aplecă şi începu să-mi penseze sprâncenele.

— Nu te omorî, îmi spuse el.

Mirosea a apă de colonie minunată şi, la câţiva centimetri de faţa mea, pielea lui nu avea niciun defect.

Odată ce sprâncenele luară forma pe care o dorea, îmi spălă părul, îl uscă şi petrecu vreo jumătate de oră aplicând creme şi prafuri diferite pe faţa mea.

— Eu nu prea mă machiez, am protestat eu. Strugurel şi rimei. Cam asta e.

— Nu-ţi face griji. Îţi fac un machiaj subtil.

Eu mă îndoiam. Pusese deja trei nuanţe diferite în jurul ochilor, inclusiv una care arăta practic a fi violet. Dar când îmi scoase pelerina şi mă roti să mă uit în oglindă, mi-a părut rău pentru că îmi trecuse prin cap mă îndoiesc de el. Pielea mea strălucea. Obrajii erau de culoarea perfectă a unei piersici coapte. Buzele arătau pline, de o culoare caldă de vin, îndoindu-se uşor într-o grimasă involuntară, deşi eram conştientă că zâmbeam. Şi n-am observat fardul de pleoape, ci numai ochii mei, care păreau mult mai mari, fascinanţi. Arătam ca mine, doar mai… cât puteam eu de bine, cea mai bună versiune a mea.

Iar părul meu…

— Asta e cea mai bună tunsoare pe care am avut-o vreodată, i-am spus eu.

Mi-am trecut încet degetele prin el. Trecuse de la un coc colţuros de un maroniu de şoarece cu câteva şuviţe aiurite la o culoare vie, lucioasă, de carapace de broască ţestoasă, prin care se filtrau nuanţe de auriu, bronz şi arămiu-coniac.

Îl tunsese scurt, buclele de-abia îmi loveau obrajii, şi-i lăsase unduirea naturală, îl trăsese după o ureche pe o parte, dându-mi expresia unei puştoaice. Desigur, una însărcinată, dar cine eram eu să mă plâng?

— Asta ar putea fi cea mai bună tunsoare pe iure a avut-o cineva vreodată.

Din uşă se auziră aplauze. Şi acolo stătea Maxi, care purta o rochie neagră subţire, cu bretele lulea şi sandale negre. Avea cercei cu diamante în urechi şi un singur diamant pe un lanţ subţire de argint. Rochia i se aduna în jurul gâtului, dar avea spatele suficient de gol ca să-i arate despicătura fundului.

I se vedeau omoplaţii, cu fiecare vertebră de culoarea marmurei şi împrăştierea perfect simetrică a pistruilor de pe umeri.

— Cannie! Doamne, spuse ea, studiindu-mi mai întâi părul, apoi abdomenul. Eşti… uau.

— Credeai că glumesc? am spus eu şi am râs când i-am văzut expresia de uimire.

Ea îngenunche în faţa mea.

— Pot…

— Desigur, am spus eu.

Şi-a pus o mână pe abdomenul meu şi, după o clipă, bebeluşul se simţi obligat să lovească.

— O! spuse Maxi, trăgându-şi mâna deoparte, ca arsă.

— Nu-ţi face griji. N-ai s-o răneşti. Şi nici pe mine.

— Deci, e fetiţă? întrebă Garth.

— Nimic oficial. Doar aşa am eu sentimentul.

Între timp, Maxi îmi dădu ocol, ca şi cum aş fi fost o proprietate pe care se gândea s-o cumpere.

— Ce ar zice Bruce de asta? întrebă ea.

Eu am scuturat din cap.

— Nimic, din câte ştiu eu. N-am mai primit veşti de la el.

Maxi se opri din ocol şi se holbă la mine, cu ochii mari.

— Nimic? Tot nimic?

— Nu glumesc, spun eu.

— Aş putea aranja să fie ucis, se oferi Maxi. Sau măcar cotonogit bine. Aş putea trimite, să zicem, şase tipi furioşi, jucători de rugby, cu bâte de baseball, ca să-i rupă picioarele…

— Sau narghileaua, am sugerat eu. Probabil că l-ar durea mai tare.

Maxi rânji.

— Te simţi bine? Ţi-e foame? Sau somn? Vrei să ieşi, pentru că dacă nu, nu e nicio problemă…

Am rânjit şi eu la ea şi mi-am fluturat părul minunat.

— Desigur că vreau să ies! Sunt la Hollywood!

Sunt frumos machiată! Hai să mergem.

I-am oferit lui Garth o carte de credit, dar el m-a refuzat, spunându-mi să nu-mi fac griji, că totul era rezolvat şi că, dacă promiteam să revin peste şase săptămâni să-mi taie vârfurile, s-ar fi considerat răsplătit suficient. I-am mulţumit şi tot mulţumit până ce Maxi m-a tras pe uşă afară. Micuţa ei maşină argintie era parcată la colţ. M-am urcat cu atenţie, conştientă că-mi schimbam centrul de greutate… şi conştientă că, lângă Maxi, chiar cu părul meu fabulos cel

nou şi tenul superb machiat de Garth, chiar în tunica mea neagră semielegantă şi fusta neagră care-mi masca şoldurile, tot mă simţeam ca un dirijabil demodat. Un dirijabil adolescentin, cel puţin, m-am gândit eu, când Maxi trecu rapid de trei rânduri de maşini care claxonau şi acceleră pe galben.

— Am aranjat ca portarii de la hotel să aibă grijă de Nifkin, în caz că revenim târziu, strigă a, în vreme ce vântul cald al nopţii ne sufla în faţă. De altfel, i-am închiriat o mică piscină.

— Uau. Norocosul de el.

Numai după alte două semafoare m-am gândit să întreb unde mergem. Maxi îşi ridică imediat fruntea.

— La Star Bar! E unul din locurile mele preferate.

— E o petrecere?

— O, acolo e mereu petrecere. Servesc un sushi excelent.

Am suspinat. Nu puteam mânca peşte crud sau bea alcool. Şi chiar dacă eram emoţionată să petrec şi să văd vedete, ştiam că nu va trece multă vreme până când lucrul pe care mi l-aş fi dorit cel mai tare era patul din acel superb apartament mare de hotel. Nu-mi plăcuseră serile târzii sau petrecerile gălăgioase nici înainte să fiu însărcinată şi mi-am dat seama că acum îmi plăceau şi mai puţin. Aveam să stau un pic, mi-am spus eu, după care să mizez pe oboseala sarcinii şi să plec acasă.

Maxi mă informă cu privire la cine ar putea fi acolo, îmi mai spuse şi de trecutul – varianta oficială – al unor staruri, lucruri pe care trebuia să le ştie o nou-venită ca mine. Am aflat că un actor şi o actriţă, ambii faimoşi, căsătoriţi de Fapte ani, se prefăceau.

— El e gay, murmură Maxi, iar ea şi-o trage cu antrenorul personal de ani de zile.

— Ce clişeu! am şoptit eu.

Maxi râse şi se aplecă mai aproape de mine. Lista de bârfe continuă cu ingenua vedetă din filmul de acţiune aflat pe locul doi în topul încasărilor de vara trecută, care ar putea să-mi ofere Ecstasy în toaletă (cel puţin mie mi-a oferit, spuse Maxi). Prinţesa hip-hop, despre care se ştia că nu se făcea nimic fără mama ei baptistă care căra

Biblia după ea, era „cu adevărat sălbatică”, spuse Maxi.

— Se culcă cu băieţi, cu fete, cu ambele categorii în acelaşi timp, când mami e plecată să conducă slujbe de înviere în Virginia.

Un regizor de vreo cinzeci de ani tocmai a ieşit dintr-o clinică Betty Ford[40]; un actor celebru de vreo patruzeci şi ceva de ani a fost diagnosticat ca dependent de sex în timpul ultimei escapade la Hazelden[41], iar regizoarea independentă despre care se bârfea atât nu era de fapt lesbiană, deşi era foarte fericită să alimenteze zvonurile.

— Hetero pe bune, spuse Maxi, părând dezgustată. Cred că are chiar un soţ ascuns prin Michigan.

— Ce oroare! am spus eu.

Maxi chicoti, apucându-mă de braţ. Uşile liftului se deschiseră şi doi tipi superbi cu pantaloni scurţi cămăşi albe din plasă ne invitară să intrăm pe nişte uşi din sticlă de zece picioare înălţime, dând la iveală un bar care arăta ca şi cum ar fi fost suspendat de cerul nopţii. Ferestre pe toată lungimea camerei. Erau zeci de mese acoperite cu feţe de masă albe de câte două şi patru persoane, pe care se aflau zeci de lumânări care luceau cu distincţie. Pereţii erau acoperiţi de perdele fine ivorii care se umflau uşor în briza nopţii. Barul era luminat din spate de un neon albastru, iar barmaniţa era o femeie de un metru optzeci înălţime, într-un costum de pisică într-o nuanţă albastră de cer la miezul nopţii şi azvârlea sticle de martini în aer cu faţa la fel de superbă şi liniştită ca aceea a unei măşti africane sculptate. Maxi îmi mai strânse odată braţul şi şopti:

— Mă întorc imediat, după care o zbughi să pupe nişte oameni pe care eu îi văzusem numai la filme.

M-am sprijinit de unul din stâlpi şi am încercat să nu mă holbez.

Era acolo prinţesa hip-hop, cu cosiţe mici utilizându-i în cascadă de pe vârful capului până aproape de talie. Mai erau şi vedetele căsătorite de multă vreme, arătând pentru toată lumea ca nişte cupluri

---

[40] Clinică de dezintoxicare fondată de soţia fostului preşedinte american Gerard Ford.

[41] Centru de dezintoxicare.

devotate şi regizoarea independentă care nu era lesbiană, într-o cămaşă de smoching apretată şi cu cravată roşie. Mişunau zeci de chelneri şi chelneriţe în bar. Toţi purtau pantaloni albi, şorţuri albe, topuri albe simple şi pantofi sport absolut imaculaţi. Făceau ca locul să pară cel mai şic spital al lumii, numai că personalul ducea pahare imense de martini în loc de ploşti şi toată lumea era frumoasă. Mâinile îmi cereau un creion şi un carnet. Nu aveam ce face într-un loc ca ăsta, înconjurată de oameni ca ăştia, dacă nu luam notiţe pentru un viitor articol de ziar în care să fiu cât se poate de sarcastică. Nu aveam ce face aici doar eu însămi.

M-am îndreptat spre ferestre, care dădeau spre o piscină luminată în care nu înota nimeni. Mai era un bar improvizat, cu acoperişul de stuf cerut şi torţe, plin de oameni – toţi tineri, toţi superbi, majoritatea cu *pierc*inguri, tatuaţi şi arătând ca şi cum erau pe drumul spre filmarea unui videoclip. Dincolo de asta – ceaţă, panouri Calvin Klein şi luminile strălucitoare ale oraşului.

Şi acolo, întors cu spatele, cu un pahar în mână şi holbându-se în gol în noapte era… o, Doamne, chiar el era? Adrian Stadt. Îl puteam recunoaşte după forma umerilor, după şolduri. Dumnezeu ştie că-mi petrecusem multă vreme visând în faţa pozelor lui. Avea părul tuns scurt, iar ceafa îi lucea în camera luminată slab.

Adrian nu era frumos, la modul clasic, pentru un actor în rol principal, nu avea clasica fizionomie dură şi nu făcea parte nici din ultimul val de băieţi drăguţi cu figuri androgine. Era mai degrabă băiatul din vecini – de înălţime medie, trăsături regulate, păr castaniu şi ochi căprui absolut obişnuiţi. Asta îl făcea special, din punctul de vedere al felului cum arăta – rânjetul dulce arătându-şi dantura, care expunea un dinte frontal mereu ciobit (le spunea întotdeauna celor care îl intervievau că o păţise căzând din casa din copac la nouă ani). Iar acei ochi căprui normali puteau transmite o mie de variaţii de ruşine, uluire, ameţeală – pe scurt, toate nuanţele necesare pentru a juca rolul principal într-o comedie romantică. Luate ca atare, bucăţile nu aveau nimic special, dar puse împreună, aveai o bunăciune de Hollywood în toată regula. Cel puţin aşa îl numiseră cei de la Moxie în

numărul cu „Bărbaţii după care murim!”

Din fericire, eu fusesem imună la pasiuni adolescentine, nu-mi tapetasem niciodată dulapul cu imagini din *New Edition* sau aşa ceva, dar aveam sentimente pentru Adrian Stadt. Când îl priveam la *Saturday Night*! cum se linguşea şi scâncea în rolul de copil care a fost în echipa de kickball sau cum cânta cu un fals aer de operă „Lamentaţia mamei din asociaţia părinţilor profesori”, simţeam că, dacă ne-am fi cunoscut, am fi putut deveni amici… sau mai mult. Desigur, judecând după popularitatea lui, milioane de alte femei simţeau exact acelaşi lucru. Dar câte dintre ele stăteau la Star Bar într-o noapte caldă de primăvară, în Los Angeles, cu obiectul afecţiunii lor în faţă?

M-am dat înapoi până ce am reuşit să mă sprijin de un stâlp, încercând să mă ascund ca să mă holbez neîntrerupt la spatele lui Adrian Stadt şi să decid dacă s-o sun întâi pe Lucy sau pe Samantha. Lucrurile mergeau bine până când un cârd de fete slabe cu tocuri cui apărură în încăpere şi se puseră în faţă, în spatele şi peste tot în jurul meu. M-am simţit ca un elefant care nimerise într-un cireadă de antilope slabe, rapide şi superbe, şi nu vedeam niciun fel în care m-aş fi putut retrage discret.

— Ţii asta un pic? mă întrebă cea mai înaltă, mai blondă şi mai slabă dintre fete, arătând spre şalul ei argintiu amplu.

Eu am luat şalul, după care m-am holbat la ea, rămânând cu gura căscată de uimire. Era Bettina Vance, solista formaţiei de power punk din topuri. Cânta „Ophelia ţipând” – una dintre preferatele mele, pe care dansam seara târziu când eram într-o stare mai amară.

— Îmi place la nebunie muzica ta, am spus eu, în timp ce Bettina apucă un pahar de martini.

Ea se uită la mine, cu ochii goi şi suspină.

— Dacă aş avea un bănuţ pentru fiecare grasă care mi-a spus asta…

M-am simţit şocată, de parcă mi-ar fi aruncat apă cu gheaţă în faţă. Tot machiajul ăsta, tunsoarea mea superbă, hainele noi, tot succesul meu şi tot ce puteau vedea alde Bettina Vance ale lumii era doar o altă grasă, care stă singură în camera ei şi ascultă staruri rock

cum cântă despre vieţile la care ea nici nu putea visa, vieţi pe care nu avea să le cunoască vreodată.

Atunci am simţit cum loveşte copilul, ca un răpăit de pumni micuţi, dar aspru, ca o amintire. Deodată, m-am gândit eu, la dracu' cu ea. Şi eu sunt cineva, m-am gândit eu.

— De ce ai avea nevoie de donaţii? Nu eşti deja bogată? am întrebat eu.

Câteva dintre gazele chicotiră. Bettina îşi dădu ochii peste cap la mine. Eu m-am aplecat spre geanta mea şi, din fericire, mi-am simţit degetele găsind imediat obiectul necesar.

— Uite bănuţul tău, am spus eu dulce. Acum poţi începe să economiseşti pentru următoarea operaţie la nas.

Chicotelile se transformară în râs. Bettina Vance se holba la mine.

— Cine eşti? şuieră ea.

Îmi trecură prin cap câteva răspunsuri: un fost fan? O grasă furioasă? Cel mai rău coşmar al tău?

În schimb, am mers pe răspunsul simplu, la îndemână şi fără să aibă vreo legătură cu ce se întâmpla acolo, adevărat:

— Sunt scenaristă, am spus eu domol, forţându-mă să nu mă retrag sau să mă uit în altă parte.

Bettina se holbă la mine un moment incredibil de lung. Apoi îşi smulse şalul din mâinile mele şi se îndepărtă, luându-şi după ea cârdul de fete cu mărimea zero. M-am sprijinit la loc de stâlp, tremurând, şi mi-am trecut o mână peste abdomen.

— Afurisită, am şoptit eu pentru bebeluş.

Unul dintre bărbaţii care stăteau la marginea mulţimii îmi zâmbi, după care se îndepărtă înainte să-i desluşesc faţa. În clipa când încercam să-mi dau seama cine era, Maxi revenise deja lângă mine.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.

— Adrian Stadt, am reuşit eu să zic.

— Nu ţi-am spus că e aici? întrebă Maxi nerăbdătoare. Doamne, ce are Bettina?

— Las-o pe Bettina, am bodogănit eu. Adrian Stadt tocmai mi-a

zâmbit! îl cunoşti?

— Un pic, spuse ea. Tu?

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— O, da, am spus eu. E în liga mea de bowling în Philadelphia.

Maxi păru încurcată.

— Nu e din New York?

— Glumeam, i-am spus eu. Desigur că nu-l cunosc! Dar sunt un mare fan.

M-am oprit un pic, gândindu-mă dacă să-i spun lui Maxi că Adrian Stadt îmi inspirase practic scenariul. Exact cum Josie Weiss eram eu, Avery Trace era Adrian, numai cu alt nume, şi fără obiceiul enervant de a ieşi cu supermodele, înainte să mă decid cum să-i zic, ea făcu legătura.

— Ştii, ar fi un Avery perfect, murmură ea. Ar trebui să vorbim cu el.

Maxi se îndreptă spre fereastră. Eu am îngheţat. Ea se întoarse.

— Ce e?

— Nu pot să merg pur şi simplu la el şi să încep să vorbesc.

— De ce nu?

— Pentru că sunt… am încercat să mă gândesc la un mod drăguţ de a spune „într-o categorie complet diferită de vedetele de film frumoase şi faimoase”. Am reuşit să zic: însărcinată.

— Cred, spuse Maxi, că persoanele însărcinate încă au voie să converseze cu cele neînsărcinate.

Eu am dat din cap.

— Sunt timidă.

— Of, nu eşti timidă. Eşti reporter, pentru numele lui Dumnezeu!

Avea dreptate. Era adevărat că în viaţa profesională puteam şi mersesem din obişnuinţă, pur şi simplu, direct la oameni mult mai puternici, mai influenţi sau mai arătoşi decât mine. Dar nu la Adrian Stadt. Nu la tipul cu care îmi permisesem un vis cu ochii deschişi de o sută de pagini. Dacă nu-i plăcea de mine? Sau dacă nu-mi plăcea mie de el, ca om? N-ar fi mai bine să păstrez pur şi simplu fantezia?

Maxi se mută de pe un picior pe altul.

— Cannie…

— Sunt mai bună la telefon, am reuşit eu în cele din urmă.

Maxi suspină, fermecătoare, aşa cum făcea mereu.

— Aşteaptă aici, spuse ea, şi se grăbi la bar. Când reveni, avea un telefon celular în mână.

— O, nu, am spus eu când l-am văzut. Am avut ghinion cu telefonul ăla.

— Ăsta e alt telefon, spuse Maxi, chiorându-se la numerele pe care şi le scrisese pe mână cu un nuanţator de buze. Mai mic. Mai uşor. Mai scump. Telefonul începu să sune. Ea mi-l dădu mie.

De partea cealaltă a camerei, în faţa ferestrelor lungi cât camera, Adrian Stadt îşi deschise telefonul. Îi vedeam buzele mişcându-se, reflectate în geam.

— Alo?

— Nu sări, am spus eu.

A fost prima replică care mi-a trecut prin cap. În vreme ce vorbeam, m-am deplasat în spatele unui stâlp îmbrăcat în mătase albă, ascunsă de vederea lui, dar într-un loc unde eu tot îi mai puteam vedeam reflexia în fereastră.

— Nu sări, am mai spus eu. Nimic nu poate fi aşa de rău.

El râse scurt şi trist.

— Habar n-ai tu, spuse el.

— Desigur că am, spun eu, cu telefonul strâns al naibii de tare în mâna mea brusc transpirată. Nu-mi venea să cred ce se petrecea. Vorbeam – chiar flirtam – cu Adrian Stadt. Eşti tânăr, eşti frumos, eşti talentat…

— Ce mă mai flatezi, spuse el.

Avea o voce minunată, joasă şi caldă. M-am întrebat de ce vorbea mereu cu tonul acela uşor cântat, scâncit şi ciudat în filmele lui, când asta era vocea lui.

— Dar e adevărat! Aşa e. Şi te afli aici, în acest loc minunat şi e o seară frumoasă. Poţi vedea stelele.

O altă izbucnire amară de râs.

— Stelele, pufni el. Ca şi cum asta aş vrea.

— Nu stelele de aici, spun eu. Uită-te pe fereastră, i-am spus. I-am privit ochii uitându-se la ce i-am spus. Uită-te în sus. El îşi îndreptă capul. Vezi steaua aia mare, chiar la dreapta ta?

Adrian se uită chiorâş.

— Nu văd nimic. E aerul poluat, explică el. Se întoarse de la fereastră, uitându-se prin mulţime. Unde eşti?

Eu m-am înghesuit şi mai tare în spatele stâlpului. Am înghiţit în sec. Îmi puteam auzi vocea tremurând de emoţie.

— Sau măcar spune-mi cine eşti.

— O prietenă.

— Eşti aici în cameră?

— Poate.

Încercă uşor să mă tachineze.

— Te pot vedea?

— Nu, încă nu.

— De ce nu?

— Pentru că sunt timidă, spun eu. Şi n-ai vrea să mă cunoşti mai bine aşa?

El zâmbi. Îi puteam vedea buzele cum se bosumflă în fereastră.

— Cum ştiu că eşti de-adevăratelea? întrebă el.

— Nu poţi, spun eu. Aş putea fi o născocire a imaginaţiei tale.

El se întoarse uşor şi, pentru o clipă, ochii îi căzură pe mine. Eu am scăpat telefonul, l-am ridicat, l-am închis şi i l-am dat înapoi lui Maxi, toate într-o mişcare despre care îmi place să cred că a fost dulce – deşi probabil că n-a fost aşa.

Imediat, telefonul începu să sune. Maxi a răspuns.

— Alo?

Puteam auzi vocea lui Adrian.

— Născocire? Născocire, tu eşti?

— Stai un pic, te rog, spuse Maxi crispată, şi-mi dădu telefonul înapoi. Eu m-am strecurat la loc în spatele stâlpului meu.

— Steluţă 69**42** este năpasta existenţei omeneşti în anii ’90, am început eu. Ce s-a întâmplat cu anonimatul?

— Anonimatul, repetă el încet, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară când ar fi spus acest cuvânt.

— Gândeşte-te doar, am continuat eu, la generaţiile de băieţi puberi care nu vor putea niciodată na sune şi să închidă fetelor pentru care au pasiuni. Gândeşte-te cât or să fie de uluiţi.

— Eşti amuzantă, spuse el.

— E un mecanism de apărare, răspund eu.

— Deci pot să te văd?

Am ţinut telefonul cât de strâns puteam şi n-am răspuns.

— Am să te tot sun până ce mă laşi să te văd.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că pari tare drăguţă. Pot să-ţi fac cinste cu un pahar?

— Nu beau, spun eu.

— Nu ţi se face niciodată sete? întrebă el, iar eu am râs fără să vreau. Lasă-mă să te văd, spuse el.

Am suspinat, mi-am îndreptat tunica, am aruncat o privire rapidă în jur, ca să mă asigur că Bettina Vance era în altă parte, după care am mers în spatele lui şi l-am bătut pe umăr.

— Bună, am spus eu, sperând ca părul şi machiajul să aibă efect înainte să ajungă la abdomenul meu.

— Bună.

Se întoarse uşor. În persoană, era adorabil. Mai înalt decât îmi închipuisem şi aşa de drăguţ, aşa de dulce. Şi beat. Foarte, foarte beat.

El îmi zâmbi. Eu am apucat telefonul. El mă apucă de talie.

— Nu, spuse el. Faţă în faţă.

Am închis telefonul.

Era aşa de frumos de aproape. Pe ecran părea drăguţ, nu superb, dar în carne şi oase era uluitor, cu ochi frumoşi căprui şi…

— Eşti însărcinată, pufni el.

Bine, nu tocmai o noutate, dar era ceva.

---

[42] Cod de taste pentru apelarea ultimului număr format.

— Mda, spun eu. Sunt însărcinată. Eu sunt Cannie.

— Cannie, repetă el. Unde-i… ăăă… şi flutură un braţ în aer într-un mod vag, pe care eu l-am luat drept „tatăl copilului”.

— Sunt aici singură, spun eu, decizând să trec peste asta. De fapt, sunt aici cu Maxi Ryder.

— Eu sunt aici singur, spuse el, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Eu sunt mereu singur.

— Ei, asta nu-i adevărat, spun eu. Întâmplător, ştiu că ieşi cu o studentă la medicină din Germania, pe nume Inga.

— Greta, murmură el. Ne-am despărţit. Dar ai memorie bună.

Am ridicat din umeri şi am încercat să par modestă.

— Sunt un fan, spun eu.

Încercam să-mi dau seama dacă ar fi complet aiurea să-i cer autograful, când Adrian mă apucă de mână.

— Am o idee, spuse el. Vrei să mergem afară?

— Afară?

Voiam să merg afară cu Adrian Stadt? Purta Papa o mitră? Am dat aşa de tare din cap, că m-am temut ca părul să nu-mi biciuiască faţa şi m-am uitat printre masele de bluze cu spatele gol şi fuste scurte, în căutarea lui Maxi. Am localizat-o în cele din urmă în îmbulzeala de la bar.

— Uite, spun eu, mă duc o clipă afară cu Adrian Stadt.

— Ei, aşa faci, nu? spuse ea cu şiretenie.

— Ei, nu…

— A, nu?

— Pare cam… singur.

— Hmmm. Ei bine, adu-ţi aminte că e actor, spuse ea, gânditoare. De fapt, un comediant care face filme.

— Mergem doar să ne plimbăm, spun eu, disperată să n-o supăr sau s-o rănesc, dar şi mai disperată să revin lângă Adrian.

— Mă rog, spuse ea cu graţie. Îşi mâzgăli numărul pe un şerveţel şi întinse mâna după telefonul celular. Sună-mă de oriunde eşti.

I-am dat înapoi telefonul, am îndesat hârtia cu numărul în geantă şi mi-am dat ochii peste cap.

— Ei, bine. Mă duc să-l seduc. O să fie foarte romantic. O să ne giurgiulim pe canapea, eu am să-l sărut, iar el îmi va spune că mă adoră, iar apoi copilul meu nenăscut îl va lovi în coaste.

Maxi se opri, îmbufnată.

— Şi apoi am să filmez toată chestia şi am să vând drepturile de autor la Fox şi ei or să transforme totul în ceva special. *Cele mai excentrice partide în trei*.

Maxi râse.

— Bine, doar ai grijă.

Am sărutat-o pe obraz şi, de necrezut, mi-am dat seama că Adrian Stadt tot mai aştepta. I-am zâmbit, iar el m-a condus la lift, am ajuns jos şi am ieşit, unde ne-am trezit în faţa a ceea ce părea o şosea. Fără bănci, fără iarbă, fără vreun autobuz modest măcar sau un trotuar pe care să ne plimbăm.

— Of, am spus eu.

Între timp, mi-am dat seama că Adrian era mult mai beat decât păruse în Star Bar. Aerul proaspăt nu avusese efectul să-l trezească, cum sperasem eu. A vrut să mă apuce de braţ, reuşind doar să mă ia de încheietură, şi m-a tras aproape de el… mă rog, cât de aproape îi permitea burta mea.

— Sărută-mă, spuse el, iar eu am râs tare de tot de aşa o absurditate.

„Sărută-mă!” Ca o replică din filme! Mă uitam peste umărul lui, după luminile şi regizorul de rigoare, aşteptând să strige „taie”, când Adrian îşi ridică degetul mare şi-l trecu de-a lungul obrazului meu, apoi peste buzele mele. Era o mişcare pe care eram destul de sigură că o văzusem pe ecran, dar mi-am dat seama că nu-mi prea păsa.

— Cannie, şopti el. Numai să-l aud că-mi spune numele mă făcea să simt fiori în locuri pe care nu mă aşteptasem să le mai simt până venea copilul. Sărută-mă.

El îşi coborî buzele spre mine, eu mi-am înclinat faţa în sus şi trupul într-o parte, când mâna lui mi se undui pe ceafă şi-mi ţinu capul, ca şi cum era ceva preţios. O, ce sărut dulce, m-am gândit eu, şi atunci buzele lui erau din nou peste ale mele, mai dure, cu mâna mai

insistentă, în vreme ce traficul aglomerat se auzea lângă noi şi eu m-am simţit topindu-mă toată, uitând de autocontrol, de trecut, de nume.

— Vino cu mine, se oferi el, sărutându-mă pe obraji, buze, pleoape.

— Eu stau la un hotel… am murmurat eu slab, dându-mi seama, imediat ce cuvintele îmi ieşiră din gură, că părea să fie cea mai ieftină abordare dintotdeauna.

Şi de fapt, ce se petrecea aici? Chiar putea el să fie aşa de singur? Avea o chestie cu femeile însărcinate? Asta era ideea lui de a glumi, poate?

— Poate vrei să… am încercat eu să mă gândesc rapid. Dacă aş fi fost în Philadelphia, în mijlocul străzii, fiind pipăită de tipul visurilor mele, care era foarte beat, ce-aş sugera?

Dar desigur că nu m-am putut gândi la nimic. Nimic din viaţa mea nu se apropiase măcar de asta.

— Să mergem într-un bar? am încercat eu în cele din urmă. Cină, poate?

Adrian se căută în buzunar şi scoase ceva ce părea a fi un tichet de parcare.

— Ce zici de un drum cu maşina? spuse el.

— Putem… am gândit rapid. Putem merge să vedem plaja? E o noapte aşa frumoasă…

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Era o noapte extrem de ceţoasă, dar cel puţin era cald şi se simţea şi briza.

Adrian se clătină în faţă şi în spate pe picioare şi îmi rânji dulce, uşor ameţit.

— Pare o idee bună, spuse el.

În primul rând, era chestiunea deloc de neglijat de a-l convinge să renunţe la chei.

— O, o decapotabilă, am ciripit eu când o maşină mică şi roşie se ivi în colţ. N-am mai condus niciodată una până acum. I-am aruncat cea mai sfioasă şi fermecătoare privire. Pot s-o conduc eu?

El îmi dădu cheile fără o vorbă, după care se aşeză liniştit lângă

mine, fără să mai spună prea multe, vorbind doar ca să-mi spună unde trebuia să virez.

Când m-am uitat la el, îşi ţinea mâna apăsată pe frunte.

— Migrenă? am întrebat eu, iar el a dat din cap cu ochii închişi. Bere înainte de tărie?

El scutură din cap.

— Ecstasy înainte de vodcă, de fapt, spuse el.

Of. M-am gândit că dacă aveam să stau la

Hollywood, trebuia să mă obişnuiesc cu oamenii care mărturiseau ca pe un lucru normal că făceau apel la droguri pentru relaxare.

— Nu pari să fii în extaz, m-am aventurat eu.

El căscă.

— Poate că am să cer să-mi returneze banii, spuse el, şi se uită cu coada ochiului la mine. Deci eşti… hmm… când…

— Trebuie să nasc pe 15 iunie, spun eu.

— Deci, hm, soţul tău e în…

Am decis să închei jocul cu „completaţi spaţiile libere”.

— Sunt din Philadelphia şi nu am soţ. Nici prieten.

— O! spuse Adrian, părând că se simte pe un teren mai sigur. Deci partenera ta e acolo?

Am râs. Nu m-am putut abţine.

— Nu am nici parteneră. Sunt clasica mamă singură şi necăsătorită.

Şi i-am trântit cel mai scurt rezumat posibil; eu cu Bruce, despărţirea noastră şi împăcarea de douăzeci de minute, sarcina, scenariul şi zborul spre California de acum mai puţin de douăsprezece ore.

Adrian dădu din cap, dar nu puse nicio întrebare şi nu m-am putut uita la el, să-i citesc expresia feţei. Am continuat să conduc. În cele din urmă, după câteva întorsături, am ştiut că nu puteam spera să ţin minte drumul de întoarcere şi nici să refac tot drumul de una singură, însă am parcat pe faleza care dădea spre ocean.

În ciuda ceţii, totul era magnific: mirosul apei sărate, sunetul

ritmic al valurilor pe mal, sentimentul dat de apă, de puterea şi mişcarea ei, aşa de aproape de noi…

M-am întors spre Adrian.

— Nu e minunat? am întrebat eu. El nu răspunse. Adrian?

Nicio mişcare. M-am aplecat încet spre el, ca un vânător experimentat care se apropie de un leu. El nu se mişcă. M-am întins mai aproape.

— Adrian? am şoptit eu. Fără dezmierdări murmurate, fără întrebări cu privire la scenariul meu sau la viaţa mea din Philadelphia. În schimb, un sforăit puternic. Adrian Stadt adormise.

Nu m-am putut abţine să nu râd singură de mine. Era un moment clasic à la Cannie Shapiro: pe plajă, cu un star de film superb, cu vântul umflând valurile şi lumina lunii lucind în apă şi un milion de stele pe cer – şi el leşinase.

Între timp, eu mă simţeam ca eşuată pe o insulă pustie. Şi se făcea tot mai frig, cu vântul care sufla dinspre apă. M-am uitat în van în maşină după o pătură sau un maiou răzleţ. Nimic. Era patru dimineaţa, potrivit acelor lucioase şi verzi ale ceasului meu. Am decis să-i acord o jumătate de oră, iar dacă nu se trezea şi nu începea să se mişte… ei bine, urma să mă gândesc eu la ceva.

Am pornit motorul, ca să am căldură, am pus CD-ul cu Chris Isaak pe care îl avea el în maşină. Apoi m-am dat pe spate, dorindu-mi să fi purtat o jachetă, supraveghindu-l pe Adrian, care sforăia în ritmul tobei, şi cu ochii pe ceas. Era… ei bine, jalnic, de fapt – dar şi un pic amuzant. Marea mea călătorie la Hollywood, m-am lamentat. Povestea mea de dragoste. Poate că eram genul de tipă care merita să fie batjocorită în reviste, m-am gândit eu… apoi am scuturat din cap. Ştiam cum să am grijă de mine. Ştiam să scriu. Şi realizasem unul dintre lucrurile pe care mi le dorisem cel mai mult pe lume – îmi vândusem scenariul. Aveam să am bani, confort, faimă, într-o anumită măsură. Şi eram la Hollywood! Cu un star de film!

M-am uitat în dreapta. Respectivul star de film tot nu se mişca. M-am aplecat mai aproape. Respira greu, iar fruntea îi era acoperită de sudoare.

— Adrian? am şoptit eu. Nimic. Adrian? am spus eu cu voce tare.

Nu am observat nicio tresărire. M-am aplecat şi l-am scuturat uşor de umeri. Nu s-a întâmplat nimic. Când l-am lăsat, a căzut moale la loc pe scaunul lui. Acum începeam să-mi fac griji.

I-am strecurat o mână în buzunar, încercând să nu mă gândesc la potenţialele titluri de tabloide (Starul din Saturday Night! molestat de o scenaristă în devenire) şi i-am găsit telefonul. După un pic de agitaţie, am avut ton. Minunat. Acum ce să fac?

Atunci mi-am dat seama. Am căutat în geantă şi am scos din portofel cartea de vizită a doctorului K. El ne spusese la una din orele lui că nu dormea foarte mult şi că venea de obicei la birou pe la 7 dimineaţa, iar acum era mai târziu de atât pe Coasta de Est.

Mi-am ţinut respiraţia şi am tastat numărul.

— Alo? spuse el cu vocea lui profundă.

— Bună, doctore, aici e Cannie Shapiro.

— Cannie! spuse el, părând fericit să audă veşti de la mine şi deloc alarmat de faptul că sunam interurban la primele ore ale dimineţii. Cum ai călătorit?

— Bine, spun eu. De fapt, bine până acum. Numai că acum se pare că am o problemă.

— Spune-mi, spuse el.

— Ei bine, păi… am făcut eu o pauză, gândindu-mă. Mi-am făcut un prieten nou, spun eu.

— Asta e bine, spuse el încurajator.

— Şi suntem pe plajă, în maşina lui şi pare cam leşinat şi nu-l pot trezi.

— Asta nu-i bine, spuse el.

— Mda, am fost eu de acord, şi nu e nici măcar cea mai proastă întâlnire pe care am avut-o. În mod normal, l-aş lăsa să doarmă pur şi simplu, numai că mi-a spus înainte că a băut şi a luat Ecstasy…

Am făcut o pauză şi n-am auzit nimic.

— Nu e ce credeţi, am spus eu slab, deşi nu prea aveam idee la ce se gândea el, probabil vreo combinaţie între numele meu şi cuvinte ca „excentric”.

— Deci e leşinat? întrebă doctorul K.

— Păi da. Cam asta e, am suspinat eu. Şi eu care credeam că am fost destul de amuzantă.

— Dar respiră?

— Da, respiră, dar şi transpiră, am completat eu. Şi nu se trezeşte.

— Atinge-i faţa şi spune-mi cum se simte pielea la mână.

Aşa am făcut.

— Fierbinte, am transmis. Transpirată.

— Mai bine decât rece şi cleioasă. Nu vrem asta, spuse el. Încearcă asta: vreau să strângi pumnul…

— Gata, am spus eu.

— Acum freacă-ţi articulaţiile de sternul lui. Osul pieptului. Fă-o dur… încercăm să vedem dacă reacţionează.

M-am aplecat peste el şi am făcut cum mi-a spus, apăsând cu putere. Adrian tresări şi spuse un cuvânt care semăna cu „mama”. M-am aşezat la loc în scaun şi i-am spus doctorului K. Ce se petrecuse.

— Foarte bine, spuse el. Cred că domnul tău o să fie numai bine. Dar cred că mai trebuie să faci două lucruri.

— Spuneţi, zic eu, îndesându-mi telefonul sub bărbie şi revenind la Adrian.

— În primul rând, întoarce-l pe o parte, în caz că vomită, să nu fie în pericol să înghită ceva.

L-am înghiontit pe Adrian până ce l-am întors aproape pe o parte.

— Gata, am spus eu.

— Celălalt lucru pe care trebuie să-l faci e să stai cu el, spuse el. Verifică-l la fiecare jumătate de oră. Dacă îi scade temperatura sau începe să tremure sau dacă pulsul îi devine neregulat, eu aş suna la salvare. Dacă nu, ar trebui să fie bine mâine-dimineaţă. Poate că va avea greţuri sau dureri, îmi atrase el atenţia, dar nu vor exista efecte de lungă durată.

— Minunat, am spus eu, înfiorându-mă în sinea mea la gândul a ce urma să fie dimineaţa, când Adrian s-ar fi trezit cu mama tuturor

mahmurelilor – şi lângă mine.

— Ai putea să iei un prosop, să-l înmoi în apă rece, îl răsuceşti şi i-l pui pe frunte, spuse doctorul. Asta dacă eşti miloasă.

Am început să râd. Nu m-am putut abţine.

— Mulţumesc, am spus eu. Mulţumesc chiar foarte mult.

— Sper ca lucrurile să fie mai bune, spuse el vesel. Dar se pare că deţii controlul asupra situaţiei. Vrei să mă suni să-mi spui cum s-a terminat?

— Desigur. Mulţumesc din nou, spun eu.

— Ai grijă de tine, Cannie, spuse el. Sună dacă mai ai nevoie de altceva.

Am închis, apoi m-am gândit. Prosop? M-am uitat în torpedou şi am găsit numai un contract de leasing pentru maşină, câteva cutii de CD-uri ni două stilouri. M-am uitat şi-n geanta mea: rujul pe care mi-l dăduse Garth, portofelul, cheile, agenda, nişte pantalonaşi scurţi, cum citisem în broşura la *ce să te aştepţi când aştepţi un copil* că ar trebui să port.

M-am uitat la Adrian. M-am uitat la pantalonaşi. M-am gândit că dacă nu ştia, n-avea să-l afecteze, aşa că am ieşit din maşină, m-am îndreptat cu atenţie spre apă, am înmuiat chilotul, m-am întors sus şi i l-am pus cu tandreţe pe frunte, încercând să nu chicotesc în acest timp.

Adrian îşi deschise ochii.

— Eşti aşa de dulce, articulă el.

— Hei, Frumoasa adormită, spun eu. Eşti treaz! începusem să mă îngrijorez…

Adrian păru să nu mă audă.

— Ai să fii o mamă dată naibii, spuse el, şi-şi închise ochii din nou.

Am zâmbit, lăsându-mă pe spate în scaunul meu. O mamă dată naibii. Era pentru prima oară când mă gândeam cu adevărat la asta – la actul efectiv de a fi mamă. Mă gândisem cum o să nasc, desigur, la toată logistica necesară pentru a avea grijă de un nou-născut. Dar nu mă gândisem niciodată prea mult la cel fel de mamă aş fi eu, Cannie Shapiro, la aproape douăzeci şi nouă de ani.

Mi-am adunat mâinile în jurul burţii, în vreme ce Adrian sforăia uşor lângă mine. O mamă bună, m-am gândit eu, năucită. Dar în ce fel? Aveam să fiu una dintre mamele alea mişto pe care le plac toţi copiii din vecini, cele care le dau copiilor punci de fructe şi prăjituri, în loc de lapte degresat şi fructe, care purtau blugi şi pantofi ciudaţi şi care chiar puteau să vorbească cu copiii lor, în loc să le ţină predici doar? Aveam să fiu amuzantă? Aveam să fiu genul de mamă iubită de toţi copiii de la serbare şi permanent invitată să se prezinte la şcoală de Ziua Carierei? Sau aveam să fiu una dintre mamele acelea îngrijorate, mereu curăţând câte ceva pe la uşă, aşteptându-şi copilul să vină acasă, alergând mereu după el, îndesându-i în ghiozdan un pulover, o haină de ploaie, nişte şerveţele?

Ai să fii tu însăţi, spuse o voce din mintea mea. Vocea mamei mele. Am recunoscut-o imediat. Aveam să fiu eu. Nu era altă opţiune. Şi asta nu avea să fie chiar rău. Mă descurcasem bine cu Nifkin, m-am gândit eu. Era ceva.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui Adrian, gândindu-mă că nu se va supăra. Şi ăsta a fost momentul când mi-a venit o idee.

I-am scos telefonul din geantă, după care am luat şerveţelul cu numărul lui Maxi şi mi-am ţinut respiraţia până ce am auzit-o răspunzând, cu accentul ei clar şi britanic:

— Alo.

— Hei, Maxi, am şoptit eu.

— Cannie! strigă ea. Unde eşti?

— Pe plajă, spun eu. Nu ştiu exact unde, însă…

— Eşti cu Adrian? întrebă ea.

— Da, am şoptit eu. Şi a cam leşinat.

Maxi începu să râdă… şi, fără să vreau, am început şi eu să râd.

— Deci, ajută-mă. Care e eticheta aici? Rămân? Plec? îi las un bilet sau ceva?

— Unde eşti, mai exact? întrebă Maxi.

M-am uitat în jur după un semn, un semafor, ceva.

— Mi-aduc aminte că ultima stradă pe care am fost era şoseaua Del Rio, spun eu. Şi suntem chiar pe o faleză, poate la vreo douăzeci şi

cinci de metri deasupra apei…

— Ştiu unde e asta, spuse Maxi. Cel puţin cred că ştiu. Acolo a filmat el scena de amor din *Estella's Eyes*.

— Minunat, am spus eu, încercând să-mi aduc aminte dacă mai leşinase şi altcineva în scena aceea. Deci ce-ar trebui să fac?

— Îţi spun cum să ajungi la mine, spuse ea. Te aştept.

Indicaţiile lui Maxi au fost perfecte, iar în douăzeci de minute eram pe aleea unei case mici cu pietriş cenuşiu, pe plajă. Era genul de loc pe care l-aş fi ales şi eu, dacă ar fi fost după mine. Şi dacă aş fi avut, probabil, câteva milioane de dolari în plus.

Maxi aştepta în bucătărie. Îşi schimbase rochia cu spatele gol cu o pereche de colanţi negri şi un tricou şi îşi făcuse nişte codiţe, combinaţie care ar fi arătat ridicol pe 99, 9 la sută dintre femei, dar ei îi venea foarte bine.

— Tot leşinat e?

— Vino să vezi, am şoptit eu.

Am mers înapoi la maşină, unde Adrian stătea tot pe locul pasagerului, cu gura căscată, cu ochii închişi şi pantalonaşii mei lipiţi pe frunte.

Maxi izbucni în râs.

— Ce-i asta?

— Tot ce am putut face, am spus în apărarea mea.

Tot chicotind, Maxi apucă un exemplar din *Variety* din ceea ce trebuie să fi fost coşul ei de gunoi, îl rulă şi-l lovi pe Adrian în braţ. Nimic. Trecu revista mai jos şi-l lovi în stomac. Niciun răspuns.

— Ha, spuse Maxi. Ei bine, nu cred că moare, dar poate ar trebui să-l ducem înăuntru.

Încet şi cu atenţie, cu multe mârâituri şi chicoteli, l-am scos pe Adrian afară din maşină, şi l-am dus în camera de zi a lui Maxi, pe canapea – o chestie superbă din piele albă, pe care speram ca Adrian să n-o murdărească.

— Ar trebui să-l întoarcem pe-o parte, în caz că vomită… am sugerat eu şi m-am uitat fix la Adrian. Chiar crezi că e bine? am întrebat eu. A luat Ecstasy…

— Va fi bine, probabil, spuse ea, dând din cap. Dar poate că ar trebui să stăm cu el. Ea se uită la mine: tu trebuie să fii epuizată.

— Și tu, am spus eu. Îmi pare rău pentru faza asta…

— Cannie, nu-ți face griji. Ai făcut o faptă bună!

Se uită la Adrian, apoi la mine.

— Petrecere în pijama? întrebă ea.

— Pare un plan bun, spun eu.

În vreme ce Maxi plecă să aducă, probabil, lenjeria de pat, eu i-am scos lui Adrian pantofii și apoi șosetele. I-am scos cureaua de la pantaloni, i-am descheiat cămașa, i-am luat pantalonașii de pe cap și i-am înlocuit cu un prosop din bucătărie.

Apoi, în timp ce Maxi îngrămădea pături și perne pe podea, eu mi-am șters machiajul, m-am chinuit să intru într-un tricou de-al lui Maxi și m-am gândit cum să mă fac de folos.

Era un șemineu în centrul sufrageriei – unul care arăta perfect și imaculat, cu un teanc de butuci de mesteacăn așezați pe grătarul din centru. Iar cu știam cum să fac focul. Un lucru bun.

Nu am putut găsi ziare, așa că am rupt pagini din *Variety*, le-am răsucit ca pe niște covrigi, le-am pus sub lemne și am verificat dacă coșul era deschis, apoi m-am asigurat că lemnul era chiar lemn și nu un obiect din ceramică al vreunui decorator ciudat, după care am aprins un chibrit din cutia pe care o luasem de la Star Bar, în speranța de a le dovedi Samanthei, lui Andy și Lucy că eu chiar fusesem acolo. Hârtia luă foc, iar butucii începură să ardă. M-am dat un pas în spate, balansându-mă pe călcâie, mulțumită.

— Uau, spuse Maxi, îndesându-se în teancul ei de pături și întorcându-și fața spre bătaia locului. Cum ai învățat să faci focul?

— M-a învățat mama, spun eu.

Se uită la mine așteptând să continui, așa că i-am povestit lui Maxi… și bebelușului meu, m-am gândit eu, despre cum mergeam cu toții la pescuit în Cape Cod și cum mama făcea câte un foc să ne țină de cald… și cum stăteam în cerc – tata, sora mea, fratele meu și cu mine – prăjind frigărui și privind-o pe mama stând lângă apă, cu pantalonii scurți suflecați și picioarele puternice, bronzate și solide.

— Vremuri bine, repetă Maxi, rostogolindu-se şi adormind.

Eu am stat acolo întinsă o vreme, cu ochii deschişi în întuneric, ascultându-i respiraţia profundă şi rapidă – şi sforăitul lui Adrian.

Ei bine, iată că eşti aici, mi-am spus eu. Focul se stingea uşor în cenuşă. Îmi simţeam mâinile şi părul mirosind uşor a lemn ars, puteam auzi valurile lovindu-se de mai şi vedeam cerul luminându-se de la negru la cenuşiu. Iată-te aici, m-am gândit eu. Eşti aici. Mi-am adunat mâinile în jurul burţii. Bebeluşul se roti, înotând în somn, executând, cred, o mişcare pe spate. Ea, m-am gândit eu. O fată, cu siguranţă.

I-am trimis o rugăciune de noapte bună lui Nifkin, care, m-am gândit eu, avea să fie în regulă singur o noapte, într-un hotel de lux. Apoi mi-am închis ochii şi am invocat figura mamei mele stând lângă focurile din Cape Cod, aşa de fericită şi liniştită. Şi, cum mă simţeam şi eu fericită şi împăcată, am adormit în cele din urmă.

Capitolul şaisprezece

Când m-am trezit era zece şi jumătate dimineaţa. Focul se stinsese, iar Maxi şi Adrian încă dormeau.

Pe cât de încet am putut, m-am dus la etajul al doilea. Podele din lemn masiv lucios, rafturi moderne din arţar şi dulapuri, în cea mai mare parte goale. M-am întrebat cum se simţea Maxi să locuiască şi să abandoneze apoi câteva case, ca o omidă care îşi lăsa deoparte coconul. M-am întrebat dacă o deranja măcar. Ştiam că pe mine m-ar fi deranjat.

Baia era plină de tot felul de prosoape din pluş, de săpunuri fiţoase şi de tot felul de sticluţe cu mostre de şampoane. Am făcut un duş lung şi fierbinte, m-am spălat pe dinţi cu una dintre periile nou-nouţe, încă în ambalaj, pe care le-am găsit în dulăpiorul de medicamente, după care m-am îmbrăcat cu tricoul şi pantalonii curaţi de pijama pe care îi găsisem într-unul din sertarele dulapului. Eram sigură că aş fi avut nevoie de un uscător de păr şi probabil de un asistent ca să încerc măcar să refac ce făcuse Garth cu părul meu seara trecută, dar n-am văzut niciunul prin apropiere. Aşa că mi-am tras pe spate câteva şuviţe de păr, le-am legat cu acele de prins, fixând totul cu o loţiune de stilizare de zece cenţi, franţuzească şi rafinată, mirosind

delicios. Nu eram sigură ce anume conţinea cutiuţa, speram doar că am înţeles bine. La insistenţele tatălui meu, făcusem latină în liceu. Folositoare să iau cu brio testele de aptitudini, deloc folositoare în dimineţile când te găseai pe neaşteptate în situaţia de a traduce denumirile articolelor de îngrijire ale vedetelor.

Când am revenit jos, Maxi dormea încă, încovoiată ca o pisicuţă adorabilă peste un teanc de pături. Dar acolo unde adormise Adrian nu mai era decât o bucată de hârtie.

Am ridicat-o.

Dragă Cassie, scria la început, aşa că am pufnit în râs. Ei bine, m-am gândit eu, cel puţin a fost pe aproape. Şi cu siguranţă mi se spusese şi mai rău. *Mulţumesc foarte mult pentru că ai avut grijă de mine seara trecută. Ştiu că nu ne cunoaştem bine*…

Aici am pufnit din nou. Nu ne cunoaştem bine! Abia schimbaserăm câteva propoziţii înainte să leşine!

…dar ştiu că eşti o persoană bună. Sunt sigur că vei fi o mamă minunată. Îmi pare rău că a trebuit să plec aşa în grabă, şi că n-am să mai apuc să te revăd. Plec la filmări în Toronto în dimineaţa asta. Aşa că sper să te bucuri de vizita asta în California.

Dar asta? Ce era asta? Am desfăcut de tot biletul şi din el a căzut o cheie argintie care rămase în poala mea. O cheie de maşină. *Contractul e până luna viitoare*, scrisese Adrian pe spatele hârtiei, alături de numele şi adresa unui dealer din Santa Monica. *Las-o acolo când eşti gata să pleci acasă. Şi distrează-te*!

M-am ridicat uşor în picioare, am mers la fereastră şi am dat draperiile la o parte, ţinându-mi respiraţia. Desigur, acolo era micuţa lui maşină roşie. M-am uitat când la cheia din mâna mea, când la maşina din alee şi m-am ciupit, aşteptând să mă trezesc şi să-mi dau seama că era numai un vis… că eram încă adormită în patul meu din Philadelphia, cu un teanc de cărţi pentru planificarea sarcinii pe masa de toaletă şi cu Nifkin încovoiat pe perna de lângă capul meu.

Maxi căscă, se ridică cu graţie de pe podea şi veni la fereastră alături de mine.

— Ce se petrece? întrebă ea.

I-am arătat maşina, cheia, şi biletul.

— Parcă visez, am spus eu.

— Măcar atât putea să facă, spuse Maxi. E norocos că nu i-ai umblat prin buzunare şi nu i-ai făcut poze gol.

I-am aruncat o privire nevinovată.

— O, n-aveam voie să fac asta?

Maxi rânji la mine.

— Stai aşa, spuse ea. Am să-ţi aduc câinele şi apoi să planificăm cum vom cuceri Hollywoodul.

Mă aşteptasem ca dulapurile din bucătăria lui Maxi să fie goale, cu excepţia poate a mâncărurilor cu care credeam eu că supravieţuiau starletele – pastile mentolate, apă minerală, poate nişte pâine de secară sau drojdie de bere sau orice altceva despre care decretase vreun guru al dietelor că nu îngraşă.

Dar rafturile lui Maxi erau pline cu tot ce era obişnuit, de la supă de pui la făină, zahăr şi condimente, iar în frigider găseai mere şi portocale care păreau proaspete, lapte şi suc, unt şi cremă de brânză.

Tartă, am decis eu, şi salată de fructe. Tăiam kiwi şi căpşuni când s-a întors Maxi. Se schimbase într-o pereche de pantaloni trei sferturi negri şi un tricou cu glugă de un roşu ca cireaşa, cu ochelari mari de soare şi cu părul prins cu un soi de agrafe care aveau pe ele, din câte se părea, nişte rubine false, iar Nifkin etala o curea roşie din piele de marcă, împopoţonată cu aceleaşi bijuterii roşii şi o lesă roşie asortată. Arătau superb amândoi. Am servit-o pe Maxi şi apoi, neavând o farfurie specială pentru Nifkin, i-am dat şi lui o porţie de tartă din farfuria mea.

— E aşa de frumos, am spus eu, admirând soarele care se reflecta în apă şi gustând briza proaspătă care agita aerul.

— Ar trebui să stai ceva vreme, sugeră Maxi.

Eu am scuturat din cap.

— Trebuie să-mi adun lucrurile şi să revin… am început eu, după care m-am oprit.

De fapt, de ce trebuia să mă grăbesc înapoi? Munca putea să aştepte – tot mai aveam nişte zile libere. Dacă lipseam la câteva ore de

cursuri prenatale nu avea să fie sfârşitul lumii. O cameră cu vedere la ocean era ademenitoare, mai ales cu primăvara capricioasă şi cu mocirlele de acasă. Iar Maxi îmi citea gândurile.

— Va fi minunat! Poţi să stai să scrii, cât am eu de lucru; apoi putem lua cina, putem merge la petreceri şi face focul. Nifkin poate să stea degeaba… am să golesc un raft pentru tine…

Voiam să sar în sus şi-n jos de bucurie, dar nu eram sigură că bebeluşul ar fi acceptat asta. Avea să fie incredibil acolo. Puteam să mă bălăcesc în valuri. Nifkin putea să alerge după pescăruşi. Maxi şi cu mine am fi gătit. Trebuie că existau şi anumite condiţii, numai că nu-mi puteam da seama care anume sau cum. Şi-n dimineaţa aceea, cu soarele strălucind şi valurile unduindu-se, părea mai uşor să las această aventură minunată să se desfăşoare, decât să pierd prea mult timp încercând să văd cum stau lucrurile.

După aceea, totul s-a petrecut foarte repede.

Maxi m-a dus la un zgârie-nori cu pereţi de sticlă albăstrui-argintii şi o cafenea la modă la nivelul de jos.

— Hai să-mi cunoşti agentul, explică ea, apăsând pe butonul de la etajul şapte.

Mi-am stors creierii pentru întrebările potrivite.

— E… se ocupă de scenarişti? am întrebat eu. E bună?

— Da, chiar foarte, spuse Maxi, conducându-mă pe hol.

Bătu rapid la o uşă deschisă şi băgă capul înăuntru.

— Asta e de rahat! spuse o voce de femeie, plutind în hol. Terence, asta-i o porcărie. Ăsta e proiectul pe care îl cauţi tu şi el îl va face în mod sigur până săptămâna viitoare…

M-am uitat peste umărul lui Maxi, aşteptându-mă ca vocea să aparţină unei dame cu multe lanţuri, care fuma, cu părul platinat şi poate chiar cu umeri falşi la haine, cu o ţigară fără filtru într-o mână şi o ceaşcă de cafea neagră în cealaltă… o versiune feminină a reptilei cu ochelari de soare care îmi spusese mie că nu există actriţe grase la Hollywood. În schimb, stând în picioare în spatele unui birou imens, era o tipă cu părul scurt şi aiurit, blond-roşcat, cu piele fină şi pistrui. Purta o bluză verde pal şi un tricou brăzdat de linii colorate în nuanţe

de mov, plus o pereche de tenişi în picioarele de copil. Părul îi era adunat într-un coc ciufulit, prins cu un elastic de păr albastru pal. Arăta cam de doisprezece ani.

— Ea e Violet, spuse Maxi mândră.

— Căcat! spuse Violet din nou.

Mi-am reprimat dorinţa de a-mi pune mâinile pe burtă, unde aveam eu impresia că erau urechile bebeluşului.

— Ce crezi? şopti Maxi.

— E… hmmm, spun eu. Arată ca Pippi Longstocking! Are voie să vorbească aşa de urât, e măcar majoră?

Maxi pufni.

— Nu-ţi face griji, spuse ea. Arată ea a cercetaşă, dar e destul de dură.

Cu un „căcat” de adio, Violet închise telefonul, se ridică în picioare şi-mi întinse mâna.

— Cannie, ce plăcere, spuse ea, părând o persoană normală, total diferită de dragonul care sufla foc, urlând injurii, cu doar câteva clipe înainte. Chiar mi-a plăcut scenariul tău. Ştii ce m-a încântat cel mai tare?

— Înjurăturile? am încercat eu.

Violet râse.

— Nu, nu, spuse ea. Mi-a plăcut la nebunie că personajul principal avea atâta încredere în ea. În foarte multe comedii romantice, pare că tipa trebuie să fie salvată cumva… de dragoste, de bani sau de o zână bună. Mi-a plăcut că Josie s-a salvat singură şi a crezut mereu în ea.

Uau. Nu mă gândisem la asta. Pentru mine, povestea lui Josie era despre împlinirea dorinţelor, pur şi simplu – povestea a ce se putea întâmpla dacă unul dintre starurile pe care le intervievam la New York s-ar fi uitat vreodată la mine şi ar fi văzut mai mult decât o bucată potenţială de pateu în forma unei femei de mărime mare.

— Femeilor le va plăcea al dracului de mult acest film, prezise Violet.

— Mă bucur că gândeşti aşa, spun eu.

Violet încuviinţă din cap, îşi scoase elasticul din păr, îşi trecu degetele prin el şi-şi adună buclele într-o versiune puţin mai îngrijită a aceluiaşi coc.

— O să vorbim mai multe mai târziu, spuse ca, aducând un carnet, un pumn de stilouri, un exemplar din scenariul meu şi o copie de contract. Pentru moment, haide să câştigăm nişte bani pentru tine.

În cele din urmă, s-a dovedit că mica Violet era o negociatoare de frunte. Sunetul vocii gâfâite. Şi valul neîncetat de obscenităţi care ieşeau din micuţa şi adorabila persoană erau aşa de vibrante, încât trioul de tipi tineri în costume scorţoase ajunseră să se holbeze mai mult decât să răspundă la afirmaţia ei cum că merita să investească în scenariul meu. În cele din urmă, suma de bani pe care mi-o dădură – o parte transferabilă în cinci zile de la semnarea contractului, alta în momentul când începea filmarea şi a treia pentru a le acorda prioritate în cazul în care mai scriam alt scenariu – era de-a dreptul incredibilă. Maxi mă îmbrăţişă, iar Violet ne îmbrăţişă pe amândouă.

— Acum ieşiţi de-aici şi daţi-mi motive să fiu mândră, spuse ea, după care se târî înapoi în biroul ei, arătând exact ca o fătucă de clasa a patra care revenea din pauza de după-amiază.

Pe la ora cinci după-amiază stăteam trântită pe podeaua lui Maxi, cu un bol de struguri reci în poală şi un pahar înalt umplut cu suc de struguri acidulat în mână, simţind cea mai incredibilă senzaţie de uşurare. Acum îmi puteam cumpăra ce casă voiam sau puteam angaja o bonă, aş fi putut chiar să-mi iau un an întreg liber de la muncă atunci când venea copilul. Şi orice rescriere a scenariului aş fi avut de făcut, nu era la fel de rău ca a da ochii cu Gabby, cu valul ei neîncetat de critici, de ambele tipuri: în faţă şi pe la spate. Nu putea fi nici la fel de rău precum chinul îndurat cât timp am compus şapte ciorne pentru o nouă scrisoare către Bruce. Lucrurile alea cereau efort serios. Scenariul avea să fie doar o joacă.

Am vorbit ore întregi în după-amiaza aia, strigându-le veştile vesele mamei, lui Lucy şi Josh, lui Andy şi Samanthei, rudelor şi colegilor corespunzători, tuturor persoanelor care mi-ar fi împărtăşit fericirea. Apoi l-am sunat pe doctorul K. la birou.

— Sunt Cannie, am spus eu. Vreau doar să ştii că totul e bine.

— Prietenul tău se simte mai bine?

— Mult mai bine, am spus eu şi i-am povestit – cum Adrian îşi revenise, cum decisesem eu să rămân la Maxi, cum micuţa Violet mă ajutase să obţin această sumă mare de bani.

— Are să fie un film minunat, spuse doctorul K.

— Nici nu-mi vine să cred, am spus eu, poate pentru a treisprezecea oară în după-amiaza aceea. Nici măcar nu pare real.

— Ei bine, atunci bucură-te de asta, răspunse el. Se pare că ai parte de un început minunat.

Maxi se uită la mine uluită, aruncându-i o minge de tenis lui Nifkin, în timp ce el se prăbuşea gâfâind lângă o grămadă de iarbă de mare.

— Cu cine vorbeai? întrebă ea.

I-am explicat:

— E… ei bine, a fost doctorul meu de când încercam să slăbesc, înainte să rămân însărcinată. Acum suntem amici, cred. L-am sunat seara trecută, să-l întreb ce să fac cu Adrian.

— Am senzaţia că-l placi, spuse ea, ridicându-şi sprâncenele, în stilul Groucho Marx[43]. Face şi vizite la domiciliu?

— Habar n-am, am spus eu. E foarte drăguţ. Şi foarte înalt.

— Înalt e bine, spuse Maxi. Deci ce facem acum?

— Cina? sugerez eu.

— O, da, spuse Maxi. Am uitat că eşti multi-talentată. Ştii şi să scrii, şi să găteşti!

— Nu-ţi face prea mari speranţe, spun eu. Lasă-mă să văd ce mai e prin frigider.

Maxi zâmbi.

— Am o idee mai bună despre ce ar trebui să facem mai întâi, spuse ea.

Paznicul din faţa magazinului de bijuterii încuviinţă din cap spre mine şi spre Maxi şi împinse uşa grea de sticlă.

---

[43] Comediant american.

— Ce facem aici? am şoptit eu.

— Te răsfăţăm, spuse Maxi. Şi nu trebuie să vorbeşti în şoaptă.

— Dar ce eşti tu, ţiitoarea mea? m-am îmbufnat eu.

— O, nu, spuse Maxi foarte serioasă. Ai să-ţi cumperi singură ceva.

Eu m-am holbat la ea.

— Ce? De ce? N-ar trebui să mă sfătuieşti să economisesc? Cu copilul pe drum…

— Desigur că ai să economiseşti, spuse Maxi, părând extrem de importantă. Dar mama mi-a spus mereu că orice femeie ar trebui să aibă un lucru frumos, absolut perfect, pe care să şi-l fi cumpărat singură… iar tu, draga mea, eşti exact în situaţia potrivită să faci asta.

Am tras adânc aer în piept, ca şi cum eram pe cale să mă afund în ape adânci, nu să intru într-un magazin de bijuterii. Încăperea era plină de cutii de sticlă, aşezate la nivelul a ceea ce fusese odată talia mea, iar fiecare cutie conţinea câte o podoabă care făcea o avere, toate aranjate cu stil pe bucăţi de catifea neagră şi cenuşie ca porumbelul. Erau acolo inele cu smarald, inele cu safire, lanţuri subţiri de platină cu diamante. Erau cercei cu chihlimbar care clipoceau şi broşe de topaz, brăţări cu împletituri de argint aşa de fine că aproape că nu se vedea unde erau îmbinate şi manşete din aur mai. Erau brăţările fermecătoare şi lucioase cu pantofiori de balet şi chei de maşină în miniatură… cercei de argint în formă de liră, în forma inimioarelor bucălate de Valentine’s… benzi suprapuse de aur roz şi galben… ace lucioase sub formă de gărgăriţe şi cai de mare… brăţări subţiri de diamant în genul celor pe care le purta mama lui Bruce… M-am oprit din mers şi m-am sprijinit de una dintre măsuţe, simţindu-mă mai mult decât copleşită.

O vânzătoare într-un costum curat albastru marinăresc apăru din spatele ei atât de rapid, de parcă s-ar fi teleportat acolo.

— Ce vă pot arăta? întrebă ea cu căldură.

Eu am arătat cu neîncredere spre cea mai mică pereche de cercei cu diamante pe care-i văzusem.

— Pe aceştia, vă rog, am cerut eu.

Maxi se uită peste umărul meu.

— Nu ăştia, se îmbufnă ea. Cannie, sunt minusculi!

— N-ar trebui să fie ceva pe măsura corpului meu minuscul? am întrebat eu.

Maxi se uită la mine încurcată.

— De ce?

— Pentru că… am spus eu, şi vocea mi se pierdu.

Maxi mă apucă de mână.

— Ştii ce? spuse ea. Eu cred că arăţi bine. Cred că arăţi minunat. Arăţi fericită… şi sănătoasă… şi însărcinată…

— Nu uita asta, am spus eu râzând.

Între timp, vânzătoarea desfăcea o bucată de catifea neagră şi aşeza mai multe perechi de cercei peste cutie – perechea micuţă pe care o cerusem la început, apoi o altă pereche, de două ori mai mare. Diamantele erau fiecare cam de mărimea unei stafide SunMaid, m-am gândit eu, şi i-am luat în mână, uitându-mă la ei cum lucesc în nuanţe de albastru şi violet.

— Sunt superbi, am spus eu moale, şi i-am pus la urechi.

— Vi se potrivesc, spuse vânzătoarea.

— Îi luăm, spuse Maxi, părând foarte sigură. Şi nu vă mai deranjaţi să-i împachetaţi. O să-i poarte pe drum.

Mai târziu, în maşină, cu noii mei cercei care proiectau curcubeie sclipitoare până sus de tot, ori de câte ori lumina soarelui cădea pe ei, am încercat să-i mulţumesc – pentru că m-a primit, pentru că mi-a cumpărat scenariul, pentru că m-a făcut să cred într-un viitor în care meritam astfel de lucruri. Dar Maxi trecu repede peste asta.

— Tu meriţi lucruri bune, spuse ea amabilă. Asta n-ar trebui să fie o surpriză, Cannie.

Am tras adânc aer în piept. Prietenă, i-am şoptit bebeluşului. Lui Maxi i-am spus:

— O să-ţi fac cea mai bună cină pe care ai luat-o vreodată.

— Nu înţeleg asta, spuse mama, care mă verifica, cu telefonul ei zilnic de după-amiază sau mai bine zis, cu interogatoriul pe care mi-l lua la telefon. Şi am cinci minute să-mi dau seama.

— Cinci minute? mi-am îndesat telefonul mai aproape de piept și m-am uitat chiorâș la degetele de la picioare, încercând să decid dacă era posibil să supraviețuiesc în Hollywood cu lac de unghii mâncat sau dacă am să fiu dată în judecată de poliția pedichiurii. De ce te grăbești așa de tare?

— O partidă de softball înainte de începerea sezonului, spuse mama repede. Ne batem cu Lavender Menace.

— Sunt bune la ceva?

— Da, erau anul trecut. Dar schimbi subiectul. Deci acum locuiești cu Maxi… începu mama, cu vocea plină de speranță.

Sau cel puțin asta am crezut eu că am detectat.

— Suntem doar amice, mamă, spun eu. De genul platonic.

Ea suspină.

— Nu e prea târziu, să știi.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Regret să te dezamăgesc.

— Deci ce faci?

— Mă distrez, spun eu. Mă distrez de minune.

Nici nu știam de unde să încep. Eram în California de aproape trei săptămâni, timp în care Maxi și cu mine avuseserăm câte o aventură în fiecare zi, vreo excursie scurtă în decapotabila roșie a lui Adrian, care semăna din ce în ce mai tare cu o caleașcă fermecată sau cu un covor magic. Seara trecută, după cină, ne plimbaserăm pe cheiul Santa Monica și cumpăraserăm cartofi prăjiți uleioși, dulci-sărați și limonadă cu gheață roz, cu care ne-am îndopat în timp ce ne bălăceam cu picioarele în apă. În ziua de dinainte ne-am dus la o piață cu produse de fermă din centru, unde ne-am umplut plasele cu zmeură, morcovi pentru bebeluși și pere albe, pe care Maxi le dăduse colegilor ei de platou (cu excepția partenerului, pentru că, s-a gândit ea, ar vedea perele ca o invitație să-și prepare un cocktail Bellini – „și nu vreau să fiu eu de vină că s-a apucat iar de băutură”).

Erau lucruri în California cu care tot nu mă obișnuisem – frumusețea uniformă a femeilor, în primul rând, apoi faptul că orice altă persoană pe care o vedeam prin cafenele sau la alimentară arăta

vag familiar, ca şi cum jucase rolul iubitei sau al vreunui amic al măscăriciului dintr-un sitcom de câteva episoade din 1996. Iar cultura maşinilor de acolo m-a uluit – toată lumea conducea peste tot, aşa că nu erau trotuare sau drumuri pentru biciclete, numai blocaje de trafic la tot pasul, ceaţă groasă ca marmelada, parcări cu valeţi peste tot – chiar şi, de necrezut, pe una din plajele la care fuseserăm.

— Declar oficial că am văzut totul, i-am spus eu lui Maxi.

— Ba nu, replică ea. Pe promenada de pe Third Street este un baset îmbrăcat cu un costum dintr-o singură bucată, din paiete, care face un număr de jonglerie. Abia după ce ai văzut asta, poţi spune că ai văzut totul.

— Tu chiar munceşti acolo? întrebă mama, care nu păru impresionată de poveştile cu baseţi care jonglau şi pere albe.

— În fiecare zi, i-am spus eu, ceea ce era adevărat.

Între aventuri şi ieşiri, petreceam cel puţin trei ore pe zi la birou, cu laptopul în braţe. Violet îmi trimisese un scenariu aşa de îngreunat de note că era practic de necitit. „NU INTRA ÎN PANICĂ” scrisese ea cu cerneală de culoarea lavandei pe pagina de titlu. „Notele cu mov sunt ale mele, cele roşii ale celui care a citit scenariul, din partea studioului, cele negre din partea tipului care s-ar putea să regizeze filmul – şi mare parte din ce spune el e rahat, cred eu. Digeră totul cu un pic de sare, sunt DOAR SUGESTII”. Reuşisem, încet-încet, să trec de grosimea de note scrijelite pe margine, tăieturi, săgeţi şi notaţii scrise pe bileţele.

— Deci când revii acasă? întrebă mama.

Mi-am muşcat limba. Tot nu ştiam şi trebuia să mă decid repede, cât mai curând. Se apropia cea de-a treizecea săptămână. După asta, ori trebuia să găsesc un doctor în Los Angeles şi să nasc aici, ori să găsesc un alt mod de a merge acasă decât cu avionul.

— Cum crezi, numai te rog să mă anunţi care sunt planurile tale, spuse mama. Am să fiu încântată să te iau de la aeroport şi poate chiar „să fac cunoştinţă” cu nepotul meu înainte de naştere.

— Mamă…

— Am vrut doar să-ţi reamintesc chestiile astea! spuse ea şi

închise.

M-am ridicat în picioare şi am mers prin nisip, cu Nifkin sărind la picioarele mele, sperând să-i arunc mingea de tenis în valuri.

Ştiam că trebuia să mă gândesc la asta în rele din urmă, dar lucrurile mergeau aşa de bine, că era greu să cuget la altceva decât la următoarea zi perfectă şi cu soare, următoarea masă delicioasă, următoarea raită la cumpărături, următorul picnic sau următoarea plimbare pe plajă sub cerul înstelat. Dincolo de amintirea lui Bruce, care-mi venea din când în când în minte, şi a vremurilor noastre mai fericite împreună, dincolo de nesiguranţa acum absentă, timpul petrecut în casa de pe plajă era de fapt o binecuvântare neîntreruptă.

— Ar trebui să locuieşti aici, spunea Maxi.

N-am spus niciodată da, dar nici nu. Am încercat să mă gândesc la modul în care îmi cercetam odinioară miresele, învârtind mereu întrebarea în minte: mi s-ar potrivi viaţa asta? Chiar aş putea trăi aşa?

Mă gândeam la asta mai ales seara, când îmi terminam treaba şi făceam mâncare, iar Nifkin se tot plimba pe marginea apei.

— Să rămân sau să plec? întrebam eu, aşteptând un semn – de la câine, de la copil, de la Dumnezeul care nu-mi răspunsese nici în noiembrie.

Dar nu veni niciun răspuns – numai valurile şi, în cele din urmă, noaptea luminată de stele.

În a treia dimineaţă de sâmbătă de când eram în California, Maxi a venit în dormitorul oaspeţilor, desfăcând perdelele şi plesnindu-şi degetele spre Nifkin, care se repezi la ea, cu urechile ciulite în alertă, precum cel mai mic câine de pază din lume.

— Sus cu voi! spuse ea, sărind pe vârfurile picioarelor. Mergem la sală!

Eu am făcut eforturi să mă ridic.

— La sală? am întrebat eu.

Ea era îmbrăcată pentru sală, după cum vedeam. Buclele ei vişinii erau ridicate în sus într-o coadă de cal înaltă şi purta un costum mulat negru, ciorapi albi şi nişte pantofi sport albi şi curaţi.

— Nu-ţi face griji, îmi spuse Maxi. Nimic epuizant. Se aşeză pe

marginea patului şi arătă spre orarul unui loc numit Centrul de educare al luminii interioare. Vezi… aici? Conştientizare a propriilor probleme, meditaţie şi vizualizare – asta era trecut în descrierea cursului.

— Urmate de masturbare? am citit eu în prospect.

Maxi mă privi diabolic.

— Nu râde, spuse ea. Chestia asta chiar merge.

M-am dus la dulap să-mi caut hainele potrivite pentru şedinţa de conştientizare a propriilor probleme. M-am gândit că am să stau şi eu pe-acolo; să folosesc sesiunea de meditaţie pentru a vedea dacă nu puteam să scriu o bucată plauzibilă de dialog între Josie, eroina scenariului meu, şi viitorul ei fost prieten. Sau să mă gândesc la viitorul meu şi la ce să fac cu el. Conştientizare şi vizualizare sunau ca prostiile New Age pentru mine, dar cel puţin n-avea să fie pierdere de vreme.

Centrul de educare a luminii interioare era o clădire albă din lemn, suspendată pe vârful unui deal. Avea ferestre largi şi o podea cu vegetaţie marină şi ghivece cu sporul-casei. Din fericire, nu avea parcare cu valeţi.

— O să-ţi placă foarte tare, spuse Maxi, în timp ce ne îndreptam către uşă.

Mă luptasem să intru în tricoul mare al lui Maxi, care devenea din ce în ce mai strâns pe mine cu fiecare zi, plus o pereche de colanţi şi de pantofi sport. Luasem şapca de baseball obligatorie şi ochelarii – parte din stilul ei pe care reuşisem să-l adaptez la mine.

— Să ştii că în Philadelphia acest loc ar fi fost un stand de sandvişuri cu friptură şi brânză topită, am mormăit eu.

Am intrat într-o încăpere mare, cu oglinzi pe pereţi, un pian în colţ, miros de transpiraţie şi o adiere slabă de santal. Maxi şi cum mine am găsit locuri în spate, iar când Maxi merse să aducă rogojini moi, eu m-am uitat prin mulţime, în faţă, erau câteva frumuseţi care arătau ca nişte manechine, dar şi nişte femei mai în vârstă – una cu păr cenuşiu care chiar nu era vopsit – şi un tip cu o barbă lungă care atârna şi un tricou pe care scria „Am luat crabi de la pescăria lui Jimmy”. Era, clar, un loc tare diferit de Star Bar, m-am gândit eu veselă, când

instructoarea intră pe uşă.

— Haide să ne ridicăm în picioare, spuse ea, aplecându-se să pună un disc în player.

Eu m-am holbat şi am clipit, pentru că acolo, în faţa mea, era o femeie corpolentă în toată regula… într-un costum mulat lucios şi electric, albastru, cu pantaloni mulaţi negri – nici mai mult, nici mai puţin. Era poate cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine, cu un bronz puternic şi păr castaniu care-i cădea până la jumătatea spatelui şi-i încadra faţa lată, fără un contur precis. Părul îi era prins cu o bandă care se potrivea cu costumul. Trupul ei îmi amintea de statuetele care simbolizau fertilitatea pe care le scoteau arheologii din ruine – sâni unduioşi, şolduri largi, curbe care nu încercau să se ascundă. Avea ruj roz şi un diamant micuţ în nas şi arăta… în largul ei. Încrezătoare. Fericită cu ea însăşi. M-am holbat la ea, nefiind în stare să mă abţin, întrebându-mă dacă eu arătasem vreodată aşa de fericită, dacă aş fi putut învăţa vreodată cum să fac asta şi cum aş arăta cu un piercing în nas.

— Eu sunt Abigail, se prezentă ea.

Abigail! m-am gândit eu. Principalul meu punct de dispută pentru nume de fete. Ăsta trebuia să fie un semn. De ce anume, nu eram sigură, dar în mod definitiv, era de bine.

— Iar acesta este cursul de conştientizare, vizualizare şi meditaţie. Dacă credeţi că nu vi se potriveşte acest loc, vă rog să plecaţi acum.

Nimeni nu se mişcă. Abigail ne zâmbi şi lovi un buton de la player. Un sunet uşor de fluiere şi tobe umplu camera.

— O să începem cu nişte întinderi şi cu exerciţii de respiraţie profundă, iar apoi vom face ceea ce se numeşte meditaţie ghidată. O să vă aşezaţi cu toţii în orice poziţie confortabilă găsiţi şi vă veţi închide ochii, iar eu am să vă ghidez să vă imaginaţi diferite situaţii, diferite posibilităţi, începem?

Maxi îmi zâmbi. Eu i-am zâmbit înapoi.

— Bine? şopti ea, iar eu am dat din cap şi, înainte să-mi dau seama, stăteam cu picioarele încrucişate pe o rogojină căptuşită de pe

podea, cu ochii închişi, cu fluierele şi tobele sunându-mi slab în urechi.

— Închipuiţi-vă un loc sigur, începu Abigal. Vocea ei joasă era alinătoare. Nu încercaţi să-l alegeţi. Doar închideţi ochii şi vedeţi ce urmează.

M-am gândit că voi vedea cu siguranţă podeaua lui Maxi sau poate bucătăria ei. Dar ceea ei; am văzut când Abigail tot repeta „loc sigur" a fost patul meu… patul meu de acasă. Plapuma albastră, pernele viu colorate, Nifkin suit peste ele ca un ornament blănos şi mic cu capişon, clipind la mine. Puteam spune după înclinarea luminii filtrate prin jaluzele că era seară, sosisem acasă de la muncă. Era vremea să plimb câinele, s-o sun pe Samantha s-o întreb dacă voia să meargă la sală, timpul să mă uit prin corespondenţa mea, să-mi aşez lucrurile şi să mă pregătesc pentru noapte… şi am fost brusc luată de un val aşa de afurisit de dor de casă, de oraşul meu, de apartamentul meu şi patul meu, că am simţit cum mă cuprinde un soi de slăbiciune.

M-am chinuit să mă ridic în picioare. Capul îmi era plin de imagini din oraş – cafeneaua de la colţ, unde Samantha şi cu mine luam cappuccino cu gheaţă şi ne depănam poveştile de groază despre bărbaţi… Reading Terminal dimineaţa, plin de mirosul florilor proaspete şi al buchetelor de scorţişoară… mallul Independence aflat pe drumul de la muncă spre casă, pajiştile largi şi verzi pline de turişti care se întindeau să vadă Liberty Bell, copacii de sânger plini de flori roz… Penn's Landing într-o sâmbătă, cu Nifkin care trăgea de lesă, încercând să prindă pescăruşii care pluteau şi se avântau jos peste apă. Strada mea, apartamentul meu, prietenii mei, slujba mea…

— Acasă, am şoptit eu, copilului şi mie.

Apoi i-am şoptit „baie" lui Maxi şi am ieşit afară.

Am stat în picioare în lumina soarelui, respirând profund. O clipă mai târziu am simţit o bătaie pe umăr. Abigail era acolo, cu un pahar cu apă în mână.

— Eşti bine?

Am dat din cap.

— Am început doar să simt… ei bine, un dor de casă, cred eu, am explicat.

Abigail dădu din cap gânditoare.

— Acasă, spuse ea, şi eu am încuviinţat din cap. Păi, asta e bine. Dacă acasă e locul tău sigur, ăsta e un lucru minunat.

— Cum… nu puteam găsi cuvintele pentru ce voiam s-o întreb.

Cum găseşti fericire într-un trup ca al tău… ca al meu? Cum găseşti curajul să mergi mai departe oricum şi oriunde, dacă nu crezi că te potriveşti lumii?

Abigail îmi zâmbi.

— Am crescut, spuse ea, ca răspuns la întrebarea pe care n-o pusesem. Am aflat lucruri. Şi tu ai să faci la fel.

— Cannie?

Maxi se uita chiorâş la mine în lumina soarelui, părând îngrijorată. Eu i-am făcut semn cu mâna. Abigail dădu din cap spre amândouă.

— Mult noroc, spuse ea, şi reveni înăuntru, cu şoldurile agitându-se, sânii bălăbănindu-se, mândră şi fără ruşine.

Eu m-am uitat în urma ei, dorindu-mi să-i şoptesc *model* copilului.

— Ce-a fost asta? întrebă Maxi. Eşti bine? N-ai mai revenit în sală, am crezut că naşti în iesle sau aşa ceva…

— Nu, am spus eu. Niciun copil deocamdată. Sunt bine.

Am mers cu maşina înapoi acasă, în timp ce Maxi pălăvrăgea fericită despre cum îşi imaginase ea că va câştiga un Oscar şi, odată urcată pe scenă, avea să-i denunţe, cu graţie, cu umor, sarcastică, pe fiecare dintre foştii ei prieteni afurisiţi.

— Aproape că am început să râd când am vizualizat expresia de pe faţa lui Kevin, urlă ea, şi-mi aruncă o privire la următorul semafor roşu.

— Tu ce ai văzut, Cannie?

N-am vrut să-i răspund… nu voiam să-i rănesc sentimentele spunându-i că eu credeam că fericirea mea se găsea la aproximativ cinci mii de kilometri de casa de pe plajă şi coasta Californiei, şi de Maxi însăşi.

— Acasă, am spus eu moale.

— Păi o să ajungem curând acolo, spuse Maxi.

— Cannie, gemu Samantha la telefon în dimineaţa următoare, cu tonul ei normal, nu cu cel avocăţesc. E ridicol! Insist să revii. Se petrec lucruri. M-am despărţit de instructorul de yoga şi n-ai fost aici să auzi de asta…

— Păi spune-mi, am îndemnat-o eu, stăpânindu-mi un junghi de vină.

— Nu mai contează, spuse Sam vag. Sunt sigură că lucrurile prin care trec eu nu sunt la fel de interesante ca prietenii tăi vedete şi despărţirile lor…

— Ei, Sam, am spus eu, ştii că asta nu e adevărat. Tu eşti prietena mea cea mai bună în mod absolut şi vreau să aud tot despre tipul yoga cel rău…

— Nu mai contează, spuse Sam. Mai bine am vorbi despre tine. Care-i treaba? Eşti, cum ar veni, în vacanţă permanentă? O să stai acolo pentru totdeauna?

— Nu pentru totdeauna, am spus eu. Doar… nu sunt sigură ce fac, de fapt.

Şi în acel moment, eram disperată să nu mai fie nevoie să vorbesc despre asta.

— Mi-e dor de tine, spuse Sam plângăcioasă. Mi-e dor chiar şi de căţelul tău ciudat.

— N-am să fiu plecată pentru totdeauna, am spus eu.

Era singurul lucru pe care îl ştiam cu siguranţă.

— Bine, schimbăm subiectul, spuse Samantha. Ghici cine m-a sunat? Doctorul ăla tare peste care am dat noi pe Kelly Drive.

— Doctor K., am spus eu, simţind o infuzie bruscă de fericire la auzul numele lui, alături de junghiul de vină că nu-l mai sunasem din ziua în care semnasem contractul cu Violet. Cum de are numărul tău?

Vocea Samanthei căpătă un ton de gheaţă.

— În mod evident, spuse ea, şi în ciuda cererii mele explicite, m-ai trecut din nou la contactele de urgenţă când ai completat nu ştiu ce formular pentru el.

Aici era un punct de dispută. O treceam mereu pe Samantha la

contactele în caz de urgenţă când mergeam în excursii cu bicicleta. Samantha nu fusese deloc încântată să afle asta.

— Sincer, Cannie, de ce n-o treci pe mama ta? întrebă ea acum, repetând cuvintele pe care mi le spusese cu multă vreme înainte.

— Pentru că mi-e teamă că Tanya are să răspundă la telefon şi-mi va arunca trupul neînsufleţit în mare, spun eu.

— Mă rog, el a sunat pentru că voia să ştie cum mai merg lucrurile şi dacă am adresa ta, cred că vrea să-ţi trimită ceva.

— Minunat! am spus eu, întrebându-mă ce era.

— Deci când vii acasă? întrebă din nou Samantha.

— Curând, i-am spus eu, îmbunată.

— Promiţi? ceru ea.

Mi-am pus mâinile pe burtă.

— Promit, le-am spus eu amândurora.

În după-amiaza următoare, cutia poştală dădu la iveală un pachet de la serviciul poştal de pe Walnut Street, din Philadelphia.

Am dus-o pe terasă şi am deschis-o. Primul lucru pe care l-am văzut era o carte poştală cu o imagine a unui câine mic, cu ochii mari, semănând cu Nifkin, care părea neliniştit. Am întors-o. „Dragă Cannie, scria pe ea, Samantha mi-a spus că vei mai rămâne în Los Angeles pentru o vreme, aşa că m-am gândit că ai vrea ceva de citit (lumea citeşte acolo, nu?). Ţi-am pus cărţile şi câteva lucruri care să-ţi amintească de casă. Simte-te liberă să mă suni dacă vrei să-mi spui bună”. Era semnată „Peter Krushelevansky (de la Universitatea din Philadelphia)”. Sub semnătură era un post-scriptum: „Samantha mi-a mai spus că Nifkin a plecat pe Coasta de Vest, aşa că i-am trimis şi lui ceva”.

Înăuntrul cutiei am găsit o carte poştală cu Liberty Bell. Şi una cu Independence Hall. Mai era o cutie mică cu covrigei traşi în ciocolată de la Reading Terminal, plus o brioşă un pic strivită. La fundul cutiei, degetele mele dădură de ceva rotund şi greu, împachetat în straturi şi straturi de *Philadelphia Examiner* (pagina cu „La taclale cu Gabby” după cum am observat eu, era dedicată ultimului film pentru televiziune al Angelei Lansbury). Înăuntru am găsit un bol nu prea

adânc din ceramică pentru animale de companie. Litera „N” era scrisă pe interior în blazon, colorată cu roşu aprins, şi scoasă în evidenţă cu galben. Şi pe pereţii exteriori ai bolului erau desenate o serie de portrete ale lui Nifkin, fiecare precise, până la rânjet şi pete. Nifkin alergând, Nifkin stând aşezat, Nifkin pe podea devorând un os de jucărie. Am râs încântată.

— Nifkin, am spus eu, iar el a lătrat şi a venit în fugă.

I-am pus bolul în faţă, ca să-l adulmece. Apoi l-am sunat pe doctorul K.

— Trăsnit de Suzie, spuse el, ca salut.

— Cine? am spus eu. Ăăă?

— Suzie Lightning, e din cântecul lui Warren Zevon, spuse el.

— A, spun eu.

Singurul cântec al lui Warren Zevon pe care-l ştiam eu era cel despre avocaţi, arme şi bani.

— Este despre o fată care… călătoreşte mult, spuse el.

— Sună interesant, am zis, făcându-mi un semn în minte să caut versurile. Te-am sunat să-ţi mulţumesc pentru cadouri. Sunt minunate.

— Cu plăcere, spuse el. Mă bucur că-ţi plac.

— L-ai pictat de Nifkin din memorie? E uluitor. Ar trebui să fii artist.

— Sunt amator, recunoscu el, semănând aşa de tare cu Doctor Evil, din comediile cu Austin Powers, că am izbucnit în râs. De fapt, prietena ta Samantha mi-a împrumutat nişte poze, explică el. Dar nu le-am folosit prea mult. Câinele tău are o înfăţişare foarte deosebită.

— Eşti prea amabil, am spus eu sincer.

— S-a deschis un atelier de olărie unde îţi poţi vopsi singur obiectele, la colţul unui campus, explică el. Acolo l-am făcut. Era petrecerea de cinci ani a unui puşti, aşa că mai erau acolo oameni la cinzeci de ani care pictau căni de cafea – şi eu.

Am rânjit, închipuindu-mi-l – înalt, cu vocea profundă – pe doctorul K. cufundat într-un scaun, pictându-l pe Nifkin în timp ce copilaşii se uitau cu gura căscată la el.

— Deci cum merg lucrurile pe acolo?

I-am oferit versiunea condensată, spunându-i cum făceam cumpărături cu Maxi, cum găteam, i-am zis de piaţa fermierului pe care o găsisem. I-am descris căsuţa de pe plajă. I-am povestit cum California părea atât minunată, cât şi ireală. I-am spus cum mă plimbam în fiecare dimineaţă, cum munceam în fiecare zi şi cum Nifkin învăţase să aducă înapoi mingea de tenis din valuri.

Doctorul K. scoase câteva „a”-uri de interes, puse întrebări pertinente, semn că urmărea povestea şi apoi zise direct:

— Deci când vii acasă?

— Nu sunt sigură, spun eu. Sunt în concediu acum şi mai am de aranjat nişte aspecte în legătură cu scenariul.

— Deci… ai să naşti acolo?

— Nu ştiu, am zis încet. Nu cred.

— Bine, a fost răspunsul. Ar trebui să luăm din nou micul dejun când revii.

— Desigur, am spus eu, simţind un junghi pentru ce-mi spusese şi Sam de dimineaţă. Niciun alt loc nu se compara cu acela pentru mine.

Ar fi minunat, am spus eu, auzind maşina lui Maxi în garaj. Hei, ar cam trebui să închid…

— Nicio problemă, spuse el. Sună-mă oricând.

Am închis zâmbind. Mă întrebam cât de în vârstă era, de fapt. Mă întrebam dacă mă plăcea mai mult decât ca pe o pacientă, mai mult decât pe celelalte fete mari care pendulau în şir prin biroul lui, fiecare cu propria ei poveste cu inimi frânte. Şi am decis că mi-ar plăcea să-l văd din nou.

În dimineaţa următoare, Maxi propuse o altă călătorie.

— Tot nu pot crede că ai un chirurg plastician, am mormăit eu, îndesându-mă în maşinuţa micuţă şi joasă, gândindu-mă că numai în acest oraş, la acest moment, putea o actriţă de douăzeci şi şapte de ani cu trăsături perfecte să ţină în arvună un chirurg plastician.

— Un rău necesar, spuse Maxi crispată, trecând cu putere pe lângă câteva vehicule mai subţiri şi intrând pe banda de viteză.

Biroul chirurgului era un studio în cenuşiu şi mov, tot numai

podele tari de marmură, pereţi strălucitori şi recepţioniste şi mai strălucitoare. Maxi îşi scoase ochelarii de soare imenşi şi discută în linişte cu femeia de la birou, cât m-am retras eu, examinând fotografiile – fiecare de mărimea unui poster – ale doctorilor care stăteau aliniaţi pe perete şi întrebându-mă care dintre ei avea să aibă plăcerea de a-i umple buzele lui Maxi şi de a-i şterge liniile invizibile din jurul ochilor. Doctorul Fisher era un blond care arăta ca o păpuşă. Doctoriţa Rhodes era o brunetă cu sprâncene arcuite care arăta cam de vârsta mea, dar probabil că n-o avea. Doctorul Tasker era tipicul Moş Crăciun jovial, numai că, desigur, nu avea obraji umflaţi şi bărbie dublă. Iar doctorul Shapiro…

Am rămas acolo, uitându-mă fix în sus la poza mai mare decât în realitate a tatălui meu. Era la fel de slab, şi-şi răsese barba – dar el era, fără îndoială.

Maxi se deplasă într-acolo, cu tocurile ţăcănind pe podea. Când îmi văzu expresia de pe faţă, mă apucă de un cot şi mă duse la un scaun.

— Cannie, ce e? Se întâmplă ceva cu copilul?

M-am dus clătinându-mă înapoi la perete, simţind cum îmi împietresc picioarele şi i-am arătat.

— Ăsta e tata.

Maxi se uită fix la poză, apoi la mine.

— Nu ştiai că e aici? întrebă ea.

Eu am scuturat din cap.

— Ce să facem?

Am făcut semn către uşă şi am început să merg cât de repede am putut.

— Plecăm.

— Deci asta s-a întâmplat cu el, am spus eu.

Maxi, Nifkin şi cu mine eram pe terasă, bând ceai de zmeură cu gheaţă.

— Liposucţie în L.A., am pronunţat, încercând conceptul. Pare începutul unei glume proaste, nu?

Maxi se uită în altă parte. Mi-a părut rău. Nu mă văzuse

niciodată aşa de supărată şi nu avea idee cum să mă ajute. Iar eu nu ştiam ce să-i zic.

— Stai aşa, spun eu, ridicându-mă în picioare. Eu mă duc la o plimbare.

M-am plimbat de-a lungul apei, am trecut pe lângă patinatoarele în bikini, jocurile de volei, urlete şi copiii lipicioşi de la îngheţată pe băţ.

Am trecut de vânzătorii pe catalige, de sălile pentru piercing, de vânzătorii de şosete de patru perechi la zece dolari, de adolescenţii cu coafuri afro care stăteau pe băncile din parc cântând la chitară şi de oamenii fără case, înfăşuraţi în straturi şi straturi de haine, împrăştiaţi ca nişte cadavre sub palmieri.

Cât m-am plimbat, am încercat să-mi expun faptele, să le organizez, ca şi cum ar fi fost poze la o expoziţie, încadrate şi agăţate de un perete de galerie.

Mi-am închipuit familia mea, aşa cum fusese ea odată – noi cinci pe o pajişte în Rosh Hashanah, pozând în cele mai frumoase haine: tata cu barba pieptănată frumos şi mâinile pe umărul meu; eu cu părul strâns pe spate în agrafe, cu mugurii mici ai sânilor apăsând prin tricou. Zâmbeam amândoi.

Mi-am amintit apoi cum era cinci ani mai târziu: tata plecat, eu grasă, întunecată şi speriată; mama, agitată; fratele meu, nefericit, şi Lucy cu tunsoarea ei de mohican, *pierc*inguri şi cei care o sunau noaptea târziu.

Apoi alte imagini, de când am absolvit facultatea. Mama şi Tanya, una cu braţele în jurul umerilor celeilalte, la meciul lor din campionatul de softball. Josh, înalt de unu optzeci, subţire şi solemn, tocând un curcan de Ziua Recunoştinţei. Ani de vacanţe, noi patru aliniaţi în jurul mesei, mama în capul mesei şi fratele meu în faţa ei, diferiţi iubiţi şi iubite, toţi încercând din greu să arătăm ca şi cum nu ne lipsea nimic.

Am trecut mai departe. Iată-mă aici, mândră, în faţa primului meu apartament, ţinând un exemplar din primul meu articol de ziar, arătând la titlul „S-a amânat dezbaterea pe buget”. Eu cu primul meu

iubit. Eu cu iubitul meu din facultate.

Eu şi Bruce în ocean, râzând spre aparat, chiorându-ne în soare. Bruce la un concert Grateful Dead, cu o minge de fotbal, cu un picior întins pe jumătate să lovească, ţinând bere în mână şi părul fluturându-i liber pe umeri. Apoi mi-am impus să mă îndepărtez şi să trec mai departe.

Am stat şi am lăsat oceanul să-mi răcorească picioarele şi n-am simţit… nimic. Sau poate că era sfârşitul dragostei – asta simţeam –, locul gol şi rece care rămâne în tine acolo unde au fost toată căldura, durerea şi pasiunea, urma de nisip ud după ce valul revine în cele din urmă în mare.

Bine, m-am gândit eu. Iată-te aici. Eşti aici. Şi mergi mai departe pentru că aşa merg lucrurile; e singurul loc spre care poţi să te îndrepţi. Continuă să mergi până ce nu mai doare sau până ce găseşti noi lucruri care să te rănească şi mai rău, cred. Şi asta e condiţia umană, ca noi toţi să ne târâm înainte ignorând nefericirile noastre, pentru că aşa e. Pentru că, zic eu, Dumnezeu nu ne-a dat de ales. Creşti, mi-am adus aminte cum mi-a spus Abigail. Înveţi.

Maxi stătea pe terasă acolo unde o lăsasem, aşteptând.

— Trebuie să mergem la cumpărături, am spus eu.

Ea se ridică rapid în picioare.

— Unde? întrebă ea. Pentru ce?

Am râs, deşi îmi venea să plâng, şi mă întrebam dacă Maxi îşi dăduse seama de asta.

— Trebuie să-mi cumpăr o verighetă.

Capitolul şaptesprezece

Recepţionista de la biroul tatălui meu n-a părut deloc deranjată de pauza lungă pe care am făcut-o înainte să-i spun motivul telefonului.

Aveam o cicatrice, am explicat eu în cele din urmă, şi voiam ca doctorul Shapiro să se uite la ea. Am dat numărul de telefon al lui Maxi şi am spus că mă numesc Lois Lane, iar recepţionista n-a părut câtuşi de puţin curioasă. Mi-a făcut doar o programare vineri la ora zece dimineaţa, şi m-a avertizat că traficul putea fi aglomerat.

Deci vineri de dimineaţă am ieşit devreme. Eram proaspăt tunsă şi aranjată (Garth se simţise obligat, chiar dacă trecuseră patru săptămâni şi nu şase). Iar pe degetele de la mâna mea stângă purtam nu doar un simplu cerculeţ de aur cum îmi închipuisem, ci un inel cu un diamant atât de mare, că-ţi tăia respiraţia. Era un diamant de o mărime aşa de surprinzătoare, că de-abia îmi puteam ţine ochii la drum.

Maxi îl adusese de pe platoul de filmare, promiţându-mi că n-avea să-i simtă nimeni lipsa şi că avea să fie lucrul potrivit care să-l anunţe pe tata şi lumea toată în general că eram o persoană de succes.

— Dar dă-mi voie să te întreb, începu ea în dimineaţa aceea, în timp ce ne delectam cu nişte gofre cu unt, cu pere şi ceai de ghimbir. De ce vrei ca tatăl tău să creadă că eşti măritată?

M-am ridicat şi am desfăcut perdelele, privind spre apă.

— De fapt, nici nu ştiu. Nici nu ştiu dacă am să port inelele când merg să-l văd.

— Trebuie să te fi gândit la asta, spuse Maxi. Tu te gândeşti la tot.

M-am uitat la inelele de pe degetele mele.

— Cred că din cauză că a spus că nimeni nu mă va iubi, că nimeni nu mă va vrea vreodată. Şi simt că dacă îl văd şi sunt însărcinată şi nemăritată… o să fie ca şi cum ar fi avut dreptate.

Maxi se uită la mine de parcă nu auzise niciodată în viaţă ceva mai trist.

— Dar ştii că nu e adevărat, nu? întrebă ea. Ştii câţi oameni te iubesc.

Am tras aer în piept, tremurând.

— Da, sigur, am spus eu. Numai că… cu asta., e greu să fii rezonabil. M-am uitat la ea. E vorba de familie, ştii? Cine a fost vreodată rezonabil în privinţa asta? Eu doar… vreau să ştiu de ce a făcut ce a făcut. Vreau să pot cel puţin pune o întrebare.

— S-ar putea să nu aibă răspunsuri, îmi spuse Maxi. Sau, dacă are, ar putea să nu fie cele pe care vrei tu să le auzi.

— Vreau doar să aud ceva, am spus eu gâjâit. Simt numai că…

vreau să zic, nu ai decât doi părinţi, iar mama e… am dat din mână, cu un aer vag, ca să indic lesbianismul şi o parteneră de viaţă nepotrivită. Degetul meu luci în lumina soarelui. Simt doar că trebuie să încerc.

Asistenta care mă conduse în separeu avea sânii simetrici şi rotunzi ca jumătăţile identice ale unui pepene galben. Mi-a dat un halat de pluş şi o mapă cu formulare de completat.

— Doctorul va veni în scurt timp, spuse ea, apăsând un întrerupător cu lumină puternică şi aşezându-l pe faţa mea, unde pretinsesem că am o cicatrice.

— Ăăă, spuse ea, cercetând atent cicatricea. Nu prea pare să fie ceva.

— Dar e profundă, spun eu. Se vede în poze. Se vede acolo.

Dădu din cap ca şi cum înţelesese perfect şi se retrase în cameră.

M-am aşezat pe un scaun bej, inventând minciuni pe care să le pun în formulare şi dorindu-mi să fi avut o cicatrice – vreun semn fizic de ochii lumii – ca să-i arăt prin ce trecusem, cum reuşisem să supravieţuiesc. Douăzeci de minute mai târziu, se auzi o lovitură scurtă la uşă şi intră tata.

— Deci ce vă aduce azi aici, doamnă Lane? întrebă el, cu ochii în formularele mele.

Am rămas la locul meu tăcută, fără să zic nimic. După o clipă, el şi-a ridicat privirea. Era o expresie iritată pe faţa lui, una de „nu-mi irosi mie timpul”, pe care am recunoscut-o din copilărie. Se uită la mine fix o clipă cu nimic altceva pe faţă decât sâcâială. Apoi îşi dădu seama.

— Cannie?

Am dat din cap.

— Bună.

— Dumnezeule, ce… Tatăl meu, bărbatul cu o insultă gata pentru orice ocazie, era pentru prima oară de nerecunoscut fără cuvinte. Ce faci aici?

— Am făcut o programare, am spus eu.

El se înfioră, îşi scoase ochelarii, îşi ciupi nasul – un alt gest de care îmi aminteam bine de tot. De obicei prevestea o furie, o supărare

de orice fel.

— Ai dispărut pur şi simplu, spun eu. El încercă să scuture din cap şi deschise gura, dar nu aveam de gând să-l las să înceapă nimic, fără să spun ce aveam de zis. N-a ştiut niciunul dintre noi unde ai fost. Cum ai putut face asta? Cum ai putut să ne părăseşti pur şi simplu, aşa? El nu spuse nimic… se uită doar fix la mine – prin mine – ca şi cum aş fi fost o pacientă isterică, urlând că ei tot i se pare că are coapsele mătăhăloase sau că sfârcul ei stâng era mai sus decât cel drept. Nu-ţi pasă de noi? N-ai inimă? Sau asta e o întrebare idioată pentru cineva care îşi câştigă pâinea extrăgând celulită din coapse?

Tata se uită fix la mine.

— Nu-i nevoie să fii obraznică.

— Nu, aveam nevoie de un tată, am spus eu.

Nu mi-am dat seama cât de supărată şi furioasă eram pe el până ce nu l-am văzut stând acolo cu halatul lui apretat şi alb de doctor, cu degetele lui cu manichiură, cu bronzul lui, cu ceasul lui auriu şi greu.

El suspină, ca şi cum conversaţia l-ar fi plictisit; ca şi cum şi eu l-aş fi plictisit.

— De ce ai venit?

— Nu am venit să te caut, dacă asta întrebi. O prietenă avea o programare şi întâmplător am însoţit-o. Ţi-am văzut poza, am continuat eu. Nu-i foarte inteligent, ştii? Pentru cineva care încearcă să stea sub acoperire…

— Nu încerc să stau sub acoperire, spuse el irascibil. Asta-i o prostie. Mama ta ţi-a spus asta?

— Atunci cum de n-a ştiut nimeni unde eşti?

— Nu v-ar fi păsat dacă aţi fi ştiut, murmură el, ridicând mapa cu care venisem eu.

Eram aşa de uluită – el chiar îşi pusese mâna pe clanţa uşii înainte să mă gândesc ce să zic.

— Ai înnebunit? Desigur că ne-ar fi păsat. Eşti tatăl nostru…

El îşi puse ochelarii la loc. Îi vedeam ochii în spatele lor, ochii apoşi, căprui deschis.

— Iar acum sunteţi cu toţii mari. Toţi.

— Crezi că doar pentru că suntem mai mari nu contează ce ne-ai făcut? Crezi că nevoia de părinţi în viaţă se întrerupe în clipa în care te-ai oprit din creştere, că după aia nu mai ai nevoie de ei, cum sunt roţile de antrenament la bicicletă sau un scaun înalt?

Se ridică la înălţimea lui de unu şaptezeci şi adună o manta de autoritate şi un aer scorţos, de doctor, în jurul lui, la fel de palpabil ca şi cum şi-ar fi tras o haină veche de iarnă peste el.

— Cred, spuse el, vorbind încet şi precis, că mulţi oameni sunt dezamăgiţi de vieţile pe care ajung să le trăiască.

— Şi asta vrei tu să fii pentru noi? O dezamăgire?

El suspină.

— Nu te pot ajuta, Cannie. Nu ştiu ce vrei, dar îţi pot spune asta – n-am nimic să-ţi dau. Nici unuia dintre voi.

— Nu-ţi vrem banii…

El mă privi aproape cu blândeţe.

— Nu vorbesc de bani.

— De ce? l-am întrebat. Vocea mi se spărgea. De ce să ai copii şi să-i părăseşti? Asta-i partea pe care n-o înţeleg. Ce am făcut noi… am înghiţit. Ce a făcut vreunul dintre noi, de a fost aşa de groaznic că n-ai mai vrut să ne vezi vreodată?

Ştiam, chiar când am pronunţat cuvintele, chiar când le gândeam, că era ridicol. Ştiam că niciun copil nu putea fi aşa de rău, de vinovat, de urât, încât să cauzeze plecarea unui părinte. Ştiam că nu era vina noastră. Nu noi eram cei vinovaţi, m-am gândit eu. Ar fi trebuit să renunţ. Puteam depune jos povara, puteam să mă eliberez.

Numai că a şti ceva e diferit de a-l simţi în suflet. Şi am ştiut atunci că Maxi avusese dreptate. Orice ar fi spus tatăl meu, orice răspuns ar fi putut oferi el, orice scuză ar fi putut prezenta, n-avea cum să fie cea corectă. Şi n-avea cum să fie vreodată de ajuns.

M-am holbat la el. Am aşteptat să mă întrebe ceva, să întrebe ce se petrecuse cu mine. Unde locuiam, ce făceam, cu cine decisesem să-mi petrec viaţa? în schimb, se uită din nou la mine, scutură o dată din cap şi se întoarse spre uşă.

— Hei! am spus eu.

El se întoarse uitându-se la mine şi mi se puse un nod în gât. Ce voiam să-i spun? Nimic, voiam ca el să mă întrebe pe mine anumite lucruri: ce faci, cine eşti, ce s-a întâmplat cu tine, cine ai devenit. M-am uitat fix la el, iar el n-a spus nimic – doar s-a îndepărtat.

Nu m-am putut abţine. M-am luat după el, să-mi dea un semn, să zică ceva în timp ce el se îndrepta spre uşă. Mi-am simţit vârfurile degetelor atingându-i uşor spatele halatului alb apretat. Nu s-a oprit din mers. Nici măcar n-a ezitat.

Când am revenit, am pus inelele în micuţa cutie de catifea. Mi-am şters machiajul de pe faţă şi gelul din păr. Apoi am sunat-o pe Samantha.

— N-o să-ţi vină să crezi, am început eu.

— Probabil că nu, spuse ea. Aşa că zi-mi.

Şi aşa am făcut.

— Nu mi-a pus nicio întrebare, i-am spus eu la final. N-a vrut să ştie ce făceam acolo sau ce făceam în viaţă. Nu cred că a observat măcar că sunt însărcinată. Pur şi simplu nu-i păsa.

Samantha suspină.

— Asta e groaznic. Nici nu-mi pot închipui cum trebuie să te simţi.

— Mă simt… am spus eu. Am privit spre mare, apoi spre cer. Simt că sunt gata să vin acasă.

Maxi dădu din cap când i-am spus că plec. Era tristă, dar nu mi-a cerut să rămân.

— E gata scenariul? întrebă ea.

— De câteva zile, i-am spus eu.

Ea se uită la pat, pe care îmi întinsesem eu lucrurile – hainele şi cărţile, ursuleţul pe care-l cumpărasem pentru bebeluş într-o după-amiază în Santa Monica.

— Îmi doresc să fi făcut mai multe împreună, spuse ea, cu un suspin.

— Dar am făcut multe, am spus eu şi am îmbrăţişat-o. Şi o să vorbim… şi prin e-mail… şi ai să vii în vizită când vine bebeluşul…

Ochii lui Maxi se luminară.

— Mătuşa Maxi, anunţă ea. Va trebui să-i zici să-mi spună mătuşa Maxi. Şi am să-l răsfăţ la greu!

Am zâmbit în sinea mea, închipuindu-mi cum Maxi l-ar fi tratat pe micul Max sau mica Abby ca pe un Nifkin cu două picioare, îmbrăcând copilul în costume asortate la hainele ei.

— Ai să fii o mătuşă extraordinară, am spus.

A insistat să mă ducă la aeroport, ajutându-mă cu bagajul, aşteptând cu mine la terminal, chiar dacă toată lumea, de la însoţitoarele de zbor în jos, se holba la ea de parcă era cea mai ciudată apariţie de la zoo.

— Asta o să ajungă în Inside Edition, am avertizat-o eu, chicotind şi plângând un pic când ne-am îmbrăţişat pentru a optsprezecea oară.

Maxi mă sărută pe obraz, după care se aplecă şi făcu semn cu mâna înspre abdomenul meu.

— Ai biletul? mă întrebă ea.

Am dat din cap.

— Ai bani de lapte?

— O, da, am spus eu, zâmbind, ştiind cât de adevărat era.

— Atunci poţi pleca acasă, a spus ea.

Am dat din cap şi mi-am tras nasul, strângând-o tare în braţe.

— Eşti o prietenă minunată, i-am spus eu. Eşti cea mai tare.

— Ai grijă, răspunse ea. Călătorie plăcută şi sună-mă imediat ce ajungi acolo.

Am dat din cap, dar n-am mai zis nimic, pentru că nu aveam curaj să vorbesc, şi i-am întors spatele, îndreptându-mă spre terminal, spre avion şi spre acasă.

Clasa întâi era mult mai aglomerată de data asta. Un tip cam de vârsta mea şi de exact aceeaşi înălţime ca mine, cu părul blond buclat şi ochi albaştri luă locul de lângă mine, în vreme ce eu mă chinuiam să-mi pun centura (mult mai strâmtă de data asta). Am dat din cap politicos unul la altul. Apoi a scos un mănunchi de documente legale care arătau importante, cu „Confidenţial” ştampilat peste tot, iar eu am scos un exemplar

Din Entertainment Weekly. El aruncă o privire laterală lungă la ce citeam şi suspină.

— Invidios? am întrebat eu.

El a zâmbit, a dat din cap şi a scos un pachet de bomboane din buzunar.

— Vrei un Mento? întrebă el.

— Chiar e la singular? am replicat eu, luând una.

El se uită la pachetul de Mentos, se uită la mine şi ridică din umeri.

— Să ştii, spuse el, că asta e o întrebare foarte bună.

Mi-am înclinat scaunul. Era destul de drăguţ, m-am gândit eu, şi avea, clar, o slujbă bună sau cel puţin hârtiile care să-l facă să pară că avea o slujbă bună. De asta aveam eu nevoie – un tip normal, cu o slujbă bună, un tip care locuia în Philadelphia, care citea cărţi şi care să mă adore pe mine. I-am mai aruncat o privire domnului Mento şi m-am gândit să-i dau cartea mea de vizită… după care mi-am venit în minţi, auzind vocea mamei mele şi pe cea a Samanthei suprapunându-se în mintea mea, într-un strigăt tare şi disperat: Ai înnebunit?

Poate în altă viaţă, am decis eu, trăgându-mi pătura până la bărbie. Una mai reuşită. Poate că tatăl meu n-avea să-mi mai fie niciodată tată, poate că mama avea să rămână combinată pentru totdeauna cu groaznica Tanya. Poate că sora mea avea să fie mereu instabilă şi poate că fratele meu nu va învăţa niciodată cum să zâmbească. Dar tot mai puteam găsi lucruri bune în lume. Tot mai puteam găsi frumuseţe. Şi într-o bună zi, mi-am spus eu înainte să adorm, poate că am să găsesc chiar pe altcineva să iubesc.

— Iubire, i-am şoptit eu bebeluşului.

Şi atunci mi-am închis ochii.

Dacă îţi doreşti ceva suficient de mult, ne spune basmul, în cele din urmă se poate întâmpla să primeşti ce-ţi doreşti. Dar nu chiar aşa care credeai tu că o să fie, iar finalurile nu sunt mereu fericite. Vreme de luni de zile, l-am dorit pe Bruce, am visat la Bruce, i-am conjurat amintirea şi m-am gândit la el când adormeam, chiar şi când mă străduiam să n-o fac. În cele din urmă, era aproape ca şi cum aş fi dorit

ca el să ia ființă, îl visam așa de tare și așa de des, că n-avea de ales decât să apară în fața mea.

S-a petrecut exact cum spusese Samantha că avea să se petreacă.

— Ai să-l vezi din nou, îmi spusese ea în dimineața aceea, acum câteva luni, când o anunțasem că eram însărcinată. Am văzut suficiente seriale ca să-ți garantez asta.

M-am dat jos din avion, căscând ca să-mi desfund urechile, și acolo, chiar în sala de așteptare de vizavi de mine, sub un semn pe care scria Tampa/St. Pete, era Bruce. Mi-am simțit inima săltând, gândindu-mă că venise pentru mine, cumva, până ce am văzut că era cu o tipă pe care n-o mai văzusem. Scundă, palidă, cu părul într-o coafură scurtă până la urechi. Blugi albastru deschis, tricou de un galben pal îndesat în ei. Greu de definit, haine demodate, trăsături normale și înălțime medie. Nimic remarcabil la ea, cu excepția sprâncenelor groase și dezordonate, înlocuitoarea mea, am presupus eu.

Am îngheţat pe loc, paralizată de oribila coincidenţă, de groaznicul nenoroc. Dar dacă era să se întâmple, aici avea să fie locul – imensul și ternul aeroport internațional din Newark, unde călătorii din New York, New Jersey și Philadelphia se adunau în căutare de zboruri transatlantice și/sau zboruri interne cu taxe ieftine.

Pentru aproximativ cinci secunde, am rămas șocată și nemișcată și m-am rugat ca ei să nu mă vadă. Am încercat să mă îndrept spre partea laterală a holului, ca să scrutez întreaga zonă, gândindu-mă că trebuie să existe vreo modalitate de a mă ascunde pe scară, apoi să-mi iau bagajele și să fug. Dar atunci privirea lui Bruce a întâlnit-o pe a mea și am știut că era prea târziu.

El se aplecă, șoptindu-i ceva fetei, care își întoarse capul înainte să apuc să mă uit eu mai bine, apoi traversă marea de oameni, venind direct spre mine, îmbrăcat cu un tricou roșu în care mă încovrigasem eu de o sută de ori, și cu pantalonii scurți albaștri pe care îmi aminteam că-i purta deseori. Am îndrugat o rugăciune rapidă de mulțumire pentru tunsoarea lui Garth, pentru bronz, pentru cerceii cu

diamante şi am suferit un spasm rapid de nefericire că nu mai purtam acel inel cu diamant imens şi arătos, deşi cam vulgar. Era un gând superficial, ştiam, dar speram că arătam bine. Pe cât de bine poate arăta o femeie însărcinată în şapte luni şi jumătate după un zbor de şase ore, cel puţin.

Şi atunci Bruce ajunse chiar în faţa mea, arătând palid şi solemn.

— Salut, Cannie, spuse el. Ochii îi căzură spre talia mea de parcă erau atraşi de un magnet. Deci eşti…

— Da, spun eu rece, sunt însărcinată.

M-am ridicat dreaptă şi mi-am strâns mâna pe geanta lui Nifkin, care, desigur, îl mirosise pe Bruce şi era pe cale să sară să-l salute. Îi auzeam coada bătând în vreme ce scheuna.

Bruce îşi ridică privirea spre panoul computerizat de deasupra uşii prin care tocmai trecusem.

— Vii de la L.A? întrebă el, arătând că abilitatea lui de a citi nu se diminuase cât timp nu ne mai văzuserăm.

Am dat din nou din cap, nepoliticos, sperând că n-avea cum să-şi dea seama cât de tare îmi tremurau genunchii.

— Ce faci aici? am întrebat eu.

— În concediu, spuse el. Mergem în Florida în weekend.

Mergem, mi-am zis cu amărăciune, holbându-mă la el. Arăta la fel. Un pic mai slab, poate, cu ceva mai multe fire albe în coada de cal, dar tot vechiul Bruce, cu acelaşi miros, zâmbet şi tot cu pantofii de baschet ponosiţi şi pe jumătate rupţi.

— Ce bine de voi, spun eu.

Bruce nu muşcă momeala.

— Deci ai fost la L.A. Cu treabă, pentru ziar?

— Am avut nişte întâlniri pe Coastă, spun eu.

Mereu am vrut să spun cuiva asta.

— *Examiner* te-a trimis în California?

— Nu, am avut întâlniri legate de scenariul meu, spun eu.

— Ţi-ai vândut scenariul? Părea cu adevărat fericit pentru mine. Cannie, asta e minunat!

Nu am spus nimic, uitându-mă fix la el. Nu-mi dăduse nimic din

toate lucrurile de care aveam nevoie de la el – dragoste, susţinere, simpla recunoaştere a faptului că existam, că bebeluşul nostru exista şi că era ceva din toate astea care conta pentru el, iar felicitările lui îmi părură excesiv de meschine.

— Eu… îmi pare rău, reuşi el în cele din urmă.

Şi cu asta am devenit furioasă. Ce mizerabil se purta, m-am gândit eu, să apară la aeroport cu micuţa domnişoară în vacanţă, rostindu-şi scuza asta jalnică, ca şi cum cu asta ar fi putut şterge lunile de tăcere, grijile, neliniştea, dorul de el, planurile mele cum să întreţin un bebeluş de una singură. Şi eram furioasă şi pentru complezenţa lui. Nu-i păsa – nu de mine, nu de bebeluş. Nu sunase niciodată, nu întrebase, nu-i păsase. M-a lăsat doar de una singură, cu un bebeluş pe drum. De cine îmi amintea asta?

Am ştiut, în clipa aceea, că furia mea nu era legată doar de el. I se datora tatălui meu, desigur, cel care mă abandonase la început, autorul tuturor nesiguranţelor şi fricilor mele. Dar tatăl meu era la cinci mii de kilometri distanţă, cu spatele întors pentru totdeauna. Numai de-aş putea să mă detaşez şi să privesc totul clar, aş fi văzut că Bruce era doar un tip oarecare, ca o mie alţii, iresponsabil până în măduva oaselor, cu coada lui de cal şi viaţa leneşă şi neglijentă pe jumătate intenţionată, cu dizertaţia pe care n-avea s-o termine niciodată, cu rafturile de cărţi pe care n-avea să le umple, cu cada de baie pe care n-avea s-o cureţe niciodată. Tipii ca Bruce erau la fel de comuni ca şosetele albe de bumbac vândute câte şase perechi la Wal-Mart, dar nu la fel de curaţi şi tot ce aveam de făcut ca să dau de altul era să apar la un concert Phish şi să zâmbesc.

Dar Bruce, spre deosebire de tatăl meu, era chiar aici… şi era departe de a fi nevinovat. Până la urmă, nu mă părăsise şi el?

L-am pus pe Nifkin jos şi m-am întors să-l înfrunt pe Bruce, simţind că toată furia mea – anii de furie – se adunaseră în piept şi se ridicau spre gât.

— Îţi pare *rău*? am scuipat eu.

El se dădu un pas înapoi.

— Îmi pare rău, spuse el, iar vocea îi era aşa de tristă că părea

un pui jumulit. Ştiu că ar fi trebuit să te sun, dar… eu…

Mi-am micşorat ochii. El îşi lăsă mâinile în jos.

— Era prea mult pentru mine, şopti el. Cu moartea tatii şi cu tot.

Mi-am dat ochii peste cap ca să arăt ce credeam eu de scuza asta şi să-i arăt clar că el şi cu mine nu vom face schimb prea curând de amintiri tandre despre Berbard Guberman sau orice altceva.

— Ştiu ce puternică eşti, îmi spuse el. Ştiam că ai să fii bine.

— Ei bine, sunt nevoită, nu, Bruce? Nu prea mi-ai dat de ales.

— Îmi pare rău, spuse Bruce din nou, arătând şi mai distrus. Eu… sper că vei fi fericită.

— Chiar simt cum radiază din tine toate dorinţele astea de bine, am replicat eu. O, stai, am greşit. E numai fum de marijuana.

M-am simţit ca şi cum o parte din mine se detaşase de trupul meu, plutea spre tavan şi privea această scenă cu teroare… şi mare tristeţe. *Cannie*, *of*, *Cannie*, *jelea vocea subţire din interior*, *nu pe el eşti tu furioasă*.

— Şi ştii ce? i-am spus. Îmi pare rău de tatăl tău. El a fost un bărbat. Tu nu eşti altceva decât un băieţel cu picioare lungi şi păr pe faţă. Nu, nici n-ai să fii vreodată altceva. N-ai să fii mai mult decât un scriitor de mâna a treia la o revistă de mâna a doua şi să te ajute Dumnezeu când n-o să mai poţi vinde cu amănuntul amintirile a ceea ce am avut noi împreună.

Prietena lui veni speriată spre el şi-l apucă de mână, împletindu-şi degetele între ale lui. Eu am continuat să vorbesc.

— N-ai să fii niciodată la fel de bun ca mine şi ai să ştii mereu că eu am fost tot ce ai avut tu mai valoros.

Iubita încercă să spună ceva, dar eu n-aveam de gând să mă opresc.

— Ai să fii mereu un tip uşor amuzant, cu câteva înregistrări băgate în cutii de pantofi. Tipul care nu-şi poate ţine în ordine nici hârtia de împachetat. Tipul care face contrabandă cu discuri Grateful Dead. Vechiul şi bunul Bruce. Numai că interesul dispare după anul doi de facultate. Îmbătrâneşte, la fel cum faci şi tu. E neîmbunătăţit, la fel ca scrisul tău. Şi ştii ce? M-am apropiat de el, aşa că acum eram practic

nas în nas. N-ai să termini niciodată dizertaţia aia. Şi ai să locuieşti mereu în New Jersey.

Bruce rămase locului, uluit. Gura i se căscase larg. Nu arăta prea bine, judecând după felul cum i se accentua bărbia mică şi după reţeaua de riduri din jurul ochilor.

Prietena lui se uită în sus la mine.

— Lasă-ne în pace, spuse ea cu o voce subţire şi chiţăită.

Noii mei pantofi cu toc marca Manolo Blahnik îmi dădeau şapte centimetri în plus şi mă simţeam ca o amazoană, puternică, nederanjată de această piticanie care de-abia îmi ajungea la umeri. I-am aruncat o privire elocventă de „taci din gură şi lasă-i pe oamenii deştepţi să vorbească”, cea pe care o exersasem ani de-a rândul pe fraţii mei. M-am întrebat dacă auzise vreodată de pensetă.

Desigur, poate că ea se uita la mine şi se întreba dacă aş fi auzit de Slim-Fast… sau de contraceptive, dacă tot eram aici. Mi-am dat seama că nu-mi păsa foarte tare.

— Nu cred că ţi-am adresat vreun cuvânt, am zis şi am scos o replică dintr-un slogan al marşului femeilor[44] din 1989: *Nu cred în învinovăţirea victimei*.

Asta l-a trezit pe Bruce înapoi la realitate. Îşi strânse mâna pe mâna ei.

— Las-o în pace, spuse el.

— O, Iisuse, am suspinat eu. Ca şi cum eu sunt cea care îi face ceva vreunuia dintre voi. Ca să ştii şi tu, i-am spus iubitei, i-am scris exact o singură scrisoare când am aflat că sunt însărcinată. Una singură. Şi n-am s-o mai fac vreodată. Am suficienţi bani, o slujbă mai bună decât el, în caz că a neglijat să-ţi zică asta, când ţi-a povestit trecutul nostru, şi mă descurc numai bine. Sper că voi doi sunteţi tare fericiţi împreună. L-am ridicat pe Nifkin, mi-am fluturat părul minunat şi am suflat unui paznic:

---

[44] Take Back the Night March (aprox. „Vreau noaptea înapoi”) – marş internaţional ţinut în semn de protest împotriva violului şi altor forme de violenţă împotriva femeilor.

— Lui i-aş verifica bagajul, am spus eu, suficient de tare să audă şi Bruce. Probabil că are marijuana.

Şi apoi, tot însărcinată, m-am dus la baie să fac pipi.

Îmi simţeam genunchii moi, obrajii îmi erau fierbinţi. Ha, am gândit eu. Ha!

M-am ridicat, am tras apa şi am deschis uşa cabinei de baie. Acolo era noua lui iubită, cu braţele încrucişate pe pieptul ei slab.

— Da? am întrebat eu politicoasă. Ai ceva de comentat?

Gura i se strâmbă. Am observat că avea muşcătura uşor strâmbă.

— Crezi că eşti tare deşteaptă, spuse ea. Nu te-a iubit niciodată cu adevărat, mi-a spus-o chiar el.

Vocea i se ridica din ce în ce mai tare, scrâşnind şi tot scrâşnind. Părea să fie un animal mic şi împăiat, de genul celor care behăiau când le apăsai.

— În vreme ce tu, am spus, eşti adevărata dragoste a vieţii lui.

Ştiam, în adâncul inimii, că orice dispută aş fi avut, nu era cu ea. Dar nu mă puteam abţine.

Buza i se strânse, i se strânse de-a dreptul, ca a lui Nifkin când se juca cu jucăriile lui pufoase.

— De ce nu ne laşi în pace? şuieră ea.

— Să vă las în pace? am repetat eu. Să vă las în pace? Vezi tu, tot revii la asta şi nu pricep. Nu vă fac nimic nici unuia dintre voi. Locuiesc în Philadelphia, pentru numele lui Dumnezeu…

Şi atunci am văzut ceva pe faţa ei şi mi-am dat seama despre ce era vorba.

— Tot mai vorbeşte despre mine, nu? am întrebat.

Ea deschise gura să zică ceva. Am decis că nu voiam să stau prin zonă să aud ce urma să spună. Brusc, m-am simţit extrem de obosită. Tânjeam după somn, casă, după patul meu.

— Nu vorbeşte, începu ea.

— N-am timp de aşa ceva, i-am tăiat-o eu. Eu am o viaţă adevărată.

Am încercat să trec de ea, dar stătea chiar lângă chiuvetă, fără

să-mi lase spaţiu să trec.

— Mişcă, i-am zis eu scurt.

— Nu, spuse ea. Nu, ascultă-mă!

Îşi puse braţele pe umerii mei, încercând să mă facă să stau locului, împingându-mă uşor. Într-o clipă m-am îndreptat, încercând să trec de ea, însă în clipa următoare piciorul îmi alunecă într-o baltă de apă. Glezna mi se umflă, întorcându-se. Am căzut pe o parte, lovindu-mi burta de marginea tare a chiuvetei.

Am simţit o durere ascuţită; eu stăteam pe spate, pe podea, cu glezna răsucită într-un unghi care ştiam că nu putea însemna nimic bun, iar ea stătea deasupra mea, respirând din greu, ca un animal, cu obrajii fierbinţi, de un roşu aprins.

M-am ridicat, mi-am pus ambele palme pe podea şi m-am apucat de chiuvetă, când am simţit o crampă bruscă teribilă. Atunci m-am uitat în jos şi am văzut că sângeram. Nu mult, dar… ei bine, nu-ţi doreşti să vezi pic de sânge nicăieri sub burtă când abia eşti la jumătatea lunii a şaptea.

Cumva, m-am zbătut să mă ridic în picioare. Glezna mă durea aşa de tare, că mi s-a făcut rău, şi simţeam cum sângele se scurgea pe picior în jos.

M-am holbat la ea. Ea s-a uitat fix la mine, urmându-mi privirea până unde curgea sângele în stropi groşi. Apoi şi-a plesnit o mână peste gură, s-a întors şi a fugit.

Lucrurile începeau să-şi piardă conturul şi valuri de durere îşi făceau loc prin burta mea. Citisem despre asta. Ştiam ce însemna şi ştiam că era prea devreme, că aveam probleme.

— Ajutor, am încercat eu să spun, dar nu era nimeni care să mă ajute. Ajutor… am spus din nou – şi atunci lumea a devenit gri, apoi neagră.

Partea a cincea

Joy[45]

Capitolul *optsprezece*

---

[45] Bucurie (engl.).

Când mi-am deschis ochii, eram sub apă. Într-o piscină? în lacul de la tabăra de vară? în ocean? Nu eram sigură. Puteam vedea lumina de deasupra mea, filtrată prin apă şi simţeam că eram trasă de ceva ce era sub mine, în adâncimile întunecate pe care nu le puteam desluşi.

De cele mai multe ori, înotasem împreună cu mama, dar tata mă învăţase să înot, când eram mică. Arunca un dolar de argint în apă, iar eu mă aruncam după el, învăţând cum să-mi ţin respiraţia, cum să cobor mai adânc decât credeam că pot, cum să mă împing înapoi în sus.

„Înoată sau te scufunzi", îmi spunea tata când veneam cu mâna goală, bolborosind şi plângându-mă că nu puteam, că apa era prea rece sau prea adâncă.

Scufundă-te sau înoată. Şi mergeam înapoi în apă. Voiam dolarul de argint, dar, mai mult decât atât, îmi doream să-l încânt pe el.

Tata. Era acolo? M-am întors frenetic, legănându-mă, încercând să mă ridic spre locul de unde credeam că vine lumina. Dar ameţeam. Eram distrusă cu totul. Şi era greu să tot dau din picioare, era greu să plutesc şi simţeam cum oceanul mă trăgea în adâncurile lui. M-am gândit cât de frumos ar fi să mă opresc pur şi simplu, să nu mă mai mişc, să mă las să plutesc la fund, să mă cufund în nămolul moale al miilor de scoici, să mă las la fund uşor, să mă las să dorm…

Înoată sau te scufunzi. *Trăiește sau mori*.

Am auzit o voce venind de la suprafaţă.

Cum te cheamă?

Lasă-mă în pace, m-am gândit eu. *Sunt obosită*. *Sunt aşa de obosită*. Simţeam cum mă atrage întunericul şi-mi doream să rămân acolo.

Cum te cheamă?

Mi-am deschis ochii, deranjată de lumina albă aprinsă.

Cannie, am bolborosit eu. *Sunt Cannie*, *acum lasă-mă în pace*.

Stai cu noi, *Cannie*, spuse vocea. Eu am scuturat din cap. Nu voiam să fiu aici, oriunde ar fi fost acest „aici". Voiam înapoi în apă, unde eram invizibilă, unde eram liberă. Voiam să merg din nou la înot. Mi-am închis ochii. Dolarul de argint lucea şi strălucea în lumina soarelui, arcuindu-se prin aer, cufundându-se în apă şi eu l-am urmat

în jos.

Mi-am închis din nou ochii şi mi-am văzut patul. Nu patul meu din Philadelphia, cu plapuma lui albastră, moale şi cu pernele viu colorate şi frumoase, ci patul meu de copil – îngust, aranjat frumos, cu un şal de lână roşu cu maroniu strâns pe el şi o adunătură de cărţi cu coperţi tari îndesate dedesubt. Am clipit şi am văzut fetiţa de pe pat, bine făcută, cu faţa serioasă, cu ochii verzi şi păr castaniu, cu o coadă de cal care se împrăştia pe umeri. Stătea întinsă pe o parte, cu o carte deschisă în faţa ei. Eu? M-am întrebat. Fiica mea? Nu puteam fi sigură.

Mi-am amintit de acel pat – care fusese refugiul meu când eram mică şi singurul loc în care mă simţeam în siguranţă ca adolescentă, locul unde tata n-avea să vină niciodată. Mi-am amintit cum petreceam ore întregi acolo la sfârşit de săptămână, stând cu picioarele încrucişate, cu o prietenă de partea cealaltă a patului, cu telefonul şi un castron de îngheţată topită între noi, discutând despre băieţi, despre şcoală, despre viitor şi despre cum aveau să fie vieţile noastre, şi voiam să revin acolo, voiam aşa de tare să mă întorc, înainte ca lucrurile să meargă prost, înainte de plecarea tatălui meu şi de trădarea lui Bruce, înainte să văd tot ce urma să se întâmple.

M-am uitat în jos: fata de pe pat şi-a ridicat privirea din carte, s-a uitat la mine, iar ochii ei erau mari şi limpezi.

M-am uitat la fetiţă şi ea mi-a zâmbit. Mamă, spuse ea.

Cannie?

Am gemut ca şi cum m-aş fi trezit din cel mai frumos vis şi am crăpat ochii.

Strânge-mă de mână dacă mă auzi, *Cannie*.

Am strâns slab. Auzeam voci bolborosind deasupra mea, am auzit ceva de grupa de sânge, altceva despre un monitor fetal. Poate că asta se întâmpla de fapt în vis, iar fata de pe pat era reală? Sau apa? Poate că eu chiar mă dusesem la înot, poate că înotasem prea departe, obosisem, poate că mă înecam acum şi imaginea patului meu era numai ceva minor, adus la iveală de creier ca amintire plăcută, puţin înainte de ultima clipă.

Cannie? spuse din nou vocea, părând aproape disperată. *Stai cu*

noi!

Dar eu nu voiam să fiu acolo. Eu voiam înapoi în pat.

A treia oară când mi-am închis ochii l-am văzut pe tata. Eram în cabinetul lui din California, stând dreaptă pe masa lui albă de consultații. Îi simțeam greutatea privirii ațintite asupra mea – caldă și plină de iubire, așa cum îmi aminteam, de acum douăzeci de ani. Stătea lângă mine, în halatul lui alb de medic, zâmbindu-mi. *Spune-mi ce-ai mai făcut*, îmi zice el. *Spune-mi ce ai devenit*.

O să am un copil, i-am spus eu și el a dat din cap. *Cannie*, *asta e minunat*!

Sunt reporter de ziar. *Am scris scenariul unui film*, i-am mai spus. *Am prieteni*. *Un câine*. *Locuiesc la oraș*.

Tata zâmbi. *Sunt așa de mândru de tine*.

M-am întins spre el, iar el mi-a luat mâna și a ținut-o într-a lui. *De ce nu mi-ai spus asta înainte*? Am întrebat eu. *Ar fi schimbat totul*, *dacă aș fi știut măcar că îți păsa*…

El îmi zâmbi, arătând încurcat, ca și cum n-aș mai fi vorbit engleză sau ca și cum n-ar mai fi înțeles ce îi spuneam. Iar când și-a luat mâinile, eu mi le-am desfăcut pe ale mele și am găsit un dolar de argint în palmă.

E al tău, spuse el. *Tu l-ai găsit*. *Ai făcut-o*. *Mereu am știut că poți*.

Dar chiar în timp ce vorbea, se întorcea cu spatele la mine.

Vreau să te întreb ceva, am spus eu. El era la ușă, așa cum îmi aminteam, cu mâna pe clanță, dar de data asta s-a întors și s-a uitat la mine.

Eu l-am privit fix, simțindu-mi gâtlejul uscat și n-am spus nimic.

Cum ai putut? gândeam eu. *Cum ai putut să-ți părăsești proprii copii*? Lucy avea doar cincisprezece ani, iar Josh numai nouă. Cum ai putut face asta, cum ai putut pleca?

Mi se scurgeau lacrimi pe față. Tata reveni înapoi la mine. Scoase o batistă împăturită cu atenție din buzunarul de la piept, unde o ținea întotdeauna. Mirosea a apa de colonie cu care se dădea mereu, dar și a lămâie și a detergent de la spălătoria chinezească – mirosul lui obișnuit. Foarte atent, tata se aplecă și-mi șterse lacrimile.

Apoi s-a făcut din nou întuneric sub mine și lumină deasupra.

Înoată sau te scufunzi, m-am gândit eu cu tristețe. Și dacă voiam să mă cufund? Ce mai aveam, ca să rămân la suprafață?

M-am gândit la mâna tatălui meu pe obraz și la privirea fixă a ochilor verzi pe care îi avea fetița de pe pat. M-am gândit la cum ar fi să fac un duș cald după o plimbare lungă cu bicicleta, să mă cufund în ocean, într-o zi fierbinte de vară. M-am gândit la gustul căpșunilor micuțe pe care Maxi și cu mine le găsiserăm în piață. M-am gândit la prietenii mei și la Nifkin. M-am gândit la propriul meu pat, cu cearșafuri de flanelă subțiate de multele drumuri la uscătorie, cu o carte pe pernă și Nifkin cocoțat lângă mine. Și m-am gândit pentru o clipă la Bruce… nu la Bruce în mod special, ci la sentimentul de a te îndrăgosti, de a fi iubit, de a fi valoros. *Prețuit*, am auzit-o pe Maxi.

Așa că bine, m-am gândit eu. Bine. Am să înot. Pentru mine și pentru fiica mea. Pentru toate lucrurile pe care le iubesc și pentru toți cei care mă iubesc.

Când m-am trezit, am auzi voci.

— Asta nu pare în regulă, spunea una. Ești sigură că este agățată la locul potrivit?

Mama, m-am gândit eu. Cine mai era?

— Ce e chestia aia galbenă? vru să știe altă voce – tânără, feminină, arțăgoasă. Lucy. E cumva budincă?

— Nu e budincă, am auzit un gâjâit scorțos.

Tanya.

Apoi:

— Lucy! Scoate-ți degetul din mâncarea de prânz a surorii tale!

— N-o s-o mănânce, spuse Lucy supărată.

— Nici nu știu de ce au adus mâncare, mormăi Tanya.

— Du-te și ia niște bere de ghimbir, spuse mama. Și niște cuburi de gheață. Au zis că are voie să ia cuburi de gheață când se trezește.

Mama se aplecă foarte aproape de mine. Îi simțeam mirosul – o combinație de Chloe, cremă de protecție solară și șampon Port.

— Cannie? murmură ea.

Eu mi-am deschis ochii – de-adevăratelea de data asta – și am

văzut că nu eram sub apă, nici în vechiul meu dormitor sau în cabinetul tatălui meu. Eram într-un spital, într-un pat. Aveam o sondă intravenoasă lipită de podul palmei, o brăţară de plastic cu numele meu în jurul încheieturii, un semicerc de aparate care ţăcăneau şi sunau în jurul meu. Mi-am ridicat capul şi m-am uitat în jos la degetele de la picioare – nu mai aveam burta aceea imensă între faţă şi picioare.

— Bebeluşul, am spus eu.

Vocea mea părea ciudată şi stridentă. Una dintre umbre se apropie. Era Bruce.

— Bună, Cannie, spuse el fricos, arătând distrus şi extrem de ruşinat.

L-am îndepărtat cu mâna care nu avea un ac înfipt în ea.

— Nu tu, spun eu. Bebeluşul meu.

— Am să chem doctorul, spuse mama.

— Nu, lasă-mă pe mine, spuse Tanya.

Ele două se uitară una la alta, după care se grăbiră afară din cameră ca printr-o înţelegere tacită. Lucy îmi aruncă o privire rapidă, de nedescifrat şi se pierdu în spatele lor. Am rămas cu Bruce.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Bruce înghiţi cu greu.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi spună doctorul.

Acum începeam să-mi aduc aminte – aeroportul, baia, noua lui iubită. Am căzut. Şi apoi sânge.

Am încercat să mă ridic. Nişte mâini mă împinseră înapoi pe pat.

— Ce s-a întâmplat? am vrut eu să ştiu, cu vocea aproape de isterie. Unde sunt? Unde-i bebeluşul meu? Ce s-a întâmplat?

O faţă se arătă în câmpul vederii mele – un medic, fără îndoială, într-un halat alb, cu stetoscopul obligatoriu şi tăblia de plastic cu numele.

— Deci te-ai trezit! spuse el din inimă. Eu m-am holbat la el. Spune-mi cum te cheamă, continuă el.

Am tras adânc aer în piept, brusc conştientă de faptul că mă durea. De la buric în jos mă simţeam de parcă fusesem ruptă şi cusută la loc în mod neglijent. Glezna îmi pulsa în acelaşi ritm cu bătăile

inimii.

— Sunt Candace Shapiro, am început eu şi eram însărcinată… cuvintele îmi rămaseră în gâtlej. Ce s-a întâmplat? m-am rugat eu de el. Bebeluşul meu e bine?

Doctorul îşi drese vocea.

— Ai avut ceea ce se numeşte *placenta abruptio*, începu el. Ceea ce înseamnă că placenta ta s-a separat de uter cu totul. Fapt care a cauzat sângerarea… şi naşterea prematură.

— Deci bebeluşul meu… am şoptit eu.

Doctorul arăta sumbru.

— Bebeluşul tău avea probleme când te-au adus aici. Am făcut o cezariană, dar pentru că n-am avut monitor fetal aici, nu suntem siguri dacă a avut suficient oxigen şi dacă e aşa, pentru câte minute.

El continua să vorbească. Greutate mică la naştere. Prematur. Plămâni subdezvoltaţi. Tub de oxigen. Incubator. Mi-a spus că uterul meu era rupt în timpul naşterii, că sângeram aşa de tare, că au fost nevoiţi să ia „măsuri radicale”. Adică îmi scoseseră uterul.

— Nu ne place deloc să fim nevoiţi să facem asta femeilor tinere, spuse el grav, dar în condiţiile astea nu am avut de ales.

Continuă tărăgănat să vorbească despre consiliere, terapie, adopţie, prelevare de ovule şi mame-surogat până ce mai aveam puţin şi începeam să urlu, să mă înfig în gâtul lui, ca să-l oblig să-mi dea răspunsul la singura întrebare care mă interesa. M-am uitat la mama, care-şi muşca limba şi se uita în altă parte, şi m-am străduit să mă ridic. Doctorul părea alarmat şi încercă să mă pună la loc pe spate, dar eu nu voiam.

— Bebeluşul meu, spun eu. E băiat sau fată?

— Fetiţă, spuse el – pe un ton cam rezervat.

— Fetiţă, am repetat eu şi am început să plâng.

Fata mea, m-am gândit eu, biata mea fetiţă pe care nu putusem s-o apăr, nici măcar la venirea pe lume. M-am uitat la mama, care intrase din nou în cameră şi se sprijinea de perete, suflându-şi nasul. În mod ciudat, Bruce îşi puse mâna pe braţul meu.

— Cannie, spuse el, îmi pare rău.

— Pleacă de lângă mine, am urlat eu. Pleacă. Mi-am şters ochii, mi-am tras părul încâlcit după urechi şi m-am uitat la doctor. Vreau să-mi văd copilul.

M-au pus într-un scaun cu rotile, cu dureri peste tot şi cusută cum eram şi m-au dus la unitatea de terapie intensivă pentru nou-născuţi. Mi s-a explicat că nu puteam merge înăuntru, dar o puteam vedea prin geam. Mi-a arătat-o o infirmieră.

— Acolo, spuse ea, gesticulând.

M-am aplecat aşa de aproape că fruntea mi se lipi de sticlă. Era aşa de mică. Un grepfrut roz şi ridat. Membre nu mai mari decât degetul meu mic, mâinile de mărimea degetului mare, capul de mărimea unei nectarine micuţe. Ochi minusculi strânşi şi închişi şi o privire de furie pe faţă. O urmă de puf negru în vârful capului şi o căciuliţă într-o nuanţă ponosită de bej deasupra.

— Are aproape două kilograme, spuse infirmiera care mă adusese.

Bebeluş, am şoptit eu, şi am bătut cu degetele în geam, într-un ritm moale. Nu se mişcase, dar când am bătut şi-a întors mâinile. Mi-a făcut semn, mi-am închipuit eu. *Hei*, *bebeluş*, am spus eu.

Infirmiera se uită la mine de aproape.

— Te simţi bine?

— Are nevoie de o căciuliţă mai bună, spun eu.

Îmi simţeam gâtlejul gros, înfundat de durere şi pe faţă îmi curgeau lacrimi, dar nu plângeam. Era mai mult o scurgere. Ca şi cum eram aşa de tristă, dar totuşi plină de o speranţă ciudată, blestemată, încât toate acestea se revărsau pur şi simplu pe faţa mea.

— Acasă, în camera ei, camera galbenă cu leagănul, în dulap, în sertarul de sus, am multe cipilici de bebeluşi. Mama are cheile…

Infirmiera se aplecă.

— Trebuie să te duc înapoi, spuse ea.

— Te rog să le spui să-i dea o cipilică mai drăguţă, am repetat eu.

Proasto, încăpăţânat. N-avea nevoie de basmale la modă, ci de un miracol, chiar şi eu îmi dădeam seama de asta.

Infirmiera se aplecă mai aproape.

— Spune-mi numele ei, zise ea.

Şi desigur că era o bucată de hârtie lipită la capătul cutiuţei cu geamuri. FETIŢA SHAPIRO, scria pe ea.

Mi-am deschis gura, fără să fiu sigură ce avea să se petreacă, dar când a venit cuvântul, am ştiut imediat, în sufletul meu, că aveam dreptate.

— Joy, am spus eu. Numele ei e Joy.

Când am revenit în cameră, Maxi era acolo. Un cvartet de voluntari se adunaseră la uşa camerei mele, cu feţele ca nişte flori sau nişte baloane strânse unul în altul. Maxi trase o perdea albă aproape de patul meu, ca să nu-i mai văd. Era îmbrăcată mai sobru decât o văzusem eu vreodată – blugi negri, pantofi sport negri, un tricou cu glugă – şi avea trandafiri, un braţ ridicol de trandafiri, genul de ghirlandă pe care o atârni de gâtul unui cal care a câştigat un premiu. Sau le pui lângă un coşciug, am gândit eu sumbru.

— Am venit imediat ce am auzit, spuse ea, uitându-se în jos. Mama şi sora ta sunt afară. Nu ne lasă decât câte unul, pe rând.

Se aşeză alături de mine pe pat şi mă ţinu de mână, de cea cu tubul în ea, şi nu părea alarmată că nu m-am uitat la ea şi nici măcar nu i-am strâns mâna.

— Biata Cannie, spuse ea. Ai văzut bebeluşul?

Am dat din cap, ştergându-mi lacrimile de pe obraji.

— E foarte mică, am reuşit eu să spun, suspinând.

Maxi se înfioră, arătând neajutorată şi înfricoşată de neajutorarea ei.

— A venit Bruce, spun eu, plângând.

— Sper că i-ai spus să se ducă dracului, răspunse Maxi.

— Cam aşa ceva. Mi-am trecut mâna fără ac peste faţă, dorind să am nişte şerveţele. Asta e dezgustător, am spus eu, sughiţând. E cu adevărat jalnic şi dezgustător.

Maxi se apropie, legănându-mi mâna în braţul ei.

— Of, Cannie, spuse ea tristă.

Eu mi-am închis ochii. Nu-mi mai rămăsese nimic de întrebat,

nimic de spus.

După ce a plecat Maxi, am dormit un pic, încovoiată pe o parte. Dacă am avut vreun vis, nu mi-am amintit. Iar când m-am trezit, Bruce stătea în ușă.

Am clipit și m-am uitat fix la el.

— Pot face ceva pentru tine? întrebă el.

Eu m-am uitat la el, dar n-am mai spus nimic.

— Cannie? spuse el, nefiind prea în largul lui.

— Vino mai aproape, i-am făcut eu semn. Nu mușc. Nici nu împing, am adăugat cu răutate.

Bruce veni spre patul meu. Arăta palid, nervos, cu fața strânsă de propria-i piele sau poate era doar nefericit să fie iar în preajma mea. Am văzut o izbucnire de puncte negre pe nasul lui, ridicate în relief ascuțit și mi-am dat seama, după felul în care stătea, din modul cum i se strângeau palmele în buzunare sau din ochii care nu părăseau linoleumul de pe podea, că asta îl ucidea, că voia să fie oriunde în altă parte, numai aici nu. Bine, am gândit eu, simțind cum furia mi se adună în piept. Bine, las să sufere.

S-a așezat pe scaunul de lângă patul meu, uitându-se scurt și rapid la mine – la tuburile care se strecurau de sub cearșaful meu, la punga cu glucoză care atârna lângă mine. Am sperat să se îmbolnăvească de la asta. Îmi doream să fie speriat.

— Îți pot spune exact câte zile au trecut de când am vorbit, am spus eu.

Bruce își închise ochii.

— Îți pot spune exact cum arată dormitorul tău și exact ce ai spus ultima oară când am fost împreună.

El se întinse spre mine, apucând orbește.

— Cannie, te rog, spuse el. Te rog. Îmi pare rău. Cuvinte despre care credeam odată că aș fi dat orice să le aud. N-am vrut niciodată… n-am vrut niciodată să se întâmple asta…

M-am uitat la el. Nu simțeam iubire, nici ură. Nu simțeam altceva decât un dezgust până în măduva oaselor. Ca și cum aș fi avut brusc o sută de ani și știam la acel moment că va trebui să mai trăiesc

alţi o sută, ducându-mi durerea ca pe o geamantan plin cu pietre.

Mi-am închis ochii, ştiind că era prea târziu pentru noi. Se petrecuseră prea multe şi nimic nu era de bine. Un corp în mişcare rămâne în mişcare. Eu începusem totul, spunându-i că voiam să luăm o pauză. Sau poate că el începuse, cerându-mi să ies cu el prima oară. Ce mai conta?

Mi-am întors faţa la perete. După o vreme, Bruce încetă să mai plângă. Şi la ceva vreme după asta, l-am auzit cum pleacă.

M-am trezit a doua zi de dimineaţă cu lumina soarelui inundându-mi faţa. Imediat, mama s-a grăbit pe uşă şi a tras un scaun lângă patul meu. Părea să nu se simtă prea confortabil – era bună să spună glume, să râdă, să-şi menţină buza superioară băţoasă şi să facă pe soldatul, dar nu era de prea mult ajutor în momente de tristeţe.

— Ce mai faci? întrebă ea.

— Ca dracu', am urlat eu şi mama s-a tras înapoi aşa de rapid, că scaunul ei cu rotile o luă la goană prin jumătate din cameră. Nici n-am aşteptat să se tragă înapoi spre mine ca să-mi continuu tirada. Ce crezi că fac? Am dat naştere la ceva ce pare să fie un experiment stângaci făcut de nişte boboci de liceu şi sunt tăiată toată şi mă d-d-doare…

Mi-am pus faţa în mâini şi am izbucnit scurt în plâns.

— E ceva în neregulă cu mine, am zis, smiorcăindu-mă. Sunt defectă. Ar fi trebuit să mă laşi să mor…

— Of, Cannie, spuse mama, Cannie, nu vorbi aşa.

— Nimeni nu mă iubeşte, am plâns eu. Tata nu m-a iubit, Bruce nu m-a iubit…

Mama îmi mângâie părul.

— Nu vorbi aşa, repetă ea. Ai un bebeluş superb. Un pic cam mic, pentru moment, dar foarte frumos.

Îşi drese vocea, se ridică în picioare, şi începu să facă câţiva paşi – cum făcea de obicei când urma să-mi spună ceva dureros.

— Stai jos, i-am spus eu moale şi ea a făcut întocmai, dar am văzut cum unul dintre picioarele ei se mişca încontinuu, neliniştit.

— Am vorbit cu Bruce, spuse ea.

Am expirat cu putere. Nu voiam nici să-i aud numele. Mama şi-a

dat seama de asta din privirea mea, dar a continuat să vorbească.

— Cu Bruce, spuse ea, și noua lui prietenă.

— Cu aia care m-a împins? am întrebat eu, cu vocea ascuțită și isterică. Ai văzut-o?

— Cannie, se simte groaznic. Amândoi se simt așa.

— Așa și trebuie, am spus eu furioasă. Bruce nu m-a sunat niciodată, tot timpul cât am fost însărcinată, iar aia mă împinge…

Mama păru tulburată de tonul meu.

— Doctorii nu sunt siguri că asta a cauzat…

— Nu contează, am spus eu, pusă pe sfadă. Eu cred că asta a fost cauza și sper că târfa aia proastă crede la fel…

Mama era șocată.

— Cannie…

— Ce Cannie? Crezi că am să-i iert? N-am să-i iert niciodată. Bebelușul meu era să moară, eu era să mor, n-am să mai am alți copii și acum numai pentru că lor le pare rău, se presupune că totul e bine. N-am să-i iert niciodată. Niciodată.

Mama suspină.

— Cannie, spuse ea blând.

— Nu pot să cred că le iei partea! am strigat eu.

— Nu le iau partea, Cannie, desigur că nu le iau partea, spuse ea. Îți iau partea ție. Doar că nu cred că este sănătos pentru tine să fii așa furioasă.

— Joy era să moară, spun eu.

— Dar n-a murit, spuse mama. Nu a murit. Și are să fie bine…

— Nu ai de unde să știi asta, spun eu furioasă.

— Cannie, spuse mama. E un pic sub greutatea normală, iar plămânii ei sunt puțin subdezvoltați…

— N-a avut oxigen! Nu i-ai auzit? Nu a avut oxigen! Ar putea să apară tot felul de efecte negative!

— Arată exact ca tine când erai mică, spuse mama fără răbdare. Are să fie bine. Știu, pur și simplu.

— Tu nici măcar n-ai știut că ești lesbiană până la cinzeci și șase de ani! am strigat eu. Cum să am încredere în tine!

Am arătat spre uşă.

— Pleacă, am spus eu şi am început să plâng.

Mama scutură din cap.

— Nu plec, spuse ea. Vreau să vorbeşti cu mine.

— Ce vrei să auzi? am spus eu, încercând să-mi şterg faţa, încercând să arăt normal. Noua şi idioata iubită a cretinului de fost prieten al meu m-a împins, iar bebeluşul meu era cât pe ce să moară…

Dar ceea ce era cu adevărat greşit – partea pe care nu credeam că mă voi putea aduna s-o spun – era că eu o dezamăgisem pe Joy. Nu reuşisem să fiu suficient de bună, de drăguţă, de slabă, de iubită, pentru a-mi păstra tatăl în viaţa mea. Sau pe Bruce. Iar acum, nu reuşisem nici să-mi apăr copilul.

Mama se trase aproape şi mă prinse în braţele ei.

— Nu am meritat-o, am plâns eu. Nu am putut-o apăra. Am permis să fie rănită…

— De unde ţi-a venit ideea asta? îmi şopti ea cu gura lipită de părul meu. Cannie, a fost un accident. N-a fost vina ta. Ai să fii o mamă minunată.

— Dacă sunt aşa de minunată, de ce nu m-a iubit?

Am plâns, nefiind sigură la cine mă refeream – Bruce? Tata? Ce e în neregulă cu mine?

Mama se ridică în picioare. Eu i-am urmărit privirea care se îndrepta spre ceasul de perete. Ea mă văzu că am privit-o şi-şi muşcă buza.

— Îmi pare rău, spuse ea uşor, trebuie să ies câteva clipe.

Mi-am şters ochii, ca să câştig timp, încercând să pricep ce-mi spusese.

— Trebuie să… Trebuie s-o iau pe Tanya de la ora de educaţie permanentă.

— Ce, Tanya a uitat să conducă?

— Maşina ei e la reparat.

— Şi ce mai studiază azi? Cărei faţete a ei i se adresează? am vrut eu să ştiu. Nepoate co-dependente de bunici distanţi din punct de vedere emoţional?

— Las-o moartă, Cannie, zise şuierător mama, iar eu am fost aşa de uluită că nici nu mi-a trecut prin cap să încep din nou să plâng. Ştiu că n-o placi şi m-am săturat să tot aud asta.

— O, şi acum e momentul când ai decis să discutăm? Nu puteai aştepta până după ce nepoata ta iese de la terapie intensivă?

Mama îşi strânse buzele.

— Am să vorbesc mai târziu cu tine, spuse ea, ieşind pe uşă. Cu mâna pe clanţă, se întoarse să mă mai înfrunte o dată. Ştiu că nu crezi, dar ai să fii bine. Ai tot ce îţi trebuie. Trebuie doar să ştii asta, în sufletul tău.

M-am încruntat. S-*o ştii în sufletul tău*. Suna ca o porcărie New Age, ca ceva piratat dintr-unul dintre manualele idioate ale Tanyei despre *Cum să-ţi vindeci durerea*.

— Desigur, am strigat eu după ea. Pleacă. Aşa mă părăseşte toată lumea. M-am obişnuit.

Nu s-a întors. Am suspinat, uitându-mă fix la pătura mea şi sperând că niciuna dintre infirmiere nu mă auzise scuipând replici de serial de mâna a treia. Mă simţeam absolut distrusă. Mă simţeam golită, ca şi cum interiorul meu fusese scos cu lopata şi tot ce mai rămăsese era o goliciune care rezona cu ecou, o gaură neagră. Cum era să-mi dau seama ce înseamnă să fii un părinte decent, dat fiind alegerile pe care propriii mei părinţi le făcuseră?

Ai tot ce îţi trebuie, îmi spusese ea. Dar eu nu puteam să-mi dau seama la ce se referise. M-am gândit la viaţa mea şi am văzut numai ce lipsea – eram fără tată, fără iubit, fără garanţia sănătăţii sau confortului pentru fiica mea. Tot ce îmi trebuie, m-am gândit eu tristă, închizând ochii şi sperând să visez din nou patul meu sau apa.

Când uşa se deschise din nou, o oră mai târziu, nici nu m-am mai uitat într-acolo.

— Spune-i Tanyei, am zis eu, cu ochii tot închişi… Eu nu vreau să aud nimic.

— Păi aş face-o, spuse o voce cunoscută şi profundă, dar nu cred că i-ar folosi… şi nici nu am fost prezentaţi.

Mi-am ridicat privirea. Doctorul K. stătea acolo, cu o cutie albă

de patiserie într-o mână şi un sac negru în alta. În sac părea să se zbată ceva.

— Am venit imediat ce am aflat, începu el, aşezându-se în locul ocupat recent de mama şi punând cutia pe noptiera mea şi sacul în poală. Cum te simţi?

— Bine, am spus eu. El se uită atent la mine. Ei bine, de fapt am o stare groaznică.

— Pot să-mi închipui, având în vedere prin ce ai trecut… Cum se simte…

— Joy, am spus eu. Era ciudat să-i spun numele… suna parcă cam îngâmfat, ca şi cum îmi încercam soarta, spunându-l cu voce tare. E mică, iar plămânii ei sunt un pic subdezvoltaţi şi respiră printr-un aparat… M-am oprit şi mi-am trecut mâna peste ochi. Mi s-a făcut şi o histerectomie şi se pare că plâng mereu.

El îşi drese vocea.

— Au fost prea multe informaţii? am întrebat eu printre lacrimi.

El scutură din cap.

— Deloc, îmi spuse el. Cu mine poţi vorbi despre orice vrei.

Sacul negru dădu să sară din poala lui. Arăta aşa de amuzant că aproape am zâmbit, dar am simţit că faţa mea uitase să zâmbească.

— Ai o maşină de mişcare perpetuă în sac sau eşti doar vesel să mă vezi?

Doctorul K. Se uită peste umăr la uşa închisă. Apoi se aplecă aproape de mine.

— A fost un pic riscant, şopti el, dar m-am gândit…

Ridică sacul la pat şi desfăcu fermoarul. Atunci apăru nasul lui Nifkin, urmat de vârfurile urechilor lui imense, şi apoi, imediat, întregul trup.

— Nifkin! am spus eu, când Nifkin se cocoţă pe pieptul meu şi începu să-i facă feţei mele o baie completă cu limba.

Doctorul K. Îl ţinu, ridicându-l departe de diferitele tuburi şi alte chestii ataşate de mine, în timp ce Nifkin tot mă mai lingea.

— Cum ai… unde era?

— Cu prietena ta Samantha, explică el. Ea e afară.

— Mulţumesc, am spus eu, ştiind că nu existau vorbe care să exprime nici măcar pe aproape cât de fericită mă făcuse. Mulţumesc tare mult.

— Nicio problemă, spuse doctorul. Aici… uite. Am exersat. Îl ridică pe Nifkin şi îl puse pe podea. Poţi să vezi?

M-am sprijinit în cot şi am dat din cap.

— Nifkin… ŞEZI! spuse doctorul K. Cu o voce la fel de profundă şi autoritară ca a lui James Earl Jones[46] anunţând lumea că se uită… la CNN. Fundul lui Nifkin lovi linoleumul cu viteza luminii, dând din coadă de trei ori mai puternic. Nifkin… JOS! Şi jos cu Nifkin, direct pe burtă, uitându-se în sus la doctorul K, cu ochii lucind şi limba lui roz scoasă afară, în timp ce-şi trăgea sufletul. Şi acum, actul nostru final… FĂ PE MORTUL! Şi Nifkin se prăbuşi pe o parte, ca şi cum ar fi fost împuşcat.

— De necrezut, am spus eu.

Chiar aşa era.

— Învaţă repede, spuse doctorul K., băgându-l acum pe terrierul agitat înapoi în sac. El se aplecă înapoi spre mine. Fă-te bine, Cannie, spuse el şi-şi odihni mâinile peste ale mele.

Ieşi el şi intră Samantha, repezindu-se la patul meu. Era într-o ţinută tipică pentru o avocată – un costum subţire negru, cizme cu toc înalt, o geantă diplomat din piele de culoarea caramelului într-o mână, cu ochelarii de soare şi cheile de la maşină în alta.

— Cannie, spuse ea. Am venit…

— …imediat ce ai auzit, am completat eu.

— Cum te simţi? întrebă Sam. Cum e copilul?

— Eu mă simt bine, iar copilul… ei bine, e la secţia de terapie intensivă pentru nou-născuţi. Trebuie să aşteptăm să vedem.

Samantha suspină. Eu am închis ochii. Deodată, m-am simţit complet epuizată. Şi înfometată.

M-am ridicat în fund, îndesându-mi altă pernă la spate.

— Hei, ce oră e? Când avem cina? N-ai cumva vreo banană în

---

[46] Actor american, cunoscut pentru vocea sa profundă.

geantă sau altceva?

Samantha se ridică în picioare, recunoscătoare, m-am gândit eu că avea ceva de făcut.

— Merg să verific… ei, ce-i asta?

Arătă spre cutia cu patiserie pe care o lăsase doctorul K. Aici.

— Nu ştiu, spun eu. A adus-o doctorul K. Uită-te tu.

Sam rupse legătura şi deschise cutia, unde era un ecler de la patiseria Pink Rose, o bucată de budincă de ciocolată de la Silk City, o negresă încă în hârtia de împachetat de la Le Bus şi un bol cu zmeură proaspătă.

— Incredibil, am spus eu.

— Hmm, spuse Samantha. Cum de ştie ce-ţi place?

— I-am spus eu, am zis, impresionată că-şi amintise. La cursurile pentru supraponderali a trebuit să scriem care erau felurile noastre de mâncare preferate.

Sam îmi tăie o felie de ecler, dar acesta avea gust de praf şi pietre în gura mea. Am înghiţit ca să fiu politicoasă, am sorbit nişte apă, după care i-am spus că eram obosită şi voiam să dorm.

Am mai stat la spital altă săptămână, vindecându-mă, în vreme ce Joy creştea mare şi puternică.

Maxi a venit în fiecare dimineaţă din săptămâna aceea; se aşeza lângă mine şi îmi citea din People, în Style şi Entertainment Weekly, brodând pe marginea fiecărui articol din propria ei ladă cu anecdote. Mama şi sora mea stăteau ziua cu mine, făcând conversaţie, încercând să nu zăbovească prea mult în pauzele când eu spuneam ceva inteligent. Samantha venea în fiecare seară după muncă şi mă cadorisea cu bârfă de Philadelphia, despre fostele vedete, acum îmbătrânite, pe care le intervievase Gabby. Îmi povestise şi despre Nifkin care, în timpul plimbării, se oprise în faţa apartamentului meu şi refuzase să se mişte de acolo. Andy veni cu soţia lui şi aduse o cutie de prăjituri cu ciocolată Famous de pe Fourth Street, plus o felicitare pe care o semnase toată lumea din redacţie. „Fă-te bine curând”, scria pe ea. Nu credeam că se va întâmpla asta, dar nu i-am spus nimic.

— Îşi fac griji din pricina ta, şopti Lucy când mama era pe hol,

vorbind ceva cu infirmierele.

M-am uitat la ea şi am dat din cap.

— Vor să vorbeşti cu un psihiatru.

N-am zis nimic. Lucy păru foarte serioasă.

— E vorba de doctoriţa Melburne, spuse ea. Am fost la ea o vreme. E oribilă, mai bine te-ai înveseli şi ai începe să vorbeşti mai mult, dacă nu, o să te întrebe de copilărie.

— Cannie nu trebuie să vorbească dacă nu vrea, spuse mama, turnând un pahar de suc pe care nu avea să-l bea nimeni.

Îndreptă florile, îmi umflă pernele pentru a paisprezecea oară, se aşeză, după care se ridică din nou, căutându-şi ceva de făcut.

— Cannie poate să stea să se odihnească.

Trei zile mai târziu, Joy a respirat pentru prima oară fără aparat.

Medicii mi-au spus să nu-mi ies încă din minţi de bucurie. Trebuia să aştept. Putea fi foarte sănătoasă şi lucrurile puteau merge bine şi probabil că aşa avea să se întâmple.

Şi m-au lăsat s-o ţin în braţe, în cele din urmă, să-i ridic trupul de două kilograme şi jumătate şi s-o legăn aproape de mine, trecându-mi vârfurile degetelor peste fiecare dintre mâinile ei, peste fiecare unghie incredibil de mică şi perfectă. Mi-a strâns mâna cu putere apucând-o cu degetele minuscule. Îi puteam simţi oasele şi tensiunea sângelui prin piele. Rezistă, i-am spus în gând. Rezistă acolo, micuţo. Lumea e dură de multe ori, dar sunt şi lucruri bune aici. Şi eu te iubesc. Mama ta te iubeşte, micuţă Joy.

Am stat cu ea ore întregi, până ce m-au făcut să revin la pat, iar înainte să plec i-am completat certificatul de naştere şi scrisul meu a fost clar şi ferm. Joy Leea Shapiro. Leea era de la Leonard, al doilea nume al tatălui lui Bruce. Leea, a doua soră, cea pe care Iacob n-a vrut s-o ia în căsătorie. Leea, mireasa prefăcută, cea pe care tatăl a trimis-o la altar deghizată.

Pun pariu că Leea a avut o viaţă mai interesantă oricum, i-am şoptit eu fetiţei mele, ţinând-o de mână, în timp ce stăteam în scaunul cu rotile, iar ea era în cutia de sticlă pe care mă forţam să n-o văd ca pe un sicriu. Pun pariu că Leea mergea în excursii pe munte cu prietenele

ei şi mânca floricele cu Margarita la cină, dacă asta voia. Pun pariu că mergea la înot goală şi dormea sub stele. Rachela ar fi cumpărat probabil CD-uri cu Céline Dion şi discurile alea de colecţie ale lui Franklin Mint. Era probabil plictisitoare, chiar pentru ea însăşi. Nu se avânta niciodată în aventuri, nu risca niciodată. Dar tu şi cu mine, bebeluşule, noi o să ne avântăm în multe aventuri. Am să te învăţ să înoţi, să navighezi, să faci un foc… tot ceea ce mama mea m-a învăţat pe mine, tot ce am învăţat eu. Numai să reuşeşti să ieşi de aici, m-am gândit eu, cât de tare am putut. Vino acasă, Joy, şi o să fim amândouă bine.

Două zile mai târziu, mi s-a împlinit una dintre dorinţe. M-au trimis acasă, dar au decis s-o mai ţină pe Joy.

— Doar câteva săptămâni, spuse doctorul, pe un ton liniştitor, după părerea lui. Vrem să ne asigurăm că plămânii ei sunt maturi… şi că a luat suficient în greutate.

Am izbucnit într-un râs amar.

— Dacă seamănă cu mama ei, am spus eu, n-ar trebui să fie o problemă. O să ia în greutate ca o campioană.

Doctorul mi-a dat ceea ce, fără îndoială, considera el că e o bătaie pe umăr liniştitoare.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Lucrurile ar trebui să meargă bine.

M-am târât afară din spital, clipind în lumina caldă de mai a soarelui şi m-am aşezat în maşina mamei, apoi am stat liniştită pe drumul spre casă. Vedeam frunzele, iarba proaspătă şi verde şi şcolăriţele de la St. Peter în bluze de stofă apretate. Mă uitam, dar de fapt nu vedeam nimic. Pentru mine, întreaga lume părea cenuşie. Era ca şi cum nu ar mai fi fost loc în mine pentru altceva decât pentru furie şi frică.

Mama şi Lucy mi-au scos bagajele din portbagaj şi m-am dus spre casa mea. Lucy îmi căra bagajele. Mama mergea uşor pe lângă mine, iar Tanya făcea pe supărata în spatele nostru. Muşchii picioarelor mi se păreau nesiguri şi nefolosiţi. Cusăturile mă dureau, glezna mă mânca în timp ce mergeam. S-a dovedit că îmi luxasem glezna când am căzut, dar nimeni nu s-a gândit să se uite la picioarele

mele decât câteva zile mai târziu, aşa că piciorul a stat liber, iar tendoanele au stat rupte, de aceea a trebuit să port o atelă vreme de şase săptămâni: nimica toată, faţă de restul problemelor cu care trebuia să mă confrunt.

M-am căutat prin geantă. Portofelul meu, pachetul pe jumătate gol cu gumă de mestecat, un strugurel şi o cutie cu chibrituri din Star Bar arătau ca nişte relicve dintr-o altă viaţă. Scotoceam după chei, când Lucy băgă cheia în uşa de la primul etaj.

— Nu stau acolo, spun eu.

— Acum stai, răspunse Lucy.

Ea zâmbea. Mama şi Tanya la fel.

Am sărit peste prag, cu atela lovindu-se de podelele din lemn greu, şi am păşit înăuntru, clipind.

Apartamentul – un geamăn al celui pe care îl aveam eu la etajul trei – era tot numai lemn întunecat, cu armături din anii ’70. Fusese transformat.

Lumina soarelui se strecura prin nişte ferestre care nu fuseseră acolo înainte, lucind pe podelele curate şi lucioase de arţar care, la rândul lor, nu fuseseră nici curate, nici lucioase, nici din arţar ultima oară când văzusem eu locul.

Am mers încet în bucătărie, mişcându-mă ca şi cum aş fi fost sub apă. Dulapuri noi, vopsite în culoarea mierii de trifoi. În cameră erau o canapea nouă şi un fotoliu pentru două persoane, extrem de mare şi de confortabil, tapiţat cu dril de un galben ca untul – drăguţ, dar greoi, mi-am adus eu aminte că i-am spus lui Maxi când i-am arătat lucrurile pe care mi le doream cu înfocare în ultima ediţie din Martha Stewart Living, într-o după-amiază leneşă. Podeaua era acoperită de o rogojină frumoasă, ţesută în rubiniu şi albastru închis. Mai era un televizor cu ecran plat şi un casetofon nou-nouţ în colţ, teancuri întregi cu cărţi despre bebeluşi la fel de noi pe rafturi.

Lucy dansa de-a dreptul. Îşi ieşise din piele de bucurie.

Îţi vine să crezi, Cannie? Nu e uluitor?

— Nu ştiu ce să spun, i-am spus, eu, mutându-mă pe hol.

Baia era de nerecunoscut. Tapetul pastel din epoca

administraţiei Carter, capriciile urâte de lemn întunecat, armăturile ieftine anticorozive şi vasul de toaletă spart – toate dispăruseră. Acum totul era din faianţă albă, cu accente aurii şi bleumarin. Cada era un fel de jacuzzi, cu două capete de duş, în caz, m-am gândit eu, că voiam să fac baie cu un partener. Dulapuri noi cu oglinzi pe faţă, crini proaspeţi într-un vas, multe prosoape groase îndesate pe un raft nou-nouţ. O cădiţă minusculă pentru bebeluş se afla pe raft, alături de o serie de jucării de baie, mici bureţi tăiaţi în forme de animale şi o familie de raţe de cauciuc.

— Stai să vezi camera copilului! strigă Lucy.

Pereţii erau pictaţi în galben de stand de limonadă, exact cum vopsisem şi eu sus şi am recunoscut leagănul pe care îl asamblase doctorul K., însă restul mobilei era nou. Am văzut o masă de schimbat cu tot felul de ornamente, un dulap şi un balansoar din lemn alb.

— Antichităţi, răsuflă Tanya, trecându-şi un vârf de deget gros peste lemnul alb ca lacrima, cu nişte irizaţii foarte fine de roz.

Pe pereţi erau poze în rame – o sirenă înotând în ocean, o barcă, elefanţi care mergeau doi câte doi. Iar în colţ era ceva din colecţia pentru bebeluşi de la Toys „R” Us. Erau acolo toate jucăriile pe care le văzusem, plus unele de care nu ştiam. O serie de cuburi de construit. Clopoţei. Mingii, jucării care vorbeau, lătrau sau strigau când le strângeai sau le trăgeai de aţe. Exact acelaşi cal de lemn pe care-l admirasem într-un magazin din Santa Monica acum două luni. Totul.

M-am cufundat uşor în fotoliul dublu din dril galben, sub stelele delicate care atârnau deasupra, alături de norişori şi de nişte figurine cu fazele lunii, lângă un urs Paddington de un metru înălţime.

— Şi asta nu e tot, spuse Lucy.

— Nici n-o să-ţi vină să crezi, zise şi mama.

M-am dus înapoi în dormitor. Cadrul simplu de metal al patului meu fusese înlocuit cu un pat cu baldachin magnific, din fier. Cearşafurile mele roz fuseseră înlocuite cu unele superbe care aveau dungi bogate de alb şi auriu, cu flori micuţe şi roz.

— Acesta e bumbac sută la sută, se lăudă Lucy, asumându-şi meritele pentru noile mele lenjerii de pat, arătând spre pernele din

imitaţie şi încreţiturile lor, spre covorul lucrat manual (galben, cu o margine de trandafiri roz) de pe podea. Deschise dulapul ca să se vadă mai bine mobila vintage pictată în rozaliu cu alb – un dulap bun cu nouă sertare, o noptieră pe care erau împrăştiate narcise galbene, într-un vas albastru de lemn.

— Desfă jaluzelele, spuse Lucy.

Aşa am făcut. Era o nouă terasă dincolo de fereastra dormitorului cu un ghiveci mare de lut cu priboi şi petunii, bănci şi o masă de picnic şi un grătar cu gaz de mărimea unui Volkswagen în colţ.

M-am aşezat – prăbuşit, de fapt – în pat. Pe pat era aşezată o felicitare mică, genul pe care o primeşti lângă un buchet de flori. Am deschis-o cu degetul mare.

„Bine ai venit acasă”, scria pe una dintre părţi. „De la prietenii tăi”, zicea pe partea cealaltă.

Mama, Lucy şi Tanya stăteau aliniate, privindu-mă, aşteptând să-mi audă aprobarea.

— Cine… am început eu. Cum…

— Prietenii tăi, spuse Lucy nerăbdătoare.

— Maxi?

Cele trei schimbară o privire pe furiş.

— Haideţi, nu am alţi prieteni care şi-ar putea permite toate astea.

— Nu am putut s-o oprim! spuse Lucy.

— Chiar aşa e, Cannie, spuse mama. N-a acceptat s-o refuzăm. Cunoaşte toţi agenţii imobiliari… a angajat un decorator care să-ţi găsească toate lucrurile astea… oamenii au muncit aici încontinuu…

— Cred că vecinilor le-a plăcut la nebunie.

— Ţie îţi place? întrebă Lucy.

— E… mi-am ridicat mâinile şi apoi le-am lăsat să se cufunde în poală.

Inima îmi bătea prea repede, făcând durerea să pulseze prin fiecare parte a trupului. M-am gândit la cuvântul de care aveam nevoie şi l-am spus în cele din urmă.

— E uluitor.

— Deci ce vrei să faci în seara asta? întrebă Lucy. Am putea merge la Dmitri's să luăm cina…

— E un documentar despre lesbienele supraponderale la Rizt, gâjâi Tanya.

— La cumpărături? întrebă mama. Poate vrei să-ţi cumperi alimente şi noi suntem aici, să te ajutăm să cari lucruri. M-am ridicat în picioare.

— Cred că vreau să merg la o plimbare, am spus eu.

Mama, Lucy şi Tanya mă priviră ciudat.

— O plimbare? repetă mama.

— Cannie, arătă sora mea, ai încă piciorul în ghips.

— Dar pot merge, nu? am zis apăsat. Şi simt că vreau să mă plimb.

M-am ridicat în picioare. Am vrut să mă bucur de toate astea. Voiam să mă simt fericită. Eram înconjurată de oamenii pe care îi iubeam; aveam un loc minunat în care să locuiesc. Dar mă simţeam de parcă mă uitam la noul apartament printr-o oglindă murdară, ca şi cum simţeam bumbacul tare şi covoarele de pluş prin mănuşi groase de cauciuc. Era vorba de Joy – nu o aveam pe Joy. Nimic din toate astea nu avea vreo valoare până ce nu-mi aduceam bebeluşul acasă, m-am gândit eu, devenind brusc aşa de furioasă, că-mi simţeam braţele şi picioarele stăpânite de forţa asta, iar pumnii şi călcâiele erau parcă pline de dorinţa de a lovi, de a tot lovi. Bruce, m-am gândit eu, Bruce şi nenorocita aia afurisită care m-a împins. Asta ar trebui să fie victoria mea, la naiba, dar cum pot eu să fiu fericită cu copilul încă în spital, când Bruce şi noua lui iubită ar fi trebuit să fie internaţi acolo, nu Joy?

— Bine, spuse mama fără prea multă plăcere. Atunci mergem să ne plimbăm.

— Nu, am spus eu. Mă duc singură. Vreau să fiu puţin singură.

Toate părură uimite, chiar îngrijorate când se aşezară în uşă.

— Sună-mă, spuse mama. Spune-mi când eşti gata să-l aduc pe Nifkin.

— Aşa am să fac, am minţit eu.

De fapt, voiam să plece, să iasă afară din casa mea, din capul

meu, din viaţa mea. Simţeam o Cobră care-mi pulsa în tot corpul, ca şi cum trebuia fie să mă mişc, fie să explodez. M-am uitat fix pe fereastră până ce s-au urcat toate în maşină şi au plecat. Apoi mi-am tras un top de jogging, un tricou jigărit, o pereche de pantaloni scurţi şi un singur pantof, după care am mers şontâc afară din casă şi pe trotuarele fierbinţi, decisă să nu mă gândesc la tata, la Bruce, la copilul meu, la nimic. Doar să mă plimb. Şi apoi, poate că voi putea să dorm din nou.

Mai s-a transformat în iunie, iar toate zilele mele se concentrau în jurul lui Joy. Mergeam la spital la prima oră a dimineţii, parcurgând pe jos distanţa a treizeci de blocuri, până la spitalul pediatric din Philadelphia. Înfăşurată cu masca şi mănuşi, stăteam lângă ea în incubator pe un balansoar steril, ţinându-i mâna micuţă, ştergându-i buzele cu vârfurile degetelor, cântându-i cântecele pe care dansasem cu câteva luni înainte. Acestea erau singurele momente când nu simţeam că furia mă consumă; singurele momente când puteam respira.

Iar când simţeam că furia revine, când simţeam că pieptul mi se strânge şi mâinile vor să lovească ceva, o lăsam. Mergeam acasă, unde mă învârteam de colo-colo şi-mi palpam sânii, curăţăm şi frecam podelele şi dulapurile pe care le curăţasem şi frecasem şi cu o zi înainte. Şi făceam plimbări lungi şi furioase prin oraş, cu glezna într-un ghips din ce în ce mai jegos, trecând cu furie pe galben, şi aruncând priviri pline de ură oricărei maşini care încerca să se apropie de intersecţie.

M-am obişnuit cu vocea subţire din capul meu, cea din aeroport, cea care se ridicase în tavan şi mă privea cum urlu la Bruce, în vreme ce jeleam în tăcere. M-am obişnuit cu vocea care întreba de ce în fiecare dimineaţă, când îmi legam şireturile şi-mi aruncam la întâmplare o grămadă de tricouri peste cap… şi care întreba de ce din nou noaptea, când îmi ascultam mesajele – zece, cincisprezece mesaje de la mama, de la sora mea, de la Maxi, de la Peter Krushelevański, de la toţi prietenii mei – şi apoi le ştergeam pe toate fără să mai sun înapoi, până în ziua când am început să le şterg fără să le mai ascult măcar. *Eşti prea tristă*, spunea murmurul, când am cotit de Walnut

Street. *Ia-o mai ușor*, spunea vocea când înghițeam cafea fierbinte neagră, ceașcă după ceașcă, la micul dejun. *Vorbește cu cineva*, spunea vocea. *Lasă-i să te ajute*. Am ignorat-o. Cine mă putea ajuta acum? Ce-mi mai rămăsese, în afară de străzi și spital, de apartamentul meu tăcut și de patul meu gol?

Am lăsat mesageria să-mi tot preia mesajele. Am dat instrucțiuni la poștă că aveam să fiu plecată din oraș pe o perioadă nedefinită și să-mi rețină corespondența. Mi-am lăsat computerul să strângă praf. Nu mi-am mai verificat e-mailul, iar într-una din plimbările mele mi-am aruncat pagerul în râul Delaware, fără să mă opresc din mers. Mi-au scos ghipsul și am început să mă plimb și mai mult – patru ore, șase ore de bucle sinuoase prin cele mai rău famate cartiere ale orașului, printre dealerii de droguri, printre curve feminine și masculine, trecând pe lângă pescăruși morți în jgheaburi, caroseriile arse ale mașinilor, fără să văd nimic din toate astea și fără să-mi fie frică. Când am dat peste Samantha pe stradă, i-am spus că eram prea ocupată să stau puțin cu ea, sărind de pe un picior pe altul și cu privea în depărtare, ca să nu fiu nevoită să-i văd fața îngrijorată. I-am explicat că pregăteam lucrurile pentru venirea lui Joy acasă, așteptând să fiu singură din nou.

— Pot s-o văd? întrebă Samantha.

Imediat, am scuturat din cap.

— Nu sunt pregătită… vreau să zic, ea nu e pregătită.

— Ce vrei să zici, Cannie? întrebă Sam.

— Are sănătatea șubredă, am spus eu, repetând termenul pe care îl tot auzisem la medicii de la terapie intensivă.

— Păi stau afară și mă uit la ea prin geam, spuse Sam perplexă. Și apoi mergem să luăm micul dejun. Ți-aduci aminte? Era una din mesele tale preferate.

— Trebuie să plec, am spus eu brusc, încercând să-mi croiesc drum și ocolind-o.

Samantha nu se mișcă.

— Cannie, ce se petrece de fapt cu tine?

— Nimic, am spus eu, trecând de ea, cu picioarele deja în

mişcare, cu ochii fixaţi mult în depărtare. Nimic, nimic, totul e bine.

Capitolul nouăsprezece

M-am plimbat şi m-am tot plimbat, şi era ca şi cum Dumnezeu mă înzestrase cu ochelari speciali, cu care puteam vedea numai lucrurile rele, lucrurile triste, durerea şi nefericirea vieţii de la oraş, gunoaiele aruncate în colţuri, în loc de flori plantate la ferestre în ghivece. Vedeam soţi şi soţii certându-se, dar nu sărutându-se şi ţinându-se de mână. Vedeam copii mici gonind prin oraş pe biciclete furate, urlând insulte şi înjurături, şi bărbaţi care păreau să ia micul dejun cu propriile lor secreţii nazale, uitându-se lacomi la femei, cu priviri neruşinate şi pofticioase. Simţeam mirosul fetid al oraşului vara: pipi de cal, smoală fierbinte şi emanaţia cenuşie şi nesănătoasă a autobuzelor. Din subsoluri se scurgeau aburi rău-mirositori, trotuarele emanau căldură de la metroul care se agita dedesubt.

Peste tot pe unde-mi aruncam ochii, vedeam doar gol, singurătate, clădiri cu ferestre sparte, drogaţi care se târau cu mâini întinse şi ochi morţi, tristeţe, mizerie şi putreziciune.

Am crezut că timpul mă va vindeca şi kilometrii parcurşi îmi vor alina durerea. Am aşteptat dimineaţa în care să mă trezesc şi să nu mi-l închipui imediat pe Bruce şi pe aia care m-a împins murind de morţi groaznice şi oribile… sau şi mai rău, să nu-mi văd copilul murind, s-o pierd pe Joy.

Mergeam pe jos la spital cum se crăpa de ziuă sau câteodată înainte şi mergeam pe loc prin parcare, până ce mă simţeam suficient de calmă să păşesc înăuntru. Stăteam în cafenea bând ceaşcă după ceaşcă, încercând să zâmbesc şi să par normală, dar în interior, mintea mi se învârtea furioasă, gândindu-mă: cuţite? arme? accident de maşină? Zâmbeam şi spuneam „bună”, dar de fapt în mintea mea se iţea răzbunarea.

Mi-am închipuit cum ar fi să sun la universitatea la care Bruce predase engleza la anul I şi să le zic că trecuse testul antidrog numai pentru că înghiţise mai multe sferturi de apă fierbinte în care pusese o substanţă pe care o cumpărase de la o firmă care-şi făcea reclamă în ultima pagină din *High Times*. „Urină norocoasă” se numea. Le puteam

spune că se ducea drogat la muncă – așa obișnuia și probabil că încă o mai făcea, iar dacă îl priveau cu suficientă atenție, aveau să observe. Sau s-o sun pe mama lui, să sun poliția din oraș, să-l aresteze și să-l ducă departe.

Mi-am închipuit cum ar fi să scriu celor de la *Moxie* și să atașez și o poză a lui Joy în incubator, care deși creștea tot mai mare și mai puternică, tot constituia o imagine jalnică, un bebeluș înconjurat de tuburi, care respira mai des cu ajutorul aparatelor decât fără ele. Cu cine știe ce orori avea să se confrunte în viitor – paralizie cerebrală, dizabilități de învățare, putea fi oarbă, surdă, retardată, un meniu de dezastre pe care medicii nu-l menționaseră. Intram pe net, accesând site-uri pe care citeam povești la persoana întâi ale părinților ai căror copii supraviețuiseră, dar fuseseră afectați în mod teribil; unii veniseră acasă cu rezerve de oxigen și aparate care să-i monitorizeze pe micuți în timpul somnului, alții aveau incizii tăiate în gât ca să poată respira. Citeam despre puști care creșteau cu dizabilități de control, handicapuri intelectuale, care nu se recuperau de fapt niciodată, care nu pricepeau niciodată. Și citeam povești despre bebeluși care muriseră: la naștere, în incubator, acasă. „Îngerul nostru prețios”, era titlul. „Draga noastră fiică”.

Voiam să copiez aceste povești și să i le trimit prin e-mail celei care m-a împins, alături de fotografia lui Joy. Voiam să-i trimit o poză cu fiica mea – nicio scrisoare, niciun cuvânt, doar poza lui Joy, trimisă la ea acasă, trimisă la ea la școală, trimisă șefului ei, părinților ei, dacă îi puteam găsi, ca să le arăt tot ce făcuse ea, să le arăt pentru ce era răspunzătoare. M-am trezit că planific rute de plimbare care să mă ducă la magazine de arme. M-am trezit uitându-mă la vitrinele lor. Nu intram încă, dar știam ce urma. Și atunci?

Nu mi-am permis să răspund la întrebare. Nu m-am lăsat să gândesc dincolo de imaginea asta, de imaginea pe care o prețuiam: fața lui Bruce când ar fi deschis ușa și m-ar fi văzut stând cu o armă în mână, fața lui Bruce când aș fi spus: „Îți arăt eu ce înseamnă să regreți”.

Apoi, într-o dimineață treceam pe lângă un stand și am văzut ultimul număr din Moxie, cel din august, chiar dacă era încă iulie și

aerul era aşa de fierbinte încât firişoarele de prai se vedeau sclipind prin el, iar străzile deveneau lipicioase în soare. Am smuls un exemplar de pe raft.

— Domnişoară, plătiţi pentru asta?

— Nu, am mârâit eu. Am s-o fur cu totul.

Am îndesat doi dolari şi ceva pe tejghea şi am început să frunzăresc furioasă paginile, gândindu-mă care ar fi titlul. Fiica mea, leguma? *Cum să distrugi cu adevărat viaţa fostei tale*?

În schimb, am văzut un singur cuvânt, litere mari negre, o nepotrivire sumbră cu literele viu colorate în tonuri de pastel *Moxie*. *Complicaţii*, se intitula articolul.

„Gravidă”, spune scrisoarea, şi nu mai pot citi. E ca şi cum chiar cuvântul m-a lovit în moalele capului şi m-a paralizat, fără fiorul de gheaţă din gâtlej care indică începutul groazei.

„Nu ştiu un mod mai elegant de a spune asta” a scris ea, „aşa că am să-ţi comunic direct că sunt gravidă”.

Mi-amintesc cum, acum şaisprezece ani, am stat pe bimah în sinagoga mea din Short Hills, uitându-mă peste mulţimea de prieteni şi rude şi rostind acele vorbe onorate de vreme: „Acum sunt bărbat”. Acum, simţind această gheară de gheaţă în stomac, simţindu-mi palmele cum încep să tremure, ştiu adevărul: astăzi, sunt bărbat. De data asta, de-adevăratelea.

— Nu chiar, am spus eu, aşa de tare, că oamenii fără adăpost care rătăceau pe trotuare s-au oprit să se uite fix la mine.

Nu chiar un bărbat. Un bărbat m-ar fi sunat. Cel puţin ar fi trimis o felicitare! Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra paginii.

Dar nu sunt bărbat. După cum s-a dovedit a fi, sunt un laş, asta sunt. Am îndesat scrisoarea în carnet, am pus carnetul într-un sertar de birou, am închis sertarul şi din întâmplare-special, am pierdut cheia.

Un filosof sau un personaj din Seinfeld, nu-mi amintesc exact, spunea că despărţirea e ca şi cum ai împinge deoparte un automat de Coca-Cola. Nu o poţi face cu adevărat decât dacă pui totul în mişcare, dacă îl balansezi cu greutate în faţă şi în spate, de câteva ori. Pentru C. Şi pentru mine n-a fost aşa. A fost o despărţire curată, lină – pe moment.

Intensă, groaznică și terminată în câteva clipe.

Mincinosule, am gândit eu. Nu a fost bruscă, n-a fost nici măcar o despărțire, ți-am spus doar că voiam timp de gândire!

Apoi, la mai puțin de trei luni, a murit tata.

M-am tot plimbat cu telefonul în mână. Numărul ei tot mai era primul din lista de apelare rapidă. S-o sun? Să n-o sun? Era fosta sau amica mea?

În cele din urmă am optat pentru prietenia ei. Și mai târziu, când o casă plină de oameni care jeleau au ridicat tăvile cu antreuri din bucătăria mamei, am optat pentru mai mult.

Iar acum, trei luni mai târziu, tot îmi mai jelesc tatăl, dar simt că am trecut peste C. de-adevăratelea și complet. Știu acum ce e tristețea adevărată. Pot s-o explorez în fiecare noapte ca un copil care a pierdut un dinte și nu se poate abține să nu dea cu limba peste spațiul cărnos, rănit și gol, acolo unde a fost odată dintele.

Numai că acum ea e gravidă.

Și nu știu dacă s-a decis să mă păcălească sau să mă prindă, nici măcar dacă eu sunt tatăl sau dacă e cu adevărat însărcinată.

— O, asta e de necrezut, am anunțat eu toată Broad Street. Nu pot să cred asemenea mizerie!

Și chestia e că sunt prea laș să întreb.

E alegerea ta, îmi închipui eu că spun cu tăcerea mea. Decizia ta, mingea e la tine, mișcarea ta. Reușesc să ignor partea din mine care se întreabă, care vrea să știe ce a ales ea: dacă a mers la clinica de pe Locust Street și a trecut de protestatarii cu imagini de bebeluși morți plini de sânge; dacă s-a întâmplat în cabinetul unui doctor, dacă a mers cu o prietenă, cu un nou iubit sau poate singură. Sau dacă merge prin orașul ei chiar acum cu o burtă mare ca o minge de plajă și cărți pline de nume de bebeluși.

Nu întreb, nici nu sun. Nu trimit un cec, nicio scrisoare, nici măcar o felicitare. Sunt terminat, gol, uscat și fără lacrimi. N-a mai rămas nimic în mine pentru ea sau pentru copil – dacă există unul.

Când mă las furat de gândurile astea, mă înfurii (cum am putut fi așa de prost?) pe mine și pe ea (cum a fost în stare să mă părăsească?).

Dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Mă trezesc, merg la sală, merg la birou și trec prin mulțime, încerc să-mi țin vârful limbii departe de gaura aia din zâmbetul meu, dar înăuntrul meu știu că pot numai să amân momentul, că nici măcar lașitatea mea nu poate opri inevitabilul. Undeva în biroul meu, îndesată într-un carnet într-un sertar, e o scrisoare cu numele meu pe ea.

— Ai ajuns târziu! m-a certat infirmiera-șefă și mi-a zâmbit, ca să-mi arate că nu vorbea serios.

Țineam exemplarul din *Moxie* rulat ca și cum voiam să lovesc un câine cu el.

— Uite, am spus eu, dându-i-l.

Ea de-abia dacă-i aruncă o privire.

— Nu citesc chestiile astea, spuse ea. N-au nicio valoare.

— Sunt de acord, am spus eu, îndreptându-mă spre maternitate.

— A venit cineva să te vadă, spuse ea.

M-am dus spre maternitate și desigur, acolo era o femeie care stătea în dreptul geamului copilului meu, lângă fereastra din fața cutiei lui Joy. I-am observat părul scurt, cenușiu și impecabil coafat, costumul elegant negru cu sacou și pantaloni, o brățară de diamant placată cu platină pe una din încheieturi. În aer se simțea o adiere slabă de *Allure*, iar unghiile ei proaspăt făcute sclipeau în luminile fosforescente. Andrey-cea-mereu-cu-gust se îmbrăcase elegant ca să meargă s-o vadă pe prima născută, prematură și ilegitimă, a fiului ei.

— Ce cauți aici? am întrebat eu.

Andrey trase aer în piept și făcu doi pași mari în spate. Vedeam că pălește, deși era dată din belșug cu fond de ten marca *Estée Lauder*.

— Cannie! spuse ea și-și apăsă o mână pe piept. M-ai… m-ai speriat.

M-am uitat fix la ea, în vreme ce privirea ei mă analiza, neîncrezătoare.

— Ești așa de slabă, spuse ea în cele din urmă.

M-am uitat în jos și am observat fără mult interes că era adevărat. Era efectul plimbărilor, al tuturor planurilor mele de răzbunare și al faptului rămâneam doar câte o bucată de covrig sau o

banană și beam ceașcă după ceașcă de cafea neagră, pentru că gustul se potrivea cu felul cum mă simțeam în interior. Frigiderul meu conținea sticle de lapte matern și nimic altceva. Nu-mi puteam aminti ultima oară când am stat jos să mănânc o masă ca lumea. Slăbisem la față, încât pomeții mi se ascuțiseră, iar șoldurile îmi ieșeau în afară. Din profil, eram ca o anorexică: fund inexistent, burtă plată, sâni care se ghiceau numai mulțumită laptelui. Dacă nu te apropiai suficient să observi că părul îmi era murdar și încâlcit, că aveam cercuri uriașe și negre sub ochi și că miroseam nasol, mai mult ca sigur, păream o tipă bună.

Iar ironia nu mă iertase: după o viață întreagă de obsesii, de numărat caloriile, de supraveghere atentă a greutății, de mers pe *stepper*, găsisem o cale de a șterge acele kilograme nedorite pentru totdeauna, de a mă elibera de grăsime și celulită! Aveam corpul pe care mi-l dorisem mereu! Ar trebui să vând povestea asta, m-am gândit eu isteric. Dieta cu *placenta abruptio*, histerectomie urgentă prematură și bebeluș cu posibile leziuni craniene. Aș face o avere.

Andrey se juca nervoasă cu brățara.

— Cred că te întrebi… începu ea.

Eu n-am spus nimic, știind exact cât de greu îi venea. Știam, dar puțin îmi păsa. O parte din mine voia s-o vadă cum se zbuciumă așa, cum se luptă să îngâne cuvintele. O parte din mine voia ca ea să sufere.

— Bruce spune că nu vrei să vorbești cu el.

— Bruce a avut șansa de a vorbi cu mine, i-am spus eu. I-am scris, i-am spus că sunt însărcinată. N-a sunat nici măcar o dată.

Buzele îi tremurară.

— Nu mi-a spus nimic, șopti ea, pe jumătate pentru sine. Cannie, îi pare așa de rău pentru ce s-a întâmplat.

Am izbucnit într-un râs fals, așa de tare că mi-a fost teamă că voi trezi bebelușii.

— Bruce este mereu cu o zi în întârziere și cu un dolar în minus.

Ea își mușcă buza, învârtind brățara.

— Vrea să facă ce este corect în situația asta.

— Și ce ar însemna asta? am întrebat eu. Ca prietena lui să se

abţină de la alte atentate la viaţa copilului meu?

— Zice că a fost un accident, şopti ea.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Vrea să facă ce trebuie, repetă ea. Vrea să ajute…

— N-am nevoie de bani, am spus eu intenţionat pe un ton dur, scuipând vorbele. Nici de ai lui, nici de ai tăi. Mi-am vândut scenariul.

Faţa i se lumină de bucurie că revenisem la un subiect mai comod.

— Draga mea, asta e minunat!

Eu n-am spus nimic, sperând ca ea să se dezintegreze din cauza tăcerii mele, dar Andrey era mai curajoasă decât o crezusem eu vreodată.

— Aş putea vedea bebeluşul? întrebă ea.

Am ridicat din umeri şi am înfipt un deget în fereastră. Joy era în centrul maternităţii. Nu mai semăna aşa de mult cu un grepfrut furios, ci cu un pepene galben, poate, dar tot micuţă era, tot fragilă, tot cu aparatul de respirat care arăta ca luat din filmele SF, ataşat de faţa ei mai mereu. Pe tăblia de la capătul leagănului ei de sticlă scria Joy Leea Shapiro. Purta numai un scutec, şi şosete cu dungi roz şi albe şi o căciuliţă roz cu un pompon în vârf. Le adusesem infirmierelor ce aveam, iar ele se asigurau în fiecare dimineaţă că Joy avea câte o căciuliţă diferită. Era de departe cel mai frumos bebeluş cu căciuliţă din tot incubatorul.

— Joy Leea, şopti Andrey. E… ai numit-o după soţul meu?

Am dat o dată din cap, înghiţind cu greu ghemotocul din gâtlejul meu. M-am gândit că măcar atât îi pot spune. Până la urmă, nu ea fusese cea care mă ignorase, care nu mă sunase, care mă făcuse să mă lovesc de o chiuvetă şi aproape să-mi pierd copilul.

— O să fie bine?

— Nu ştiu, am spus eu. Probabil. Doctorii nu spun nimic clar. E încă micuţă, trebuie să se facă mai mare, plămânii trebuie să crească până să poată respira singură. Apoi va veni acasă.

Andrey îşi şterse ochii cu un şerveţel Kleenex pe care îl scoase din geantă.

— Şi tu ai să stai aici? Ai s-o creşti în Philadelphia?

— Nu ştiu, i-am spus eu. Şi aşa era. Nu ştiu dacă vreau să revin la ziar sau poate mă mut înapoi în California. Am prieteni acolo.

Dar chiar când am spus asta, m-am întrebat dacă era adevărat. După ce i-am aruncat un bilet neatent de mulţumire care nu avea cum să exprime recunoştinţa pe care a fi trebuit s-o simt pentru tot ce făcuse, o tratasem pe Maxi cu aceeaşi tăcere ca pe toţi ceilalţi din anturajul meu. Cine ştie ce credea ea sau dacă se mai considera încă prietena mea?

Andrey îşi îndreptă umerii.

— Mi-ar plăcea să-i fiu bunică, spuse ea cu atenţie. Indiferent ce s-a întâmplat între tine şi Bruce…

— Ce s-a întâmplat, am repetat eu. Ţi-a spus Bruce că am suferit o histerectomie? Că nu voi mai avea vreodată alt copil? S-a întâmplat să menţioneze asta?

— Îmi pare rău, Cannie, spuse ea din nou, cu o voce ascuţită şi părând neajutorată, poate chiar un pic speriată.

Am închis ochii, alunecând pe lângă peretele de sticlă.

— Pleacă, i-am spus eu. Te rog. Putem vorbi despre asta altă dată, nu chiar acum. Sunt prea obosită.

Ea îşi puse mâna pe umărul meu.

— Lasă-mă să te ajut, spuse ea. Pot să-ţi aduc ceva? Apă?

Am scuturat din cap, i-am dat mâna la o parte şi mi-am întors faţa în altă direcţie.

— Te rog, am spus eu. Pleacă.

Şi am rămas acolo, cu spatele la ea, cu ochii închişi strâns, până ce i-am auzit tălpile răsunând în spate pe hol. Acolo m-a găsit infirmiera, aplecată lângă perete şi plângând, cu mâinile strânse în pumni.

— Eşti bine? întrebă ea şi-mi atinse umărul.

Am dat din cap şi m-am întors spre uşă.

— Am să revin mai târziu, i-am spus eu. Mă duc să mă plimb.

În după-amiaza aceea, m-am plimbat vreme de ore întregi, până când străzile, trotuarele şi clădirile s-au transformat într-o ceaţă

cenuşie. Mi-aduc aminte că am cumpărat de undeva o limonadă Snapple, iar câteva ore mai târziu m-am oprit la o staţie de autobuz să fac pipi, şi mi-aduc aminte că, la un moment dat, glezna pe care o avusesem în ghips începu să pulseze. Am ignorat-o. Am continuat să merg. Am mers spre sud, apoi spre est, prin cartiere ciudate, trecând pe lângă şine de trolee, case dărăpănate unde se vindeau droguri, fabrici abandonate, pe lângă cursul întortocheat ale apelor sălcii ale râului Schuylkill. M-am gândit că poate, cumva, aveam să merg spre New Jersey. Uite, aş spune, stând în holul clădirii înalte a lui Bruce ca o fantomă, ca un gând vinovat, ca o rană pe care crezi că ai curăţat-o, dar care începe brusc să sângereze. *Uite cum am ajuns*.

Am mers şi am tot mers, până ce am simţit ceva ciudat, o senzaţie nefamiliară. O durere în picior. M-am uitat în jos, ridicându-mi piciorul stâng, şi am privit cu confuzie idioată cum talpa se desprinsese uşor de pantoful meu jegos, pe stradă.

Un tip care stătea la un stâlp de cealaltă parte a străzii a izbucnit în râs.

— Hei, strigă el, în vreme ce eu mă uitam fix de la pantof la talpă şi tot aşa, încercând să pricep. Fetiţa are nevoie de o nouă pereche de pantofi!

Copilul meu are nevoie de o nouă pereche de plămâni, m-am gândit eu, tresărind şi privind în jur. Unde sunt? Zona nu-mi era cunoscută. Niciuna dintre străzi nu-mi spunea nimic. Şi era întuneric. M-am uitat la ceas. Era 8.30, şi timp de o clipă, n-am ştiut dacă era dimineaţă sau seară. Eram transpirată şi epuizată… şi rătăcită.

M-am scotocit în buzunare, căutând răspunsuri sau cel puţin bani de taxi. Am găsit o bancnotă de cinci dolari, un pumn de monede şi nişte aţe.

M-am uitat după semne, după un telefon, după ceva.

— Hei, i-am strigat eu tipului de la stâlp. Hei, unde sunt?

El a izbucnit în râs şi s-a întors pe călcâie.

— Powelton Village! Eşti în Powelton Village, dragă!

Bun. Era un început.

— În ce direcţie e Universitatea de Stat? am strigat eu.

El scutură din cap.

— Fetiţo, te-ai rătăcit! Ai ocolit!

Vocea îi era profundă şi rezonantă, cu accent sudic. Era un negru de vârstă mijlocie îmbrăcat cu un maiou alb şi pantaloni militari. Se ridică de lângă stâlp, veni spre mine şi se uită de aproape la faţa mea.

— Te simţi rău? întrebă el în cele din urmă.

Eu am scuturat din cap.

— Sunt doar rătăcită, am spus.

— Mergi la facultate? continuă el, şi eu am scuturat din nou din cap, iar el s-a apropiat şi mai tare, cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Eşti beată? întrebă el, iar eu a trebuit să zâmbesc.

— Nu, deloc, am spus eu. Am ieşit doar la o plimbare şi m-am pierdut.

— Ei bine, mai bine te-ai regăsi, spuse el.

Pentru o clipă ciudată şi teribilă, am fost absolut sigură că avea să înceapă să-mi vorbească de Iisus. Dar n-a făcut-o. În schimb, mă studie îndelung şi cu atenţie, de la pantofii sport distruşi, la fluierele picioarelor mele subţiri şi cu vânătăi, la pantalonii pe care îi suflecasem de două ori şi centura cu care îi ţineam să nu-mi cadă de pe şolduri. Îmi analiză şi tricoul pe care îl purtasem încontinuu de cinci zile şi părul care îmi trecuse de umeri pentru prima oară în mai bine de un deceniu şi arăta groaznic, nefiind spălat şi periat.

— Ai nevoie de ajutor, spuse el în cele din urmă.

Mi-am aplecat capul şi l-am aprobat. Ajutor.

Asta era adevărat. Aveam nevoie de ajutor.

— Ai pe cineva?

— Da, i-am spus eu. Am un copil, am început să spun, simţind un nod în gât.

El îşi ridică braţul şi arătă.

— Universitatea de Stat e în direcţia aia, spuse el. Mergi până la colţul cu strada 45, autobuzul te duce chiar acolo. Se scotoci în buzunar, găsi un bilet de autobuz uşor rupt şi mi-l întinse. Apoi se aplecă şi se uită la pantoful meu. Stai aici, spuse el. Eu am rămas acolo, nemişcată, fiindu-mi teamă să-mi mişc şi un singur muşchi. Nu eram

sigură exact din ce cauză îmi era frică.

Bărbatul ieşi din casă cu un plasture argintiu în mână. Mi-am ridicat piciorul, şi el a înfăşurat banda în jurul lui, ţinând talpa pe loc.

— Fii atentă, spuse el. Acum eşti mamă, trebuie să ai grijă.

— Aşa o să fac, spun eu.

Şi am început să şchiopătez spre colţul De care mi-l arătase.

Jegoasă cum eram, cu pantofii lipiţi cu bandă şi lacrimile care îşi croiau urme încete prin murdăria de pe faţa mea, nimeni nu-mi aruncă mei măcar o privire în autobuz. Toţi erau prea adânciţi în gânduri legate de casă, după ce o zi întreagă fuseseră la muncă – cină, copii, ce era la televizor, toate chestiile unei vieţi normale. Autobuzul se deplasă cu hurducături pe tot parcursul drumului prin oraş. Lucrurile începeau să arate din nou familiar. Am văzut stadionul, zgârie-norii, turnul alb al clădirii de la Examiner, care lucea în depărtare. Şi apoi am văzut Centrul pentru disfuncţii de greutate şi alimentaţie al Universităţii Philadelphia, unde mersesem acum un milion de ani. Când singurul lucru pentru care trebuia să îmi fac griji era să fiu slabă.

Regăseşte-te, am gândit eu şi am tras coarda de oprire atât de tare, că pentru o clipă am crezut că o smulsesem. Am luat un lift până la etajul şapte, gândindu-mă că aveam să găsesc toate luminile stinse şi uşile închise, întrebându-mă de ce mă mai deranjam măcar.

Dar la el era lumină şi uşa era deschisă.

— Cannie! spuse doctorul K., zâmbind.

Zâmbind numai până ce se ridică, veni în jurul mesei şi mă mirosi bine. Se uită bine la mine.

— Sunt o poveste de succes, am spus eu, încercând să zâmbesc. Priveşte-mă! Douăzeci de kilograme de grăsime oribilă, dispărute în doar câteva luni! Mi-am trecut o mână peste ochi. Sunt slabă, am spus eu şi am început să plâng. Iată-mă.

— Stai jos, spuse el, închizând uşa.

Îşi puse braţul în jurul umerilor mei şi mă duse spre canapeaua lui, unde m-am aşezat, trăgându-mi nasul, jalnică.

— Cannie, Dumnezeule, ce s-a petrecut cu tine?

— Am mers să mă plimb, am încăput eu. Mi-am simţit limba

groasă şi cleioasă, iar buzele le simţeam crăpate. M-am pierdut, am spus. Vocea îmi devenise ciudată şi spartă. Am mers să mă plimb şi am ocolit cu totul. M-am pierdut, dar acum încerc să mă regăsesc.

El îşi puse mâna pe capul meu, mângâindu-mă blând.

— Lasă-mă să te duc acasă.

L-am lăsat să mă conducă la lift apoi afară pe uşă, după care ne-am urcat în maşina lui.

Spre ieşire, se opri la un automat cu sucuri şi cumpără o cutie rece de cola. Am apucat-o fără să întreb şi am dat totul pe gât. Nu spuse un cuvânt, nici măcar când am râgâit puternic. Opri la un magazin de alimente şi ieşi cu o sticlă de apă şi o îngheţată pe băţ portocalie.

— Mersi, am gâjâit eu, e foarte drăguţ din partea ta.

Am băut apa şi am mâncat îngheţata.

— Am încercat să te sun, spuse el. La munca şi acasă.

— Sunt foarte ocupată, am spus eu mecanic.

— Joy e acasă?

Am scuturat din cap.

El se uită la mine.

— Eşti bine?

— Ocupată, am gâjâit eu din nou.

Mă dureau sânii. M-am uitat în jos şi nu am fost surprinsă să văd două pete circulare şi o urmă de transpiraţie în formă de „V” de la stern în jos.

— Ocupată cu ce? întrebă el.

Eu am tăcut, nu aveam în minte altă replică dincolo de „ocupată”.

La un semafor, se uită fix la faţa mea.

— Eşti bine?

Eu am ridicat din umeri. Maşina din spatele nostru claxonă, dar el nu se clinti.

— Cannie, spuse el amabil.

O singură lacrimă se scurse pe obrazul meu. El se întinse s-o şteargă. Eu m-am tras înapoi ca şi cum aş fi fost arsă.

— Nu! am urlat eu. Nu mă atinge!

— Cannie, Dumnezeule, ce se petrece?

Am scuturat din cap şi m-am uitat fix în poală, unde se topeau resturile de la îngheţată. El conduse în linişte o vreme; auzeam maşina torcând în spatele nostru, şi aerul condiţionat şuierând de deasupra genunchilor şi umerilor mei.

La alt semafor, el începu din nou să vorbească.

— Ce mai face Nifkin? îşi aminteşte ceva din ce l-am învăţat? El se uită rapid la mine. Ţii minte când te-am vizitat, nu?

Am dat din cap.

— Nu sunt nebună, am spus.

Dar chiar când am rostit cuvintele, nu eram sigură dacă era adevărat. Ştiau nebunii că sunt nebuni sau credeau că erau perfect normali, tot făcând mereu lucruri nebuneşti, hoinărind jegoşi şi cu pantofii distruşi, cu minţile aşa de pline de furie, încât mai aveau puţin şi explodau?

Am mers în linişte în timp ce treceam de alte câteva blocuri. Nu mă puteam gândi la ce să spun, ce să fac în continuare. Ştiam că erau întrebări pe care trebuia să i le pun, lucruri pe care să le accentuez, dar simţeam că mintea îmi era plină de idei fixe, iar pe fundal auzeam un fel de bâzâit.

— Unde mergem? am reuşit eu în cele din urmă să spun. Ar trebui să mergem acasă. Sau la spital. Ar trebui să mă întorc acolo.

El opri la un semafor.

— Lucrezi? m-a întrebat el. Nu ţi-am mai văzut semnătura…

Trecuse atâta vreme de când avusesem acest gen de conversaţie normală, de cocktail cu cineva, aşa că mi-a luat o vreme să aleg cuvintele potrivite.

— Sunt în concediu.

— Mănânci bine? Se uită cu coada ochiului la mine în întuneric. Sau ar trebui să întreb dacă mănânci ceva?

Am ridicat din umeri.

— E greu. Cu copilul. Cu Joy. Merg la spital s-o văd de două ori pe zi şi pregătesc lucrurile acasă… Mă plimb mult, am încheiat eu.

— Văd asta, spuse el.

Am trecut pe lângă alte câteva blocuri tot în tăcere, apoi a oprit la semafor.

— M-am gândit la tine, spuse el. Am sperat că vei trece pe la mine sau vei suna…

— Păi am făcut-o, nu?

— M-am gândit că poate vrei să mergem la un film. Sau tot la restaurantul acela.

Suna aşa de bizar, că aproape am râs. Fusese o vreme când mergeam la restaurant, la filme, când fiecare gând al meu nu era la copil şi la furia mea?

— Unde mergeai, când te-ai pierdut?

— La plimbare, am spus încet. O simplă plimbare.

El scutură din cap, dar nu mă întrebă nimic de asta.

— De ce nu mă laşi să te duc la mine? Am să-ţi gătesc cina.

M-am gândit la asta.

— Stai aproape de spital?

— Chiar mai aproape decât tine. Ajungem imediat, dacă accepţi.

Am aprobat din cap.

Am rămas tăcută în lift, spre al şaisprezecelea etaj, tăcută cât el şi-a descuiat uşa, cerându-şi scuze pentru mizerie, întrebând dacă tot îmi mai plăcea puiul şi dacă voiam să folosesc telefonul. Am dat din cap în legătură cu puiul, mi-am scuturat capul când a venit vorba de telefon şi am mers încet prin camera lui de zi, trecându-mi mâinile de-a lungul cotoarelor de la cărţile lui, uitându-mă la pozele de familie înrămate, uitându-mă, dar de fapt nevăzând nimic. El dispăru în bucătărie, după care se întoarse de acolo cu un teanc de chestii împăturite: un prosop alb şi pufos, o pereche de pantaloni şi un tricou, bucăţele mici de săpun şi sticle de şampon de la un hotel din *New York City*.

— Ai vrea să te înviorezi puţin? se oferi el.

Baia era mare şi curată. Mi-am scos tricoul, apoi pantalonii scurţi, încercând cam fără chef să-mi aduc aminte când fuseseră curaţi ultima oară. După cum arătau şi după miros, am bănuit că trecuse ceva vreme. I-am împachetat, după care i-am împachetat din nou, după care

am decis să-i dau naibii şi i-am îndesat la gunoi. Am stat sub apă multă vreme, cu ochii închişi, şi nu m-am gândit la nimic altceva decât să simt apa pe faţă. *Regăseşte-te*, mi-am spus eu. *Încearcă să te regăseşti*.

Când am ieşit de la duş, îmbrăcată, cu părul uscat cu prosopul, el punea mâncare pe masă.

— Bine ai revenit, spuse el, zâmbindu-mi. Este bine aşa?

Avea o salată asortată, o bucată de pui prăjit, un platou cu clătite de cartofi, pe care eu nu le văzusem niciodată servite în afară de zilele de Hannukah. M-am aşezat. Mâncarea chiar mirosea bine – era pentru prima oară când ceva mi se părea că miroase bine de ceva vreme.

— Mulţumesc, am spus eu.

El îmi umplu bine farfuria, şi nu vorbi cât am mâncat, deşi mă privea cu atenţie. Din când în când, mă uitam în sus şi-l vedeam… nu tocmai holbându-se. Doar mă privea.

În cele din urmă, mi-am împins farfuria deoparte.

— Mulţumesc, am spus eu din nou. A fost delicios.

El mă conduse pe canapea şi-mi dădu un bol ceramic plin cu îngheţată de ciocolată şi şerbet de mango.

— Îngheţată, spuse el. Eu l-am privit fix, ameţită încă, amintindu-mi că-mi mai adusese o dată desertul, când eram la spital.

— Îţi aduci aminte când am vorbit de îngheţată la ore?

M-am uitat la el fără nicio expresie.

— Când vorbeam de feluri de mâncare care favorizează îngrăşarea? mă îmboldi el.

Şi eu mi-am amintit atunci cum stăteam noi în jurul mesei în urmă cu un milion de ani, vorbind despre lucrurile pe care îmi plăcea să le mănânc. Mi se părea incredibil că-mi plăcuse vreodată ceva… că-mi plăceau lucrurile obişnuite. Mâncarea bună, compania prietenilor, mersul la plimbare şi la film. Aş putea să mai am din nou aşa o viaţă? m-am întrebat eu. Nu eram sigură… dar m-am gândit că aş putea încerca.

— Ţii minte toate alimentele preferate ale pacienţilor tăi? am întrebat eu.

— Numai ale pacienţilor preferaţi, spuse el.

Stătea în fotoliul din faţa mea, în timp ce eu mâneam, savurând fiecare înghiţitură. Am suspinat când am terminat tot. Trecuse atâta vreme de când mai mâncasem aşa de bine; atâta vreme de când lucrurile mai avuseseră un gust aşa de bun.

El îşi drese vocea. M-am gândit că asta era un indiciu că trebuia să plec. Probabil că avea planuri pentru seară. Probabil chiar avea o întâlnire.

Mi-am stors creierii şi am încercat să-mi amintesc. Ce zi era? Era weekend?

Am căscat, iar doctorul K. Mi-a zâmbit.

— Pari aşa de obosită, spuse el. De ce nu te odihneşti câteva ore?

Vocea lui era aşa de caldă, de alinătoare.

— Îţi place ceaiul, nu cafeaua, nu?

Eu am dat din cap.

— Revin imediat, spuse el.

Merse la bucătărie, iar eu mi-am întins picioarele pe canapea, iar până când a revenit el, eram pe jumătate adormită. Simţeam că pleoapele îmi erau grele. Am căscat şi am încercat să mă ridic în picioare, când el îmi întinse o ceaşcă.

— Unde mergeai astăzi? întrebă el.

Mi-am întors capul într-o parte, întinzându-mă după plapuma care fusese pusă peste spatele canapelei.

— La plimbare. Cred că m-am cam pierdut sau aşa ceva. Dar sunt bine. N-ar trebui să îţi faci griji. Sunt bine.

— Nu eşti, spuse el, părând aproape furios. Este foarte evident că nu eşti bine. Eşti pe jumătate moartă de foame, hoinăreşti prin oraş, ai renunţat la slujbă…

— Concediu, am corectat eu. Sunt într-un concediu de milă.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine să ceri ajutor.

— Nu am nevoie de ajutor, i-am spus eu, din reflex. Pentru că acesta era reflexul meu, fixat din adolescenţă şi şlefuit peste ani. Sunt bine. *Mă descurc*. *Sunt bine*. Am totul sub control. Sunt bine. Suntem bine. Şi eu şi copilul. Suntem bine.

El scutură din cap.

— Asta înseamnă să fii bine? Nu eşti fericită…

— De ce aş fi fericită? am strigat eu. De ce aş fi fericită?

— Ai un copil frumos…

— Mda, însă nu mulţumită altora.

El se uită fix la mine. Eu l-am privit la rândul meu, furioasă. Apoi am pus ceaiul jos şi m-am ridicat în picioare.

— Ar trebui să plec.

— Cannie…

M-am uitat după şosetele mele şi după pantofii lipiţi cu bandă adezivă.

— Ai putea să mă duci acasă?

El se întristă.

— Îmi pare rău… n-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat. Nu sunt supărată. Dar vreau să merg acasă.

El suspină, şi se uită în jos, în pământ.

— Am crezut… bolborosi el.

— Ce ai crezut?

— Nimic.

— Ce ai crezut? am repetat eu, mai insistent.

— Era o idee proastă.

— Ce ai crezut? am spus eu din nou, pe un ton care nu accepta refuz.

— Am crezut că dacă ai veni aici, te-ai relaxa. El scutură din cap, părând uluit de propriile speranţe şi presupuneri. Am crezut că poate ai vrea să vorbim…

— De fapt, nu-i nimic de vorbit, am spus eu, mai amabil. El îmi pregătise cina, îmi dăduse haine curate, o îngheţată de portocale, îmi oferise o plimbare. Sunt bine. Chiar aşa e. Sunt bine.

Am rămas amândoi în picioare o clipă, şi ceva, ca o descărcare a tensiunii acumulate trecu prin noi. Simţeam că am bătături la ambele picioare şi obrajii mei aveau pielea uscată şi crăpată din cauza soarelui. În acelaşi timp, simţeam pe spate bumbacul subţire al tricoului, care îmi dădea o stare de confort, ca şi stomacul sătul, plin de mâncare

bună. Sânii, în schimb, mă dureau întruna.

— Hei, nu se întâmplă să ai o mulgătoare pe aici? am întrebat eu.

Prima mea încercare de glumă de când mă îmi revenisem din leşin atunci, la spital.

El scutură din cap.

— Gheaţa ajută? întrebă el.

Eu am dat din cap, m-am lăsat pe spate pe canapea, unde el îmi aduse gheaţă împachetată într-un prosop. M-am întors cu spatele la el şi mi-am îndesat gheaţă sub tricou.

— Ce mai face Nifkin? întrebă el din nou.

Eu am închis ochii.

— E cu mama, am murmurat eu. L-am trimis să stea cu ea o vreme.

— Ei bine, nu-l lăsa să stea plecat prea multă vreme. O să-şi uite fentele. Sorbi din ceai. Aveam de gând să-l învăţ să vorbească, dacă am mai fi petrecut un pic mai multă vreme împreună.

Am dat din cap. Pleoapele îmi erau din nou grele.

— Poate altă dată, spuse el. Politicos, se uită în altă parte, în vreme ce eu manevram gheaţa. Mi-ar plăcea să-l revăd pe Nifkin, spuse el. Făcu o pauză şi-şi curăţă gâtlejul. Mi-ar plăcea să te mai văd şi pe tine, Cannie.

Eu m-am uitat la el.

— De ce? O întrebare nepoliticoasă, ştiam, dar am simţit că trecusem de punctul bunelor maniere… al oricăror gesturi convenţionale, de fapt. De ce eu?

— Pentru că îmi pasă de tine.

— De ce? am întrebat eu din nou.

— Pentru că eşti… Lăsă ultimul cuvânt să atârne în aer. Când m-am uitat la el, îşi agita mâinile, ca şi cum ar fi încercat să exprime astfel lucruri despre care nu putea vorbi. Eşti deosebită.

Eu am scuturat din cap.

— Ba eşti.

Deosebită, m-am gândit eu. De fapt, mă simţeam ridicolă. Mă

simţeam ca o umbră, nu ca o femeie adevărată, o poveste tristă, o distrusă. Cum trebuie să par, de-adevăratelea? Mi-am închipuit că sunt pe stradă în noaptea aceea, cu pantoful care mi se destrăma, transpirată şi jegoasă, cu sânii curgându-mi. Ar trebui să mi se facă poze, să-mi pună imaginea în orice liceu, s-o fixeze în rafturile de lângă cărţile *Harlequin* şi cărţile de autoajutorare despre cum să-ţi găseşti sufletul pereche, partenerul de viaţă, singura iubire adevărată. Aş putea fi un semnal de alarmă; aş putea convinge fetele să nu aibă destinul meu.

Atunci trebuie să fi ameţit, pentru că în momentul în care m-am trezit, am tresărit, cu obrazul lipit de pătură şi de prosop, plină de gheaţa care mi se topea în poală, iar el stătea în faţa mea.

Îşi scosese ochelarii, iar privirea îi era blândă.

— Poftim, spuse el. Ţinea cu grijă ceva în braţe, ca şi cum ar fi legănat un copil. Perne. Pături. Am făcut un dormitor pentru oaspeţi.

Am mers acolo ca prin vis, plină de durere şi de epuizare. Cearşafurile erau reci şi apretate, iar pernele ca o îmbrăţişare. L-am lăsat să tragă cuverturile, să mă ajute să mă urc în pat, apoi m-a învelit cu plapuma moale peste umeri. Faţa îi părea mult mai lină fără ochelari, în întuneric.

Se aşeză pe marginea patului.

— Nu vrei să-mi spui de ce eşti aşa de furioasă? întrebă el.

Eram aşa de obosită, iar limba mi se mişca greoaie şi înceată în gură. Era ca şi cum aş fi fost drogată sau hipnotizată; ca şi cum aş fi stat sub apă. Sau poate că aş fi spus oricui, dacă aş fi lăsat pe cineva să se apropie suficient cât să întrebe.

— Sunt furioasă pe Bruce. Sunt furioasă că prietena lui m-a împins şi sunt furioasă că nu mă iubeşte. Sunt furioasă pe tatăl meu, cred.

El îşi ridică o sprânceană.

— L-am văzut… în California… am făcut o pauză ca să casc şi să mă lupt să scot cuvintele. Nici n-a vrut să ştie de mine. Mi-am trecut mâinile peste burtă sau peste locul unde fusese burta mea. Copilul… am spus eu. Pleoapele mi le simţeam încărcate, aşa de grele că de-abia

le puteam ţine deschise. Nici n-a vrut să ştie.

El îşi trecu dosul palmei peste obrazul meu, iar eu m-am întins ca o pisică sub mângâierea lui, fără să mai gândesc.

— Îmi pare aşa de rău, spuse el. Ai avut parte de multă tristeţe în viaţă.

Am tras aer în piept, apoi l-am scos afară, cântărind adevărul.

— Asta nu-i tocmai cine ştie ce noutate, am spus eu.

El zâmbi.

— Voiam doar să ştii, spuse el. Voiam să te văd, ca să-ţi pot spune…

M-am uitat la el, cu ochii mari în întuneric.

— Că nu trebuie să faci totul singură, spuse el. Există oameni cărora le pasă de tine. Trebuie doar să-i laşi să te ajute.

Atunci m-am ridicat. Cearşafurile şi păturile îmi căzură în jurul taliei.

— Nu, i-am spus eu. Asta e o greşeală.

— Ce vrei să zici? întrebă el.

Eu am scuturat din cap o dată, fără răbdare.

— Ştii ce e dragostea?

El se gândi la întrebare.

— Cred că am auzit un cântec despre asta la un moment dat.

— Dragostea, am spus eu, este rogojina care ţi se trage de sub tine. Dragostea este felul în care Lucy ridică mereu mingea de fotbal în ultima secundă, pentru ca Charlie Brown[47] să cadă în fund. Dragostea e ceva care, de fiecare dată când crezi în ea, se duce. Dragostea este pentru distruşi şi eu nu am să mai fiu niciodată o distrusă.

Când am închis ochii, m-am putut vedea aşa cum eram cu luni în urmă, zăcând pe podeaua din baie, cu şuviţe în păr şi machiaj pe faţă, cu pantofii scumpi, hainele fiţoase şi cerceii cu diamante care nu mă putea apăra, care nu puteau ţine lupul dincolo de uşa mea.

— Vreau o casă cu podele din lemn masiv, am spus eu şi nu mai

---

[47] Personaj de desene animate.

vreau să mai intre vreodată cineva.

El îmi atingea părul, spunând ceva.

— Cannie, repetă el.

Eu mi-am deschis ochii.

— Nu trebuie să fie aşa.

L-am privit fix, în întuneric.

— Cum altfel ar putea fi? am întrebat eu, destul de rezonabil.

El se aplecă în faţă şi mă sărută.

Mă sărută, şi la început am fost prea şocată să fac ceva, prea şocată să mă mişc, prea şocată să fac altceva decât să stau acolo, perfect liniştită, când buzele lui le atinseră pe ale mele.

El îşi trase capul înapoi.

— Îmi pare rău, spuse el.

Eu m-am aplecat spre el.

— Podele de lemn tare, am şoptit eu, şi mi-am dat seama că îl tachinam, că zâmbeam, şi că trecuse atâta vreme de când nu mai zâmbisem.

— Am să-ţi dau cât de mult pot, spuse el, uitându-se la mine într-un mod care arăta clar că el, o, minunea minunilor, lua asta în serios, cumva.

Şi apoi m-a sărutat din nou, mi-a tras cearşafurile până la bărbie, m-a mângâiat pe creştet cu mâna lui caldă şi a ieşit din cameră.

Am ascultat cum s-a închis uşa şi cum şi-a aşezat trupul lung pe canapea. Am ascultat până ce a stins luminile şi respiraţia i-a devenit profundă şi regulată. Am ascultat, ţinând păturile strâns de mine, încercând să păstrez sentimentul acela de siguranţă în jurul meu, încercând să rămân înfofolită şi îngrijită. Şi atunci m-am gândit clar, pentru prima oară de când se născuse Joy. Am decis, chiar acolo, în patul acela ciudat, în întuneric, că puteam să continui să-mi fie frică pentru totdeauna, că puteam continua să mă plimb, că îmi puteam duce furia cu mine, fierbinte şi grea în piept, pentru totdeauna. Dar poate că era o altă cale. Ai tot ce-ţi trebuie, îmi spusese mama. Şi poate că tot ce îmi trebuia era curajul să recunosc că aveam nevoie de cineva care să mă sprijine. Şi apoi, o puteam face – puteam fi o fiică normală, o

mamă bună. Poate aş fi putut fi chiar fericită. Era posibil.

M-am strecurat jos din pat, simţind podeaua rece sub picioarele goale. M-am mişcat pe furiş prin întuneric, afară din cameră, închizând uşa în spatele meu. Am mers spre el, acolo, pe canapea, unde adormise cu o carte care îi cădea dintre degete. M-am aşezat pe podea lângă el şi m-am aplecat aşa de aproape că buzele mele aproape că i-au atins fruntea. Apoi am închis ochii, am tras adânc aer în piept şi m-am aruncat în apă.

— Ajutor, am şoptit eu.

El a deschis ochii imediat, ca şi cum nici nu adormise, ci aşteptase, şi-şi întinse o mână, cu care îmi cuprinse obrazul.

— Ajutor, am spus eu din nou, ca şi cum aş fi fost un copil, ca şi cum acesta era un cuvânt pe care tocmai îl învăţasem şi nu mă puteam opri din a-l repeta. Ajută-mă. Ajutor.

Două săptămâni mai târziu, Joy veni acasă. Avea opt săptămâni şi pusese pe ea trei kile şi ceva; în plus respira în sfârşit singură.

— Ai să fii bine, îmi spuseră infirmierele.

Numai că eu decisesem că nu eram gata să fiu eu însămi încă. Tot eram prea rănită, tot eram prea tristă.

Samantha se oferi să ne lase să stăm cu ea. Şi-ar fi luat concediu de la muncă, spusese ea, avea săptămâni întregi neluate, ar fi făcut orice ar fi trebuit ca să-mi pregătească locuinţa. Maxi se oferi voluntară să zboare la mine, sau să ne aducă pe amândouă în Utah, unde filma o poveste despre nişte *cowgiris*, cu titlul greoi *Buffalo* Girls *2000*. Peter, desigur, a fost primul care ne-a spus că puteam sta la el, sau dacă voiam, venea el să stea la mine.

— Nici vorbă, i-am spus eu. Mi-am învăţat lecţia. Dacă le dai bărbaţilor laptele pe gratis, să nu te mai aştepţi să cumpere vaca.

Faţa lui se transformă într-o umbră recunoscătoare de stacojiu.

— Cannie, începu el, nu am vrut…

Iar eu am izbucnit în râs. Era un lucru bun. Trecuse prea multă vreme fără veselie.

— Glumeam, am spus şi m-am privit cu tristeţe. Crede-mă, nu mă simt în stare să mă gândesc la asta o vreme.

În cele din urmă, am decis să merg acasă – acasă la mama şi la nasoala de Tanya, care fusese de acord să-şi pună ghergheful în depozit pe durata acestei vizite şi să ne dea înapoi mie şi lui Joy camera cunoscută anterior ca fiind a mea. De fapt, amândouă au fost bucuroase să ne primească.

— E aşa de bine să ţin din nou un copil în braţe! spuse mama, ignorând cu totul faptul că micuţul ghemotoc bolnăvicios pe nume Joy, cu monitorul care-i supraveghea somnul şi foarte multe probleme de sănătate, nu era chiar genul de bebeluş la care visase o bunică.

M-am gândit că avea să dureze o săptămână sau două – numai să am ocazia să mă adun, să mă odihnesc, să mă obişnuiesc cu îngrijirea unui bebeluş. În cele din urmă, am rămas trei luni, dormind în patul care fusese al meu când fusesem fetiţă, cu Joy într-un leagăn lângă mine.

Mama şi Tanya m-au lăsat în pace. Îmi aduceau tăvi cu mâncare la uşă şi ceşti de ceai la pat. Mi-au adus CD-urile şi o jumătate de duzină de cărţi din apartamentul meu, iar Tanya s-a prezentat cu un şal în purpuriu şi verde.

— Pentru tine, spuse ea timid. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Şi chiar aşa era, mi-am dat eu seama. Îi părea cu adevărat rău şi încerca – chiar reuşise să renunţe la fumat. Pentru copil, îmi spusese mama. Asta era drăguţ.

— Mulţumesc, am spus eu şi l-am înfăşurat în jurul meu.

Ea zâmbi de parcă ieşise soarele.

— Cu plăcere, spuse ea.

Samantha venea de câteva ori pe săptămână, aducându-mi bunătăţi din oraş – grătar în foi de viţă de la standul de alimente vietnameze din *Reading Terminal* şi prune proaspete de la o fermă din New Jersey. Peter m-a vizitat şi el, aducând cărţi, ziare, reviste (niciodată Moxie, am observat eu cu plăcere) şi mici cadouri pentru Joy, inclusiv un tricou minuscul pe care scria „Girl Power[48]”.

---

[48] Putere feminină (engl.).

— E minunat, am spus eu.

Peter zâmbi, și se întinse spre servieta lui.

— Ți-am luat și ție unul, spuse el.

— Mersi, spun eu.

Joy se mișcă în somn. Peter se uită la ea, apoi la mine.

— Deci, cum te simți, de fapt?

Mi-am întins brațele peste cap. Eram foarte bronzată, de la toate plimbările din soare, dar lucrurile începuseră să se schimbe. Făceam duș, în primul rând. Apoi, mâneam. Șoldurile și sânii îmi reveniră, și mă simțeam bine cu ele… ca și cum m-aș fi recunoscut din nou. Ca și cum îmi ceream înapoi nu numai trupul, ci și viața pe care o lăsasem în urmă. Și luând în considerare toate lucrurile, nu fusese o viață așa de rea. Erau lucruri pe care le pierdusem, e drept, și oameni care nu aveau să mă mai iubească din nou, dar era și… o posibilitate, m-am gândit eu. Și i-am zâmbit lui Peter.

— Mai bine, i-am spus. Cred că sunt mai bine acum.

Apoi, într-o dimineață din septembrie, m-am trezit și am simțit din nou că vreau să mă plimb.

— Vrei companie? gâjâi Tanya.

Eu am scuturat din cap. Mama m-a privit cum mi-am legat șireturile la pantofi, cu fruntea încruntată.

— Vrei să iei copilul? întrebă ea.

Eu m-am uitat fix la Joy. Nici măcar nu mă gândisem.

— Poate că i-ar prinde bine să ia aer proaspăt, spuse mama.

— Nu cred, am spus eu încet.

— N-o să se spargă, spuse mama.

— Ar putea, am răspuns eu, simțindu-mi ochii plini de lacrimi. Era cât pe ce să se întâmple.

— Bebelușii sunt mai puternici decât crezi tu, spuse ea. Joy o să fie bine… și n-ai s-o poți ține mereu în casă.

— Nici măcar dacă îi predau eu pentru școală? am întrebat eu.

Mama se încruntă și-mi dădu suportul pentru bebelași. Fără chef, l-am pus peste piept și am ridicat-o pe Joy în el.

Era așa de mică, încă, încât o simțeam ca pe-o frunză de toamnă

la pieptul meu. Nifkin se uita la mine şi-mi atingea piciorul cu laba, scheunând încet. Aşa că l-am pus în lesă şi l-am luat şi pe el. Am mers încet, de-a lungul şoselei, apoi pe stradă, mişcându-ne cu un mers care ar fi făcut un melc cu artrită să pară rapid. Era pentru prima oară când ieşeam pe stradă de când sosisem acasă şi eram speriată groaznic – de maşini, de oameni, de tot, m-am gândit eu cu tristeţe. Joy se cuibări la pieptul meu cu ochii închişi. Nifkin mărşăluia lângă mine, mârâind la maşinile care treceau de noi.

— Uite, bebe, am şoptit eu spre capul pufos al lui Joy. Uită-te la lume.

Când ne-am întors de la plimbarea de dimineaţă, pe alee era parcată maşina lui Peter. Înăuntru, mama, Tanya, şi Peter stăteau în jurul mesei din bucătărie.

— Cannie! spuse mama.

— Bună, spuse Peter.

— Tocmai vorbeam despre tine, spuse Tanya.

Chiar şi după aproape o lună fără ţigări, tot mai părea să fie una dintre surorile lui Marge Simpson.

— Bună, i-am spus eu lui Peter, bucuroasă să-l văd.

I-am făcut semn cu mâna, am desfăcut-o pe Joy, am înfăşurat-o într-o plapumă, după care m-am aşezat cu ea în poală. Mama mi-a turnat nişte ceai, în vreme ce Joy se uita fix la Peter, cu ochii mari. Mai fusese el aici, desigur, dar ea dormise mereu. Aşa că asta era prima întâlnire adevărată.

— Hei, bebe, spuse Peter solemn.

Joy se strâmbă şi începu să plângă. Peter păru jenat.

— O, îmi pare rău, începu el.

— Nu-ţi face probleme, i-am spus eu, întorcând-o pe Joy în aşa fel încât să stea cu faţa la mine, şi legănând-o până ce plânsetul ei se transformă în scâncet, după aceea în sughiţuri şi în cele din urmă tăcu.

— Nu e obişnuită cu bărbaţii, spuse Tanya.

M-am gândit la cel puţin şase răspunsuri pentru asta, dar mi-am ţinut gura, prudentă.

— Cred că bebeluşilor le e frică de mine, spuse Peter, părând

îmbufnat. Cred că e din cauza vocii mele.

— Joy a auzit tot felul de voci, am spus eu aspru.

Mama îmi aruncă o privire demonică. Tanya nu păru să observe.

— Nu e speriată, am spus eu.

De fapt, adormise, cu buzele despărţite uşor şi genele lungi şi negre trase peste obrajii ei trandafirii, unde lacrimile încă se mai uscau.

— Uite, am spus eu. O vezi?

I-am şters faţa şi am aplecat-o spre el, ca să vadă. Peter se aplecă peste ea şi o privi.

— Uau, spuse el cu respect.

Întinse un deget lung şi subţire, şi-i atinse uşor obrazul. Eu i-am zâmbit lui Joy, care se trezi brusc, se uită o dată la Peter, şi începu să zbiere din nou.

— O să-i treacă, am spus eu. Bebeluş nepoliticos! i-am şoptit în ureche.

— Poate că-i e foame, spuse Tanya.

— Sau are scutecul ud, sugeră mama.

— Poate că e dezamăgită de grila principală de programe de pe ABC, am spus eu.

Peter izbucni în râs.

— Ei bine, e un telespectator cu foarte mult discernământ, am spus eu, sprijinind-o pe Joy de umărul meu. Chiar i-a plăcut *Sports Night*.

Odată ce se linişti, mi-am pus ceai şi am luat un pumn de prăjiturele cu fulgi de ciocolată din mijlocul mesei. Am mai pus un măr din bolul cu fructe şi m-am pus pe treabă.

Peter mă privi cu aprobare.

— Arăţi mult mai bine, rosti el.

— Spui asta de fiecare dată când mă vezi, i-am spus eu.

— Chiar aşa e, insistă el. Arăţi mult mai sănătoasă.

Şi era adevărat. Cu trei mese pe zi, plus gustările, îmi recuperam vechile proporţii, gen Anna Nicole Smith. Şi am continuat să primesc schimbările cu bucurie. Acum vedeam lucrurile diferit. Picioarele îmi

erau robuste şi puternice, nu grase şi diforme. Sânii mei aveau acum şi alte scopuri în afară de aceea de a-mi lărgi tricourile şi de a-mi crea probleme în a găsi un sutien care să nu fie bej. Chiar şi talia şi şoldurile mele, presărate cu vergeturi argintii, sugerau putere şi spuneau ceva. Poate că sunt eu o tipă masivă, mă gândeam, dar nu era cel mai rău lucru din lume. Era un loc sigur, un loc moale pentru odihnă. Construit pentru confort, nu pentru viteză, m-am gândit eu, şi am chicotit în sinea mea. Peter îmi zâmbi.

— Arăţi mult mai sănătoasă, spuse el din

— Or să te dea afară de la Centrul pentru disfuncţii de greutate dacă se află că îmi zici asta, am spus eu.

El ridică din umeri, ca şi cum nu conta.

— Cred că arăţi bine. Mereu am crezut asta, spuse el.

Mama zâmbea. Eu i-am aruncat o privire gen „vezi-ţi de treaba ta” şi am reaşezat-o pe Joy în poală.

— Deci, am spus eu, ce te aduce pe aici?

— De fapt, spuse el, mă întrebam dacă tu şi Joy nu vreţi să mergeţi cu mine la o plimbare.

Am simţit cum mi se strânge pieptul din nou. Joy şi cu mine nu mersesem niciodată cu maşina de când o adusesem acasă – numai pentru controale la spital.

— Încotro? am întrebat eu, încercând să păstrez un ton normal.

— Pe faleză, spuse el, folosind expresia tipică de Philadelphia. O plimbare scurtă cu maşina, doar atât.

Suna frumos. Suna de asemenea şi absolut înfricoşător.

— Nu sunt sigură, am spus eu cu regret. Nu sunt sigură că e gata.

— Ea nu e gata sau tu nu eşti gata? întrebă mama mea, mereu de ajutor.

I-am transmis o privire şi mai intensă de „vezi-ţi de treaba ta”.

— Am să fiu acolo, spuse Peter. Deci vei avea asistenţă medicală, dacă ai nevoie.

— Haide, Cannie, du-te, spuse mama.

— O să-ţi facă bine, mă îndemnă Tanya.

Eu m-am uitat fix la el. Am suspinat, ştiind că eram învinsă.

— Numai o plimbare scurtă cu maşina, spun eu, iar el dădu din cap şi se ridică să mă ajute nerăbdător ca un şcolar.

Desigur, ne-a luat ceva vreme – patruzeci şi cinci de minute, mai precis – şi plase cu scutece, şepci, şosete, tricouri, căruciorul, sticle, pături, şi toate chestiile inutile pentru bebeluşi, toate îndesate în portbagaj – până să fim gata să plecăm. Apoi Joy a fost pusă în scaunul de copil, eu m-am aşezat pe partea pasagerului, Peter s-a urcat la volan şi ne-am îndreptat spre faleză.

Peter şi cu mine am vorbit puţin la început – mai întâi despre slujbă, despre Lucy şi Maxi, şi apoi despre Andy care primise o ameninţare cu moartea după ce se luase de una dintre cele mai vechi şi mai faimoase pescării din Philadelphia, care se lăudase vreme de zeci de ani cu nu ştiu ce supă de fiţe. Apoi, când am luat-o pe autostrada Atlantic City, el îmi zâmbi şi atinse un buton de pe bord, iar acoperişul de deasupra noastră se desfăcu.

— Acoperiş detaşabil! am spus eu, impresionată.

— M-am gândit eu că-ţi va plăcea! strigă el.

M-am uitat în spate la Joy, îndesată bine în scaunul ei, întrebându-mă dacă n-avea să fie prea mult curent. Dar ea părea să se simtă bine. Micuţa fundă roz pe care i-o legasem în păr, ca toată lumea să ştie că era fetiţă, flutura în bătaia brizei, iar ochii îi erau larg deschişi.

Am mers spre Veninor şi am parcat într-un loc la două blocuri depărtare de plajă. Peter îi desfăcu legătura complicată a căruţului, iar eu am scos-o pe Joy din maşină, am înfăşurat-o în mai multe pături decât era nevoie în ziua aia caldă de septembrie şi am pus-o în cărucior. Am mers încet spre apă, eu împingând căruţul cu Peter lângă mine. Soarele lucea minunat, lumina care-mi atingea umerii era densă ca mierea, făcându-mi părul să lucească.

— Mulţumesc, am spus eu.

El ridică din umeri, părând jenat.

— Mă bucur că-ţi place, spuse el.

Ne-am plimbat pe trotuar – în sus douăzeci de minute, în jos alte douăzeci, pentru că decisesem că nu voiam ca Joy să stea afară mai

mult de o oră. Cu excepţia aerului sărat, nu părea s-o deranjeze nimic altceva. Adormise rapid, cu guriţa ei mică şi trandafirie deschisă, cu funda roz complet desfăcută şi părul ei frumos, castaniu şi buclat în jurul obrajilor. M-am aplecat mai aproape s-o aud respirând şi să-i verific scutecul. Totul era bine.

Peter reveni lângă mine, cu o pătură în mâini.

— Vrei să stăm pe plajă? întrebă el.

Am dat din cap. El desfăcu pătura, eu am luat-o pe Joy şi am mers uşor spre apă, apoi ne-am aşezat acolo, privind cum se sparg valurile. Mi-am îndesat degetele de la picioare în nisipul cald şi m-am uitat fix la spuma albă, spre adâncurile verzi-albăstrui, spre marginea neagră a oceanului la orizont. M-am gândit la toate lucrurile pe care nu le puteam vedea: rechini, lufari şi stele-de-mare, balenele care îşi cântau una alteia, tot felul de vieţi secrete pe care nu aveam să le cunosc niciodată.

Peter îmi puse altă pătură pe umeri, lăsându-şi mâinile să zăbovească acolo pentru câteva secunde.

— Cannie, începu el. Vreau să-ţi spun ceva.

I-am arătat un zâmbet cât se putea încurajator.

— În ziua aceea pe Kelly Drive, când tu şi Samantha vă plimbaţi, spuse el, dregându-şi vocea.

— Da, spun eu. Continuă.

— Păi, spuse el, eu… nu prea alerg.

L-am privit confuză.

— Eu… ei bine, îţi aminteşti cum obişnuiai să spui la ore că mergeai cu bicicleta pe acolo, şi la plimbare… şi eu nu credeam că te pot suna…

— Aşa că ai început să alergi?

— În fiecare zi, mărturisi el. Dimineaţa şi sera, şi câteodată în pauza de prânz. Până te-am văzut.

M-am dat pe spate, surprinsă de cât de devotat era, ştiind că, să fi fost eu în locul lui, indiferent cât de tare simţeam că voiam să văd altă persoană, n-ar fi fost suficient ca să mă apuc de alergat.

— Am… acum am nişte devieri de tibii, mormăi el şi eu am

izbucnit în râs.

— Aşa meriţi! spun eu. Ai fi putut să mă suni doar…

— Dar nu puteam, spuse el. În primul rând, erai o pacientă…

— Am fost o pacientă, am spus eu.

— Şi erai…

— Însărcinată cu copilul altui bărbat, am completat eu.

— Erai complet indiferentă! exclamă el. Absolut! Asta era partea cea mai rea! Eu, care tânjeam după tine, provocându-mi devieri de tibie…

Eu am chicotit mai departe.

— La început erai aşa de tristă în legătură cu Bruce, despre care şi eu îţi puteam spune că nu era potrivit pentru tine…

— Nu prea erai obiectiv, i-am spus eu, dar el nu terminase.

— Şi apoi ai plecat în California, şi nici asta nu era bine pentru tine…

— California e foarte frumoasă, am spus eu în apărarea ei.

El se aşeză lângă mine şi-şi înfăşură braţele în jurul umerilor mei, trăgându-mă pe mine şi pe Joy strâns de el.

— Am crezut că n-ai să mai vii niciodată acasă, spuse el. Nu puteam suporta asta. Am crezut că n-am să te mai văd vreodată şi nu ştiam ce să fac.

Eu i-am zâmbit, întorcându-mă în aşa fel încât să-l privesc în ochi. Soarele apunea deasupra noastră, iar pescăruşii se abăteau în picaj şi cârâiau deasupra valurilor.

— Dar am venit acasă, spun eu. Vezi? Nu era nevoie de deviere de tibie.

— Mă bucur, spuse el, şi eu m-am sprijinit de el, lăsându-l să mă susţină, în vreme ce soarele care apunea lucea în părul lui şi nisipul cald îmi legăna picioarele, iar bebeluşul meu, Joy a mea, era în siguranţă în braţele mele.

— Deci cred că întrebarea este, am început eu, în maşina lui, pe drumul spre casă, ce să fac eu acum cu viaţa mea.

El îmi zâmbi rapid înainte să-şi întoarcă privirea la şosea.

— De fapt, mă gândeam mai mult printre rânduri dacă n-ai vrea

să ne oprim la cină.

— Sigur, am spus eu. Joy era adormită în scaunul ei. Îi pierdusem pe undeva funda roz, dar vedeam cum nisipul lucea printre picioarele ei goale. Deci acum că am stabilit asta…

— Vrei să revii la muncă? mă întrebă el.

M-am gândit la asta.

— Cred că da, am spus eu. În cele din urmă, da. Îmi lipseşte, am spus eu, ştiind, imediat ce am rostit cuvintele, că erau adevărate. Nu cred că a durat vreodată atât fără să scriu ceva. Dumnezeu să mă ajute, îmi lipsesc până şi miresele.

— Păi ce vrei să scrii? întrebă el. Despre ce vrei să scrii?

M-am gândit la întrebare.

— Articole de ziar? începu el. Alt scenariu? O carte?

— O carte, am pufnit eu. Ca şi cum aş putea!

— Se poate, spuse el.

— Nu cred că pot, spun eu.

— Dacă ai putea, spuse el serios, mi-aş dedica toată formarea medicală pentru a o scoate la suprafaţă.

Am râs. Joy se trezi şi scoase un sunet de întrebare. M-am uitat în spate şi i-am făcut semn. Ea se uită la mine, după care căscă şi adormi la loc.

— Poate nu o carte, am spus eu, dar aş vrea să scriu ceva despre asta.

— Articol de revistă, sugeră el.

— Poate, spun eu.

— Bine, spuse el ca şi cum rămăsese stabilit. De-abia aştept.

În dimineaţa următoare, după plimbarea cu Joy, am luat micul dejun cu Tanya, am vorbit cu Samantha la telefon şi am făcut planuri cu Peter pentru seara următoare, după care m-am dus în subsol şi am scos micuţul Apple prăfuit cu care-mi petrecusem anii la Princeton. Nu mă aşteptam la multe, dar când l-am băgat în priză, pufăi şi licări şi se aprinse, făcându-şi datoria. Şi chiar dacă tastatura părea ciudată sub degetele mele, am tras adânc aer în piept, am şters praful de pe ecran şi am început să scriu.

Cum să iubești o femeie corpolentă de Candace Shapiro

Când aveam cinci ani am învățat să citesc. Cărțile erau un miracol pentru mine – pagini albe, cerneală neagră, tot felul de cuvinte noi și prieteni diferiți în fiecare dintre ele. Până azi, tot mai savurez sentimentul de a desface niște coperți pentru prima oară, anticipând unde am să merg și pe cine am să cunosc acolo.

Când aveam opt ani, am învățat să merg pe bicicletă. Și asta mi-a deschis ochii spre o lume nouă, pe care o puteam explora de capul meu – brațul de rău care se încolăcea printr-un teren gol la două străzi mai încolo, magazinul cu înghețată cu cornete preparate în casă pentru câte un dolar, livada care împrejmuia un teren de golf și care avea un miros pătrunzător, precum cidrul, de la merele care se rostogoleau toamna pe pământ.

Când aveam doisprezece ani, am aflat că eram grasă. Tata mi-a spus-o, arătând spre interiorul coapselor mele și spre părțile inferioare ale brațelor, cu mânerul rachetei lui de tenis. Mi-aduc aminte că era în timpul unei partide, iar eu eram roșie și transpirată, lucind de bucuria mișcării. Va trebui să ai grijă cu chestia asta, îmi spusese el, împungându-mă cu mânerul, atingându-mi părțile mai voluminoase ale brațului. Bărbaților nu le plac femeile grase.

Și chiar dacă asta s-a dovedit a nu fi absolut adevărat – aveau să fie bărbați care m-au iubit, și aveau să fie oameni care să mă respecte – am dus cuvintele astea în viața mea adultă ca pe o profeție, văzând lumea prin prisma trupului meu și a previziunii tatălui meu.

Am învățat cum să țin regim – și desigur, cum să înșel dietele. Am învățat cum să mă simt mizerabilă și rușinată, cum să mă ascund de oglinzi și de privirile bărbaților, cum să mă încordez în fața insultelor despre care credeam mereu că vin spre mine, de exemplu când lidera cercetașelor îmi oferise morcovi în vreme ce fetele celelalte primeau lapte cu prăjituri sau când un profesor bine intenționat m-a întrebat dacă m-am gândit să fac aerobic. Am învățat o duzină de trucuri despre cum să mă fac invizibilă – cum să-mi țin un prosop înfășurat în jurul taliei la plajă (dar să nu înot niciodată), cum să mă pierd în rândul din spate în orice fotografie de grup (și să nu zâmbesc niciodată), cum să mă

îmbrac în nuanțe de cenușiu, negru și maroniu, cum să evit să-mi văd propria reflexie în ferestre sau oglinzi, cum să mă gândesc la mine numai ca la trup – mai mult decât atât, un trup care nu se mai putea numi așa, unul care devenise ceva îngrozitor, lipsit de frumusețe, de neiubit.

Erau o mie de cuvinte care m-ar fi putut descrie – deșteaptă, amuzantă, bună, generoasă. Dar cuvântul pe care îl alesesem eu, cuvânt despre care credeam că fusese ales pentru mine de toată lumea era „grasa”.

Când aveam douăzeci și doi de ani, am ieșit în lume într-un costum cu armură invizibilă, așteptând cu siguranță să fiu lovită, dar decisă să nu mă las doborâtă. Aveam o slujbă minunată și în cele din urmă m-am îndrăgostit de bărbatul despre care credeam că mă va iubi tot restul vieții mele. N-a făcut-o. Și apoi – din greșeală – am rămas gravidă. Iar când fiica mea s-a născut cu aproape două luni prea devreme, am învățat că sunt lucruri mai rele decât să nu-ți placă coapsele sau fundul tău. Există lucruri mult mai înfricoșătoare decât să încerci costume de baie în fața unor oglinzi triple la magazin. Există frica de a-ți privi copilul luptându-se pentru aer, în centrul unui leagăn din sticlă, în care nu-l poți atinge. Există groaza de a-ți închipui un viitor în care ea să nu fie sănătoasă sau puternică.

Și în cele din urmă, am aflat că există alinare. Alinare în a apela la oamenii care te iubesc, alinare în a cere ajutor, și în a realiza că sunt apreciată, prețuită, iubită, chiar dacă nu am să port niciodată o măsură mai mică de 44, chiar dacă povestea mea nu are un final perfect de Hollywood, în care pierd șaizeci de kilograme și Făt-Frumos decide că totuși mă iubește.

Toate aceste experiențe mi-au arătat adevărul: că sunt bine așa cum sunt. Am fost bine mereu. N-am să fiu niciodată subțire, dar am să fiu fericită. Am să mă iubesc și am să-mi iubesc trupul, asta pot face – pentru că este suficient de puternic pentru a ridica, a se plimba, a merge pe bicicletă pe deal, a îmbrățișa oamenii pe care-i iubesc, a-i cuprinde în brațe și pentru a hrăni o nouă viață. Am să mă iubesc pentru că sunt robustă. Pentru că nu am cedat – și n-o voi face.

Am să savurez gustul mâncării și am să-mi savurez viața, și dacă Făt-Frumos nu mai apare – sau și mai rău, dacă trece pe lângă mine, se uită rece, mă măsoară cu privirea și-mi spune că am o față frumoasă, dar ar trebui să mă gândesc să țin o dietă – am să mă împac cu asta.

Și cel mai important, am să-mi iubesc fiica, fie că va fi mică sau mare. Am să-i spun că e frumoasă, am s-o învăț să înoate, să citească și să meargă pe bicicletă. Și am să-i spun că, fie că are măsura 34 sau 44, poate fi fericită, puternică și sigură că va găsi prieteni, succes și chiar iubire. Am să-i șoptesc în ureche când doarme. Am să-i spun că viețile noastre – viața ei – vor fi minunate.

Am recitit totul de două ori, corectând punctuația și numeroasele greșeli de ortografie. Apoi m-am ridicat și m-am întins, punându-mi palmele pe spate. M-am uitat la copilul meu, care începea să semene cu un copil adevărat, din specia umană, mai degrabă decât cu un hibrid miniaturizat și ascuțit între fruct și om. Și m-am uitat la mine: șolduri, sâni, fund, abdomen, toate zonele cu probleme care mă aduceau la disperare odată, trupul care îmi cauzase așa de multă rușine – și am zâmbit. În ciuda a tot ce se întâmplase, aveam să fiu bine.

— Amândouă vom fi bine, i-am spus eu lui Joy, care nu se mișcă.

Am sunat la informații, apoi am format numărul de New York.

— *Moxie*, bună ziua, spuse o secretară cu o voce cristalină, ca de copil.

Vocea nu-mi tremură niciun pic când am cerut cu redactorul-șef.

— Pot să întreb despre ce e vorba? cântă secretara.

— Numele meu e Candace Shapiro, am început eu. Sunt fosta iubită a celui care scrie articolele de la rubrica „Super-tare la pat”.

La celălalt capăt al liniei, am auzit cum trage scurt aer în piept.

— Tu ești C? gâfâi ea.

— Cannie, am corectat eu.

— O, Doamne. Ești, cum ar veni, adevărată!

— Foarte, am spus eu.

Asta urma să devină foarte amuzant.

— Ai născut? întrebă fata.

— Da, am spus eu. Bebelușul e chiar aici, doarme.

— O. O, uau, spuse ea. Știi, chiar ne întrebam cum a ieșit.

— Ei bine, de asta am sunat, spun eu.

Capitolul douăzeci

Partea bună la ceremoniile de botez al fetițelor evreice este că nu sunt condiționate de un anumit timp. Cu un băiat, trebuie să faci botezul în șapte zile. La fată, o poți face în șase săptămâni, trei luni, oricând. E o slujbă mai puțin strictă, iar rabinii care le oficiază tind să fie tipi comozi, gen New Age.

Botezul lui Joy a avut loc pe 31 decembrie, într-o dimineață aspră, tipică de iarnă în Philadelphia. La unsprezece dimineața, urmată de *brunch*.

Mama a fost în primul val de sosiri.

— Cine e fetița mea mare? a uguit ea, ridicând-o pe Joy din leagăn. Cine e bucuria mea?

Joy chicoti și dădu din mâini. Fata mea frumoasă, m-am gândit eu, simțind un nod în gât la vederea ei. Avea aproape opt luni, și tot părea că de fiecare dată când o vedeam era un miracol.

Și chiar străinii spuneau că era un copil miraculos de frumos, cu piele ca de piersică, ochi mari, membre robuste, împănate cu șiruri de grăsime moi ca pernele, și o expresie fericită pe față. Îi alesesem perfect numele. Dacă nu-i era foame sau nu avea scutecul ud, Joy zâmbea și râdea mereu, observând îndeaproape lumea prin ochii ei mari și atenți. Era cel mai fericit bebeluș pe care îl văzusem eu.

Mama mi-o dădu, după care se întinse și ne îmbrățișă pe amândouă.

— Sunt așa de mândră de tine, spuse ea.

Eu am strâns-o în brațe.

— Mulțumesc, am șoptit eu, dorindu-mi să-i pot spune ce simțeam cu adevărat, să-i mulțumesc pentru că mă iubise când eram mică și pentru că îmi spusese că eram femeie. Mulțumesc, am spus eu din nou.

Mama mă mai strânse o dată, și apoi o sărută pe Joy pe vârful capului.

I-am umplut cada albă a lui Joy cu apă caldă, şi i-am făcut o baie. Ea ugui şi chicoti când am turnat apă peste ea, spălându-i picioarele, degetele, fundul ei dulce de bebeluş. Am frecat-o cu loţiune, am pudrat-o, am îmbrăcat-o într-o rochiţă albă tricotată şi i-am pus pe cap o căciuliţă albă cu trandafiri brodaţi în jurul marginilor.

— Bebeluş, i-am şoptit în ureche. Bebeluşul Joy.

Joy dădu din pumnii ei micuţi în aer, ca şi cum ar fi fost un mic atlet triumfător al lumii şi ganguri un şir lichid de silabe, ca şi cum ar fi avut o conversaţie într-o limbă pe care n-o învăţase niciunul dintre noi.

— Poţi să zici mama? am întrebat eu.

— Aaa! anunţă Joy.

— Nici măcar pe aproape, spun eu.

— Ooo, spuse ea, uitându-se la mine cu ochii ei mari şi limpezi, de parcă ar fi înţeles fiecare cuvânt.

Apoi i-am dat-o lui Lucy şi am mers să fac un duş, să-mi aranjez părul şi faţa, să exersez discursul pe care-l scrisesem de zile întregi.

Auzeam cum sună la uşă, auzeam uşa care se deschidea şi se închidea, oamenii care veneau înăuntru. Furnizorii veniseră primii, iar Peter venise al doilea, cu două cutii împachetate în hârtie argintie şi un buchet de trandafiri.

— Pentru tine, spuse el, şi puse florile într-o vază.

Apoi îl luă pe Nifkin la o plimbare şi goli maşina de spălat vase cât am terminat eu de pus totul în ordine.

— Ce drăguţ, spuse una dintre asistentele furnizorilor. Nu cred că soţul meu ştie măcar unde este maşina de spălat vase.

Am zâmbit ca mulţumire fără să mă deranjez s-o corectez. Era totul prea confuz să le explic străinilor… cum ar veni să le spun că petrecusem ziua cu toate hainele puse pe dos. Mai întâi vine dragostea, apoi vine căsătoria, şi abia atunci bebeluşul în cărucior. Chiar şi copilaşii ştiau cum trebuie să meargă lucrurile. Dar ce puteam face eu? m-am gândit. Ce-a fost a fost. Nu-mi puteam reface trecutul. Iar dacă aşa o avusesem pe Joy, nici nu voiam s-o fac.

Am mers în camera de zi cu Joy în braţele mele. Maxi era şi ea acolo şi îmi zâmbi, făcându-mi uşor semn cu mâna. Samantha era lângă

ea, iar lângă Sam erau mama şi Tanya, Lucy şi Josh, Betsy şi Andy şi soţia lui Andy, Ellen, şi două dintre surorile de la spital care avuseseră grijă de Joy. Şi în colţ era Andrey, care apăruse îmbrăcată impecabil, într-un costum din material băţos şi colorat în crem. Peter stătea lângă ea la fel toţi prietenii mei. Mi-am muşcat buza şi m-am uitat în jos, ca să nu încep să plâng. Rabinul ceru linişte, după care ceru patru persoane care să vină în faţă să ocupe locurile pentru *huppah*. Am văzut că era a bunicii mele, am recunoscut ţesătura veche şi fină de la nunţile verişoarelor mele. Sub huppah m-aş fi şi căsătorit, dacă aş fi luat lucrurile în ordinea care trebuia. La ceremoniile de numire, *huppah* este menită să adăpostească bebeluşul, soţul şi soţia. Dar eu făcusem alte aranjamente, iar la cererea rabinului, toţi se îngrămădiră sub *huppah* alături de mine. Bebeluşul meu avea să-şi primească numele înconjurat de toţi oamenii care ne iubeau şi ne susţineau, am decis eu, iar rabinul spusese că lui i se părea în regulă.

Joy era trează şi atentă la tot, strălucind, ca şi cum ar fi ştiut că era în centrul atenţiei, ca şi cum nu era niciun dubiu că era exact acolo unde voia să fie. Nifkin se aşeză politicos la picioarele mele.

— Începem? întrebă rabinul.

Ţinu un scurt discurs despre Israel şi tradiţia evreiască, şi cum Joy era primită în religia transmisă de la Avraam, Isaia, Iacob şi Sara, Rebeca şi Leea. Cântă o binecuvântare, spuse rugăciuni peste pâine şi vin, înmuie o bucată de pânză în Manischevizt[49] şi-l apăsă de buzele lui Joy.

— Ooo! chicoti Joy, şi toată lumea râse.

— Iar acum, spuse rabinul, mama lui Joy, Candace, ne va spune cum a ales ea numele.

Am tras adânc aer în piept. Joy se uită la mine cu ochii ei mari. Nifkin era foarte liniştit, odihnindu-se de piciorul meu. Am scos un carnet din buzunar.

— Am învăţat multe în ultimul an, am început

Am tras adânc aer în piept tremurând. *Nu plânge*, mi-am spus

---

[49] Pâine uscată evreiască şi vin.

eu.

— Am aflat că lucrurile nu se petrec mereu aşa cum ai planificat sau cum crezi că ar trebui să fie. Şi am aflat că sunt lucruri care merg prost şi nu se aranjează mereu, sau nu sunt puse la loc aşa cum erau înainte. Am învăţat că unele lucruri stricate rămân aşa, şi am învăţat că poţi trece peste momente grele şi poţi găsi unele mai bune, atâta vreme cât ai lângă tine oameni care te iubesc.

M-am oprit şi mi-am trecut mâna peste ochi.

— Mi-am numit copilul Joy pentru că e bucuria mea, am spus eu, şi o cheamă Leea după tatăl tatălui ei. Numele lui mijlociu era Leonard, şi era un om minunat. Şi-a iubit soţia şi fiul şi ştiu că ar fi iubit-o şi pe Joy.

Şi asta a fost tot. Plângeam. Andrey plângea, mama şi Tanya se ţineau una pe alta, şi chiar şi Lucy, care tindea să nu reacţioneze la ocazii triste (e prozacul de vină, explica ea) îşi ştergea acum lacrimile. Rabinul observă toate astea, cu o privire năucită pe faţă.

— Ei bine, spuse ea în cele din urmă, mergem să mâncăm?

După covrigi şi salata de peşte alb, după prăjiturile cu unt şi prăjitura cu măr şi câteva cocktailuri Mimosa, după ce Nifkin devorase o sută de grame de conservă şi i se făcuse rău în spatele toaletei, după ce am deschis cadourile şi după cele cincisprezece minute în care i-am spus lui Maxi că Joy, bebeluş minunat cum era, nu avea să aibă nevoie de un şir de mărgele din cristal sintetic până cel puţin la a optsprezecea aniversare, după ce am aruncat hârtia de împachetat şi am puse deoparte resturile, iar bebeluşul şi cu mine am tras un pui de somn, Peter, Joy şi cu mine am mers pe râu în jos să sărbătorim sfârşitul secolului.

Mă simţeam bine în legătură cu tot, m-am gândit eu, în timp ce o legam pe Joy în căruţul ei. Începea producţia filmului Me. Versiunea mea la Cum să iubeşti o femeie corpolentă fusese tipărită la sfârşitul lui noiembrie, înlocuind rubrica lui Bruce. Răspunsul publicului, mi-a spus redactorul-şef, fusese copleşitor, fiecare femeie care se simţise vreodată prea mare, prea mică, prea urâtă sau ciudată să se acomodeze sau să fie demnă de iubire scrisese să-mi laude curajul, să

deplângă egoismul lui Bruce, să-şi împărtăşească poveştile despre cum era să fii o femeie supraponderală în America şi să-i transmită toate cele bune bebeluşului Joy.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, spusese redactorul-şef, descriind teancurile de scrisori, pături pentru bebeluşi, cărţile pentru bebeluşi, ursuleţi de pluş şi icoanele aparţinând diferitelor culte şi din toate secolele care umpluseră cutia poştală de la Moxie. N-ai vrea să ne scrii în mod regulat?

Se gândise la tot – aş trimite depeşe lunare de pe frontul mamelor singure, actualizări în curs din viaţa mea şi a lui Joy.

— Vreau să ne spui cum e să trăieşti viaţa ta, în trupul tău – cum găseşti un echilibru între muncă, întâlniri, prietenii singuri şi obligaţiile de mamă, spuse ea.

— Dar Bruce? am întrebat eu.

Eram încântată de şansa de a scrie pentru Moxie (şi încă şi mai încântată, odată ce îmi spuseră că se plătea), dar eram mai puţin încântată la gândul de a-mi vedea articolele apărând alături de ale lui Bruce în fiecare lună, privind cum le spune el cititorilor de viaţa lui sexuală în vreme ce eu îi informam despre bebeluşi care vomită şi scutece murdare şi cum n-aveam să găsesc niciodată un costum de baie care să-mi vină bine.

— Contractul lui Bruce nu a fost înnoit, spuse ea aspru.

Ceea ce era numai bine pentru mine, am spus eu şi am acceptat cu bucurie condiţiile ei.

Mi-am petrecut luna decembrie aşezându-mă în apartamentul meu cel nou, şi în viaţa mea. O luam uşor. Mă trezeam dimineţile, mă îmbrăcam şi îmbrăcam bebeluşul, îl puneam pe Nifkin în lesă, o puneam pe Joy în căruţ şi mergeam la plimbare în parc, apoi stăteam în soare. Nifkin îşi aducea mingea, vecinii se agitau în jurul lui Joy. După aceea, mă vedeam cu Samantha la cafea, şi mă reobişnuiam să ies în public, cu maşini şi autobuze în jur, şi străini şi sutele de mii de alte lucruri de care învăţasem să-mi fie frică după ce Joy venise pe lume aşa de abrupt.

Printre astea, am găsit şi un terapeut: o femeie caldă cam de

vârsta mamei mele, cu un mod plăcut de a fi, plus rezerve nesfârşite de şerveţele Kleenex, care nu păru deloc alarmată când mi-am petrecut primele două şedinţe plângând nonstop, iar la a treia, când i-am spus o poveste cu „a fost odată când tata mă iubise aşa de tare” şi cum mă duruse când plecase, nu a obiectat că ar trebui să vorbesc despre lucruri mai pertinente.

Am sunat-o pe Betsy, redactorul-şef, şi am aranjat să revin la muncă în part-time, să mă ocup de câteva proiecte mari, să lucrez de acasă dacă era nevoie de mine. Am sunat-o pe mama şi am stabilit o întâlnire permanentă: în fiecare vineri seara, cina la ea acasă, iar Joy şi cum mine dormeam la ea ca să mergem la orele de înot Wee Ones[50] de la Centrul evreiesc în dimineaţa următoare. Joy începu să controleze apa ca o răţuşcă.

— N-am mai văzut aşa ceva, gâjâia Tanya, când Joy dădea din palme, arătând adorabilă în costumul mic şi roz cu încreţituri peste tot pe fund. O să înoate ca un peşte!

Am sunat-o pe Andrey şi mi-am cerut scuze… mă rog, cât am putut, între scuzele ei neîncetate pentru Bruce. Se scuza pentru cum se comportase el, că nu fusese alături de mine, cel mai rău îi păruse pentru că ea nu ştiuse nimic, ca să-l fi făcut să facă ce trebuia. Ceea ce, desigur, nu era posibil. Nu poţi obliga adulţii să facă ce nu vor. Dar n-am spus nimic din toate astea.

I-am spus că aş fi onorată dacă ar avea un rol în viaţa lui Joy. Ea întrebă, foarte nervoasă, dacă aveam vreo intenţie să-l las şi pe Bruce să aibă un rol în viaţa lui Joy. I-am spus că nu… dar i-am spus că lucrurile se schimbă. Cu un an înainte nu m-aş fi închipuit cu un bebeluş. Aşa că cine ştie? Poate că la anul Bruce va veni la *brunch* la noi sau la o plimbare cu bicicleta, iar Joy îi va spune tati. Orice e posibil, nu?

Nu l-am sunat pe Bruce. M-am tot gândit şi gândit, am întors totul pe toate părţile în mintea mea, şi am privit totul din fiecare unghi, iar în cele din urmă am decis că nu puteam. Reuşisem să renunţ la mult

---

[50] Firmă producătoare de accesorii pentru bebeluşi.

din furie… dar nu toată. Poate că și asta avea să vină cu timpul.

— Deci n-ai mai vorbit deloc cu el? întrebă Peter, în vreme ce mergea alături de mine, legănându-și mâna alături de a mea, pe căruciorul lui Joy.

— Niciodată.

— Nu știi nimic de el?

— Aud… ce mai face. E un sistem foarte bizantin. Andrey îi spune mamei, care îi spune Tanyei, care spune tuturor celor pe care îi știe, inclusiv lui Lucy, care de obicei îmi spune mie.

— Ce simți în legătură cu asta?

I-am zâmbit, pe sub cerul care se transformase în cele din urmă în complet negru.

— Parcă ai fi psihiatra mea. Am tras adânc aer în piept și l-am scos cu zgomot afară, privindu-l cum se transformă într-un nor argintiu și fuge. A fost groaznic la început, și încă mai e uneori.

Vocea îi era foarte caldă.

— Dar numai uneori?

I-am zâmbit.

— Rareori, am spus eu. Acum foarte rar. M-am întins după mâna lui, și el îmi strânse degetele. Știi, lucrurile se întâmplă. Asta e marea mea lecție de la terapie. Lucrurile se întâmplă și nu le poți desface. Nu ai cum să faci din nou, nu ai cum să dai timpul înapoi, iar singurul lucru pe care îl poți schimba, și singurul lucru despre care e bine să te îngrijorezi, este cum lași să te afecteze toate astea.

— Deci lași să te afecteze?

I-am zâmbit, privindu-l dintr-o parte.

— Ești foarte insistent.

El mă privi serios.

— Am motivele mele.

— A, da?

Peter își curăță gâtul.

— Mă întreb dacă m-ai… lua în considerație.

Eu am clătinat din cap.

— Pentru poziția de nutriționist pentru acasă?

— Ceva în casă, murmură el.

— Câţi ani ai, mă rog? l-am tachinat eu.

Era singurul subiect pe care nu-l epuizasem în timpul excursiilor noastre la librării şi plajă şi în parc cu Joy.

— Câţi crezi tu că am?

Am ghicit cât am putut de sincer, şi i-am dat cu cinci ani mai mult.

— Patruzeci?

El suspină.

— Treizeci şi şapte.

Am fost aşa de uluită, că nu exista niciun mod de a o ascunde măcar.

— Chiar aşa?

Vocea lui, care era de obicei înceată şi profundă şi sigură pe ea, părea mai ridicată, ezitantă, când explică.

— Numai pentru că sunt aşa de înalt, cred… iar părul a început să-mi încărunţească de când aveam optsprezece ani… şi ştii, cum sunt profesor, cred că toată lumea face unele presupuneri…

— Ai treizeci şi şapte de ani?

— Vrei să-mi vezi permisul de conducere?

— Nu, am spus eu, nu, te cred.

— Ştiu, începu el, ştiu că probabil sunt prea bătrân pentru tine, şi probabil că nu sunt exact ce aveai tu în minte.

— Nu fi prostuţ…

— Nu sunt fermecător sau rapid. El se uită în jos la picioarele lui şi suspină. Cred că sunt un plictisitor, de fapt.

— Un complotist? Ca în *Verdict crimă*?

Buzele i se ridicară cu zâmbet slab.

— Plictisitor. Adică pun mereu un picior în faţa celuilalt.

— Mai ales acum, cu devierea de tibie, am murmurat eu.

— Şi eu… adică… eu chiar…

— Am venit la partea emoţională a prezentării? am întrebat eu, tot tachinându-l. Nu-ţi pasă că sunt o femeie mai mare?

El îmi cuprinse încheietura cu degetele lui lungi.

— Cred că arăţi ca o femeie, spuse el cu aşa o intensitate că eram uluită… şi extrem de încântată. Cred că eşti cea mai uluitoare, mai incitantă femeie pe care am cunoscut-o. Cred că eşti deşteaptă, şi amuzantă, şi ai cea mai frumoasă inimă… se opri, înghiţind greu. Cannie. Şi apoi se opri.

Am zâmbit – un zâmbet privat, reţinut – şi el rămase aşa, ţinându-mi încheietura, aşteptându-mi răspunsul. Şi ştiam ce era, m-am gândit eu, privindu-l cum mă priveşte. Răspunsul era că îl iubeam… că era un bărbat aşa de amabil şi atent şi iubitor, aşa cum nu puteam spera. Că era cald, şi decent, şi dulce, şi că puteam avea aventuri împreună… eu, cu Peter şi cu Joy.

— N-ai vrea să fii primul bărbat pe care îl sărut în acest an? am vrut eu să ştiu.

Peter se aplecă aproape de mine. Îi puteam simţi respiraţia caldă pe obraz.

— Aş vrea să fiu singurul bărbat pe care îl săruţi în acest an, spuse el accentuat.

Şi-mi şterse gâtul cu buzele… apoi urechea, apoi obrazul. Am chicotit până ce mă sărută pe buze ca să tac. Strâns de pieptul meu, strânsă între noi, Joy strigă un pic şi ridică un pumn în aer.

— Cannie? şopti Peter, cu vocea joasă, numai pentru urechile mele, şi cu o mână în buzunarul de la haină. Vreau să te întreb ceva.

— Şşş, am spus eu, ştiind în sufletul meu care era întrebarea lui, şi care avea să fie răspunsul meu.

Da, am gândit eu. Da.

— Şşş, am spus, încep.

Deasupra capetelor noastre izbucniră artificii, în bujori mari de lumină şi culoare. Se coborâră luciri argintii, alergând spre râu, şi noaptea se umplu de explozii, şi de strigătele fluierate, în vreme ce bombiţele terminate se loveau peste tot în noapte şi în apă. M-am uitat în jos. Faţa lui Joy era absorbită, ochii mari, iar ambele braţe întinse, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă ce vedea. I-am zâmbit lui Peter, ridicând un deget, şi rugându-l din priviri să mai aştepte. Apoi am scos-o pe Joy de la piept, punându-mi braţele sub subsuorile ei, ţinând-o în faţa mea,

în vreme ce mă ridicam în picioare. Ignorând strigătele obişnuite de jos acolo în faţă” şi „hei, femeie, fii atentă!” m-am ridicat pe bordură, lăsând frigul şi lumina să se coboare peste părul, peste faţa mea, şi peste fiica mea. Mi-am ridicat braţele peste cap şi am ridicat-o pe Joy spre lumină.

Sfârşit

Mulţumiri

Super-tare la pat n-ar fi fost scrisă fără strălucita, răbdătoarea şi devotata mea agentă, Joanna Pulcini, care a scos-o pe Cannie din obscuritate, a rafinat-o şi i-a găsit un cămin. Le sunt recunoscătoare lecturii atente şi sfaturilor bune ale Lizei Nelligan. Mă gândesc şi la editorul meu, Greer Kessel Hendricks, al cărui ochi aprig şi sugestii nepreţuite au făcut din aceasta o carte mult mai bună.

Mulţumesc asistentei lui Greer, Suzanne O’Neill, şi asistentei Joannei, Kelly Smith, care au răspuns la o mie de întrebări şi mi-au fost alături.

Mulţumesc Lidyei Michaels şi Teresei Cavanaugh, care au ajutat-o pe Cannie să vadă lumea, şi Manuelei Thurner, traducătoarea germană a cărţii, care a prins câteva discrepanţe şi a învăţat sensul cartofilor prăjiţi.

De la şcoala elementară până dincolo de facultate, am avut norocul să am profesori care au crezut în mine, şi în puterea vorbelor: Patricia Ciabotti, Marie Miller şi mai ales John Mephee.

Am lucrat cu şi am învăţat de la cel mai buni oameni din domeniu la *Philadelphia Inquirer*. Mulţumiri lui Beth Gillin, un extraordinar redactor-şef, lui Gail Shister, Jonathan Storm, Carriei Rickey, Lorrainei Branham, lui Max King şi Robert Rosenthal.

Mulţumesc prietenilor mei, care m-au inspirat şi amuzat, mai ales lui Susan Abrams, Lisei Maslankowski (pentru sfaturile medicale), lui Nill Syken, lui Craig şi Elizabeth Laban, şi lui Scott Andron. Mulţumesc surorii mele Molly, fraţilor mei Jake şi Joe, şi bunicii mele Faye Frumin, care au crezut mereu în mine, şi mamei mele, Frances Frumin Weiner, căreia tot nu-i vine să creadă. Mulţumesc lui Caren Morofsky, pentru că a fost o susţinătoare bună.

Mulţumesc muzei mele pe nume Wendell – regele tuturor câinilor.

Şi în cele din urmă, mulţumesc lui Adam Bonin, primul cititor şi companion de călătorie, care a făcut ca toate astea să merite.

ÎN COLECŢIA „CHIC”.

Au apărut:

Helen Fielding – Bridget Jones: La limita raţiunii Lauren Weisberger – Diavolul se îmbracă de la Prada Sophie Kinsella – Poţi să ţii un secret?

Sophie Kinsella – La cumpărături cu sora mea Lauren Weisberger – Vreau să fiu V.I.P.

Marian Keyes – Lucy Sullivan se mărită
Plum Sykes – Blonde de milioane
Allison Pearson – Nu ştiu cum reuşeşte
Marian Keyes – Vacanţa lui Rachel
Helen Fielding – Jurnalul lui Bridget Jones
Lauren Henderson – Ex-ii anonimi
Sophie Kinsella – Mă dau în vânt după cumpărături
Sophie Kinsella – La cumpărături în rochie de mireasă
Sophie Kinsella – Supermenajera
Marian Keyes – Pepenaşul
Plum Sykes – Divorţul în înalta societate
Francesca Clementis – Divorţul perfect
Sophie Kinsella – Goana după cumpărături la New York
Holly Peterson – Dădacul
Lauren Henderson – Margarita cu gheaţă
Marisa Mackle – Un tip la înălţime
Oksana Robski – Caual
Bridie Clark – Pentru că-şi permite
Lauren Henderson – Rochia neagră de latex
Sue Margolis – Gucci Gucci Coo
Marian Keyes – Sushi pentru începători
Emma Melaughlin, Nicola Kraus – Jurnalul unei dădace
Lauren Henderson – Femeie. Albă. Moartă

Marian Keyes – E cineva acolo?
Lucy Cavendish – Femeia invizibilă
Sophie Kinsella – La cumpărături cu bebe
Jane Moore – Clubul soţiilor nr. 2
Wendy Holden – Nevestele din Bath

Colecția

„O poveste plină de vervă, încântătoare, nonconformistă!"

The Miami Herald

„Extraordinar de amuzantă și surprinzător de emoționantă... o poveste cu adevărat originală."

Cosmopolitan

„*Super-tare la pat* este o comedie desăvârșită, despre o femeie ambițioasă care își depășește obsesiile legate de mâncare, siluetă, familie și descoperă un tip drăguț... Un roman inteligent, scris cu mare eleganță."

Glamour

„Un scris liber, curajos, cu o distribuție mereu crescândă de personaje trăsnite. Jennifer Weiner își trimite eroina să treacă prin cercurile infernului, dar o înarmează cu tot umorul din lume."

Newsday

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro